

ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ.

ΔΑΒΙΔ

ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΜΕΛΟΣ,

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ἙΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ.

Καὶ ἡ αὐτοῦ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ.

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. Π. ΠΑΚΩΣΤΑ**

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Ἐτυκώθη παρὰ Ῥ. ΟΥΑΤΤΣ

Δαπάνη τῆς ἐν Βρεταννίᾳ καὶ παρ' Ἄλλογενέσιν Ἑταιρείας
τῆς Ἱερᾶς βίβλου.

ΕΤΕΙ α ω κ η'.

122729

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΨΑΛΜΩΝ.

0

ΨΑΛΜΟΣ α'. Ι.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ *άνηρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή ἀσεβῶν, καὶ ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἔστη, καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν·*

2 Ἄλλ' ἢ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός.

3 Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ· καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρήσεται· καὶ πάντα ὅσα ἂν ποιῇ, κατευοδωθήσεται.

4 Οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως· ἀλλ' ἢ ὡσεὶ χνοὺς, ὃν ἐκρίπτει ὁ ἀνεμὸς ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

5 Διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδὲ ἀμαρτωλοὶ ἐν βουλῇ δικαίων.

6 Ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολείται.

ΨΑΛ. β'. ΙΙ.

ἸΝΑΤΙ' ἐφρόναζαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενὰ;

2 Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ

ΨΑΛΜΟΣ α'. Ι.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὃ ὁποῖος δὲν περιπατεῖ κατὰ τὴν συμβουλήν τῶν ἀσεβῶν, οὔτε στέκεται εἰς τὸν δρόμον τῶν ἀμαρτωλῶν, οὔτε κάθηται εἰς τὸ κάθισμα τῶν ἀσώτων·

2 Ἄλλ' εἰς μόνον τὸν νόμον τοῦ Κυρίου ἀφορᾷ ἢ θέλησίς του, καὶ τὸν νόμον του μελετᾷ ἡμέραν καὶ νύκτα.

3 (Διότι ὁ τοιοῦτος) θέλει εἶναι ὡς τὸ δένδρον τὸ πεφυτευμένον εἰς τὰ αὐλάκια τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον δίδει τὸν καρπὸν του εἰς τὸν καιρὸν του· καὶ τὰ φύλλα του δὲν πίπτει μαραινόμενα· καὶ ὅσα ἂν κάμῃ, θέλουσιν εὐδοκιμῆ.

4 Δὲν (θέλουσιν εἶναι) τοιοῦτοι οἱ ἀσεβεῖς, δὲν (θέλουσιν εἶναι) τοιοῦτοι· ἀλλὰ (θέλουσιν εἶναι) ὡς ὁ κονιορτὸς, τὸν ὁποῖον σκορπίζει ὁ ἀνεμὸς μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

5 Διὰ τοῦτο δὲν δύνανται οἱ ἀσεβεῖς νὰ σταθῶσιν εἰς τὴν κρίσιν, οὔτε οἱ ἀμαρτωλοὶ εἰς τὸ βουλευτήριον τῶν δικαίων.

6 Διότι γνωρίζει ὁ Κύριος τὸν δρόμον τῶν δικαίων, ὁ δρόμος ὅμως τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀφανισθῆ.

ΨΑΛ. β'. ΙΙ.

ΔΙΑΤΙ' ἀλαζονικῶς ἐκινήθησαν τὰ ἔθνη, καὶ (διατί) ἐμελέτησαν μάταια (πράγματα) οἱ λαοί;

2 Παρεστάθησαν αὐτοπροσώπως οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες

αὐτό, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

3 Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμούς αὐτῶν, καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν.

4 Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς.

5 Τότε λαλήσει πρὸς αὐτούς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐταῦ ταραξέει αὐτούς.

6 Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρῶταγμα Κυρίου.

7 Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

8 Αἰτήσαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς.

9 Ποιμανεῖς αὐτούς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾶ, ὡς σκευὴ κεραμέως συντρίψει αὐτούς.

10 Καὶ νῦν βασιλεῖς σύνετε, παιδεύθητε πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν.

11 Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.

12 Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῆ Κύριος, καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

ΨΑΛ. γ'. III.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, ὅποτε ἀπεδίδρασκεν ἀπὸ προσώπου Ἀβεσσαλὼμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

ΚΥΡΙΕ, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ.

2 Πολλοὶ λέγουσιν τῇ ψυχῇ μου·

συνελθόντες συνεβουλευθήσαν ἡμῶν ἐναντίον τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

3 (Αὐτοὶ εἶπον·) Ἄς κόψωμεν τὰ δεσμά των, καὶ ἄς ρίψωμεν ἐπάνωθεν μας τὸν ζυγὸν αὐτῶν.

4 Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, θέλει τοὺς περιγελάσῃ, καὶ ὁ Κύριος θέλει τοὺς περιπαίξῃ μεγάλως.

5 Τότε θέλει λαλήσῃ εἰς αὐτούς μετὰ τὴν ὀργὴν του, καὶ μετὰ τὸν θυμὸν του θέλει τοὺς ταραξέει.

6 Ἐγὼ ὅμως κατεστάθην βασιλεὺς ἀπὸ αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὴν Σιών, εἰς τὸ βουνὸν αὐτοῦ τὸ ἅγιον, διὰ νὰ κηρύξω παρῆρσία τὴν προσταγὴν τοῦ Κυρίου.

7 Κύριος εἶπεν εἰς ἐμέ· Σὺ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σήμερον σε ἐγέννησα.

8 Ζήτησον ἀπὸ ἐμέ, καὶ θέλω δώσει εἰς σε τὰ ἔθνη (διὰ) κληρονομίαν σου, καὶ (διὰ) κτήμα σου τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

9 Σὺ θέλεις τοὺς ποιμάνῃ με ῥάβδον σιδηρᾶν, καὶ ὡς πῆλινον ἀγγεῖον θέλεις τοὺς συντρίψῃ.

10 Ἐν τούτῳ (λοιπὸν), ὦ βασιλεῖς, καταλάβετε, σεις ὅλοι οἱ κριταὶ τῆς γῆς διορθώθητε.

11 Δουλεύσατε τὸν Κύριον με φόβον, καὶ χαίρετε δι' αὐτὸν με τρόμον.

12 Κρατήσατε σφικτὰ τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν, μήποτε ὀργισθῆ ὁ Κύριος, καὶ ἀφανισθῆτε (μένοντες ἐξω) ἀπὸ τὸν δίκαιον δρόμον. Ὅταν αἰφνιδίως ἀναφθῆ ὁ θυμὸς του, (πόσον) μακάριοι εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀφιεράνουσι τὰς ἐλπίδας των εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. γ'. III.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, ὅτε ἐφευγεν ἀπὸ Ἀβεσσαλὼμ τὸν υἱὸν του.

ΚΥΡΙΕ, πόσον πολλοὶ ἐγένοντο ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι με θλίβουσι; πολλοὶ σηκώνονται ἐναντίον μου.

2 Πολλοὶ λέγουσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου·

Οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

3 Σὺ δὲ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δοξα μου, καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου.

4 Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ.

5 Ἐγὼ ἐκομήθην, καὶ ὑπνωσα, ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταιί μου.

6 Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ, τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι. Ἄνάστα Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεός μου.

7 Ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντα τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως· ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας.

8 Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

ΨΑΛ. δ'. IV.

Εἰς τὸ τέλος ἐν ὕμνοις, ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΝ τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με·

2 Οἰκτεῖρήσόν με, καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

3 Υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρύνετε τὴν καρδίαν; ἰναὶ ἀγαπᾶτε ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;

4 Καὶ γινῶτε, ὅτι ἐθανυμάστωσε Κύριος τὸν ὄσιον αὐτοῦ· Κύριος εἰσακούσεταιί μου ἐν τῷ κεκραγένοι με πρὸς αὐτόν.

5 Ὁργίσεσθε, καὶ μὴ ἀμαρτάνετε· ἂ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε.

6 Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίζατε ἐπὶ Κύριον. Πολλοὶ λέγουσι, Τίς δείξει ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ;

μου· Σωτηρία δὲν εἶναι δι' αὐτὸν ἀπὸ τὸν Θεόν του.

3 Ὅμως σὺ, Κύριε, εἶσαι βοηθός μου, δοξα μου, καὶ ὁ ὅποιος σηκάνει ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν μου.

4 Μὲ τὴν φωνὴν μου ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον, καὶ μοῦ ἐπήκουσεν ἀπὸ τὸ ἅγιόν του βουνόν.

5 Ἐγὼ πλαγιαῖω εἰς στρώμα, καὶ κοιμῶμαι, καὶ (πάλιν) σηκάνομαι (ἀβλαβῆς), διότι ὁ Κύριος με φυλάττει.

6 (Διὰ τοῦτο) δὲν φοβοῦμαι ἀπὸ μυριάδας λαοῦ, οἱ ὅποιοι ὅλοι ὁμοῦ ὀρμῶσι κατ' ἐμοῦ. Σηκώθητι Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεέ μου·

7 Διότι σὺ ἐρρίπισας ὅλους, ὅσοι με ἐχθροεύονται ἀναίτιως· σὺ τὰ ὀδόντια τῶν ἀμαρτωλῶν συνέτριψας.

8 Ἡ σωτηρία (ἔρχεται) ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ ἡ εὐλογία σου εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν λαόν σου.

ΨΑΛ. δ'. IV.

Εἰς τὸ τέλος περὶ ὕμνων, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὡ ΘΕΕ τῆς δικαιοσύνης μου, σὺ μοῦ ἐπήκουσας, ὅτε σὲ ἐπεκαλέσθην, καὶ (ὅτε ἤμην) εἰς στενοχωρίας, μὲ ἔφερες εἰς ἀνεσίαν·

2 Ἐλέησόν με, καὶ ἄκουσον τὴν προσευχήν μου.

3 Ὡ ἀνθρώποι, ἕως πότε βαρύνετε τὴν καρδίαν σας; διακί ἀγαπᾶτε τὴν ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε τὸ ψεῦδος;

4 Μάθετε λοιπὸν, ὅτι ὁ Κύριος ἐδόξασε λαμπρῶς τὸν ὄσιον αὐτοῦ· Κύριος θέλει μοῦ εἰσακούσῃ, ὅταν τὸν ἐπικαλῶμαι.

5 Θυμῶνατε, πλὴν μὴ ἀμαρτάνετε· ὅσα διαλογίσεσθε μέσα εἰς τὰς καρδίας σας, μὴ κατανύξιν ἐξετάζετέ τα, ὅταν ἡσυχάζετε εἰς τὸ στρώμά σας.

6 Θυσιάσετε θυσίας δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίζετε εἰς τὸν Κύριον. Πολλοὶ (ὅμως) λέγουσι, Τίς θέλει μᾶς δεῖξῃ τὰ (ἐλπιζόμενα) καλὰ;

7 Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε· ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου·

8 Ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν.

9 Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι, καὶ ὑπνώσω·

10 Ὅτι σὺ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπέλπιδι κατὰκισάς με.

ΨΑΛ. ε'. V.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῆς κληρονομώσεως, ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΤΑ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε· σύνες τῆς κραυγῆς μου.

2 Πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεὸς μου.

3 Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι, Κύριε· τὸ πρῶν εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου.

4 Τὸ πρῶν παραστήσομαι σοι, καὶ ἐπόψει με· ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ.

5 Οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου.

6 Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν· ἀπολείς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος.

7 Ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδέλυσεται Κύριος.

8 Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου· προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίον σου ἐν φόβῳ σου.

9 Κύριε, ὀδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατέθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου.

10 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι

7 Ἐσημειώθη εἰς ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε· καὶ ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου·

8 Μὲ ἀφθονίαν ἀπήλαυσαν καρπὸν σιταρίου, οἴνου, καὶ ἐλαίου.

9 Μὲ ἡσυχίαν θέλω ἀναπαυθῆναι, καὶ θέλω κοιμηθῆναι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος·

10 Διότι σὺ μόνος, ὦ Κύριε, μὲ ἔβαλες εἰς τοιαύτην ἀσφαλῆ ἐλπίδα.

ΨΑΛ. ε'. V.

Εἰς τὸ τέλος διὰ τὸν κληρονόμον, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἄκουσον τοὺς λόγους μου· καὶ ἐνόησον τὴν κραυγὴν μου.

2 (Σὺ) ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεὸς μου, πρόσχευε εἰς τὴν φωνὴν τῆς παρακλήσεώς μου.

3 Διότι εἰς σὲ ἐξευθύνω τὴν προσευχήν μου, Κύριε· εἰσάκουσον τὸ πρῶν τὴν φωνὴν μου.

4 Ἀπὸ τὸ πρῶν θέλω παρασταθῆναι ἔμπροσθέν σου, καὶ θέλεις μὲ ἰδεῖν εὐμενῶς· διότι σὺ δὲν εἶσαι Θεὸς (τοιούτος ὥστε) νὰ ἀγαπᾷς τὴν ἀνομίαν.

5 Κακὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει κατοικήσῃ πλησίον σου, καὶ οἱ παράνομοι δὲν θέλουσι μείνῃ ἔμπροσθεν τῶν ὀμμάτων σου.

6 (Διότι) σὺ μισεῖς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν· καὶ ἐξολοθρεύεις ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι λαλοῦσι τὸ ψεῦδος.

7 Λίμβορον καὶ δόλιον ἄνθρωπον ἀποστρέφεται ὁ Κύριος.

8 Ἄλλ' ἐγὼ διὰ τὴν πολλήν σου εὐσπλαγγίαν θέλω ἔμβῃ εἰς τὸν οἶκόν σου· καὶ θέλω προσκυνήσῃ εἰς τὸν ἅγιον ναὸν σου μὲ τὸ εἰς σὲ χρεωστούμενον σέβας.

9 Κύριε, μὲ τὴν δικαιοσύνην σου ὀδήγησόν με· καὶ διὰ τοὺς ἐχθρούς μου, ἐξίσωσον ἔμπροσθέν σου τὸν δρόμον μου.

10 Διότι ἀλήθεια δὲν εὑρίσκεται εἰς

αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαιία.

11 Τάφος ἀνεργμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἔδολιουσιν· κρίνον αὐτοὺς, ὁ Θεός.

12 Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον αὐτοὺς, ὅτι παρεπίκρανάν σε, Κύριε.

13 Καὶ εὐφρανθήσων πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ, εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς·

14 Καὶ καυχῶνται ἐν σοὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι σὺ εὐλογῆσεις δίκαιον.

15 Κύριε, ὡς ὄπλω εὐδοκίας ἔστεφανώσας ἡμᾶς.

ΨΑΛ. ε'. VI.

Εἰς τὸ τέλος ἐν ὕμνοις ὑπὲρ τῆς ὀδοῦς· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, μὴ τῶ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῆ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

2 Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι· ἴασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου·

3 Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σὺ, Κύριε, ἕως πότε;

4 Ἐπίστρεψον, Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου· σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου.

5 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου, ἐν δὲ τῷ ἅδῃ τίς ἐξομολογήσεται σοι;

6 Ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμὴν μου βρέξω.

7 Ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἐπαλαιώθη ἐν πᾶσι τοῖς ἔχθροῖς μου.

τὸ στόμα των, καὶ ἡ καρδία των εἶναι ματαιία.

11 Τάφος ἀνοικτός εἶναι ὁ λάρυγξ των, κολακεύουσι δολίως με τὰς γλώσσας των· καταδικασον αὐτοὺς, ὦ Θεέ.

12 Ἄς ἐκπέσωσιν ἀπὸ τοὺς σκοπούς των· ἀπόβαλέ τους μακριὰν διὰ τὰς πολλὰς των ἀσεβείας, διότι πολλὰ σὲ ἐλύπησαν, Κύριε.

13 Ἄς εὐφρανθῶσιν ὅμως ὅλοι ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς σέ, αὐτοὶ θέλουσι χαίρῃ διαπαντός, καὶ σὺ θέλεις κατοικήσῃ εἰς αὐτούς·

14 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἀγαπῶσι τὸ ὄνομά σου ἄς καυχῶνται διὰ σέ, διότι σὺ εὐλογεῖς τὸν δίκαιον.

15 Κύριε, σὺ μᾶς περικυκλώνεις με εὐμένειαν, ὡς με κἀνὲν προφυλακτικὸν ὄπλον.

ΨΑΛ. ε'. VI.

Εἰς τὸ τέλος περὶ ὕμνων ὑπὲρ τῆς ὀδοῦς· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, μὴ με ἐπιπλήξης με τὸν θυμὸν σου, καὶ μὴ με παιδεύσης με τὴν ὀργὴν σου.

2 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι εἶμαι ἀδύνατος· ἰάτρευσόν με, Κύριε, διότι πολλὰ τεταραγμένα εἶναι τὰ κοκκαλά μου.

3 Ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη καθ' ὑπερβολὴν· καὶ σὺ, Κύριε, ἕως πότε (με παραβλέπεις) ;

4 Ἰύρισε καὶ ἰδέ με με εὐμένειαν, Κύριε, καὶ λύτρωσον τὴν ψυχὴν μου· καὶ σῶσόν με διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

5 Ἐπειδὴ μετὰ θάνατον κἀνεὶς δὲν εἶναι ὁ ὁποῖος σὲ ἐνθυμεῖται, καὶ εἰς τὸν ἅδην ποῖος θέλει σοὶ ἐξομολογήσῃ;

6 Ἐκοπίασα ἀναστεναζῶν, λουῶ καθ' ἐκάστην νύκτα τὸν κράββατόν μου, καὶ με τὰ δακρυῖά μου βρέχω τὸ στρώμα μου.

7 Τὰ ὄμματα μου ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν κατεταράχθησαν, καὶ ἐπαλαιώθη μετὰξὺ ὄλων τῶν ἐχθρῶν μου.

8 Ἀπόσπῃτε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ μου.

9 Ἦκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου, Κύριος τὴν προσευχήν μου προσεδέξατο.

10 Αἰσχυνθείσασιν, καὶ ταραχθείσασιν σφόδρα πάντες οἱ ἐχθροί μου, ἀποστραφείσασιν, καὶ καταισχυνθείσασιν σφόδρα διὰ τὰ χουρ.

ΨΑΛ. 5'. VII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὃν ᾄσῃ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν λόγων Χουσί υἱοῦ Ἰεμενεΐ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἠλπισα· σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με, καὶ ῥύσαι με.

2 Μήποτε ἀρπάσῃ ὡς λέων τὴν ψυχὴν μου, μὴ ὄντος λυτρουμένου, μηδὲ σώζοντος.

3 Κύριε ὁ Θεός μου, εἰ ἐποίησα τοῦτο, εἰ ἐστὶν ἀδικία ἐν χερσὶ μου.

4 Εἰ ἀνταπέδωκα τοῖς ἀνταποδιδούσι μοι κακὰ, ἀποπέσοιμι ἄρα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου κενός.

5 Καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, καὶ καταλάβοι, καὶ καταπατήσαι εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν δόξαν μου εἰς χουρ κατασκηνώσαι.

6 Ἀνάστηθι, Κύριε, ἐν ὀργῇ σου, ὑψάθητι ἐν τοῖς πέρισσι τῶν ἐχθρῶν μου.

7 Καὶ ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγῇ λαῶν κυκλώσει σε.

8 Καὶ ὑπὲρ ταύτης εἰς ὕψος ἐπίστρεψον.

9 Κύριος κρινεῖ λαούς. Κρινόν με,

8 Φύγετε μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ ὅλοι οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας, διότι ἤκουσεν ὁ Κύριος τὴν κλαυθμηράν μου φωνήν.

9 Κύριος ἤκουσε τὴν δεήσιν μου, καὶ ἐδέχθη ὁ Κύριος τὴν προσευχήν μου.

10 Εἶθε νὰ ἐντραπῶσι καὶ νὰ ταραχθῶσιν ὑπερβαλλόντως ὅλοι οἱ ἐχθροί μου, εἶθε νὰ στραφῶσιν ἀπρακτοὶ καὶ νὰ καταισχυνθῶσι πολλὰ ταχέως.

ΨΑΛ. 5'. VII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ τὸν ὁποῖον ἐψάλεν εἰς τὸν Κύριον διὰ τοὺς λόγους τοῦ Χουσί υἱοῦ Ἰεμενεΐ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεός μου, εἰς σὲ ἔχω ὅλας μου τὰς ἐλπίδας· σῶσόν με, καὶ λυτρώσέ με ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ κατατρέχουσι.

2 Μήποτε (ὁ κατατρέχων) ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν μου, ὡς λέων, ἐπειδὴ κἀνεὶς δὲν εἶναι ὅστις δύναται νὰ μὲ λυτρώσῃ, καὶ νὰ μὲ σώσῃ.

3 Κύριε ὁ Θεός μου, ἂν ἔκαμον τοιοῦτον (ἔργον), ἂν εἶναι ἐνοχοὶ αἱ χεῖρές μου εἰς ἀδικίαν.

4 Ἐὰν ἀνταπέδωκα κακὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μοὶ ἀπέδωκαν κακὸν, εὐχομαι νὰ ἀποβῶσι μάταια τὰ κατὰ τῶν ἐχθρῶν κινήματά μου.

5 Εὐχομαι νὰ κυνηγήσῃ ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, καὶ νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ, καὶ νὰ καταπατήσῃ τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ σκορπίσῃ τὴν δόξαν μου εἰς τὸν κοινορτόν.

6 Σηκώθητι, Κύριε, μὲ τὴν ὀργὴν σου, καὶ ἐμφάνισον τὸ ὕψος σου εἰς τὰ τέλη τῶν ἐχθρῶν μου.

7 Καὶ κινήθητι εἰς ἐκδίκησιν, Κύριε ὁ Θεός μου, κατὰ τὴν προσταγὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπρόσταξας, καὶ (τότε) θέλει σὲ περικυκλώσῃ πολὺ ἄθροισμα λαῶν.

8 Καὶ δι' αὐτὸ (τὸ πλῆθος) ἐπίστρεψον εἰς τὸ ὕψος.

9 Ὁ Κύριος θέλει κρίνῃ τοὺς λαούς.

Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν ἀκακίαν μου ἐπ' ἐμοί.

10 Συντελεσθήτω δὴ πονηρία ἀμαρτωλῶν, καὶ κατευθυνεῖς δίκαιον, ἐταῶν καρδίας καὶ νεφρούς ὁ Θεός.

11 Δικαία ἡ βοήθειά μου παρὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ σώζοντος τοὺς εὐθεῖς τῆ καρδία.

12 Ὁ Θεὸς κριτὴς δίκαιος, καὶ ἰσχυρὸς καὶ μακρόθυμος, καὶ μὴ ὀργὴν ἐπάγων καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

13 Ἐὰν μὴ ἐπιστραφήτε, τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε, καὶ ἠτοίμασεν αὐτό.

14 Καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοίμασε σκεύη θανάτου, τὰ βέλη αὐτοῦ τοῖς καιόμενοις ἐξειργάσατο.

15 Ἴδου, ᾠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον, καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν.

16 Λάκκον ᾠρυξε, καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο.

17 Ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ κορυφὴν αὐτοῦ ἡ ἀδικία αὐτοῦ καταβήσεται.

18 Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ κατὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. η'. VIII.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν ληῶν·
ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

2 Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπὲρ ἄνω τῶν οὐρανῶν.

Κύριε, κρίνον με κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν ἀκακίαν μου.

10 Ἄς καταπάσῃ ἡ κακία τῶν ἀμαρτωλῶν, (καὶ οὕτω) θέλεις ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τοὺς δίκαιους, ὦ Θεέ, ὁ ὁποῖος ἐξετάζεις τὰς καρδίας καὶ τοὺς νεφρούς.

11 Ἡ βοήθειά μου γίνεται δικαία ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος διαφυλάττει τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν καρδίαν.

12 Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος κριτὴς, καὶ δυνατὸς, καὶ μακρόθυμος, καὶ δὲν ἐπιφέρει τιμωρίαν καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

13 Ἄλλ' ἐὰν δὲν διορθωθῆτε, (ὁ Θεός) θέλει ἀκονίσῃ τὸ σπαθίον του, καὶ τὸ τόξον του θέλει τανύσῃ, καὶ θέλει τὸ ἐτοιμάσῃ.

14 Καὶ ἠτοίμασε δι' αὐτὸ θανατηφόρα ὅπλα, θέλει μεταχειρισθῆ πραγματικῶς τὰ βέλη του ἐναντίον εἰς τοὺς θερμοτάτους διάκτας.

15 Ἄλλ' ἰδου, (ὁ κακοποιὸς) κοιλοπονεῖ διὰ νὰ γεννήσῃ ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον, καὶ ἐγέννησεν ἀνομίαν.

16 Λάκκον σκαλίζει, καὶ τὸν σκάπτει, ὅμως θέλει πέσῃ (αὐτὸς) εἰς τὸν λάκκον, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν.

17 Ἡ ἐπιχείρησις του θέλει πέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν του θέλει καταβῆ ἡ ἀδικία του.

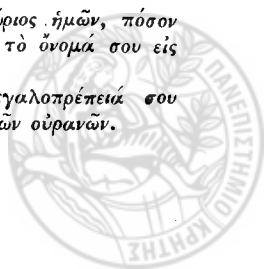
18 (Ἐγὼ ὅμως) θέλω δοξάσῃ τὸν Κύριον διὰ τὴν δικαιοσύνην του, καὶ θέλω ὑμνήσῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. η'. VIII.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν ληῶν·
ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ω ΚΥΡΙΕ ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον θαυμαστὸν εἶναι τὸ ὄνομά σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

2 Ἐπειδὴ ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑψώθη ὑπὲρ ἄνω τῶν οὐρανῶν.

3 Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν, καὶ ἐκδικητὴν.

4 Ὅτι ὄψομαι τοὺς οὐρανοὺς, ἔργα τῶν δακτύλων σου, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας·

5 Τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι μνησθήσεται αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν;

6 Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· δόξη καὶ τιμὴ ἐστεφάνωσας αὐτόν, καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

7 Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πρόβατα, καὶ βόας ἀπάσας, ἔτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου·

8 Τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν.

9 Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ·

ΨΑΛ. 9'. IX.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν κρυφίων τοῦ υἱοῦ· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΑΙ σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

2 Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί, ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

3 Ἐν τῷ ἀποστραφῆναι τὸν ἐχθρὸν μου εἰς τὰ ὀπίσω, ἀσθενήσουσι καὶ ἀπολοῦνται ἀπὸ προσώπου σου.

4 Ὅτι ἐποίησας τὴν κρίσιν μου, καὶ τὴν δίκην μου, ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου ὁ κρίνων δικαιοσύνην.

3 Ἀπὸ τὸ στόμα τῶν νηπίων καὶ βουζανόντων κατάρθωσας τέλειον ἕμνον, διὰ τοὺς ἐχθρούς σου, διὰ νὰ ἀφανίσῃς ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητὴν.

4 Διότι (ὅταν) βλέπω τοὺς οὐρανοὺς, τὰ ἔργα τῶν δακτύλων σου, (ὅταν βλέπω) τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, τὰ ὁποῖα σὺ μὲ θεμελίωσας·

5 (Λέγω·) Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὥστε (τόσον) νὰ τὸν ἐνθυμῆσαι; καὶ (τί εἶναι) ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε (τόσον) νὰ φροντίξῃς δι' αὐτόν;

6 (Διότι σὺ) τὸν ἔκαμες ὀλίγον τι κατώτερον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, καὶ μὲ τόσην δόξαν καὶ ἀξίωμα τὸν ἐστόλισας, (ὥστε) τὸν κατέστησας καὶ ἐπιστάτην τῶν ἔργων τῶν χειρῶν σου.

7 Ὅλα τὰ ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν του, τὰ πρόβατα καὶ ὅλα τὰ βοῖδια, καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὰ κτήνη τῆς πεδιάδος·

8 Τὰ ἐναέρια πουλῖα, καὶ τὰ θαλάσσια ὀψάρια, τὰ ὁποῖα διατρέχουσι τοὺς θαλασσίους δρόμους.

9 Ὡ Κύριε, ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον θαυμαστὸν εἶναι τὸ ὄνομά σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

ΨΑΛ. 9'. IX.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν κρυφίων τοῦ υἱοῦ· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΛΩ σὲ δοξάσῃ εὐχαρίστας, Κύριε, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, διηγούμενος ὅλα σου τὰ θαύματα.

2 Θέλω εὐφρανθῆ καὶ θέλω χαρῆ πολλὰ διὰ σὲ, καὶ θέλω δοξολογῆ τὸ ὄνομά σου, Ὑψιστε.

3 Ἐπειδὴ ἐστράφη ὁ ἐχθρὸς μου εἰς τὰ ὀπίσω, (ὅσοι οἱ κατ' ἐμοῦ) ἠσθένησαν καὶ ἠφανίσθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου.

4 Διότι σὺ μὲ ἔκρινας, καὶ μὲ ἐδικαίωσας, ἐκάθισας ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον (σὺ) ὁ δίκαιος Κριτής.

5 Ἐπετίμητας ἔθνεσι, καὶ ἀπόλετο ὁ ἀσεβής· τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξήλειψας εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

6 Τοῦ ἔχθρου ἐξέλιπον αἱ ρομφαῖαι εἰς τέλος, καὶ πόλεις καθείλες.

7 Ἀπόλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ' ἤχου, καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα μένει.

8 Ἡτοίμασεν ἐν κρίσει τὸν θρόνον αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, κρινεῖ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

9 Καὶ ἐγένετο Κύριος καταφυγὴ τῷ πένητι, βοηθὸς ἐν εὐκαιρίαις, ἐν θλίψεσι.

10 Καὶ ἐλπίσάτωσαν ἐπὶ σοὶ οἱ γινώσκοντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι οὐκ ἐγκατέλιπες τοὺς ἐκζητοῦντάς σε, Κύριε.

11 Ψάλατε τῷ Κυρίῳ τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ.

12 Ὅτι ὁ ἐκζητῶν τὰ αἵματα αὐτῶν ἐμνήσθη, οὐκ ἐπελάβετο τῆς κραυγῆς τῶν πενήτων.

13 Ἐλέησόν με, Κύριε· ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου,

14 Ὁ ὑψῶν με ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, ὅπως ἂν ἐξαγγεῖλω πάσας τὰς αἰνέσεις σου, ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών.

15 Ἀγαλλιασόμεθα ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου, ἐνεπάγησαν ἔθνη ἐν διαφθορᾷ, ἧ ἔποίησαν·

16 Ἐν παγίδι ταύτῃ, ἧ ἔκρυψαν, συνελήφθη ὁ ποῦς αὐτῶν.

17 Γινώσκειται Κύριος κρίματα ποιῶν· ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτοῦ συνελήφθη ὁ ἁμαρτωλός.

5 Σὺ ἐπέπληξας τὰ ἔθνη, καὶ ἠφανίσθη ὁ ἀσεβής, καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἐξήλειψας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

6 Τὰ ὄπλα τοῦ ἐχθροῦ ἔχασαν τὴν ἐνεργειάν των δι' ὄλου, καὶ σὺ ἐκρήμνισας τὰς πόλεις (του).

7 Καὶ ἡ ἐνθιμότης του ἠφανίσθη μὲ κρίτον, ὁ Κύριος ὅμως μένει διαπαντός.

8 Καὶ (ὁ Κύριος) ἠτοίμασε διὰ κρίσιν τὸν θρόνον του, καὶ αὐτὸς θέλει κρίνῃ τὴν οἰκουμένην μὲ δικαιοσύνην, καὶ θέλει κρίνῃ τοὺς λαοὺς μὲ εὐθύτητα.

9 Καὶ ἐγένετο ὁ Κύριος καταφύγιον τοῦ πτωχοῦ, καὶ βοηθὸς εἰς τοὺς ἀναγκαιούς καιροῦς, καὶ εἰς τὰς θλίψεις του.

10 Καὶ (διὰ τοῦτο) ἄς ἐλπίσωσιν εἰς σέ, Κύριε, ὅσοι γνωρίζουσι τὸ ὄνομά σου, διότι δὲν ἀφίεις ἀβοηθήτους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σέ ζητοῦσι.

11 Δοξολογήσατε τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Σιών, κηρυξάτε εἰς τὰ ἔθνη τὰς πράξεις του.

12 Διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζητεῖ (τὴν ἐκδίκησιν) τῶν αἱμάτων αὐτῶν, ἔλαβε πρόνοιαν, καὶ δὲν ἐλησμόνησε τῶν πτωχῶν τὴν θερμὴν παρακλήσιν.

13 Ἐλέησόν με, Κύριε· ἴδε ὅτι καταθλίβομαι ἀπὸ τοὺς ἐχθροῦς μου.

14 (Σὺ) εἰσαί ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐλευθερώνεις ἀπὸ τὰς πύλας τοῦ θανάτου, ὥστε νὰ κηρύττω λαμπρῶς ὅλους τοὺς ἐπαίνους σου εἰς τὰς πύλας τῆς θυγατρὸς Σιών.

15 Ἡμεῖς θέλομεν χαρὴν μεγάλης διὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, (διότι) τὰ ἔθνη ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν διαφθοράν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ κατεσκεύασαν·

16 Καὶ ὁ ποῦς των ἐπιάσθη εἰς τὴν αὐτὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ κρυφίως ἔστησαν.

17 Ὁ Κύριος δεικνύεται φανερά, ὅτι κάμνει κρίσιν, (διότι) ὁ ἁμαρτωλὸς ἐπιάσθη ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ἰδίων του χειρῶν.

18 Ἀποστραφήτωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ἄδην, πάντα τὰ ἔθνη τὰ ἐπιλανθανόμενα τοῦ Θεοῦ.

19 Ὅτι οὐκ εἰς τέλος ἐπιλησθήσεται ὁ πτωχός, ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων οὐκ ἀπολείται εἰς τέλος.

20 Ἀνάστηθι, Κύριε, μὴ κραταιούσθω ἄνθρωπος, κριθήτωσαν ἔθνη ἐνώπιόν σου.

21 Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπ' αὐτούς· γνώτωσαν ἔθνη ὅτι ἄνθρωποι εἰσιν.

22 Ἴνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν; ὑπεροχῆς ἐν εὐκαιρίαις, ἐν θλίψεσιν;

23 Ἐν τῷ ὑπερφανεύεσθαι τὸν ἄσεβῃ, ἐμπυρίζεται ὁ πτωχός, συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίαις, οἷς διαλογίζονται.

24 Ὅτι ἐπαινεῖται ὁ ἁμαρτωλὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀδικῶν ἐνευλογεῖται.

25 Παρώξυνε τὸν Κύριον ὁ ἁμαρτωλός, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς ὀργῆς αὐτοῦ οὐκ ἐκζητήσει.

26 Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς ἐνώπιον αὐτοῦ· βεβηλοῦνται αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ.

27 Ἀνταναιρεῖται τὰ κρίματά σου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ κατακυριεύσει.

28 Εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐ μὴ σαλευθῶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν· ἄνευ κακοῦ.

29 Οὐ ἀράς τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει, καὶ πικρίας, καὶ δόλου, ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ κόπος καὶ πόνος.

30 Ἐγκάθηται ἐν ἐνέδρᾳ μετὰ πλουσίων, ἐν ἀποκρύφους τοῦ ἀποκτεῖναι ἀθῶν.

31 Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν

18 Ἄς ἀποστραφῶσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ἄδην, ὅλα τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια δὲν ἐνθυμούνται τὸν Θεόν.

19 Διότι δὲν θέλει λησμονηθῆν διὰ πάντα ὁ πτωχός, ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων δὲν θέλει μείνῃ ματαία μέχρι τέλους.

20 Σηκώθητι, Κύριε, ἄς μὴ ἐνδυναμῶνται ὁ (θνητός) ἄνθρωπος, ἄς κριθῶσι τὰ ἔθνη ἐμπροσθέν σου.

21 Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπάνω εἰς αὐτούς, καὶ ἄς γνωρίσωσι τὰ ἔθνη, ὅτι εἶναι ἄνθρωποι (θνητοί).

22 Κύριε, διατί στέκεσαι ἀπὸ μακράν; (διατί μὲ) παραβλέπεις εἰς τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν τῆς στενοχωρίας;

23 Ὅτε ὁ ἄσεβῆς ὑπερφανεύεται, (τότε) ταράττεται ἀπὸ ζῆλον ὁ πτωχός, οἱ (ἄσεβεῖς) θέλουσι πιασθῆν ἀπὸ τὰς μηχανουργίας, τὰς ὁποίας ἐμελέτησαν.

24 Διότι καυχᾶται ὁ ἁμαρτωλὸς εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς του, καὶ εὐτυχῆ νομίζει τὸν ἑαυτόν του ὁ πλεονέκτης.

25 Παρώργισε τὸν Κύριον ὁ ἁμαρτωλός, καὶ διὰ τὴν πολλὴν του ὀργὴν δὲν θέλει τὸν ζητήσῃ.

26 Καὶ δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ἐμπρὸς του· ἀκάθαρτα (καὶ ἀπάνθρωπα) εἶναι πάντοτε τὰ ἐπιχειρήματά του.

27 Αὐτὸς σηκῶνει διόλου τὰς κρίσεις σου ἀπὸ τὴν παρατήρησίν του, καὶ (φρονεῖ ὅτι) θέλει ἐξουσιάσῃ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του.

28 Διότι αὐτὸς εἶπεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἐγὼ δὲν θέλω διασεισθῆν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, (ἀλλὰ θέλω ζῆσῃ) χωρὶς κακόν.

29 Τὸ στόμα του γέμει ἀπὸ κατάραν καὶ πικρίαν καὶ ἀπάτην, κόπος καὶ πόνος εὐρίσκεται ὑποκάτω εἰς τὴν γλῶσσαν του.

30 Κάθηται εἰς ἐνέδρας ὁμοῦ μετὰ τοὺς πλουσίους, διὰ τὰ φονευσθῆ ἀθῶν εἰς ἀποκρύφους τόπους.

31 Τὰ ὄμματα του κατασκοπεύουσι

πένητα ἀποβλέπουσιν· ἐνεδρεύει ἐν ἀποκρύφῳ, ὡς λέων ἐν τῇ μάνδρᾳ αὐτοῦ.

32 Ἐνεδρεύει τοῦ ἀρπάσαι πτωχόν, ἀρπάσαι πτωχόν ἐν τῷ ἐλκύσαι αὐτόν.

33 Ἐν τῇ παγίδι αὐτοῦ ταπεινῶσαι αὐτόν· κύψει καὶ πεσεῖται ἐν τῷ αὐτόν κατακυριεῦσαι τῶν πενήτων.

34 Εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, Ἐπιλέλησται ὁ Θεός, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ μὴ βλέπειν εἰς τέλος.

35 Ἀνάστηθι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὑψώθητω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

36 Ἐνεκεν τίνος παρώργισεν ὁ ἀσεβῆς τὸν Θεόν; εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, Οὐκ ἐκζητήσει.

37 Βλέπεis, ὅτι σὺ πόνον καὶ θυμὸν κατανοεῖς, τοῦ παραδοῦναι αὐτόν εἰς χεῖράς σου.

38 Σοὶ ἐγκατακλείπεται ὁ πτωχός, ὄρφανῷ σὺ ἦσθα βοηθός.

39 Σύντριψον τὸν βραχίονα τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ πονηροῦ· ζητηθήσεται ἡ ἀμαρτία αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὔρεθῃ.

40 Κύριος βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ἀπολεισθε ἔθνη ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ.

41 Τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πενήτων εἰσῆκουσας, Κύριε, τῇ ἐτοιμασίᾳ τῆς καρδίας αὐτῶν προσέσχε τὸ οὖς σου.

42 Κρίναι ὄρφανῷ, καὶ ταπεινῷ, ἵνα μὴ προσθῇ ἔτι τοῦ μεγαλαυχεῖν ἀνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς.

τὸν πτωχόν· παραμονεύει εἰς κρυφὸν τόπον, ὡς λέων εἰς τὴν φωλεάν του.

32 Παραμονεύει διὰ τὴν ἀρπάσῃ τὸν πτωχόν, (δηλαδῆ) διὰ τὴν ἀρπάσῃ τὸν πτωχόν μὲ τὸ τὴν σὺρῃ μὲ τὰ δίκτυά του.

33 (Ἀφ' οὗ τὸν βάλη) εἰς τὴν παγίδα του, τὸν ῥίπτει κατὰ γῆς· αὐτὸς θέλει κύψει καὶ θέλει πέσῃ μὲ ὄρμην κατὰ τῶν πτωχῶν, ὅταν τοὺς ἐξουσίασῃ.

34 Διότι εἶπε μέσα εἰς τὸν νοῦν του, Ἐλησμόνησεν ὁ Θεός, ἔστρεψεν εἰς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπον του, διὰ τὴν μὴ βλέπειν παντῶς.

35 Σηκώθητι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὑψώσον τὴν χεῖρα σου, καὶ μὴ λησμονήσῃς τοὺς πτωχοὺς μέχρι τέλους.

36 Δικαίᾳ παρώργισεν ὁ ἀσεβῆς τὸν Θεόν; διότι εἶπε μέσα εἰς τὸν νοῦν του, Ὅτι ὁ Θεός δὲν θέλει (τὸν) ἐξετάσῃ;

37 Σὺ βλέπεis (πάντα)· διότι καταλαμβάνεις τὴν ταλαιπωρίαν καὶ τὴν ἀγωνίαν (τοῦ πτωχοῦ), ἕως οὗ τὴν παραδώσῃ αὐτόν (τὸν ἀσεβῆ) εἰς τὰς χεῖρας σου.

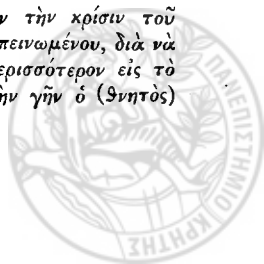
38 Εἰς σὲ εἶναι ἀφωσιωμένος ὁ πτωχός, σὺ εἶσαι ὁ βοηθός τοῦ ὀρφανοῦ.

39 Σύντριψον τὸν βραχίονα τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ πονηροῦ, ὥστε ἡ κακία τοῦ πονηροῦ, ἐὰν ζητηθῇ, νὰ μὴ εὔρεθῃ.

40 (Ὁ Κύριος) εἶναι αἰώνιος καὶ δικαπαντὸς βασιλεὺς· θέλετε ἀφανισθῆ ἀπὸ τὴν γῆν του σεῖς τὰ ἔθνη.

41 Τὰς εὐχὰς τῶν πτωχῶν ἤκουσας, Κύριε, καὶ τὸ ὠτίον σου ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν προθυμὸν δέσῃν τῆς καρδίας των.

42 Προστάτευσον τὴν κρίσιν τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τεταπεινωμένου, διὰ τὴν μὴ μεγαλαυχῆ περισσότερον εἰς τὸ ἐξῆς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ὁ (θνητός) ἄνθρωπος.

ΨΑΛ. ι'. Χ.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΠΓ τῷ Κυρίῳ πέποιθα, πῶς ἐρεῖτε τῇ ψυχῇ μου, μεταναστεύου ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς στρουθίον;

2 Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐνέτειναν τόξον, ἠτοίμασαν βέλη εἰς φαρέτραν, τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν σκοτομήνη τούς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

3 Ὅτι, ἂ σὺ κατηρτίσω, αὐτοὶ καθ-
εἶλον· ὁ δὲ δίκαιος τί ἐποίησε;

4 Κύριος ἐν ναῶ ἀγίῳ αὐτοῦ· Κύ-
ριος, ἐν οὐρανῷ ὁ θρόνος αὐτοῦ.

5 Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἐπιβλέπουσι· τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετάζει τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

6 Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον, καὶ τὸν ἀσεβῆ· ὁ δὲ ἀγαπῶν τὴν ἀδι-
κίαν, μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.

7 Ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς πα-
γίδας, πῦρ, καὶ θεῖον, καὶ πνεῦμα καταιγίδος, ἡ μερίς τοῦ ποτηρίου αὐ-
τῶν.

8 Ὅτι δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιο-
σύνας ἠγάπησεν, εὐθύτητας εἶδε τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ια'. ΧΙ.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλ-
μὸς τῷ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὅσιος, ὅτι ὠλιγόθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

2 Μάταια ἐλάλησεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· χεῖλη δόλια ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐν καρδίᾳ ἐλάλησε κακία.

3 Ἐξολοθρεῦσαι Κύριος πάντα τὰ χεῖλη τὰ δόλια, καὶ γλῶσσαν μεγα-
λορρήμονα·

ΨΑΛ. ι'. Χ.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΓΩ εἰς τὸν Κύριον ἐλπίζω, διατί λέγετε εἰς τὴν ψυχὴν μου, φεῦγε, ὡς πουλίον, εἰς τὰ βουνά;

2 Βέβαια οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐτάνυσαν τὸ τοξάριον, καὶ ἠτοίμασαν εἰς τὴν βελοθήκην τὰ βέλη των, διὰ νὰ τοξεύσωσιν ἀπὸ σκοτεινὸν τόπον ἐκεί-
νους, οἱ ὅποιοι ἐχουσιν ὀρθὴν καρδίαν.

3 Διότι, ὅσα σὺ ἐτέλειοποίησας, αὐτοὶ τὰ ἐκρήμνισαν· ὁ δίκαιος ὅμως τί ἐπραξε;

4 Ὁ Κύριος (κατοικεῖ) εἰς τὸν ἅγιον του ναόν, ὁ Κύριος ἔχει τὸν θρόνον του εἰς τὸν οὐρανόν.

5 Τὰ ὄμματά του θεωροῦσιν εὐμε-
νῶς τὸν πτωχόν· τὰ βλέφαρά του ἐξετάζουσι τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

6 Ὁ Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον, καὶ τὸν ἀσεβῆ· καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν ἀδικίαν, μισεῖ τὴν ἰδίαν του ψυχὴν.

7 Καὶ ὁ Κύριος θέλει βρέξῃ ἐπάνω εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς παγίδας, καὶ πῦρ καὶ θεοῖον καὶ ἀνεμοζάλην, (τοῦτο θέλει εἶναι) τὸ μερίδιον τοῦ ποτηρίου των.

8 Διότι δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην, τὸ πρόσω-
πόν του βλέπει εὐθύτητας.

ΨΑΛ. ια'. ΧΙ.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλ-
μὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΛΕΥΘΕΡΩΣΟΝ με, Κύριε, διότι δὲν ἔμεινε πλέον ὅσιος (ἄνθρωπος), καὶ διότι αἱ ἀλήθειαι ὠλιγόστευσαν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων.

2 Καθεὶς μὲ δολιότητα ὀμιλεῖ εἰς τὸν γείτονά του· τὰ χεῖλη του εἶναι εἰς τὴν καρδίαν του δόλια, καὶ μὲ τὴν καρδίαν του ὀμιλεῖ κακία.

3 Εἶθε νὰ ἐξολοθρεῦσῃ ὁ Κύριος ὅλα τὰ δόλια χεῖλη, καὶ τὴν γλῶσ-
σαν ἢ ὅποια ὀμιλεῖ ὑπερήφανα·

4 Τους εἰπόντας, Τὴν γλώσσαν ἡμῶν μεγαλυνοῦμεν, τὰ χεῖλη ἡμῶν παρ' ἡμῖν ἐστὶ· τίς ἡμῶν κυρίος ἐστιν;

5 Ἐνεκεν τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν, καὶ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων, νῦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος.

6 Θήσομαι ἐν σωτηρίῳ, παρρησιάσομαι ἐν αὐτῷ.

7 Τὰ λόγια Κυρίου, λόγια ἀγνά· ἀργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τῆ γῆ, κεκαθαρισμένον ἑπταπλασίως.

8 Σὺ, Κύριε, φυλάξεις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσεις ἡμᾶς ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα·

9 Κυκλῶ οἱ ἄσεβεις περιπατοῦσι, κατὰ τὸ ὕψος σου ἐπολυώρησας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

ΨΑΛ. ιβ'. XII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ.

ἘΩΣ πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

2 Ἐως τίνας θήσομαι βουλὰς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας, καὶ νυκτός;

3 Ἐως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρὸς μου ἐπ' ἐμέ; Ἐπιβλέψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεὸς μου.

4 Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον· μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρὸς μου, ἰσχυσα πρὸς αὐτόν.

5 Οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται ἂν σαλευθῶ· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα.

6 Ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ

4 (Δηλαδῆ) ἐκείνους οἱ ὅποιοι λέγουσιν, Ἡμεῖς θέλομεν μεταχειρισθῆ εἰς μεγάλα τὴν γλώσσαν μας, ἡμεῖς ὀρίζομεν τὰ χεῖλη μας· ποῖος δύναται νὰ γίνῃ κύριος ἡμῶν;

5 Διὰ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν πτωχῶν, καὶ διὰ τὸν στεναγμὸν τῶν πενήτων, αὕτη τῆ ὥρα θέλω σηκωθῆ, λέγει ὁ Κύριος.

6 Καὶ θέλω φέρῃ (αὐτὸν) εἰς σωτηρίαν, καὶ θέλω δεῖξῃ παρρησιαστικὴν ἐνέργειαν κατὰ τοῦτο.

7 Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι καθαρά λόγια, (καθὼς εἶναι τὸ ἀργύριον (τὸ) δεδοκμασμένον μὲ τὸ πῦρ μέσα εἰς πῆλινον χωνευτήριον καὶ ἑπτὰκις κεκαθαρισμένον.

8 Σὺ, Κύριε, θέλεις φυλάξῃ ἡμᾶς, καὶ θέλεις μᾶς διατηρήσῃ διὰ παντός ἀπὸ ταύτην τὴν γενεάν.

9 Οἱ ἄσεβεις περιφέρονται ὀλόγυρα, ἀναλόγως μὲ τὸ ὕψος σου ἔλαβες καὶ πολλὴν φροντίδα διὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

ΨΑΛ. ιβ'. XII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ.

ἘΩΣ πότε, Κύριε, θέλεις μὲ λημονῆ πάντοτε; ἕως πότε θέλεις στρέφῃ τὸ πρόσωπον σου εἰς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ μὴ μὲ ἴδῃς;

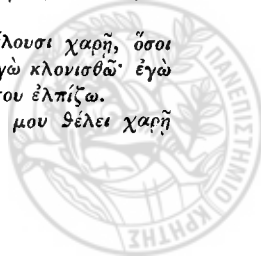
2 Ἐως πότε θέλω πλάττῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου (διαφόρους) διαλογισμούς, καὶ θέλω λυπῆ τὴν καρδίαν μου καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα;

3 Ἐως πότε θέλει ὑψωνηταὶ ὁ ἐχθρὸς μου ἐναντίον μου; Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐπίβλεψον, καὶ εἰσάκουσόν μου.

4 Φώτισον τὰ ὄμματα μου, διὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῶ θανάτου ὕπνου· διὰ νὰ μὴ εἶπη ὁ ἐχθρὸς μου, τὸν ἐνίκησα.

5 Καὶ (διότι) θέλουσι χαρῆ, ὅσοι μὲ θλίβουσι, ἂν ἐγὼ κλονισθῶ· ἐγὼ ὅμως εἰς τὸ ἐλεός σου ἐλπίζω.

6 Καὶ ἡ καρδία μου θέλει χαρῆ

τῷ σωτηρίῳ σου. Ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ
εὐεργετήσαντί με, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνο-
ματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. γγ'. XIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ,
οὐκ ἔστι Θεός.

2 Διεφθάρησαν, καὶ ἐβδελύχθησαν
ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν
χρησιμότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

3 Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν
ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ
ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιών, ἢ ἐκζητῶν τὸν
Θεόν.

4 Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθη-
σαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρησιμότητα,
οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

5 Οὐχὶ γνῶσκονται πάντες οἱ ἐργα-
ζόμενοι τὴν ἀνομίαν, οἱ ἐσθιοντες τὸν
λαόν μου ἐν βρώσει μέρτου;

6 Τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο·
ἐκεῖ ἔδειλίασαν φόβον, οὐ οὐκ ἦν
φόβος.

7 Ὅτι Κύριος ἐν γενεᾷ δικαίων
βουλήν πτωχοῦ κατησχύνετε, ὁ δὲ
Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ ἔστι.

8 Τίς δώσει ἐκ Σιών τὸ σωτήριον
τοῦ Ἰσραὴλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύ-
ριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ
αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ, καὶ
εὐφρανθήσεται Ἰσραὴλ.

ΨΑΛ. ιδ'. XIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.
ΚΥΡΙΕ, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκη-

μεγάλως διὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν·
καὶ θέλω δοξολογῆ τὸν εὐεργετησαν-
τά με Κύριον, καὶ θέλω ψάλη (ἕμνους)
εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. γγ'. XIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ ἀνόητος μὲ τὸν νοῦν του,
(ὅτι) δὲν εἶναι Θεός.

2 (Τόσον) διεφθαρμένοι καὶ βδελυκ-
τοὶ ἐγένοντο εἰς τὰς πράξεις των (οἱ
ἄνθρωποι), (ὥστε) κανεῖς δὲν εὐρίσ-
κεται, ὁ ὁποῖος κάμνει (τι) καλόν,
δὲν εὐρίσκεται μῆτε εἰς.

3 Ὁ Κύριος ἔκυψεν ἀπὸ τοὺς οὐ-
ρανοὺς (παρατηρῶν) τοὺς υἱοὺς τῶν
ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἰδῆ, ἂν εἶναι τις ὁ
ὁποῖος ἔχει σύνεσιν, καὶ ζητεῖ τὸν
Θεόν.

4 Ὅλοι ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὸν ἴσον
δρόμον, ὅλοι ὁμοῦ ἠχρειώθησαν, (ὥσ-
τε) δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κάμ-
νει (τι) καλόν, δὲν εἶναι μῆτε εἰς.

5 (Ἄρα) δὲν (τὸ) γνωρίζουσιν, ὅσοι
πράττουσι τὴν ἀνομίαν; καὶ ὅσοι
κατατρώγουσι τὸν λαόν μου, καθὼς
κάν ἐτρογον ψωμίον;

6 Αὐτοὶ δὲν ἐπεκαλέσθησαν τὸν Κύ-
ριον· (διὰ τοῦτο) καὶ ἐφοβήθησαν
μεγάλως ἐκεῖ ὅπου δὲν ἦτον οὐδὲ εἰς
φόβος.

7 Διότι ὁ Κύριος εὐρίσκεται ὁμοῦ
μὲ τὸ δίκαιον γένος· σεις ὅμως κατησ-
χύνετε τοῦ πτωχοῦ τὴν βουλήν, ὁ
δὲ Κύριος εἶναι τὸ θάρρος του.

8 Τίς θέλει δώση ἀπὸ τὴν Σιών σω-
τηρίαν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας; ὅταν ὁ
Κύριος ἀνακαλέσῃ τοὺς αἰχμαλώ-
τους τοῦ λαοῦ του, (τότε) θέλει χαρῆ
μεγάλως ὁ Ἰακώβ, καὶ θέλει εὐφραν-
θῆ ὁ Ἰσραὴλ.

ΨΑΛ. ιδ'. XIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.
ΚΥΡΙΕ, τίς θέλει διατρίψῃ εἰς τὴν

νώματί σου; ἢ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἀγίῳ σου;

2 Πορευόμενος ἁμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην.

3 Λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· ὃς οὐκ ἐδόλωσεν ἐν γλώσσει αὐτοῦ.

4 Καὶ οὐκ ἐποίησε τῷ πλησίον αὐτοῦ κακόν, καὶ ὀνειδισμόν οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ τοῖς ἔγγιστα αὐτοῦ.

5 Ἐξουδένωται ἐνώπιον αὐτοῦ πονηρούμενος, τοὺς δὲ φοβουμένους Κύριον δοξάζει.

6 Ὁ ὁμνῶν τῷ πλησίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀθετῶν· τὸ ἀργύριον αὐτοῦ οὐκ ἔδωκεν ἐπὶ τόκῳ, καὶ δῶρα ἀπ' ἀθῶοις οὐκ ἔλαβεν.

7 Ὁ ποιῶν ταῦτα, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛ. ιε'. XV.

Στηλογραφία τῷ Δαβίδ.

ΦΥΛΑΞΟΝ με, Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· εἶπα τῷ Κυρίῳ, Κύριός μου εἶ σύ, ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρεῖαν ἔχεις.

2 Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

3 Ἐπληθύνθησαν αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν, μετὰ ταῦτα ἐτάχυναν.

4 Οὐ μὴ συναγάγω τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἐξ αἱμάτων, οὐδ' οὐ μὴ μνησθῶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διὰ χειλέων μου.

5 Κύριος μερὶς τῆς κληρονομίας μου, καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί.

6 Σχοινία ἐπέπεσέ μοι ἐν τοῖς κρα-

σκηίνῃ σου; ἢ τίς θέλει κατοικήσῃ εἰς τὸ ἅγιον βουνόν σου;

2 Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διαγεῖ τὴν ζωὴν του χωρὶς μῶμον, καὶ ὁ ὁποῖος πράττει τὸ δίκαιον.

3 Καὶ λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν καρδίαν του, καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὴν γλῶσσαν του δὲν ἐδόλιευθη.

4 Καὶ δὲν ἔκαμε κακὸν εἰς τὸν γείτονά του, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ ὀνειδισμόν κατὰ τῶν οἰκειοτάτων του.

5 Αὐτὸς λογίζεται ὡς μηδὲν ἔμπροσθέν του ἐκεῖνον, ὅστις πράττει τὴν πονηρίαν, ὅμως τιμᾷ τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον.

6 Ὁ ὁποῖος ὁμνῶν εἰς τὸν γείτονά του, καὶ δὲν ἀρνεῖται τὸν ὄρκον του, καὶ δὲν δίδει τὸ ἀργύριόν του διὰ νὰ λάβῃ τόκον, καὶ δῶρα διὰ νὰ καταβιάσῃ τοὺς ἀθῶους δὲν δέχεται.

7 Ὁποῖος πράττει ταῦτα, ποτὲ δὲν θέλει σαλευθῆ.

ΨΑΛ. ιε'. XV.

Στηλογραφία τῷ Δαβίδ.

ΦΥΛΑΞΟΝ με, Κύριε, διότι εἰς σὲ ἐλπίζω· (οὕτως) εἶπα εἰς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι ὁ Κύριός μου, διότι χρεῖαν δὲν ἔχεις ἀπὸ τὰ ἀγαθά μου.

2 Ὁ Κύριος παρέστησε μὲ τρόπον θαυμάστον ὅλα τὰ θελήματα του εἰς τοὺς ἁγίους του, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

3 Αἱ ταλαπυρῖαι τῶν ἐπερίσσευσαν, ὕστερον ὅμως ταχέως ἐτελείωσαν.

4 Ἐγὼ δὲν θέλω συναβροῖσῃ τὰς συνελεύσεις τῶν διὰ νὰ χύσω τιν αἱματα (ζῶων), μήτε θέλω ἐνθυμηθῆ, ὥστε νὰ λαλήσω τὰ ὀνόματά των.

5 Σὺ, Κύριε, εἶσαι τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας μου καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλεις ἀποκαταστήσῃ εἰς ἐμὲ τὴν κληρονομίαν μου.

6 Σχοινία περιώρισαν εἰς ἐμὲ τὴν

τίστοις, καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοι ἐστίν.

7 Εὐλογῆσω τὸν Κύριον τὸν συνετίσαντά με, ἔτι δὲ καὶ ἕως νυκτὸς ἐπαίδευσάν με οἱ νεφροὶ μου.

8 Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

9 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.

10 Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὀσίόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

11 Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου· τερπνότητες ἐν τῇ δεξιᾷ σου εἰς τέλος.

ΨΑΛ. ΙΣ'. XVI.

Προσευχὴ τοῦ Δαβίδ.

Εἰσακούσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου, πρόσχες τῇ δεήσει μου.

2 Ἐνώτισαι τὴν προσευχήν μου, οὐκ ἐν χεῖλεσι δολίοις.

3 Ἐκ προσώπου σου τὸ κρίμα μου ἐξέλθοι, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἰδέτωσαν εὐθύτητας.

4 Ἐδοκίμασας τὴν καρδίαν μου, ἐπεσκέψω νυκτὸς· ἐπύρωσάς με, καὶ οὐχ εὐρέθη ἐν ἐμοὶ ἀδικία.

5 Ὅπως ἂν μὴ λαλήσῃ τὸ στόμα μου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων σου ἐγὼ ἐφύλαξα ὁδοὺς σκληρίας.

6 Κατάρτισαι τὰ διαβήματά μου ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἵνα μὴ σαλευθῶσι τὰ διαβήματά μου.

κληρονομίαν μου μετὰ τρόπον κάλλιστον, διότι πολλὰ καλὴ κληρονομία ἔτυχεν εἰς ἐμέ.

7 Ἐγὼ θέλω εὐλογῆσαι τὸν Κύριον, ὅσοις (οὐτῶ) με ἐσυνέτισεν, (ὥστε) καὶ οἱ νεφροὶ μου τὴν νύκτα με διδάσκουσι.

8 Τὸν Κύριον βλέπω πάντοτε ἔμπροσθέν μου, διότι στέκεται εἰς τὰ δεξιά μου, διὰ τὰ μὴ σαλευθῶ.

9 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἡ γλῶσσα μου ἠγαλλιάσθη, πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ αὐτὰ τὰ μέλη μου θέλουσιν ἀναπαυθῆ με ἐλπίδα.

10 Διότι σὺ δὲν θέλεις ἀφήσῃ τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν ἄδην, οὔτε θέλεις συγχωρήσῃ τὴν δοκιμῆσιν διαφθοράν ὁ ἀφωσιωμένος εἰς σέ.

11 Σὺ με ἐδίδαξας τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς, σὺ θέλεις με γεμίσῃ ἀπὸ χαρῶν, (δεικνύων μοι) τὸ πρόσωπόν σου· αἰώνια ἡδονὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν δεξιάν σου.

ΨΑΛ. ΙΣ'. XVI.

Προσευχὴ τοῦ Δαβίδ.

Ἄκουσον, Κύριε, τὴν δικαίαν μου κρίσιν, πρόσεξον εἰς τὸ ταπεινὸν ζήτημά μου.

2 Βάλε εἰς τὰ ὠτία σου τὴν προσευχήν μου, (τὴν ὁποίαν προσφέρω) με χεῖλη οὐχὶ δόλια.

3 Ἄς ἐξέλθῃ ἡ κρίσις μου ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὰ ὄμματά μου ἄς ἴδωσι τὰς ὁρθὰς ἀποφάσεις (σου).

4 Σὺ ἐδοκίμασας τὴν καρδίαν μου, τὴν ἐπεσκέψης καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς· με ἐξήτασας, καὶ δὲν εὐρέθη εἰς ἐμέ ἀδικία.

5 Διὰ τὸ μὴ λαλήσῃ τὸ στόμα μου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ ἐφύλαξα τοὺς σκληροὺς δρόμους διὰ τὰς ἐντολάς (αἱ ὁποῖαι ἐλαλήθησαν) διὰ τῶν χειλέων σου.

6 Στήριξον τὰ διαβήματά μου εἰς τοὺς δρόμους σου, διὰ τὸ μὴ σαλευθῶσι τὰ διαβήματά μου.

7 Ἐγὼ ἐκέκραξα, ὅτι ἐπήκουσάς μου ὁ Θεός· κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοί, καὶ εἰσάκουσον τῶν ῥημάτων μου.

8 Θαυμαστώσου τὰ ἔλεή σου, ὁ σῶζων τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ.

9 Ἐκ τῶν ἀνθεστηκότων τῇ δεξιᾷ σου, φύλαξόν με, Κύριε, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

10 Ἐν σκέπη τῶν πτερίγων σου σκεπάσεις με, ἀπὸ προσώπου ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρησάντων με.

11 Οἱ ἐχθροί μου τὴν ψυχὴν μου περιέσχον· τὸ στόμα αὐτῶν συνέκλεισαν, τὸ στόμα αὐτῶν ἐλάλησεν ὑπερηφανίαν.

12 Ἐκβάλλοντές με νυκτὶ περιέκλωσαν με, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔθεντο ἐκκλίνειν ἐν τῇ γῆ.

13 Ὑπέλαβόν με ὡσεὶ λέων ἑτομος εἰς θήραν, καὶ ὡσεὶ σκύμνος οἰκῶν ἐν ἀποκρύφους.

14 Ἀνάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αὐτοὺς, καὶ ὑποσκέλισον αὐτοὺς· ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἀσεβοῦς, ῥομφαίαν σου ἀπὸ ἐχθρῶν τῆς χειρὸς σου.

15 Κύριε, ἀπὸ ὀλίγων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ τῶν κεκρυμμένων σου ἐπλήσθη ἡ γαστήρ αὐτῶν.

16 Ἐχορτάσθησαν υἱῶν, καὶ ἀφῆκαν τὰ κατάλοιπα τοῖς νηπίοις αὐτῶν.

17 Ἐγὼ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ σου, χορτάσθησομαι ἐν τῷ ὀφθῆναι μοι τὴν δόξαν σου.

7 Ἐγὼ (διὰ τοῦτο) ἐφώνασα, διότι με ἀκούεις, ὦ Θεέ· κλῖνον εἰς ἐμὲ τὸ ὠτίον σου, καὶ ἀκουσον τὰ λόγια μου.

8 Δεῖξον θαυμαστὰ τὰ ἔλεή σου, σὺ ὁ ὁποῖος σῶζεις τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

9 Ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐναντιοῦνται εἰς τὴν δεξιάν σου, φύλαξόν με, Κύριε, ὡς κόρην τοῦ ὀμματίου.

10 Μὲ τὴν σκέπη τῶν πτερίγων σου σκέπασόν με, (διὰ νὰ φυλαχθῶ) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῶν ἀσεβῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἔταλαιπώρησαν.

11 Οἱ ἐχθροί μου περιεκύκλωσαν τὴν ψυχὴν μου· ἐκλείσαν (κατ' ἐμοῦ) τὰ σπλαγχνὰ των, καὶ τὸ στόμα των ἠμίλησεν ὑπερήφανα.

12 Καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲ ἀπέρριψαν, μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ προσήλωσαν τὰ βλέμματά των διὰ νὰ μὲ ρίψωσιν εἰς τὴν γῆν.

13 Ἐμελέτησαν νὰ μὲ συλλάβωσιν, ὡς λέων ἑτομος διὰ τὸ κυνήγιον, καὶ ὡς λεονταρόπουλον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς ἀποκρύφους (τόπους).

14 Σηκώθητι, Κύριε, πρόλαβέ τους, καὶ ρίψον αὐτοὺς κατὰ γῆς· καὶ λύτρωσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ, καὶ τὴν ῥομφαίαν σου ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς χειρὸς σου.

15 Κύριε, διαμέρισαί τους ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ζωῆς των, χωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, ἡ κοιλία των ἐπληρώθη ἀπὸ (τὰ ἀγαθὰ) τὰ κεκρυμμένα (εἰς τοὺς θησαυροὺς σου).

16 Αὐτοὶ ἐχορτάσθησαν ἀπὸ υἱῶν, καὶ ἀφῆκαν τὰ περισσευμῆτα εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ των.

17 Ὅμως ἐγὼ μὲ τὴν δικαιοσύνην θέλω παρῆσιασθῆ εἰς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλω χορτάσθῃ ὅταν ἐμφανισθῆ εἰς ἐμὲ ἡ δόξα σου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. Π. ΠΑΚΩΣΤΑ

ΨΑΛ. ιζ'. XVII.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ παιδί Κυρίου τῷ
Δαβίδ, ἃ ἐλάλησε τῷ Κυρίῳ τοὺς
λόγους τῆς ᾠδῆς ταύτης, ἐν ἡμέρᾳ
ἣ ἔρρύσατο αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ
χειρὸς πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ,
καὶ ἐκ χειρὸς Σαοὺλ, καὶ εἶπεν·

ἘΓΑΠΗΣΩ σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου.
Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή
μου, καὶ ῥύστης μου·

2 Ὁ Θεὸς μου, βοηθὸς μου, καὶ ἐλ-
πίῳ ἐπ' αὐτόν·

3 Ὑπερασπιστῆς μου, καὶ κέρας σω-
τηρίας μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου.

4 Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον,
καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι.

5 Περιέσχον με ᾠδίνες θανάτου,
καὶ χεῖμαρροι ἀνομίας ἐξετάραζάν με.

6 ᾠδίνες ᾄδου περιεκύκλωσάν με,
προέφθασάν με παγίδες θανάτου.

7 Καὶ ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐπεκα-
λεσάμην τὸν Κύριον, καὶ πρὸς τὸν
Θεὸν μου ἐκέκραξα·

8 Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ
φωνῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου ἐνώ-
πιον αὐτοῦ εἰσελεύσεται εἰς τὰ ὦτα
αὐτοῦ.

9 Καὶ ἐσαλεύθη, καὶ ἔντρομος ἐγε-
νήθη ἡ γῆ, καὶ τὰ θεμέλια τῶν ὄρεων
ἐταράχθησαν, καὶ ἐσαλεύθησαν, ὅτι
ὠργίσθη αὐτοῖς ὁ Θεός.

10 Ἀνέβη καπνὸς ἐν ὄργῃ αὐτοῦ,
καὶ πῦρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ κατε-
φλόγισεν· ἄνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ'
αὐτοῦ.

11 Καὶ ἔκλινεν οὐρανοὺς, καὶ κατ-
έβη, καὶ γνώφος ὑπὸ τοὺς πόδας
αὐτοῦ.

12 Καὶ ἐπέβη ἐπὶ χερουβὶμ, καὶ

ΨΑΛ. ιζ'. XVII.

Εἰς τὸ τέλος, ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ τοῦ
δούλου τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐλά-
λησεν εἰς τὸν Κύριον τοὺς λόγους
ταύτης τῆς ᾠδῆς, τὴν ἡμέραν εἰς
τὴν ὁποίαν τὸν ἠλευθέρωσεν ὁ Κύ-
ριος ἀπὸ τῆν χεῖρα ὄλων του τῶν
ἐχθρῶν, καὶ (μάλιστα) ἀπὸ τῆν
χεῖρα τοῦ Σαοὺλ, καὶ εἶπεν·

ἘΓΩ θέλω σὲ ἀγαπήσῃ, Κύριε, (ὁ
ὁποῖος εἶσαι) ἡ δυνάμεις μου. Ὁ Κύριος
εἶναι στερεὸν στήριγμά μου, καὶ κα-
ταφύγιόν μου, καὶ σωτήρ μου·

2 Ὁ Θεὸς μου εἶναι βοηθὸς μου,
καὶ ἐγὼ θέλω ἐλπίσῃ εἰς αὐτόν·

3 (Αὐτὸς εἶναι) ὁ ὑπερασπιστῆς
μου, καὶ τὸ κέρας (ἀπὸ τὸ ὁποῖον
κρέματα) ἡ σωτηρία μου, (αὐτὸς
εἶναι) ὁ προστάτης μου.

4 Ἐγὼ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸν Κύ-
ριον μὲ ἐπαίνους, καὶ θέλω ἐλευθε-
ρωθῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου.

5 Πόνοι θανάτου μὲ περιέζωσαν, καὶ
χεῖμαρροι ἀνόμων μὲ κατετάραξαν.

6 Πόνοι ᾄδου μὲ περιεκύκλωσαν,
καὶ παγίδες θανάτου μὲ προέφθασαν.

7 Καὶ εἰς ταύτην τὴν στενοχωρίαν
μου ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον, καὶ
ἐφώναξα εἰς τὸν Θεόν μου·

8 Καὶ ἤκουσε τὴν φωνήν μου ἀπὸ
τὸν ἅγιον ναόν του, καὶ ἡ πρὸς αὐ-
τὸν κραυγὴ μου ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτα
του.

9 Καὶ (εὐθύς) ἡ γῆ σαλευομένη,
ἔτρεμε, καὶ τῶν βουνῶν τὰ θεμέλια
ἐταράχθησαν, καὶ ἐσαλεύθησαν, διότι
ὠργίσθη κατ' αὐτῶν ὁ Θεός.

10 Καὶ ἐπειδὴ ὠργίσθη, καπνὸν
ἔπνεεν, καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του
ἐξήρχοντο φλόγες πυρὸς, (ὥστε καὶ)
ἄνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ' αὐτὸ (τὸ
πῦρ).

11 Χαμηλώσας λοιπὸν τοὺς οὐρα-
νοὺς, κατέβη, (ἔχων) ὀμίχλην ὑπο-
κάτω εἰς τοὺς πόδας του.

12 Καὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς τὰ

ἐπετάσθη· ἐπετάσθη ἐπὶ περιύγων ἀνέμων.

13 Καὶ ἔθετο σκότος ἀποκρυφὴν αὐτοῦ, κύκλω αὐτοῦ ἡ σκηνὴ αὐτοῦ, σκοτεινὸν ὕδωρ ἐν νεφέλαις ἀέρων.

14 Ἀπὸ τῆς τηλαυγίσεως ἐνώπιον αὐτοῦ αἱ νεφέλαι διήλθον, χάλαζα καὶ ἄνθρακες πυρός.

15 Καὶ ἐβρόντησεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος, καὶ ὁ Ὑψιστος ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ.

16 Ἐξαπέστειλε βέλη, καὶ ἐσκόρπισεν αὐτούς· καὶ ἀστραπᾶς ἐπλήθυνε, καὶ συνετάραξεν αὐτούς.

17 Καὶ ὤφθησαν αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ ἀνεκαλύφθη τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης·

18 Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, Κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου.

19 Ἐξαπέστειλεν ἐξ ὕψους, καὶ ἔλαβέ με, προσελάβετό με ἐξ ὑδάτων πολλῶν.

20 Ῥύσεται με ἐξ ἐχθρῶν μου δυνατῶν, καὶ ἐκ τῶν μισούντων με, ὅτι ἐστερεώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

21 Προέφθασάν με ἐν ἡμέρᾳ κακώσεώς μου, καὶ ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου.

22 Καὶ ἐξήγαγέ με εἰς πλατυσμόν· ῥύσεται με, ὅτι ἠθέλησέ με.

23 Καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου ἀνταποδώσει μοι.

24 Ὅτι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς Κυρίου, καὶ οὐκ ἠσέβησα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου.

25 Ὅτι πάντα τὰ κρίματα αὐτοῦ ἐνώπιόν μου, καὶ τὰ δικαίωματα

χειροβίμ, ἐπέτασεν· ἐπέτασεν ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀνέμων.

13 Καὶ ἦτον περικυκλωμένος ὡς ἀπὸ κρυπτήρα, ἀπὸ σκοτος, καὶ ἡ σκηνὴ του ἦτον ὀλογοῦρά του, (δηλαδῆ) τὸ σκοτεινὸν ὕδωρ, (τὸ ὁποῖον εἶναι) αἱ νεφέλαι τῶν ἀέρων.

14 Καὶ τὰ σύννεφα διελύθησαν ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς παρουσίας του, καὶ ἐξῆλθον χάλαζα καὶ ἄνθρακες ἀημιμένοι.

15 (Τότε) ὁ Κύριος ἐβρόντησεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ὁ Ὑψιστος ἔκαμε νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ του.

16 Ἐρρίψε τὰ βέλη του, καὶ τοὺς ἐσκόρπισε· καὶ με τὰς συχναὶ ἀστραπᾶς τοὺς ἐτάραξεν ὅλους.

17 (Τότε) ἐφάνησαν αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τὰ θεμέλια τῆς κατοικουμένης (γῆς) ἐξεσκεπασθήσαν·

18 Διὰ ταύτην τὴν ἀπειλήν σου, Κύριε, καὶ διὰ τὸν πνέοντα τῆς ὀργῆς σου ἀνεμον.

19 (Τότε) αὐτὸς ἀπὸ τὸ ὕψος ἔστειλε (τὴν βοήθειάν του) καὶ με ἀνέλαβε, καὶ με ἔσυρεν ἀπὸ τόσα πολλὰ ὕδατα.

20 Θέλει με λυτρώσῃ ἀπὸ τοὺς δυνατούς ἐχθρούς μου, καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι με μισοῦσι, διότι ἔγιναν δυνατώτεροί μου.

21 Ἐκεῖνοι ὤρμησαν ἐναντίον μου εἰς τὸν καιρὸν τῆς θλίψεώς μου, (ἀλλ') ὁ Κύριος ἐγένετο στηριγμὰ μου ἐναντίον αὐτῶν.

22 Μὲ ἔφερεν ἔξω εἰς εὐρύχωρον τόπον, καὶ θέλει με ἐλευθερώσῃ διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐμενίαν του.

23 Καὶ θέλει με ἀνταμείψῃ ὁ Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ θέλει με βραβεύσῃ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου.

24 Διότι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν ἐξέκλινα ἀπὸ τὸ σέβας τοῦ Θεοῦ μου.

25 Διότι ὅλα του τὰ δίκαια προστάγματα εἶχον ἐμπροσθέν μου, καὶ

αὐτοῦ οὐκ ἀπέστησαν ἀπ' ἐμοῦ.

26 Καὶ ἔσομαι ἄμωμος μετ' αὐτοῦ,
καὶ φυλάξομαι ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου.

27 Καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος
κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ
τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου,
ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

28 Μετὰ ὀσίου, ὅσιος ἔση· καὶ μετὰ
ἀνδρὸς ἀθῶου, ἀθῶος ἔση·

29 Καὶ μετὰ ἐκλεκτοῦ, ἐκλεκτὸς
ἔση· καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις.

30 Ὅτι σὺ λαὸν ταπεινὸν σώσεις,
καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπερηφάνων ταπει-
νώσεις.

31 Ὅτι σὺ φωτιεῖς λύχνον μου,
Κύριε ὁ Θεὸς μου, φωτιεῖς τὸ σκότος
μου.

32 Ὅτι ἐν σοὶ ῥυσθήσομαι ἀπὸ πει-
ρατηρίου, καὶ ἐν τῷ Θεῷ μου ὑπερ-
βήσομαι τείχος.

33 Ὁ Θεὸς μου, ἄμωμος ἡ ὁδὸς
αὐτοῦ, τὰ λόγια Κυρίου πεπυρω-
μένα, ὑπερασπιστὴς ἐστὶ πάντων
τῶν ἐλπίζόντων ἐπ' αὐτόν.

34 Ὅτι τίς Θεὸς παρέξ τοῦ Κυ-
ρίου; ἢ τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν;

35 Ὁ Θεὸς ὁ περιζωνύων με δύνα-
μιν, καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδόν μου.

36 Καταρτιζόμενος τοὺς πόδας μου
ὡσεὶ ἐλάφου, ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἰσθῶν
με·

37 Διδάσκων χειράς μου εἰς πόλε-
μον· καὶ ἔθου τόξον χαλκοῦν τοὺς
βραχίονάς μου.

38 Καὶ ἔδωκάς μοι ὑπερασπισμὸν
σωτηρίας, καὶ ἡ δεξιὰ σου ἀντελά-
βετό μου·

δὲν ἀπέφριφα μακρὰν ἀπὸ ἐμέ τὰς
δικαίας προσταγὰς του.

26 Καὶ θέλω εἶσθαι ὁμοῦ με αὐτὸν
ἄμemptos, καὶ θέλω φυλαχθῆ ἀπὸ
τὴν ἀνομίαν μου.

27 Καὶ θέλει με ἀνταμείψῃ ὁ Κύ-
ριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ
κατὰ τὴν καθαρότητα τῶν χειρῶν
μου, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν ὁ ἴδιος.

28 Μὲ τὸν ὅσιον θέλεις εἶσθαι ὅσιος,
καὶ με τὸν ἀθῶον ἀνδρα θέλεις εἶσθαι
ἀθῶος·

29 Καὶ με τὸν ἐκλεκτὸν θέλεις
εἶσθαι ἐκλεκτὸς· ὅμως με τὸν δύσ-
τροπον θέλεις κινήθῃ κατὰ τὴν δυσ-
τροπίαν του.

30 Διότι σὺ καὶ τὸν ταπεινὸν λαὸν
θέλεις σώσῃ, καὶ τῶν ὑπερηφάνων
τὰς ὀφρῦκὰς θέλεις ταπεινώσῃ.

31 Διότι σὺ θέλεις ἀνάψῃ φῶς εἰς
τὸν λύχνον μου, Κύριε ὁ Θεὸς μου,
καὶ τὸ σκότος μου θέλεις κάμῃ φῶς.

32 Διότι με τὴν βοήθειαν σου θέλω
ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς, καὶ
με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ μου θέλω
ὑπερπηδήσῃ τὸ τείχος.

33 Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄμemptos,
τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι με
τὸ πῦρ δεδοκιμασμένα, (ὁ Κύριος) εἶ-
ναι ὑπερασπιστὴς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι
ἐλπίζουσιν εἰς αὐτόν.

34 Διότι τίς ἄλλος εἶναι Θεὸς, εἰ
μὴ ὁ Κύριος; ἢ τίς ἄλλος εἶναι Θεὸς,
εἰ μὴ ὁ Θεὸς ἡμῶν;

35 Ὁ ὁποῖος Θεὸς με περιζώννει
με δύναμιν, καὶ διατηρεῖ ἁμώμητα τὰ
διαβήματά μου.

36 Ἐπειδὴ κάμνει ταχυτάτους τοὺς
πόδας μου, ὡς τῆς ἐλάφου, καὶ με
ἰσθῶ εἰς ὑψηλοὺς τόπους.

37 Καὶ (σὺ Κύριε) ἐκδιδάσκεις τὰς
χειράς μου νὰ πολεμῶσι· καὶ ἀπο-
κατέστησας ὡς τόξον χάλκινον τοὺς
βραχίονάς μου.

38 Σὺ ἔδωκας εἰς ἐμέ τὴν ἀσπίδα
τῆς προστασίας σου διὰ νὰ σωθῶ, καὶ
ἡ δεξιὰ σου με ἔλαβεν εἰς τὴν πρό-
νοιάν της·

39 Καὶ ἡ παιδεία σου ἀνώρθωσέ με εἰς τέλος, καὶ ἡ παιδεία σου αὐτὴ με διδάξει.

40 Ἐπλάτυνας τὰ διαβήματά μου ὑποκάτω μου, καὶ οὐκ ἠσθένησε τὰ ἴχνη μου.

41 Καταδιώξω τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ καταλήψομαι αὐτούς, καὶ οὐκ ἀποστραφήσομαι, ἕως ἂν ἐκλείπωσιν.

42 Ἐκθλίψω αὐτούς, καὶ οὐ μὴ δύνωνται στήναι, πεσοῦνται ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

43 Καὶ περιέξωσάς με δύναμιν εἰς πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ' ἐμέ ὑποκάτω μου.

44 Καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἔδωκάς μοι νῶτον, καὶ τοὺς μισοῦντάς με ἐξωλόθρευσας.

45 Ἐκέκραξαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ σῶζων· πρὸς Κύριον, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν.

46 Καὶ λεπυνῶ αὐτούς ὡσεὶ χνοῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, ὡς πηλὸν πλατειῶν λεανῶ αὐτούς.

47 Ῥῦσαί με ἐξ ἀντιλογίας λαοῦ, καταστήσεις με εἰς κεφαλὴν ἔθνων·

48 Λαὸς, ὃν οὐκ ἔγνω, ἐδούλευσέ μοι, εἰς ἀκοὴν ὠτίου ὑπήκουσέ μου.

49 Υἱοὶ ἀλλότριοι ἐφεύσαντό μοι· υἱοὶ ἀλλότριοι ἐπαλαιώθησαν, καὶ ἐχῶλαναν ἀπὸ τῶν τριβῶν αὐτῶν.

50 Ζῆ Κύριος, καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς μου, καὶ ὑψωθῆτω ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

51 Ὁ Θεὸς ὁ διδοὺς ἐκδικήσεις ἐμοί, καὶ ὑποτάξας λαοὺς ὑπ' ἐμέ· ὁ ῥύστης μου ἐξ ἐχθρῶν μου ὀργίλων.

39 Καὶ ἡ παιδεία σου μὲ ἔκαμε νὰ ὀρθοποδίσω μέχρι τέλους, καὶ αὐτὴ ἡ παιδεία σου θέλει μὲ διδάξει.

40 Σὺ μὲ ἔκαμες νὰ περιπατῶ μὲ εὐρύχωρον ἐλευθερίαν, ὥστε δὲν ἤδυνατῆσαν αἱ πτέραι μου.

41 Ἐγὼ θέλω κυνηγήσῃ τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ θέλω τοὺς φθάσῃ, καὶ δὲν θέλω ἐπιστρέψῃ, ἕως νὰ ἀφανισθῶσι.

42 Καὶ θέλω τοὺς καταθλίψῃ (τόσον, ὥστε) νὰ μὴ δύνωνται νὰ σταθῶσι, καὶ θέλουσι πῆσῃ ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας μου.

43 Καὶ σὺ μὲ περιέξωσας μὲ δύναμιν διὰ νὰ πολεμῶ, καὶ ἐνήργησας νὰ πέσωσιν ὑποκάτω μου ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπαναστατοῦσιν ἐναντίον μου.

44 Καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἠνάγκασας νὰ στρέψωσι τὴν ῥάχην των πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐξωλόθρευσας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ μισοῦσιν.

45 Αὐτοὶ ἐφώνησαν, ὅμως κἀνεῖς δὲν τοὺς σῶζει· (ἐφώνησαν) πρὸς τὸν Κύριον, αὐτὸς ὅμως δὲν τοὺς ἤκουσε.

46 (Διὰ τοῦτο) θέλω τοὺς τρίψῃ εἰς λεπτὰ κομμάτια, ὡς (εἶναι) ὁ κοινορτὸς, τὸν ὅποιον σκορπίζει ὁ ἀνεμος, καὶ θέλω τοὺς λεπτύνῃ, καθὼς τὸν πηλὸν τῶν πλατειῶν.

47 Σὺ θέλεις μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα τοῦ λαοῦ, καὶ θέλεις μὲ καταστήσῃ, ὡς κεφαλὴν ἔθνων·

48 Λαὸς, τὸν ὅποιον ἐγὼ δὲν ἐγνώριζον, ἐπετάγη εἰς ἐμὲ, καὶ μοὶ ὑπήκουσε, καθὼς ἤκουσε μὲ τὰ ὦτα του (τὴν φωνὴν μου).

49 Υἱοὶ ξένοι ὑπεκρίθησαν ψευδῆ φιλίαν εἰς ἐμέ· υἱοὶ ξένοι ἐπαλαιώθησαν, καὶ δυσκόλως κινούμενοι ἐνεποδίσθησαν ἀπὸ τοὺς δρόμους των.

50 Ζῆ Κύριος, καὶ ὁ Θεὸς μου ἄς εἶναι εὐλογημένος, καὶ ἄς εἶναι ὑψωμένος ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

51 Ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς ἐμὲ τρόπον διὰ νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ ὑπέταξε λαοὺς εἰς ἐμέ· καὶ ὁ ὁποῖος μὲ λυτρῶνει ἀπὸ θυμῶδεις ἐχθρῶν μου.

52 Ἀπὸ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ ὑψώσεις με, ἀπὸ ἀνδρῶν ἀδίκου ῥῦσαί με.

53 Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.

54 Μεγαλύνων τὰς σωτηρίας τοῦ βασιλέως, καὶ ποιῶν ἔλεος τῷ χριστῷ αὐτοῦ, τῷ Δαβίδ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος.

ΨΑΛ. ιη'. XVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται ἰδέξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

2 Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐρευνεῖται ῥῆμα, καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γινῶσιν.

3 Οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

4 Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

5 Ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ.

6 Ἀγαλλιάσεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ· ἐπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ.

7 Καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἀποκρυβήσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ.

8 Ὁ νόμος Κυρίου ἄμωμος, ἐπιστρέφων ψυχὰς· ἡ μαρτυρία Κυρίου πιστὴ, σοφίζουσα νηπία.

52 Σὺ (Θεὸς) θέλεις μὲ κάμῃ ἀνώτερον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σηκώνονται ἐναντίον μου, καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ ἀδίκου ἄνθρωπον.

53 Διὰ τοῦτο θέλω σὲ κηρύττει παρρησίᾳ μεταξύ εἰς τὰ ἔθνη, Κύριε, καὶ θέλω δοξολογῆ τὸν ὄνομά σου.

54 Διότι (ὁ Κύριος) μὲ μεγαλεῖον κατάρθωσε τὸ νὰ σωθῇ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔκαμεν ἔλεος εἰς τὸν Δαβίδ τὸν κεχρισμένον (μὲ τὸ ἔλεόν) του, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του, αἰωνίως.

ΨΑΛ. ιη'. XVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴν ἰδέξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ στερέωμα κηρύττει (εἰς ὅλους) τὰ δημιουργήματα τῶν χειρῶν του.

2 Ἡ μία ἡμέρα ἀνακαλύπτει εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν (αὐτὴν) τὴν ἀληθειαν, καὶ ἡ μία νύξ κηρύττει εἰς τὴν ἄλλην νύκτα τὴν γινῶσιν (αὐτῶν).

3 Δὲν εἶναι ὁμιλίαι, οὔτε λόγοι μεταξύ τῶν ὁποίων δὲν ἀκούονται αἱ φωναὶ των.

4 Εἰς ὅλην τὴν γῆν διεδόθη ἡ φήμη αὐτῶν, καὶ οἱ λόγοι των εἰς τὰ ἄκρα τῆς κατοικουμένης (γῆς).

5 Ὁ Θεὸς ἔστησε τὴν σκηνὴν του εἰς τὸν ἡλίον, καὶ αὐτὸς ἐκβαίνει ὡς νυμφίος ἀπὸ τὸν παστοῦ του.

6 Καὶ θέλει ὁρμήσῃ μετὰ χαρᾶς, ὡς γίγας διὰ νὰ τρέξῃ τὸν δρομον του· ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου του ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ.

7 Καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου του καταντᾷ εἰς τὸ (ἄλλο) ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ· καὶ δὲν εἶναι κἀνεὶς, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ κρυβῇ ἀπὸ τὴν θερμότητά του.

8 Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι χωρὶς μῶμων, καὶ ἐπιστρέφει (εἰς τὸ ὀρθόν) τὰς ψυχὰς· ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου εἶναι βεβαία, καὶ δίδει σοφίαν εἰς τοὺς νηπίους.

9 Τὰ δικαιώματα Κυρίου εὐθέα, εὐφραίνοντα καρδίαν· ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς.

10 Ὁ φόβος Κυρίου ἀγνός, διαμένων εἰς αἰῶνα αἰῶνος· τὰ κρίματα Κυρίου ἀληθινὰ, δεδικαιωμένα ἐπὶ τὸ αὐτό.

11 Ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίων καὶ λίθον τίμιον πολλὸν, καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον.

12 Καὶ γὰρ ὁ δούλος σου φυλάσσει αὐτὰ, ἐν τῷ φυλάσσειν αὐτὰ ἀνταπόδοσις πολλή.

13 Παραπτώματα τίς συνήσει; ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με, καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φείσαι τοῦ δούλου σου.

14 Ἐὰν μὴ μου κατακυριεύσωσι, τότε ἄμωμος ἔσομαι, καὶ καθαρισθήσομαι ἀπὸ ἀμαρτίας μεγάλης.

15 Καὶ ἔσονται εἰς εὐδοκίαν τὰ λόγια τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου, ἐνώπιόν σου διαπαντός· Κύριε, βοηθέ μου, καὶ λυτρωτά μου.

ΨΑΛ. ιθ'. XIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΠΑΚΟΥΣΑΙ σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

2 Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καὶ ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.

3 Μνησθεὶ πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὄλοκαυτωμά σου πιανάτω.

4 Δώη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου, καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι.

9 Αἱ δίκαιαι προσταγαὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ὄρθαι, καὶ εὐφραίνουσι τὴν καρδίαν· ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου εἶναι πλήρης φωτός, καὶ φωτίζει τὰ ὀμμάτια.

10 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι καθαρός, καὶ διαμένει διαπαντός· αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀληθιναί, καὶ παρομοίως αἰέποτε δίκαιαι.

11 Καὶ πολὺ πλέον ἡδονικώτεραι ἀπὸ τὸ χρυσίον καὶ ἀπὸ πολλὰς πολυτίμων πέτρας, καὶ γλυκύτεραι ἀπὸ τὸ μέλι καὶ (ἀπὸ ἐκείνο τὸ μέλι τὸ ὁποῖον στάζει) ἀπὸ τὰς κηρήθρας.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ δούλος σου τὰς φυλάττει, καὶ ὅταν τὰς φυλάττη, πολὺς μισθὸς δίδεται (εἰς αὐτόν).

13 Ποῖος δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰ ἐξ ἀγνοίας σφάλματά του; καθάρισόν με ἀπὸ τὰ κρυπτά μου (ἀμαρτήματα), καὶ ἐλευθέρωσον τὸν δούλον σου καὶ ἀπὸ τὰ ξένα (ἀμαρτήματα).

14 Ἐὰν (αὐτὰ) δὲν με κατακυριεύσωσι, τότε θέλω εἶσθαι ἄμωπος, καὶ θέλω καθαρισθῆ ἀπὸ μεγάλης ἀμαρτίας.

15 Καὶ θέλουσιν εἶναι ἀρεστὰ εἰς σὲ τὰ λόγια τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου (θέλει εἶναι) ἐμπροσθέν σου πάντοτε· ὦ Κύριε, βοηθέ μου, καὶ λυτρωτά μου.

ΨΑΛ. ιθ'. XIX.

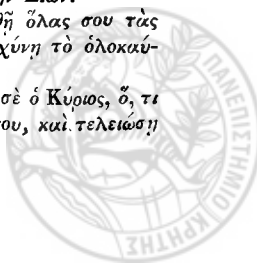
Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΘΕ νὰ σοῦ ἀκούσῃ ὁ Κύριος εἰς καιρὸν θλίψεως, καὶ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

2 Εἶθε νὰ στείλῃ βοήθειαν εἰς σὲ ἀπὸ τὸν ἅγιον (τοπον του), καὶ νὰ σὲ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν Σιών.

3 Εἶθε νὰ ἐνθυμηθῇ ὅλας σου τὰς θυσίας, καὶ νὰ παχύνῃ τὸ ὄλοκαυτωμά σου.

4 Εἶθε νὰ δώσῃ εἰς σὲ ὁ Κύριος, ὃ, τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδία σου, καὶ τελειώσῃ καθένα σου σκοπόν.

5 Ἀγαλλιασόμεθα ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου, καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνησόμεθα.

6 Πληρώσαι Κύριος πάντα τὰ αἰτήματά σου, νῦν ἔγνωσεν ὅτι ἔσωσε Κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ.

7 Ἐπακούσεται αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου αὐτοῦ, ἐν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ.

8 Οὗτοι ἐν ἄρμασι, καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις· ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνησόμεθα.

9 Αὐτοὶ συνεποδίσθησαν, καὶ ἔπεσον· ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν, καὶ ἀνορθώθημεν.

10 Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά σε.

ΨΑΛ. κ'. XX.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

2 Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν δέησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

3 Ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

4 Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

5 Μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ ἐν τῷ σωτηρίῳ σου· δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ' αὐτόν.

6 Ὅτι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς

5 Ἡμεῖς θέλομεν χαρῆν καθ' ὑπερβολὴν διὰ τὴν παρά σου σωτηρίαν, καὶ θέλομεν δοξασθῆ μεγαλῶς μὲ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

6 Εἶθε ὁ Κύριος νὰ τελειώσῃ ὅλα τὰ ζητήματά του, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐνόησα, ὅτι ἔσωσεν ὁ Κύριος τὸν χριστὸν του.

7 Θέλει τοῦ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν ἅγιόν του οὐρανόν, καὶ ἡ σωτηρία, τὴν ὁποίαν κάμνει ἡ δεξιὰ του εἶναι ἀκαταμάχητος.

8 Ἐκεῖνοι (μεγαλύνονται) διὰ τὰς ἀμάξας των, καὶ οὗτοι διὰ τοὺς ἵππους των· ἡμεῖς ὅμως θέλομεν μεγαλυνηθῆ εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

9 Ἐκεῖνοι περιπλεκόμενοι τοὺς πόδας, ἔπεσον· ἡμεῖς ὅμως ἐσηκώθημεν καὶ ἰστάμεθα ὄρθιοι.

10 Κύριε, διαφύλαξον τὸν βασιλέα, καὶ ἀκουσον μας, εἰς ὁποίαν ἡμέραν καὶ ἂν σὲ ἐπικαλεσθῶμεν.

ΨΑΛ. κ'. XX.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, εἰς τὴν δυνάμιν σου θέλει εὐφρανθῆ ὁ βασιλεὺς, καὶ διὰ τὴν παρά σου σωτηρίαν θέλει χαρῆν καθ' ὑπερβολὴν.

2 (Διότι) σὺ ἔδωκας εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας του, καὶ δὲν τὸν ἐστέρησας ἀπὸ τὴν δέησιν τῶν χειλέων του.

3 Ἐπειδὴ τὸν προέφθασας μὲ πολλὰς καὶ καλὰς εὐεργεσίας, καὶ ἔβαλες εἰς τὴν κεφαλὴν του στέφανον ἀπὸ λίθους τιμίους.

4 Ζωὴν ἐζήτησεν ἀπὸ σε, καὶ σὺ ἔδωκας εἰς αὐτὸν μακρότητα ἡμερῶν εἰς ἀπέραντον αἰῶνα.

5 Μεγάλη εἶναι ἡ δόξα του διὰ τὴν παρά σου σωτηρίαν· δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν θέλεις βάλῃ ἐπάνω του.

6 Διότι σὺ θέλεις δώσῃ εἰς αὐτόν

αἰῶνα αἰῶνος· εὐφρανεῖς αὐτὸν ἐν
χαρῇ μετὰ τοῦ προσώπου σου.

7 Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον, καὶ ἐν τῷ ἔλεει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῆ.

8 Εὐρεθεὶ ἡ χεὶρ σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς σου, ἡ δεξιὰ σου εὖροι πάντας τοὺς μισουντάς σε.

9 Ὅτι θήσεις αὐτοὺς ὡς κλίβανον πυρὸς εἰς καιρὸν τοῦ προσώπου σου.

10 Κύριος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ συνταράξει αὐτοὺς, καὶ καταφάγεται αὐτοὺς πῦρ.

11 Τὸν καρπὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπολεῖς, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ υἰῶν ἀνθρώπων.

12 Ὅτι ἐκλιναν εἰς σὲ κακὰ, διελογίσαντο βουλάς, αἷς οὐ μὴ δύνωνται στήναι.

13 Ὅτι θήσεις αὐτοὺς νῶτον, ἐν τοῖς περιλοίποις σου ἐτοιμάσεις τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

14 Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἤσωμεν, καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

ΨΑΛ. κα'. XXI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ ἀντιλήψεως τῆς ἑωθινής· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἰνατί ἐγκατέλιπες με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου.

2 Ὁ Θεός μου, κεκράζομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ· καὶ νυκτὸς, καὶ οὐκ εἰς ἀνοίαν ἐμοί.

3 Σὺ δὲ ἐν ἀγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ.

αἰῶνιον εὐλογία· καὶ θέλεις τὸν χαροποιήσῃ μεγάλως ἐμφανιζόμενος εἰς αὐτόν.

7 Διότι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει εἰς τὸν Κύριον, καὶ μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Ὑψίστου δὲν θέλει κλονισθῆ.

8 Εἶθε ἡ χεὶρ σου νὰ ἐπιπέσῃ ἐπάνω εἰς ὅλους τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ ἡ δεξιὰ σου εἶθε νὰ καταλάβῃ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ μισοῦσι.

9 Διότι σὺ θέλεις τοὺς καταστήσῃ, ὡς ἀνημμένον κλίβανον, ὅταν ἐμφανισθῆς (μὲ ὀργήν).

10 Ὁ Κύριος θέλει τοὺς ταράξῃ ὅλους ὁμοῦ, ὅταν ὀργισθῆ, καὶ τὸ πῦρ θέλει τοὺς καταφάγῃ.

11 Σὺ θέλεις ἀφικνίσῃ ἀπὸ τὴν γῆν τὸ γέννημά των, καὶ τὸ σπέρμα των ἀπὸ τοὺς υἱούς τῶν ἀνθρώπων.

12 Διότι ἐμχανήθησαν κατὰ σοῦ κακὰ, καὶ διελογίσθησαν σκοπούς, τοὺς ὁποίους δὲν θέλουσι δυνηθῆ νὰ κατορθώσωσι.

13 Διότι σὺ θέλεις τοὺς βιάσῃ νὰ τρέψωσι τὰ νῶτα, καὶ θέλεις ἐτοιμάσῃ τὸ πρόσωπον αὐτῶν (εἰς τὸ νὰ δεχθῶσι) τὰς ἐπιλοιπούς (πληγὰς) σου.

14 Σηκώθητι, Κύριε, μὲ τὴν δυνάμειν σου· καὶ ἡμεῖς θέλομεν δοξολογήσῃ μὲ ψαλμῳδίας τὰς θαιμαστὰς δυνάμεις σου.

ΨΑΛ. κα'. XXI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἑωθινής· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΕ' μου, Θεέ μου, βάλε προσοχὴν εἰς ἐμὲ, διατί μὲ ἐγκατέλιπες; οἱ λόγοι τῶν ἁμαρτημάτων μου μὲ ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ τὴν σωτηρίαν μου.

2 Ὀλην τὴν ἡμέραν θέλω φωνάζῃ, Θεέ μου, καὶ σὺ δὲν θέλεις μὲ ἀκούσῃ τὴν νύκτα (ὁμοίως), καὶ δὲν θέλει λογισθῆ ὡς ἀνοησία μου.

3 Σὺ δὲ κατοικεῖς εἰς ἅγιον τόπον, (καὶ εἶσαι) ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ.

4 Ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν καὶ ἐρρύσω αὐτούς.

5 Πρὸς σέ ἐκέκραξαν, καὶ ἐσώθησαν· ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν, καὶ οὐ κατησχύνθησαν.

6 Ἐγὼ δὲ εἰμὶ σκώληξ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων, καὶ ἐξουθένημα λαοῦ.

7 Πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισαν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίθησαν κεφαλὴν·

8 Ἦλπισεν ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτόν· σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν.

9 Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐκσπίαςας με ἐκ γαστροῦ, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου· ἐπὶ σέ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας.

10 Ἀπὸ γαστροῦ μητρός μου Θεός μου εἶ σὺ· μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.

11 Ὅτι θλίψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν μοι.

12 Περιεκύκλωσάν με μύσχοι πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον με.

13 Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπάξων καὶ ὠρυόμενος.

14 Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστά μου,

15 Ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς τηκόμενος, ἐν μέσῳ τῆς κοιτίας μου.

16 Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχὺς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με.

17 Ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με.

18 Ὄρουξαν χεῖράς μου, καὶ πόδας μου· ἐξηρῶθησαν πάντα τὰ ὀστά μου, αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπειδὴν με.

4 Εἰς σέ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, (καὶ ἐπειδὴ) ἤλπισαν, τοὺς ἐλύτρωσας.

5 Σὲ ἐπεκαλέσθησαν κράζοντες, καὶ ἐσώθησαν· εἰς σέ ἤλπισαν, καὶ δὲν ἐνετραπήσαν.

6 Ἐγὼ ὅμως εἶμαι σκώληξ, καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος, ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων, καὶ καταφρόνησις τοῦ λαοῦ.

7 Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μὲ βλέπουσι μὲ περιπαίξουσι, λαλοῦσι μὲ τὰ χεῖλη των, καὶ κινῶσι τὴν κεφαλὴν·

8 Εἰς τὸν Κύριον ἐλπίζει, (λέγουσιν), ἅς τὸν ἐλευθερώσῃ· ἅς τὸν σώσῃ, ἐπειδὴ (τόσον) τὸν ἀγαπᾷ.

9 Βέβαια σὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τὴν κοιλίαν (τῆς μητρός μου), σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου, (ὅτε ἀκόμη ἤμην) εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς μητρός μου· εἰς σέ παρεδόθην ἀπὸ τὴν μήτραν (τῆς μητρός μου).

10 Ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός σὺ εἶσαι Θεός μου· μὴ μακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ.

11 Διότι πλησιάζει μέγας κίνδυνος, καὶ κύνεις δὲν μοὶ βοηθεῖ.

12 Πολλὰ μωσχάρια μὲ περικυκλοῦσι, καὶ παχεῖς ταῦροι μὲ ἔβαλον εἰς τὴν μέσην.

13 Ἦνοιξαν δι' ἐμέ τὸ στόμα των, ὡς ἄρπαξ καὶ βρυχώμενος λέων.

14 Χύνομαι ὡς τὸ ὕδωρ, καὶ ὅλα μου τὰ κόκκαλα διεσκορπίσθησαν.

15 Ἡ καρδία μου μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα μου ἐγένετο ὡς τὸ ἀναλύμενον κηρίον.

16 Ἐξηράνησαν αἱ δυνάμεις μου ὡς τὰ ὄστρακα, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἐκολλήθη εἰς τὸν λάρυγγά μου, καὶ σὺ μὲ κατέστησας εἰς στάκτην θανάτου.

17 Διότι μὲ πολιορκοῦσι σκύλοι πολλοί, πλῆθος πονηρῶν (ἀνθρώπων) μὲ ἔβαλον εἰς τὴν μέσην.

18 Αὐτοὶ ἐτρόπησαν τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου· καὶ ἐμέτρησαν ὅλα μου τὰ κόκκαλα, καὶ αὐτοὶ μὲ πολλὴν παρατήρησιν μὲ θεωροῦσιν.

19 Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

20 Σὺ δὲ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες.

21 Ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου.

22 Σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος, καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκεράτων τὴν ταπεινώσιν μου.

23 Δηγήσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.

24 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν·

25 Φοβηθῆτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ· ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδὲ προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ·

26 Οὐδὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ ἐν τῷ κεκραγέειναι με πρὸς αὐτόν εἰσήκουσέ μου.

27 Παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη, τὰς εὐχὰς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων σε.

28 Φάγονται πένητες, καὶ ἐμπλησθήσονται· καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

29 Μνησθήσονται καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέριπα τῆς γῆς·

30 Καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πάντα αἱ πατριαὶ τῶν ἔθνων.

31 Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἔθνων.

32 Ἐφαγον καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ

19 Ἐμοίρασαν ἀναμεταξύ των τὰ φορέματά μου, καὶ ἔρριψαν λαχρὸν ἐπάνω εἰς τὸ ἔνδυμά μου.

20 Σὺ ὅμως, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπὸ ἐμέ, σπουδάσον νὰ μοὶ βοηθήσῃς.

21 Λύτρωσαι ἀπὸ τὸ σπαθίον τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν μονογενῆ (ψυχὴν) μου ἀπὸ τοὺς σκυλλίνους ὄνυχας.

22 Λύτρωσαί με ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λέοντος, καὶ ἀπὸ τὰ κέρατα τῶν μονοκερέτων ἐμὲ τὸν ταπεινόν.

23 Θέλω κηρύξῃ τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς συνελεύσεως θέλω σὲ ὑμῆσαι.

24 Ὅσοι φοβείσθε τὸν Κύριον ἐπαινέσατέ τον, ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ δοξάσατέ τον·

25 Ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ φοβήθητε ἀπὸ αὐτόν· ἐπεὶ δὲν καταφρονεῖ, οὔτε βδελύττεται τὴν δεήσειν τοῦ πτωχοῦ·

26 Οὐδὲ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ ἐμέ· ἀλλὰ με ἀκούει, ὅταν ἐπικαλῶμαι αὐτόν.

27 Ἀπὸ σὲ (λαμβάνει τὴν ἀρχὴν του) ὁ ἔπαινός μου εἰς πάσαν μεγάλην συνέλευσιν, καὶ θέλω ἀποδώσω τὰς εὐχὰς μου ἔμπροσθεν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σὲ φοβοῦνται.

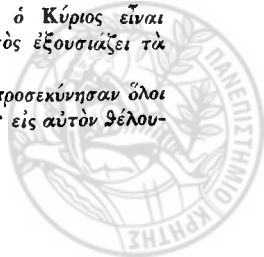
28 Θέλουσι φάγῃ οἱ πένητες, καὶ θέλουσι χορτασθῆ· καὶ θέλουσιν αἰνέσῃ τὸν Κύριον, ὅσοι τὸν ζητοῦσι· καὶ θέλουσι ζῆσῃ αἱ καρδίαι των αἰωνίως.

29 Ὅλοι (οἱ κατοικοῦντες) ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, θέλουσιν ἐνθυμηθῆ τὸν Κύριον, καὶ θέλουσιν ἐπιστραφῆ πρὸς αὐτόν·

30 Καὶ θέλουσι προσκυνῆσῃ ἔμπροσθεν του ὅλαι αἱ οἰκογένειαι τῶν ἔθνων.

31 Διότι αὐτὸς ὁ Κύριος εἶναι βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς ἐξουσιάζει τὰ ἔθνη.

32 Ἐφαγον καὶ προσεκύνησαν ὅλοι οἱ πλούσιοι τῆς γῆς· εἰς αὐτόν θέλου-

προπεσούνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν γῆν·

33 Καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ·

34 Ἀναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

ΨΑΛ. κβ'. XXII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΟΣ ποιμαίνει με, καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει· εἰς τόπον χλόης ἐκεῖ με κατεσκῆνωσεν·

2 Ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με· τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν.

3 Ὁδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός αὐτοῦ.

4 Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ·

5 Ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταῖ με παρεκάλεσαν.

6 Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με·

7 Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου· καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον, ὥσει κράτιστον.

8 Καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,

9 Καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

ΨΑΛ. κγ'. XXIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων.

ΤΟΥ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα

σιν ὑποταχθῆ ὅλοι, ὅσοι καταβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν·

33 Καὶ ἡ ψυχὴ μου δι' αὐτὸν ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου θέλει δουλεύσῃ εἰς αὐτόν.

34 Ἡ γενεὰ, ἣτις μέλλει νὰ ἔλθῃ, θέλει κηρυχθῆ (ὡς ἀνέκουσα) εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλουσι κηρύξῃ τὴν δικαιοσύνην του εἰς τὸν μεταγενέστερον λαόν, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Κύριος.

ΨΑΛ. κβ'. XXII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ με βότκει, καὶ τίποτε δὲν θέλει με ὑστερήσῃ· εἰς τόπον (ἔχοντα) χόρτον ἐκεῖ με ἀνέπαυσεν·

2 Εἰς ἀναπαυτικὸν νερὸν με ἀνέθρεψε· καὶ ἐπέστρεψεν εἰς ἐμὲ τὴν ψυχὴν μου.

3 Ὁδήγησέ με εἰς δικαίους δρόμους διὰ τὸ ὄνομά του.

4 Διότι ἂν διαβῶ καὶ διὰ μέσου τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου, δὲν θέλω φοβηθῆ κἀνὲν κακόν, διότι σὺ εἶσαι ὁμοῦ με ἐμέ·

5 Ἡ ράβδος σου, καὶ τὸ ποιμαντικόν σου ρόπαλον, αὐτὰ με παρηγοροῦσι.

6 Σὺ ἠτοίμασας τὴν τράπεζαν ἐμπροσθέν μου, εἰς τὰ ὀμμάτια ἐκείνων, οἱ ὅποιοι με θλίβουσι·

7 Σὺ ἔχρισας με (εὐῶδες) ἔλαιον τὴν κεφαλὴν μου· καὶ τὸ ποτήριόν σου τὸ προξενητικόν (θείας) μέθης, εἶναι θαυμασιώτατον.

8 Καὶ τὸ ἔλεός σου μοὶ ἀκολουθεῖ πλησίον ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,

9 Καὶ ἡ κατοικησίς μου θέλει εἶναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου εἰς πολὺν καιρόν.

ΨΑΛ. κγ'. XXIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, περὶ τῆς πρώτης τῆς ἐβδομάδος.

ΤΟΥ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ, καὶ ὅ, τι

αυτῆς, ἢ οἰκουμένη, καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

2 Αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτήν, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἠτοίμασεν αὐτήν.

3 Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου; ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ;

4 Ἄθῶος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῶ πλησίον αὐτοῦ.

5 Οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου, καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ.

6 Αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

7 Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης,

8 Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταῖος καὶ δυνατός, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ.

9 Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

10 Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

ΨΑΛ. κδ'. XXIV.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΠΡΟΣ σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου· ὁ Θεὸς μου, ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχυθῆναι εἰς τὸν αἰῶνα.

2 Μὴδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου· καὶ γὰρ πάντες οἱ ὑπομένοντές σε οὐ μὴ καταισχυθῶσιν·

3 Αἰσχυθητήωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενηῆς.

4 Τὰς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνώρισόν

περιέχεται εἰς αὐτήν, ἢ κατοικουμένη, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοί της.

2 (Διότι) αὐτὸς ἐπάνω εἰς τὰς θαλάσσας τὴν ἐθεμελίωσε, καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς ποταμούς τὴν ἐστήριξε.

3 Τίς θέλει ἀναβῆ εἰς τὸ βουνὸν τοῦ Κυρίου; ἢ τίς θέλει σταθῆ εἰς τὸν ἅγιόν του τόπον;

4 (Ἐκεῖνος), ὁ ὁποῖος ἔχει ἀθάσας τὰς χεῖρας, καὶ τὴν καρδίαν καθαρὰν, ὁ ὁποῖος δὲν μεταχειρίζεται τὴν ψυχὴν του εἰς ματαιότητα, οὔτε ὁμνυεῖ εἰς τὸν γείτονά του δι' ἀπάτην.

5 Οὗτος θέλει λάβῃ ἀπὸ τὸν Κύριον εὐλογίαν, καὶ εὐεργεσίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν σωτῆρα του.

6 Τοιαύτη εἶναι ἡ γενεὰ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσι τὸν Κύριον, ὅσοι (δηλαδῆ) ζητοῦσι νὰ ἰδῶσι τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

7 Σηκώσατε τὰς πύλας σας, ὧ ἄρχοντες· καὶ σεῖς, ὧ αἰώνιοι πύλαι, σηκώθητε, διὰ νὰ ἔμβῃ ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς.

8 Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς; (Αὐτὸς εἶναι) ὁ ἰσχυρὸς Κύριος καὶ δυνατὸς, Κύριος ὁ ἀνδρείος πολεμιστῆς.

9 Σηκώσατε τὰς πύλας σας, ὧ ἄρχοντες· καὶ σεῖς, ὧ αἰώνιοι πύλαι, σηκώθητε, διὰ νὰ ἔμβῃ ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς.

10 Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς; Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

ΨΑΛ. κδ'. XXIV.

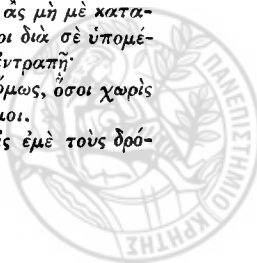
Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΣ σέ, Κύριε, ὕψωσα τὴν ψυχὴν μου· εἰς σέ, Θεέ μου, ἐλπίζω· εἶθε νὰ μὴ ἐντραπῶ ποτέ.

2 Καὶ οἱ ἐχθροί μου ἄς μὴ μὲ καταγελασῶσι· διότι, ὅσοι διὰ σέ ὑπομένουσι, δὲν θέλουσιν ἐντραπῆ·

3 Ἄς ἐντραπῶσιν ὅμως, ὅσοι χωρὶς αἰτίας γίνονται ἀνομοί.

4 Δεῖξον, Κύριε, εἰς ἐμέ τοὺς δρό-

μοι, καὶ τὰς τρίβους σου διδάξόν με.

5 Ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ διδάξόν με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, καὶ σὲ ὑπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν.

6 Μνήσθητι τῶν οἰκτιρμῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰσίν.

7 Ἀμαρτίας νεότητός μου, καὶ ἀγνοίας μου, μὴ μνησθῆς.

8 Κατὰ τὸ ἔλεός σου μνήσθητί μου σὺ, ἕνεκεν τῆς χρηστότητός σου, Κύριε.

9 Χρηστὸς καὶ εὐθύς ὁ Κύριος, διὰ τοῦτο νομοθετήσει ἀμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ.

10 Ὁδηγήσει πραεῖς ἐν κρίσει, διδάξει πραεῖς ὁδοὺς αὐτοῦ.

11 Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια, τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

12 Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἰλάσθητι τῇ ἀμαρτίᾳ μου, πολλὴ γὰρ ἐστὶ.

13 Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσει αὐτῷ ἐν ὁδῷ, ἢ ἡρετίσαστο.

14 Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς ἀλλισθήσεται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει γῆν.

15 Κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσει αὐτοῖς.

16 Οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ πάντοτε πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτὸς ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου.

17 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι μονογενὴς καὶ πτωχὸς εἰμι ἐγώ.

μοι, καὶ διδάξόν με τὰ περιπατήματά σου.

5 Ὁδήγησόν με εἰς τὴν ἀληθειάν σου, καὶ διδάξόν με, διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, καὶ διὰ σὲ ὑπομένω ὅλην τὴν ἡμέραν.

6 Ἐνθυμήθητι τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου, διότι (αὐτὰ) εἶναι ἀπ' αἰῶνος.

7 Μὴ ἐνθυμηθῆς τὰς ἀμαρτίας τῆς νεότητός μου, καὶ τὰς ἐξ ἀγνοίας (πικραβάσεις) μου.

8 Ἐνθυμήθητί μου, Κύριε, καθὼς ἀπατεῖ τὸ ἔλεός σου, διὰ τὴν χρηστότητά σου.

9 Εὐσπλαγγος καὶ δίκαιος εἶναι Κύριος, διὰ τοῦτο θέλει ὁδηγήσῃ (μὲ τὸν νόμον του) τοὺς ἀμαρτάνοντας εἰς (τὸν ὀρθὸν) δρόμον.

10 Θέλει ὁδηγήσῃ τοὺς πραεῖς εἰς τὴν κρίσιν, καὶ θέλει τοὺς διδάξῃ τοὺς δρόμους του.

11 Ὅσαι τοῦ Κυρίου αἱ ὁδοὶ εἶναι ἔλεος καὶ ἀλήθεια εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ζητοῦσι τὴν διαθήκην καὶ τὰ ἀψευδῆ λόγια του.

12 (Εὐδόκησον) διὰ τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ συγχώρησον τὴν ἀμαρτίαν μου, διότι εἶναι μεγάλη.

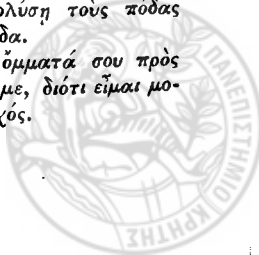
13 Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος φοβεῖται τὸν Κύριον; εἰς τούτων θέλει δεῖξῃ (ὁ Κύριος) ποῖον δρόμον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ.

14 Ἡ ψυχὴ του θέλει κατοικήσῃ εἰς τὰ καλά, καὶ οἱ ἀπόγονοί του θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν.

15 Ὁ Κύριος εἶναι τὸ στερέωμα καὶ ἡ δύναμις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται, καὶ ἡ διαθήκη του θέλει (τὸ) φανερώσῃ εἰς αὐτούς.

16 Τὸν Κύριον ἔχω πάντοτε ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά μου, διότι αὐτὸς θέλει ἀπολύσῃ τοὺς πόδας μου ἀπὸ τὴν παγίδα.

17 Στρέψον τὰ ὀμμάτια σου πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με, διότι εἶμαι μονώτατος καὶ πτωχός.

18 Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν· ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με.

19 Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ τὸν κόπον μου, καὶ ἄφες πάσας τὰς ἀμαρτίας μου.

20 Ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου ὅτι ἐπληθύνθησαν, καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με.

21 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, καὶ ῥῦσαί με· μὴ καταισχυθῆιν, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ.

22 Ἀκακοὶ καὶ εὐθεῖς ἐκολλῶντό μοι, ὅτι ὑπέμενά σε, Κύριε.

23 Λύτρωσαι ὁ Θεὸς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ.

ΨΑΛ. κε'. XXV.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ μοι, Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην· καὶ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἐλπίσω, οὐ μὴ ἀσθενήσω.

2 Δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ πείρασόν με· πυρώσον τοὺς νεφρούς μου, καὶ τὴν καρδίαν μου.

3 Ὅτι τὸ ἔλεός σου κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐστὶ, καὶ εὐρέστησα ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

4 Οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος, καὶ μετὰ παρανομούντων οὐ μὴ εἰσελθῶ.

5 Ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων, καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω.

6 Νίβομαι ἐν ἀθώοις τὰς χεῖράς μου, καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε.

7 Τοῦ ἀκοῦσαί με φωνῆς αἰνέσεώς (σου), καὶ διηγῆσασθαι πάντα τὰ θαυμασιά σου.

8 Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου.

18 Αἱ στενοχωρίαι τῆς ψυχῆς μου ἠξήθησαν· ἀπὸ τὰς ἀνάγκας μου λύτρωσαί με.

19 Ἴδὲ τὴν ταπεινώσιν μου καὶ τὸν κόπον μου, καὶ συγχώρησον ὅλας τὰς ἀμαρτίας μου.

20 Ἴδὲ, πόσον ἠξήθησαν οἱ ἐχθροί μου, καὶ με μισοῦσι με ἄδικον μῖσος.

21 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, καὶ λύτρωσαί με· εἶθε νὰ μὴ ἐντραπῶ, διότι ἤλπισα εἰς σέ.

22 Οἱ ἄκακοὶ καὶ οἱ εὐθεῖς εἶναι προσηλωμένοι εἰς ἐμέ, διότι διὰ σέ ὑπομένω, Κύριε.

23 Λύτρωσαι, ὦ Θεέ, τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ ὅλας τῶν θλίψεων.

ΨΑΛ. κε'. XXV.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΩΡΗΣΟΝ τὴν κρίσιν μου, Κύριε, διότι ἐγὼ με ἀκακίαν περιεπάτησα· καὶ εἰς τὸν Κύριον ἐλπίσω δὲν θέλω ἀσθενήσῃ.

2 Δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ λάβε πείραν· ἐξέτασον ὡς διὰ πυρὸς τοὺς νεφρούς μου καὶ τὴν καρδίαν μου.

3 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά μου, καὶ εἰς τὴν ἀληθείάν σου λαμβάνω εὐχαρίστησιν.

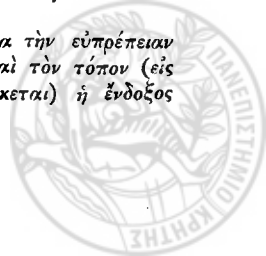
4 Δὲν ἐκάθισα εἰς συνέλευσιν ματαιῶν (ἀνθρώπων), οὔτε συναναστρέφομαι με παρανόμους (ἀνθρώπους).

5 Ἐμίσησα τὴν συνέλευσιν τῶν πονηρῶν, καὶ με τοὺς ἀσεβεῖς δὲν θέλω συγκαθῆσθαι.

6 Θέλω πλήν τὰς χεῖρας μου μεταξὺ τῶν ἀθῶων, καὶ θέλω περικυκλώσῃ τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε.

7 Διὰ νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν τῶν ἐπαίνων σου, καὶ νὰ διηγηθῶ ὅλα τὰ θαυμασιά σου.

8 Κύριε, ἠγάπησα τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου, καὶ τὸν τόπον (εἰς τὸν ὅποιον εὑρίσκεται) ἢ ἐνδοξος σκηνή σου.

9 Μὴ συναπολέσης μετὰ ἀσεβῶν τὴν ψυχὴν μου, καὶ μετὰ ἀνδρῶν αἰμάτων τὴν ζωὴν μου.

10 Ὅν ἐν χερσίν αἱ ἀνομίαι, ἢ δεξιὰ αὐτῶν ἐπλήσθη δώρων.

11 Ἐγὼ δὲ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην· λύτρωσαί με (Κύριε), καὶ ἐλέησόν με.

12 Ὁ ποῦς μου ἔσται ἐν εὐθύτητι· ἐν ἐκκλησίαις εὐλογήσω σε, Κύριε.

ΨΑΛ. κς'. XXVI.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, πρὸ τοῦ χρισθῆναι.

ΚΥΡΙΟΣ φωτισμός μου, καὶ σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι;

2 Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

3 Ἐν τῷ ἐγγίξειν ἐπ' ἐμὲ κακοῦντας, τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου·

4 Οἱ θλίβοντές με καὶ οἱ ἐχθροί μου, αὐτοὶ ἠσθένησαν καὶ ἔπεσαν.

5 Ἐὰν δὲ παρικταῖσθαι ἐπ' ἐμὲ παρεμβολῆ, οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδία μου·

6 Ἐὰν ἐπαναστῆ ἐπ' ἐμὲ πόλεμος, ἐν ταύτῃ ἐγὼ ἐλπίζω.

7 Μίαν ἠτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ζητήσω, τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου·

8 Τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου, καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ.

9 Ὅτι ἔκρυψέ με ἐν σκηνῇ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν (μου), ἐσκέπασέ με ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ.

10 Ἐν πέτρᾳ ὕψωσε με· καὶ νῦν, ἰδοὺ, ὕψωσε κεφαλὴν μου ἐπ' ἐχθρούς μου.

9 Μὴ ἀπολέσης τὴν ψυχὴν μου ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀσεβεῖς, καὶ τὴν ζωὴν μου ὁμοῦ μὲ τοὺς αἰμοβόρους.

10 Εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων εἶναι αἱ ἀνομίαι, καὶ ἡ δεξιὰ των γέμει ἀπὸ δωροδοκίαν.

11 Ἐγὼ ὁμως διάγω μὲ τὴν ἀκακίαν μου· λύτρωσαί με, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

12 Ὁ ποῦς μου στέκεται σταθερὸς εἰς τὴν εὐθύτητα· εἰς τὰς συνελεύσεις, Κύριε, θέλω σὲ εὐλογῆ.

ΨΑΛ. κς'. XXVI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, πρὸ τοῦ νὰ χρισθῆ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ εἶναι φωτισμός μου, καὶ σωτήρ μου, ἀπὸ ποῖον (λοιπὸν) θέλω φοβηθῆ;

2 Ὁ Κύριος εἶναι ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ ποῖον (λοιπὸν) θέλω δειλιάσει;

3 Ἐὰν ὀρμήσωσιν ἐναντίον μου οἱ κακοποιοί, διὰ νὰ φάγωσι τὰς σάρκας μου·

4 (Αὐτοὶ) οἱ στενοχωροῦντές με ἐχθροί μου, θέλουσιν ἀδυνατήσῃ καὶ θέλουσι πέσει.

5 Ἐὰν δὲ παραταχθῆ ἐναντίον μου ὀλόκληρον στράτευμα, δὲν θέλει φοβηθῆ ἡ καρδία μου·

6 Ἐὰν σηκωθῆ ἐναντίον μου πόλεμος, εἰς τοῦτο ἔχω τὴν ἐλπίδα μου.

7 Ἐν τι ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ τοῦτο ζητῶ, (δηλαδή) νὰ κατοικῶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,

8 Διὰ νὰ βλέπω τὸ χαροποῖον κάλλος τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ἐπισκέπτωμαι τὸν ἅγιόν του ναόν.

9 Διότι εἰς τὸν καιρὸν τῶν κακῶν μου μὲ ἔκρυψεν εἰς τὴν σκηνὴν του, καὶ μὲ ἐσκέπασεν εἰς τοὺς κρυπτήρας τῆς σκηνῆς του.

10 Ἐπάνω εἰς πέτρᾳ μὲ ὕψωσε· καὶ ἀμέσως ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μου ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου.

11 Ἐκύκλωσα καὶ ἔθυσα ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ θυσίαν (αἰνέσεως καὶ) ἀλαλαγμοῦ, ἄσω καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ.

12 Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου, ἧς ἐκέκραξα· ἐλέησόν με, καὶ εἰσάκουσόν μου.

13 Σοὶ εἶπεν ἡ καρδιά μου, Κύριον ζητήσω, ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου· τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζήτησω.

14 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου.

15 Βοηθός μου γενεῶν, μὴ ἀποσκορκίσῃς με, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ὁ Θεὸς ὁ σωτήρ μου.

16 Ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπον με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με.

17 Νομοθέτησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ ὁδήγησόν με ἐν τριβῶν εὐθείᾳ ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου.

18 Μὴ παραδῶς με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με, ὅτι ἐπανεστήσαν μοι μάρτυρες ἄδικοι, καὶ ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἐαυτῆς.

19 Πιστεύω τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου, ἐν γῆ ζώντων.

20 Ὑπόμεινον τὸν Κύριον, ἀνδρίζου, καὶ κραταιούσθα ἡ καρδιά σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. κς'. XXVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΠΡΟΣ σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεὸς μου, μὴ παρασιωπήσῃς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς κίταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

2 Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ, ἐν τῷ αἶρειν με χειρὰς μου πρὸς ναὸν ἁγίον σου.

11 Ἐγὼ περιεκύκλωσα καὶ ἔθυ-
σίασα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θυσίαν
αἰνέσεως καὶ νικητικῆς βοῆς, καὶ θέλω
ὑμνῆ καὶ θέλω δοξολογῆ τὸν Κύριον.

12 Ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν μου, μὲ τὴν ὁποίαν σὲ ἐπικαλοῦμαι
κράζων· καὶ ἐλέησόν με, καὶ ἐπ-
ακουσόν μου.

13 (Οὕτως) εἶπεν ἡ καρδιά μου εἰς
σέ, Ζητῶ τὸν Κύριον, τὸ πρόσωπόν
μου σὲ ἐζήτησε· τὸ πρόσωπόν σου,
Κύριε, ζητῶ.

14 Μὴ γυρίσῃς τὸ πρόσωπόν σου
ἀπὸ ἐμέ, καὶ μὴ ἀποφεύγῃς μὲ ὀργὴν
ἐμὲ τὸν δούλον σου.

15 Σὺ γενεῶν βοηθός μου, μὴ μὲ
ἀποδιώξῃς μὲ ὀργὴν, καὶ μὴ μὲ πα-
ραιτήσῃς, ὦ Θεὸς καὶ σωτήρ μου.

16 Διότι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ
μου μὲ ἐγκατέλιπον, ὅμως ὁ Κύριος
μὲ ἐδέχθη εἰς τὴν πρόνοιάν του.

17 Δός μοι νόμους, Κύριε, κατὰ
τοὺς ὁποίους νὰ περιπατῶ, καὶ ὁδή-
γησόν με εἰς τὸν ἴσον δρόμον, δική
(νὰ ἐντραπῶσιν) οἱ ἐχθροί μου.

18 Μὴ μὲ παραδώσῃς εἰς (τὴν ἐπι-
θυμίαν) τῶν ψυχῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι
μὲ θλίβουσι, διότι ἐναντίον μου ἐση-
κώθησαν ἄδικοι μάρτυρες, καὶ ἡ ἀδικία
ἐψεύσθη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της.

19 Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι θέλω ἰδῆ τὰ
ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν γῆν τῶν
ζώντων.

20 Ὑπόμεινον διὰ τὸν Κύριον, ἔσο
ἀνδρείος, καὶ ἄς εἶναι σταθερὰ ἡ
καρδιά σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. κς'. XXVII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΣΕ, Κύριε, ἐπικαλοῦμαι κράζων, Θεέ μου, μὴ μὲ περάσῃς μὲ σιωπῆν, διότι (ἀν. δὲν μοῦ ἀκούσῃς) θέλω γένη ὅμοιος μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι καταβαίνουσιν εἰς τὸν λάκκον.

2 Ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς παρακλήσεώς μου, ὅταν σὲ παρακλῶ, καὶ ὅταν ὑψῶναι τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἁγίον σου ναόν.

3 Μὴ συνελκύσης με μετὰ ἀμαρτωλῶν, καὶ μετὰ ἐργαζομένων ἀδικίαν μὴ συναπολέσης με·

4 Τῶν λαλοῦντων εἰρήνην μετὰ τῶν πλησίων αὐτῶν, κακὰ δὲ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

5 Δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν.

6 Κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν δὸς αὐτοῖς, ἀπόδος τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν αὐτοῖς.

7 Ὅτι οὐ συνήκαν εἰς τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καθελεῖς αὐτούς, καὶ οὐ μὴ οἰκοδομήσεις αὐτούς.

8 Εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

9 Κύριος βοηθός μου, καὶ ὑπερασπιστής μου· ἐπ' αὐτῷ ἤλπισεν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβοηθήθην·

10 Καὶ ἀνέθαιεν ἡ σὰρξ μου, καὶ ἐκ θελήματός μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ.

11 Κύριος κραταίωμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ὑπερασπιστής τῶν σωτηρίων τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ ἐστί.

12 Σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ποίμανον αὐτούς, καὶ ἔπαρον αὐτούς ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. κη'. XXVIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ· ἐξοδίου σκηνῆς.
ἘΝΕΓΚΑΤΕ τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ,
ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὺς κρίων·

2 Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν· ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ· προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐτῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ.

3 Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε, Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν.

3 Μὴ μὲ σύρης ὁμοῦ με τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ μὴ με ἀπολέσης ὁμοῦ με ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πράττουσι τὴν ἀδικίαν·

4 Οἱ ὅποιοι με τοὺς γείτονάς των ὁμιλοῦσιν εἰρηνικὰ, εἰς τὴν καρδίαν των ὅμως (μελετῶσι) κακία.

5 Ἀντάμειψον αὐτούς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα των, καὶ κατὰ τὰς πονηρίας των πράξεις.

6 Ἀντάμειψον αὐτοὺς κατὰ τὰ ἔργα τῶν ἰδίων χειρῶν, πλήρωσον εἰς αὐτούς μισθὸν ἄξιον τῶν ἰδίων ἔργων.

7 Διότι δὲν ἐνόησαν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, τὰ ἔργα (λέγω) τῶν χειρῶν του, (διὰ τοῦτο) θέλεις τοὺς κρημνίσῃ, καὶ δὲν θέλεις τοὺς οἰκοδομήσῃ.

8 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος, διότι ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς παρακλήσεώς μου.

9 Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ ὑπερασπιστής μου· εἰς αὐτὸν ἤλπισεν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβοηθήθην·

10 Καὶ ἡ σὰρξ μου ἀνεγεννήθη, καὶ (διὰ τοῦτο) με ὄλην μου τὴν θέλησιν θέλω τὸν δοξολογήσῃ εὐχαρίστως.

11 Ὁ Κύριος εἶναι δύναμις τοῦ λαοῦ του, καὶ ὑπερασπιστῆς τῆς σωτηρίας τοῦ χριστοῦ του.

12 Σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ὀδήγησον αὐτούς, καὶ ὑψώσαι τους αἰώνως.

ΨΑΛ. κη'. XXVIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ· ἐξοδίου σκηνῆς.
ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ εἰς τὸν Κύριον, ὦ υἱοὶ Θεοῦ, προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον τέκνα κρίων·

2 Προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον δόξαν καὶ τιμὴν· προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον δόξαν (χρεωστούμενην) εἰς τὸ ὄνομά του· προσκυνήσατε τὸν Κύριον εἰς τὴν αὐτὴν του ἀγίαν.

3 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου (ἀκούεται) ἐπάνω εἰς τὰ νερά, ὁ ἐνδοξος Θεὸς ἐβρόντησεν, ὁ Κύριος εἶναι ἐπάνω εἰς πολλὰ νερά.

4 Φωνὴ Κυρίου ἐν ἰσχύϊ· φωνὴ Κυρίου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ.

5 Φωνὴ Κυρίου συντρίβοντος κέδρους, καὶ συντρίβει Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.

6 Καὶ λεπτυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόσχον, τὸν Λίβανον, καὶ ὁ ἠγαπημένος ὡς υἱὸς μονοκεράτων.

7 Φωνὴ Κυρίου διακόπτητος φλόγα πυρός· φωνὴ Κυρίου συσειόντος ἔρημον· καὶ συσειεῖ Κύριος τὴν ἔρημον Κὰδδης.

8 Φωνὴ Κυρίου καταρτιζομένη ἐλάφους, καὶ ἀποκαλύψει ὄρυμους, καὶ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ πᾶς τις λέγει δοξάν.

9 Κύριος τὸν κατακλυσμὸν κατοικεῖ, καὶ καθιεῖται Κύριος Βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Κύριος ἰσχύϊν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει· Κύριος εὐλογήσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

ΨΑΛ. XXIX. κθ'.

Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ ἐγκαινισμοῦ τοῦ οἴκου Δαβίδ.

ἸΨΩΣΩ σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με, καὶ οὐκ εὐφρανάς τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ.

2 Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἴάσω με.

3 Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον.

4 Φάλατε τῷ Κυρίῳ οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἁγιοσύνης αὐτοῦ.

5 Ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζωὴ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ.

6 Τὸ ἐσπέρας ἀυλισθήσεται κλαυθμός, καὶ εἰς τὸ πρωὶ ἀγαλλίασις.

4 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἶναι δυνατὴ· ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἶναι μεγαλοπρεπής.

5 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου συντρίβει τὰς κέδρους, καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος θέλει συντρίψῃ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.

6 Καὶ θέλει τὰς κάμνη λεπτὰ κομμάτια, ὡς τὸ μοσχάριον (τοῦ Μωυσέως), (ὁμοίως καὶ τὸ βουνὸν) Λίβανον, καὶ ὁ ἠγαπημένος (ἀντέχει) ὡς τὸ βρέφος τῶν μονοκεράτων.

7 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου διασπείρει πυρίνας φλόγας· ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου κάμνει νὰ τρέμῃ ἡ ἔρημος· καὶ ὁ Κύριος θέλει κάμνῃ νὰ τρέμῃ ἡ ἔρημος Κὰδδης.

8 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου κάμνει τελείας τὰς ἐλάφους, καὶ ἐσκαπεάζει τὰ δάση, καὶ καθεῖς κηρύττει τὴν δοξάν του μέσα εἰς τὸν ναὸν του.

9 Ὁ Κύριος ἐνεργεῖ νὰ διαμῆνῃ ὁ κατακλυσμὸς, καὶ θέλει διαμῆνῃ ὁ Κύριος Βασιλεὺς αἰωνίως.

10 Ὁ Κύριος θέλει δώσῃ δύναμιν εἰς τὸν λαὸν του· ὁ Κύριος θέλει εὐλογῆσῃ τὸν λαὸν του με εἰρήνην.

ΨΑΛ. κθ'. XXIX.

Ψαλμὸς ᾠδῆς περὶ τοῦ ἐγκαινισμοῦ τοῦ οἴκου Δαβίδ.

ἸΕΓΩ θέλω σὲ ὑψώσῃ, Κύριε, διότι με ἀνώρθωσας, καὶ δὲν ἐχαροποίησας δι' ἐμέ τοὺς ἐχθρούς μου.

2 Κύριε ὁ Θεός μου, σὲ ἐπεκαλέσθην κράζων, καὶ με ἰάτρευσας.

3 Σὺ, Κύριε, ἀνεκάλεσας τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῶν ἄδην, σὺ με ἐλύτρωσας ἀπὸ (τῶ μέσον) ἐκείνων, οἱ ὅποιοι καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

4 Φάλατε εἰς τὸν Κύριον, (σεῖς) οἱ ὅσιοι του, καὶ δοξάσατε εὐχαρίστας τὴν μνήμην τῆς ἁγιοσύνης του.

5 Διότι τιμωρεῖ, ὅταν θυμώσῃ, καὶ ἡ ζωὴ (κρέμαται) ἀπὸ τὴν θέλησίν του.

6 Ἀπὸ ἐσπέρας συνοικεῖ με ἡμᾶς πένθος, καὶ τὸ πρωὶ (ἐπακολουθεῖ) ἀγαλλίασις.

7 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου·
οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

8 Κύριε, ἐν τῷ θελήματί σου παρ-
έσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν.

9 Ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου,
καὶ ἐγενήθη τεταραγμένος.

10 Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, καὶ
πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι·

11 Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου,
ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν;

12 Μὴ ἐξομολογήσεται σοι χοῦς;
ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

13 Ἦκουσε Κύριος, καὶ ἠλέησέ με·
Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

14 Ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς
χαρὴν ἐμοί, διέρρηξας τὸν σάκκον
μου, καὶ περιέζωσάς με εὐφροσύνην.

15 Ὅπως ἂν ψάλη σοι ἡ δόξα μου,
καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. Κύριε, ὁ Θεός
μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί
σοι.

ΨΑΛ. λ'. XXX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ,
ἐκστάσεως.

ἘΠΙ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ κατ-
αισχυθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δι-
καιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

2 Κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου· τά-
χυνον τοῦ ἐξελεῖσθαι με·

3 Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν,
καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί
με.

4 Ὅτι κραταίωμα μου, καὶ κατα-
φυγή μου εἶ σύ, καὶ ἕνεκεν τοῦ ὀνό-
ματός σου ὀδηγήσεις με καὶ διαθρέψεις
με.

5 Ἐξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης ἧς

7 Ἐγὼ εἶπα εἰς τὸν καιρὸν τῆς
εὐτυχίας μου, (ὅτι) ποτὲ δὲν θέλω
κλονισθῆναι.

8 (Ὅποτε σύ,) Κύριε, διὰ τὴν εὐ-
μένειάν σου ἔδωκας εἰς τὴν εὐκλειαν
μου δύναμιν.

9 Ἄλλ' ὅτε ἔστρεψας (ἀπὸ ἐμέ)
τὸ πρόσωπόν σου, τότε κατετα-
ράχηναι.

10 Εἰς σέ θέλω φωνάξῃ, Κύριε, καὶ
σὲ θέλω παρακαλέσῃ, (λέγαν)·

11 Τίς ὠφέλεια (θέλει εἶναι) ἀπὸ
τοῦ αἵματός μου, εἶν καταβῶ εἰς τὴν
φθοράν (τοῦ τάφου);

12 Μήπως ὁ κοινοτὸς θέλει σὲ δοξο-
λογήσῃ εὐχαρίστως, καὶ θέλει κη-
ρύξῃ τὴν ἀλήθειάν σου;

13 Ἦκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ἠλέησέ
με· ὁ Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

14 Σὺ ἔστρεψας τὸ πένθος μου εἰς
χαρὴν, ἐξέσχισας τὸν σάκκον (τὸν
ὅποιον ἐφόρου) καὶ με ἔζωσας με
εὐφροσύνην.

15 Διὰ τὴν ψάλω τοὺς ἕμους σου
ἐνδόξως, καὶ διὰ τὴν μὴ σιωπήσω ἀπὸ
τῆν θλίψιν. Κύριε, ὁ Θεός μου, αἰ-
ωνίως θέλω σὲ δοξολογῆ εὐχαρίστως.

ΨΑΛ. λ'. XXX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ
περὶ ἐκστάσεως.

Εἰς σέ, Κύριε, ἐλπίζω, εἴθε νὰ μὴ
καταισχυθῶ εἰς τὸν αἰῶνα, με τὴν
δικαιοσύνην σου λύτρωσαί με, καὶ
ἀπάλλαξόν με.

2 Κλῖνον εἰς ἐμέ τὸ ὠτίον σου· σπού-
δασον νὰ με ἐξαρπάσῃς (ἀπὸ τὸν
κίνδυνον)·

3 Γενοῦ εἰς ἐμέ ὡς Θεὸς ὑπερασ-
πιστῆς, καὶ καταφυγῆς οἰκία, διὰ τὴν
μέ σῴσης.

4 Διότι σὺ εἶσαι τὸ κραταίωμα μου,
καὶ τὸ καταφύγιόν μου, διὰ τοῦτο
ὀδηγήσόν με, καὶ φροντίσον περὶ ἐμοῦ
διὰ τὸ ὄνομά σου.

5 Ἐκβαλέ με ἀπὸ ταύτην τὴν πα-

ἔκρυψάν μοι, ὅτι σὺ εἶ ὁ ὑπερασπισ-
τῆς μου, Κύριε.

6 Εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ
πνεῦμά μου· ἐλυτρώσω με, Κύριε, ὁ
Θεὸς τῆς ἀληθείας.

7 Ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας
ματαιότητας διακενής·

8 Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἠλπισα·
ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι
ἐπὶ τῷ ἐλέει σου·

9 Ὅτι ἐπέδεις ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν
μου· ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν
ψυχὴν μου·

10 Καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας
ἐχθρῶν, ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς
ποδας μου.

11 Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι θλίβο-
μαι· ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμὸς
μου, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

12 Ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωὴ
μου, καὶ τὰ ἔτη μου ἐν στεναγμοῖς·

13 Ἠσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχὺς
μου, καὶ τὰ ὀστέα μου ἐταράχθησαν.

14 Παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου
ἐγενήθην ὄνειδος, καὶ τοῖς γείτοσί μου
σφόδρα, καὶ φόβος τοῖς γνωστοῖς
μου.

15 Οἱ θεωροῦντές με ἔξω ἔφυγον
ἀπ' ἐμοῦ, ἐπελήσθη ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ
καρδίας.

16 Ἐγενήθην ὡσεὶ σκευὸς ἀπολωλός·
ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροι-
κούντων κυκλόθεν.

17 Ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι αὐτοὺς
ἅμα ἐπ' ἐμέ, τοῦ λαβεῖν τὴν ψυχὴν
μου ἐβουλεύσαντο.

18 Ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοί, Κύριε, ἠλπισα·

γίδα, τὴν ὁποίαν κρυφίως ἔστησαν δι'
ἐμέ, διότι σὺ εἶσαι, Κύριε, ὁ ὑπερ-
ασπιστῆς μου.

6 Εἰς τὰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ
πνεῦμα μου· σὺ μὲ ἔσωσας, Κύριε,
Θεὸς τῆς ἀληθείας.

7 Σὺ ἐμίσησας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι
φυλάττουσι ματαιοὺς λογισμοὺς χω-
ρὶς ὄφελος·

8 Ἐγὼ ὅμως εἰς σὲ τὸν Κύριον
ἐλπίζω· καὶ θέλω χαρῆν μεγάλην,
εὐφραϊνόμενος διὰ τὸ ἐλεός σου·

9 Διότι εἶδες εὐμενῶς τὴν ταπει-
νώσιν μου, καὶ ἠλευθέρωσας ἀπὸ τὰς
ἀνάγκας τὴν ψυχὴν μου·

10 Καὶ δὲν μὲ περιέκλεισας εἰς χεῖ-
ρας ἐχθρῶν, (ἀλλ') ἔκαμες νὰ στέ-
κωνται οἱ πόδες μου εἰς εὐρύχωρον
τόπον.

11 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι εἶμαι
εἰς (πολλὴν) θλίψιν· (ὥστε) καὶ τὰ
ὀμμάτιά μου ἀπὸ τὴν λύπην κατα-
ταράττονται, καὶ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ
κοιλία μου.

12 Καθότι ἀπὸ τὴν λύπην μου ἐγ-
γίξει νὰ τελειώσῃ ἡ ζωὴ μου, καὶ οἱ
χρόνοι μου (τελειωνοῦσιν) εἰς στε-
ναγμούς·

13 Ἡ δύναμις μου ἠσθένησεν ἀπὸ
τὴν πτωχείαν, καὶ τὰ κόκκαλά μου
ἐταράχθησαν.

14 Περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς
ἐχθρούς μου ἐγίνα ὄνειδος, καὶ μά-
λιστα μεταξὺ εἰς τοὺς γείτονάς μου,
καὶ οἱ γνῶρμοί μου φοβοῦνται (νὰ
μὲ ἴδωσιν).

15 Ὅσοι ἔξω μὲ βλέπουσι, φεύγουσι
μακριὰν ἀπὸ ἐμέ· ἐλησμονήθη ἐν τὴν
καρδίαν (τῶν ἀνθρώπων), ὡς ὁ νεκρὸς·

16 Ἐνομίσθη ὡς μηδαμινὸν ἀγ-
γεῖον· διότι ἀκούω κατηγορίας ἀπὸ
πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσιν ὀλό-
γυρά μου.

17 Ὅτε συνήχθησαν ὅλοι ὁμοῦ ἐναν-
τίον μου, ἐμπανευθθησαν νὰ μοῦ
ἀφιμρέσωσι τὴν ζωὴν.

18 Ἐγὼ ὅμως, Κύριε, εἰς σὲ ἐλπίζω·

εἶπα, Σὺ εἶ ὁ Θεός μου· ἐν ταῖς
χερσί σου οἱ κληροῖ μου.

19 Ῥῦσάί με ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν μου,
καὶ ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

20 Ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ
τὸν δούλον σου, σῶσόν με ἐν τῷ ἔλεει
σου·

21 Κύριε, μὴ καταισχυθῆϊν, ὅτι
ἐπεκαλέσάμην σε.

22 Ἀισχυθῆϊσαν ἀσεβεῖς, καὶ κατα-
χβεῖθῆϊσαν εἰς ἄδου· ἄλλαλα γενηθήτω
τὰ χεῖλη τὰ δόλια,

23 Τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου
ἀνομίαν, ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουθεν-
ώσει.

24 Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστό-
τητός σου, Κύριε, ἧς ἐκρυψας τοῖς φο-
βουμένοις σε·

25 Ἐξεργάσω τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ
σέ, ἐναντίον τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

26 Κατακρύψεις αὐτοὺς ἐν ἀπο-
κρύφῳ τοῦ προσώπου σου, ἀπὸ ταρα-
χῆς ἀνθρώπων·

27 Σκεπάσεις αὐτοὺς ἐν σκηνῇ ἀπὸ
ἀντιλογίας γλωσσῶν.

28 Εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι ἐθαν-
μάστωσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν πόλει
περιοχῆς.

29 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει
μου, Ἀπερριμμαι ἀπὸ προσώπου τῶν
ὀφθαλμῶν σου.

30 Διὰ τοῦτο εἰσήκουσας τῆς φωνῆς
τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέναι
με πρὸς σέ.

31 Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες
οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ
Κύριος, καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισ-
σῶς ποιούσιν ὑπερηφανίαν.

ἐγὼ εἶπα, Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου· τὰ
καιρικά περιστάτιά μου εἶναι εἰς τὰς
χεῖρας σου.

19 Λύτρωσαί με ἀπὸ τὴν χεῖρα
τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ
ὅποιοι με κατατρέχουσι.

20 Τὸ πρόσωπον σου δεῖξον λαμ-
πρῶς εἰς ἐμέ τὸν δούλον σου, λύτρω-
σαί με διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου·

21 Κύριε, ἄς μὴ καταισχυθῶ, διότι
σέ ἐπεκαλέσθην·

22 Ἄς καταισχυθῶσιν οἱ ἀσεβεῖς,
καὶ ἄς καταβιβασθῶσιν εἰς τὸν ἄδην·
ἄλλαλα ἄς γένωνται τὰ χεῖλη τὰ δόλια,

23 Τὰ ὅποια λαλοῦσι λόγους παρ-
ανόμους ἐναντίον τοῦ δικαίου, μὲ
ὑπερηφανίαν καὶ καταφρόνησιν.

24 Πόσον πολλὴ εἶναι ἡ ἀγαθότης
σου, Κύριε, τὴν ὅποιαν ἐκρυψας
(ἀποταμιεύων αὐτὴν) διὰ ἐκείνους, οἱ
ὅποιοι σέ φοβοῦνται·

25 (Καὶ τὴν ὅποιαν) ἐνεργεῖς ἔμ-
προσθεν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δι'
ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐλπίζουσιν εἰς ἐσέ.

26 Σὺ τοὺς κρύπτεις εἰς τὸν κρυπ-
τήρα τοῦ προσώπου σου, μακρὰν
ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικούς ἀνθρώπους·

27 Καὶ τοὺς φυλάττεις (ὡς) μὲ
σκέπην μέσκα εἰς τὴν σκηνὴν σου,
(ἀνενοχλήτους) ἀπὸ τὰς φιλονεικίας
γλωσσῶν.

28 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος,
διότι θαυμαστὴν ἔδειξεν (εἰς ἐμέ) τὴν
εὐσπλαγχνίαν του, (ὡς ἔαν ἤμην) εἰς
ἄχυρωμένην πόλιν.

29 Ἐγὼ ὅμως εἰς τὴν (διὰ τὰ ἔργα
μου) ἐκπληξίμην μου εἶπα, Ὅτι εἶμαι
ἀπερριμμένος ἀπὸ τὴν ὄψιν τῶν ὀμ-
ματιῶν σου.

30 Διὰ τοῦτο ἤκουσας τὴν φωνὴν
τῆς παρακλήσεώς μου, ὅτε σέ ἐπεκα-
λέσθην.

31 Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον ὅλοι οἱ
ὅσιοι του, διότι ὁ Κύριος ἀληθινὴν
ἀγάπην ζητεῖ, καὶ ἀνταποδίδει εἰς
ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φερονται μὲ πολλὴν
ὑπερηφανίαν.

32 Ἄνδρίζεσθε, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

ΨΑΛ. λα'. XXXI.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, συνέσεως.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι, καὶ ὧν ἀπεκαλυφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

2 Μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσῃται Κύριος ἁμαρτίαν, οὐδὲ ἐστὶν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ δόλος.

3 Ὅτι ἐσίγησα, ἐπαλαιώθη τὰ ὀστέα μου, ἀπὸ τοῦ κράζειν με ὅλην τὴν ἡμέραν.

4 Ὅτι ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐβαρύνθη ἐπ' ἐμὲ ἡ χεὶρ σου, ἐστράφην εἰς ταλαιπωρίαν ἐν τῷ ἐμπαγήναί μοι ἄκανθαν.

5 Τὴν ἀνομίαν μου ἐγνώρισα, καὶ τὴν ἁμαρτίαν μου οὐκ ἐκάλυφα.

6 Εἶπα, Ἐξαγορεύσω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ, καὶ σὺ ἀφήκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου.

7 Ὑπὲρ ταύτης προσεύξεται πρὸς σὲ πᾶς ὅσιος, ἐν καιρῷ εὐθέτῳ.

8 Πλὴν ἐν κατακλυσμῷ ὑδάτων πολλῶν, πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐγγιούσι.

9 Σὺ μου εἶ καταφυγὴ ἀπὸ θλίψεως τῆς περιχοῦσης με, τὸ ἀγαλλιάμα μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τῶν κυκλωσάντων με.

10 Συνετιῶ σε, καὶ συμβιβῶ σε ἐν ὁδῷ ταύτη ἢ πορεύσει, ἐπιστηριῶ ἐπὶ σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

11 Μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος καὶ ἡμίονος, οἳ οὐκ ἐστὶ σύνεσις· ἐν κηρῷ καὶ

32 Γίνεσθε ἀνδρεῖοι, καὶ σταθεροὶ κατὰ τὰς καρδίας ὅλοι, ὅσοι ἐλπίζετε εἰς τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. λα'. XXXI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, περὶ συνέσεως.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ εἶναι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων συνεχωρήθησαν αἱ ἀνομίαι, καὶ τῶν ὁποίων ἐξεσκεπάσθησαν τὰ ἁμαρτήματα.

2 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου δὲν θέλει μετρήσῃ ἁμαρτίαν ὁ Κύριος, οὔτε εὐρίσκεται δόλος εἰς τὸ στόμα του.

3 (Ἰδὲ) ὅτι ἐγὼ ἐσιώπησα, καθὼς ἂν ἦσαν παλαιὰ τὰ κόκκαλά μου, ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐφώναζον ὅλην τὴν ἡμέραν.

4 (Καὶ) ἐπειδὴ ἡμέραν καὶ νύκτα κατεβαρύνετο ἐπάνω μου ἡ χεὶρ σου, ἐστράφην (πρὸς σέ) διὰ τὴν ταλαιπωρίαν μου, ὅτε ἐκαρφώθη εἰς ἐμὲ ἡ ἄκανθα (τοῦ πόνου).

5 Τὴν ἀνομίαν μου (λοιπὸν) ἐφανερώσα (εἰς σέ), καὶ τὴν ἁμαρτίαν μου δὲν ἐκρυψα (ἀπὸ σέ).

6 Ἐγὼ εἶπα, Θέλω ἐξομολογηθῆν διὰ παιδείαν μου τὸ ἁμαρτήμα μου εἰς τὸν Κύριον, καὶ σὺ συνεχώρησας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου.

7 Διὰ τοῦτο καθεὶς ὅσιος θέλει σὲ παρακαλέσῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

8 Ὡστε, ὅσον καὶ ἂν πλημμυρῶσιν ὑδάτα πολλὰ, δὲν θέλουσι τὸν ἐγγίσει.

9 Σὺ εἶσαι τὸ καταφύγιόν μου, (φυλάττον με) ἀπὸ (πασαν) στενοχωρίαν, ἢ ὅποια μὲ περικυκλώνει, ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τοὺς περικυκλούντας μου, σὺ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἡ μόνη χαρὰ μου.

10 Ἐγὼ θέλω σὲ διδάξῃ, καὶ θέλω σοὶ δεῖξῃ ἐκεῖνον τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περιπατῆς, καὶ θέλω στηρίξῃ εἰς σὲ τὰ ὀμμάτιά μου.

11 Μὴ γίνεσθε ὡς ὁ ἵππος, μήτε ὡς ὁ ἡμίονος, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουσι λογι-

χαλιῶ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγγυαις, τῶν μὴ ἐγγιζόντων πρὸς σέ.

12 Πολλαὶ αἱ μᾶστιγες τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον ἔλεος κυκλώσει.

13 Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀγαλλιάσθε δίκαιοι, καὶ καυχᾶσθε πάντες οἱ εὐθεῖς τῆ καρδίᾳ.

ΨΑΛ. ΛΒ'. XXXII.

ἌΓΑΛΛΙΑΣΘΕ δίκαιοι ἐν Κυρίῳ· τοῖς εὐθεῖσι πρέπει αἴνεσις.

2 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ἐν κίθάρᾳ, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψάλατε αὐτῷ.

3 Ἄσατε αὐτῷ ἄσμα καινὸν, καλῶς ψάλατε αὐτῷ ἐν ἀλαλαγμῷ.

4 Ὅτι εὐθύς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει.

5 Ἀγαπᾷ ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν ὁ Κύριος· τοῦ ἐλέους Κυρίου πλήρης ἡ γῆ.

6 Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν.

7 Συνάγων ὡσεὶ ἄσκον ὕδατα θιλάσσης, τιθεὶς ἐν θησαυροῖς ἀβύσσους.

8 Φοβηθήτω τὸν Κύριον πᾶσα ἡ γῆ, ἀπ' αὐτοῦ δὲ σαλευθήτωσαν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.

9 Ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν· αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν.

10 Κύριος διασκεδάξει βουλάς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμοὺς λαῶν, καὶ ἀθετεῖ

κόν, καὶ πρέπει νὰ σφίγγῃς τὰς σιαγόνας τῶν μὲ καπίστριον καὶ χαλινάριον, διότι (ἀλλέως) δὲν πλησιάσουσιν εἰς σέ.

12 Πολλαὶ παιδεῖαι θέλουσιν ἔλθῃ εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν, ὅποιος ὅμως ἐλπίζει εἰς τὸν Κύριον, ἐκείνον θέλει τὸν περικυκλώσῃ ἔλεος.

13 Εὐφράνθητε διὰ τὸν Κύριον καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὡς δίκαιοι, καὶ καυχᾶσθε ὅλοι, ὅσοι ἔχετε ὀρθὴν καρδίαν.

ΨΑΛ. ΛΒ'. XXXII.

ἘΠΑΙΝΗΣΑΤΕ μὲ χαρὰν, ὡς δίκαιοι, τὸν Κύριον· (διότι) εἰς τοὺς δικαίους (ἀνθρώπους) ἀρμυζει τὸ νὰ ἐπαινῶσι τὸν Κύριον.

2 Δοξολογεῖτε εὐχαρίστως τὸν Κύριον μὲ κίθαραν, μὲ δεκάχορδον ψαλτήριον ψάλατε (δόξαν) εἰς αὐτόν.

3 Μελωδήσατε εἰς αὐτὸν νέον μελωδήμα, καλῶς ψάλατε εἰς αὐτόν μὲ χαρμῶσυνον φωνήν.

4 Διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι ὀρθός, καὶ ὅλα τὰ ἔργα του εἶναι πιστά.

5 Ἀγαπᾷ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν δικαιοσύνην ὁ Κύριος· καὶ ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου εἶναι γεμάτη ἡ γῆ.

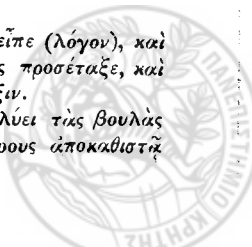
6 Μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἐγένοντο στερεοὶ οἱ οὐρανοὶ, καὶ μὲ τὸ ἐμφύσημα τοῦ στόματος του (συνίσταται) ὅλη ἡ δύναμις των.

7 Αὐτὸς συνήγαγε τὰ νερὰ τῆς θιλάσσης (εἰς ἓν), ὡς εἰς (ἓνα) ἄσκον, καὶ ἔβαλε τὰς ἀβύσσους ὡς εἰς ταμίειον.

8 Ὃς φοβηθῆ (λοιπὸν) τὸν Κύριον ὅλη ἡ γῆ, καὶ ὡς τὸν εὐλαβηθῶσι τρέμοντες ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης.

9 Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶπε (λόγον), καὶ αὐτὰ ἐγέναν· αὐτὸς προσέταξε, καὶ αὐτὰ ἔλαβον ὑπαρξιν.

10 Ὁ Κύριος διακλύει τὰς βουλάς τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀκύρους ἀποκαθιστᾷ

βουλὰς ἀρχόντων.

11 Ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, λογισμοὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

12 Μακάριον τὸ ἔθνος οὗ ἔστι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, λαὸς ὃν ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν ἑαυτῶ.

13 Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος, εἶδε πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

14 Ἐξ ἐτοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ, ἐπέβλεψεν ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν.

15 Ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν, ὁ συνιεὶς εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν.

16 Οὐ σώζεται βασιλεὺς διὰ πολλὴν δύναμιν, καὶ γίγας οὐ σωθήσεται ἐν πληθεί ἰσχύος αὐτοῦ.

17 Ψευδὴς ἵππος εἰς σωτηρίαν, ἐν δὲ πληθεί δυνάμεως αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.

18 Ἴδου οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτὸν, τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

19 Ῥύσασθαι ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ διαθρέψαι αὐτοὺς ἐν λιμῶ.

20 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὑπομενεῖ τῷ Κυρίῳ, ὅτι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν ἔστιν.

21 Ὅτι ἐν αὐτῷ εὐφρανθήσεται ἡ καρδία ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ ἠλπίσαμεν.

22 Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

τοὺς λογισμοὺς τῶν λαῶν, καὶ ἀνατρέπει τοὺς στοχασμοὺς τῶν ἀρχόντων.

11 Ἡ βουλὴ ὅμως τοῦ Κυρίου μένει αἰωνίως, καὶ οἱ διαλογισμοὶ τῆς καρδίας του (διαμένουσιν) ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεάν.

12 Μακάριον εἶναι τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποίου Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος, (μακάριος) ὁ λαὸς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐδιάλεξεν ὡς κληρονομίαν του.

13 Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ Κύριος ἔστρεψε τὸ ὄμμα του, καὶ εἶδε ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος·

14 Ἀπὸ τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον ἠτοίμασε διὰ κατοικίαν του, ἐθεώρησεν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

15 Ὁ ὁποῖος καὶ τὰς καρδίας αὐτῶν ἰδιαιτέρως ἔπλασε, καὶ ὅλα των τὰ ἔργα καλῶς γνωρίζει.

16 Ὁ βασιλεὺς δὲν διασώζεται διὰ τὸ πολὺ του στρατεύμα, καὶ ὁ γίγας δὲν ἐλευθεροῦται διὰ τὴν πολλὴν του ἀνδρείαν.

17 Μάταιος εἶναι ὁ ἵππος πρὸς φύλαξιν, οὔτε μὲ τὴν πολλὴν του δύναμιν θέλει σωθῆ.

18 Βεβαίως ὅμως τὰ ὄμματα τοῦ Κυρίου (ἀποβλέπουσιν) εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν φοβούνται, καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουσιν εἰς τὸ ἔλεός του·

19 Διὰ τὴν λυτρώσιν τὰς ψυχὰς των ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τὴν τοὺς διαθρέψιν εἰς καιρὸν πείνας.

20 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν θέλει ὑπομένῃ διὰ τὸν Κύριον, διότι εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν.

21 Διότι εἰς αὐτὸν θέλει εὐφρανθῆ ἡ καρδία μας, καὶ εἰς τὸ ἅγιον του ὄνομα ἠλπίσαμεν.

22 Εἶθε νὰ ἔλθῃ, Κύριε, εἰς ἡμᾶς τὸ ἔλεός σου, καθὼς ἡμεῖς ἐλπίζομεν εἰς σέ.

ΨΑΛ. λγ'. XXXIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, ὅτε ἠλλοίωσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐναντίον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν, καὶ ἀπῆλθεν.

ΕΥΛΟΓΗΣΩ τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διαπαντὸς ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου.

2 Ἐν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχὴ μου· ἀκούσατάωσαν προεῖς, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

3 Μεγαλύνετε τὸν Κύριον σὺν ἔμοι, καὶ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό.

4 Ἐξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεών μου ἔρρύσατό με.

5 Προσέλθετε πρὸς αὐτὸν, καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ κακταισχυνηθῆ.

6 Οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν.

7 Παρεμβαλεῖ ἄγγελος Κυρίου κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ῥύσεται αὐτούς.

8 Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος, μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν.

9 Φοβήθητε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἅγιοι αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν ὑστέρημα τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

10 Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ.

11 Δεῦτε τέκνα, ἀκούσατέ μου, φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς.

12 Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς θέλων ζῶην, ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς;

13 Παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ, καὶ χεῖλῃ σου τοῦ μὴ λαλήσαι δόλον.

ΨΑΛ. λγ'. XXXIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅπταν μετέβαλε τὸ πρόσωπόν του ἔμπροσθεν τοῦ Ἀβιμέλεχ, καὶ τὸν ἀφήκεν ἐλεύθερον, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐγὼ θέλω εὐλογῆ τὸν Κύριον εἰς πάντα καιρὸν, ἀκαταπαύστως θέλει εἶναι ὁ ἔπαινός του εἰς τὸ στόμα μου.

2 Διὰ τὸν Κύριον θέλει ἐπαινεθῆ ἡ ψυχὴ μου· ἄς ἀκούσωσι (τοῦτο) οἱ προεῖ (ἄνθρωποι) καὶ ἄς εὐφρανθῶσι.

3 Μεγαλύνετε τὸν Κύριον ὁμοῦ μὲ ἐμὲ, καὶ ἄς ὑψώσωμεν τὸ ὄνομά του ὅλοι ὁμοῦ.

4 Τὸν Κύριον ἐζήτησα ἐπιμελῶς, καὶ μοῦ ἤκουσε, καὶ μὲ ἔσωσεν ἀπὸ ὅλας μου τὰς θλίψεως.

5 Πλησιάσατε εἰς αὐτόν, καὶ θέλετε φωτισθῆ, καὶ τὰ πρόσωπά σας δὲν θέλουσιν ἐντραπῆ.

6 Οὗτος ὁ πτωχὸς ἐφάναξε, καὶ τοῦ ἤκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ἀπὸ ὅλας του τὰς στενοχωρίας τὸν ἠλευθέρωσεν.

7 Ἄγγελος Κυρίου θέλει περικυκλῶσθ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται, καὶ θέλει τοὺς ἐλευθερώσθ.

8 Δοκιμάσατε, καὶ καταλάβετε, πόσον καλὸς εἶναι ὁ Κύριος, μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὃ ὁποῖος ἐλπίζει εἰς αὐτόν.

9 Φοβήθητε τὸν Κύριον ὅλοι σεῖς οἱ ἅγιοί του, διότι ἀπὸ τίποτε δὲν ὑστεροῦνται, ὅσοι τὸν φοβοῦνται.

10 Οἱ πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, ὅσοι ὅμως ζητοῦσι τὸν Κύριον, δὲν θέλουσι στερηθῆ καμὲν καλόν.

11 Ἐλθετε, τέκνα, ἀκούσατέ μου, φόβον Κυρίου θέλω σᾶς διδάξθ.

12 Τίς εἶναι (ἀπὸ σᾶς) φιλόζωος ἄνθρωπος, καὶ ὃ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴθῃ ἡμέρας εὐτυχεῖς;

13 Σὺ (ὃ τοιοῦτος) παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακίαν, καὶ τὰ χεῖλῃ σου ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δολιότητα.

14 Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιήσον ἀγαθόν· ζήτησον εἰρήνην, καὶ διώξον αὐτήν.

15 Ὄφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δίκαιους, καὶ ὤτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν.

16 Πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιούντας κακὰ, τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

17 Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς.

18 Ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμένοις τὴν καρδίαν, καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει.

19 Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥύσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος.

20 Φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὀστέα αὐτῶν, ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται.

21 Θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρός, καὶ οἱ μισοῦντες τὸν δίκαιον πλημμελήσουσι.

22 Λυτρώσεται Κύριος ψυχὰς δούλων αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ πλημμελήσουσι πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛ. λδ'. XXXIV.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΔΙΚΑΣΘΟΝ, Κύριε, τοὺς ἀδικούντας με· πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με.

2 Ἐπιλαβοῦ ὄπλου καὶ θυρεοῦ, καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου.

3 Ἐκχεσον ῥομφαίαν, καὶ συγκλείσον ἐξεναντίας τῶν καταδιωκόντων με· εἶπον τῇ ψυχῇ μου, Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ.

4 Αἰσχυνθήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

5 Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω,

14 Ἀπομακρύνθητι ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ κάμε καλόν· ζήτησον τὴν εἰρήνην, καὶ ἀκολουθεῖ εἰς αὐτὴν πάντοτε.

15 Τὰ ὀμμάτια τοῦ Κυρίου εἶναι (προσεκτικὰ) ἐπάνω εἰς τοὺς δίκαιους, καὶ τὰ ὠτία του ἀνοικτὰ εἰς τὴν δέησίν των.

16 Τὸ πρόσωπον ὁμως τοῦ Κυρίου εἶναι φοβερόν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κάμνουσι κακὰ, διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἀπὸ τὴν γῆν τὴν ἐνθύμησίν των.

17 Οἱ δίκαιοι ἐφώνησαν, καὶ ὁ Κύριος τοὺς ἤκουσε, καὶ ἀπὸ ὅλας των τὰς στενοχωρίας τοὺς ἔσωσεν.

18 Ὁ Κύριος εἶναι πλησίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὴν καρδίαν συντετριμμένην, καὶ σώζει τοὺς ἔχοντας τὸ πνεῦμα τεταπεινωμένον.

19 Πολλὰς θλίψεις ἔχουσιν οἱ δίκαιοι, καὶ ἀπὸ ὅλας αὐτὰς θέλει τοὺς ἐλευθερώσῃ ὁ Κύριος.

20 Ὅλα τὰ κόκκαλά των (οὔτω) διαφυλάττει ὁ Κύριος, (ὥστε) κἀνὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν θέλει συντριφθῆ.

21 Ὁ θάνατος τῶν ἀμαρτωλῶν γίνεται πονηρός, καὶ ὅσοι μισοῦσι τὸν δίκαιον θέλουσιν ἀμαρτηθῆ.

22 Ὁ Κύριος θέλει σώσῃ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων του, καὶ δὲν θέλουσιν ἀμαρτηθῆ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐλπίζουσιν εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. λδ'. XXXIV.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ, Κύριε, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἀδικοῦσι· πολέμησον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ πολεμοῦσι.

2 Πιάσον ὄπλον καὶ ἀσπίδα, καὶ σηκώθητι εἰς βοήθειάν μου.

3 Γύμνωσον τὴν ῥομφαίαν σου, καὶ κλείσον τὴν διάβασιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μὲ κυνηγοῦσιν· εἶπέ εἰς τὴν ψυχὴν μου, Ἐγὼ εἶμαι ἡ σωτηρία σου.

4 Ἄς αἰσχυνθῶσι καὶ ἄς ἐντραπῶσιν, ὅσοι ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου.

5 Ἄς ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ὀπίσω

καὶ καταισχυνήτωσαν οἱ λογιζόμενοι
μοι κακά.

6 Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χοῦς κατὰ
πρόσωπον ἀνέμου, καὶ ἄγγελος Κυ-
ρίου ἐκθλίβων αὐτούς.

7 Γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκοτός
καὶ ὀλισθημικὰ, καὶ ἄγγελος Κυρίου
καταδιώκων αὐτούς.

8 Ὅτι δωρεὰν ἐκρυψάν μοι δια-
φθορὰν παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνεΐδι-
σαν τὴν ψυχὴν μου.

9 Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς ἣν οὐ γι-
νώσκει, καὶ ἡ θήρα ἣν ἐκρυψε συλλα-
βέτω αὐτόν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πεσεῖ-
ται ἐν αὐτῇ.

10 Ἢ δὲ ψυχὴ μου ἀγαλλιάσεται
ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ
σωτηρίῳ αὐτοῦ.

11 Πάντα τὰ ὅσα μου ἐρουῶσι,
Κύριε, Κύριε, τίς ὁμοίός σοι;

12 Ῥυόμενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς στε-
ρεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ
πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν.

13 Ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδι-
κοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον ἠρώτων με.

14 Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ
ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου.

15 Ἐγὼ δὲ, ἐν τῷ αὐτοὺς παρεν-
ὄχλειν μοι, ἐνεδύομην σάκκον·

16 Καὶ ἐταπεινούν ἐν νηστείᾳ τὴν
ψυχὴν μου, καὶ ἡ προσευχὴ μου εἰς
κόλπον μου ἀποστραφῆσεται.

17 Ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῶ ἡμε-
τέρῳ, οὕτως εὐηρέστουν, ὡς πενθῶν
καὶ σκυθρωπάζων, οὕτως ἐταπεινού-
μην.

καὶ ἄς καταισχυθῶσιν ἐκεῖνοι, οἱ
ὅποιοι διαλογίζονται κακὰ δι' ἐμέ.

6 Ἄς γένωνται ὡς ὁ κονιορτὸς ὁ
εἰς τὸν ἀνεμον ἐκτεθειμένος, καὶ ὁ
ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἄς τοὺς κατα-
θλίβῃ.

7 Ἄς γένη ὁ δρόμος τῶν σκοτεινῶς
καὶ ὀλισθηρῶς, καὶ ἄς τοὺς καταδιώκῃ
ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου.

8 Διότι ἀναιτίως ἔστησαν κατ'
ἐμοῦ κρυφίως τὴν θανατηφόρον πα-
γίδα τῶν, καὶ ἀναιτίως ὠνεΐδισαν
τὴν ψυχὴν μου.

9 Ἄς ἀκολουθήσῃ εἰς αὐτόν παγίς,
τὴν ὁποίαν δὲν ἰξεύρει, καὶ ἄς τὸν
πίσῃ ἢ παγίς, τὴν ὁποίαν κρυφίως
ἔστησε (διὰ τὴν πίσῃ ἄλλους), καὶ
εἰς αὐτὴν τὴν παγίδα ἄς πέσῃ.

10 Ὅμως ἡ ψυχὴ μου θέλει εὐ-
φρανθῆ διὰ τὸν Κύριον, καὶ θέλει
χαρῆ διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν.

11 Ὅλα τὰ κόκκαλά μου θέλουσιν
εἶπῃ, Κύριε, Κύριε, τίς εἶναι ὁμοίός
σου;

12 (Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος) ὁ ὁποῖος σώζεις
τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα τῶν δυ-
νατωτέρων του, καὶ τὸν πτωχὸν καὶ
τὸν ἄπορον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι
τὸν διαρπαζούσιν.

13 Ἐσηκώθησαν κατ' ἐμοῦ μάρτυρες
ἄδικοι, καὶ ἠρώτων με ἐκεῖνα, τὰ
ὅποια δὲν ἰξευρον.

14 Ἀνταπέδωκαν εἰς ἐμὲ κακὰ ἀντὶ
ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν εἰς τὴν ψυχὴν
μου.

15 Ἐγὼ ὅμως, ὅτε αὐτοὶ με ἠν-
ώχλουν, ἐνεδύομην σάκκον·

16 Καὶ με τὴν νηστείαν ἐταλαιπώ-
ρουν τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐστρέφετο
μυστικῶς εἰς τὸν κόλπον μου ἡ
προσευχὴ μου.

17 Δίηγον εὐαρέστως με καθένα
αὐτῶν ὡς ἂν ἦτον οἰκειότατος φίλος,
ὡς ἂν ἦτον ἀδελφός μου, καὶ με
τοιούτου τρόπον ἐφερόμην ταπεινό-
τατα, καθὼς ἂν εἶχον πένθος, καὶ
ἤμην κατηφής.

18 Καὶ κατ' ἐμοῦ εὐφράνθησαν, καὶ συνήχθησαν ἐπ' ἐμὲ μίστιγες, καὶ οὐκ ἔγνωσαν·

19 Διεσχίσθησαν, καὶ οὐ κατενύγησαν· ἐπειράσαν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῶ, ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν.

20 Κύριε, πότε ἐπόψῃ; ἀποκατάστησον τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενῆ μου.

21 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῷ βαρεῖ αἰνέσω σε.

22 Μὴ ἐπιχαρήσάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισούντες με δωρεάν, καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς.

23 Ὅτι μοι μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, καὶ ἐπ' ὄργην δολοὺς διελογίζοντο.

24 Καὶ ἐπλάτυναν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, εἶπον, Εὐγε, εὐγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.

25 Εἶδες, Κύριε, μὴ παρασιωπήσης· Κύριε, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.

26 Ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου, καὶ ὁ Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην μου.

27 Κρίνον με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ μὴ ἐπιχαρήσάν μοι.

28 Μὴ εἵποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν, Εὐγε, εὐγε, τῇ ψυχῇ ἡμῶν· μηδὲ εἵποιεν, Κατεπίομεν αὐτόν.

29 Λίσχυνθείησαν καὶ ἐντραπήθησαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου·

18 Ἄλλ' οὗτοι εἰς ταύτην μου τὴν θλίψιν εὐφράνθησαν καὶ συνηθροίσθησαν κατ' ἐμοῦ, ὡς σκληραὶ πληγαί, χωρὶς νὰ ἰξεύσω (τὴν αἰτίαν)·

19 Διεφθάρησαν, πλὴν δὲν ἦλθον εἰς κατάνυξιν· με ἠνώχλησαν, με κατεφρόνησαν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ἔτριζον κατ' ἐμοῦ τοὺς ὀδόντας των.

20 Κύριε, πότε θέλεις ἴδῃ (αὐτά); βάλε εἰς τὸν τόπον τῆς τὴν ψυχὴν μου, ἐλευθέρωσον αὐτὴν ἀπὸ τὴν κακουργίαν των, (ἐλευθέρωσον) τὴν μεμονωμένην μου (ψυχὴν) ἀπὸ λέοντας.

21 Ἐγὼ θέλω σὲ δοξολογήσῃ παρρησίᾳ μέσα εἰς πολλὴν συνέλευσιν, καὶ θέλω σὲ ἐπαινέσῃ εἰς μεγάλην ἀνθρώπων συνάθροισιν.

22 Ἄς μὴ χαιρεκακήσωσι δι' ἐμὲ ὅσοι με ἐχθρευονται ἀδίκως, καὶ ὅσοι με μισοῦσιν ἀναίτιως, καὶ κάμνουσι νεύματα μετὰ ὀμμάτων (ὡς φίλοι).

23 Διότι αὐτοὶ εἰς ἐμὲ μὲν ἐλάλουν μὲ εἰρηνικὸν τρόπον, ὅμως, ὅτε ὠργίζοντο, ἐσκέπτοντο δολιότητος κατ' ἐμοῦ.

24 Καὶ ἐπλάτυναν κατ' ἐμοῦ τὸ στόμα των, καὶ εἶπον, Εὐγε, εὐγε, μετὰ τὰ ὀμμάτιά μας εἶδομεν (τὸν σκοπὸν των).

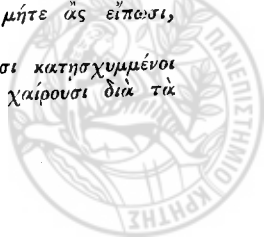
25 Βλέπεις, Κύριε, μὴ τὸ περάσις με σιωπῆν· Κύριε, μὴ μακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ.

26 Σηκώθητι, Κύριε, βάλε προσοχὴν, ὦ Θεέ μου, εἰς τὴν κρίσιν μου, καὶ (κάμε) τὴν ἐκδίκησίν μου, Κύριέ μου.

27 Κρίνον με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ ἄς μὴ χαιρεκακήσωσι δι' ἐμέ.

28 Ἄς μὴ εἵπωσιν εἰς τὰς καρδίαις των, Εὐγε, εὐγε, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ψυχῆς μας· μήτε ἄς εἵπωσι, Τὸν κατεπίομεν.

29 Ἄς ἐντραπῶσι κατησχυμένοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι χαιρούσι διὰ τὰ κακά μου.

30 Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνῃ καὶ ἐντροπῇ, οἱ μεγαλοῤῥήμονοῦντες ἐπ' ἐμέ.

31 Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός, Μεγακλυθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ.

32 Καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσει τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαιόν σου.

ΨΑΛ. λέ'. XXXV.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ παιδί Κυρίου, τῷ Δαβιδ.

ΦΗΣΙΝ ὁ παράνομος τοῦ ἀμαρτάνειν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

2 Ὅτι ἐδόλωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ εὐρεῖν τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ, καὶ μισῆσαι.

3 Τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῆναι.

4 Ἀνομίαν διελογίσαστο ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, παρέστη πάση ὁδῷ οὐκ ἀγαθῇ, κακία δὲ οὐ προσέχρισε.

5 Κύριε, ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἔλεός σου, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τῶν νεφελῶν.

6 Ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὕψος Θεοῦ, τὰ κρίματά σου ἄβυσσος πολλή.

7 Ἀνθρώπους καὶ κτήνη σώσεις, Κύριε· ὡς ἐπλήθυνας τὸ ἔλεός σου ὁ Θεός·

8 Οἱ δὲ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπιοῦσι.

9 Μεθυσθήσονται ἀπὸ πίπτου οἴκου σου, καὶ τὸν χεμαῤῥόν τῆς τρυφῆς σου ποτιεῖς αὐτούς.

30 Ἄς σκεπασθῶσιν ἀπὸ αἰσχύνῃ καὶ ἐντροπῇ, ὅσοι λαλοῦσι μεγάλους λόγους κατ' ἐμοῦ.

31 Ἄς εὐφρανθῶσιν ὅμως καὶ ἄς χαρῶσιν, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀθωότητά μου, καὶ ἀκαταπαύστως ἄς λέγωσιν, Ἄς εἶναι μέγας ὁ Κύριος, ὅσοι θέλουν τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου του.

32 Τότε θέλει μελετήσει ἡ γλῶσσί μου τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ τὸν ἔπαιόν σου ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΨΑΛ. λέ'. XXXV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβιδ, δούλου τοῦ Κυρίου.

Ὁ ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ἀποφασίζει καθ' ἑαυτὸν νὰ ἀμικρῶνῃ (λέγων, ὅτι) φόβος Θεοῦ δὲν εἶναι ἔμπροσθεν τῶν ὀμμάτων του.

2 Ὅθεν καὶ δόλον μεταχειριζόμενος καθ' ἑαυτὸν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀμαρτίαν του, καὶ νὰ τὴν μισῆσῃ.

3 Τὰ λόγια τοῦ στόματος του εἶναι ἀνομία καὶ δόλος, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ, ὥστε νὰ πράξῃ καλόν.

4 Ἀνομίαν διαλογίζεται ἐπάνω εἰς τὸν κράββατόν του, εἰς πάντα κακὸν δρόμον στέκεται, καὶ δὲν μισεῖ τὸ κακόν.

5 Κύριε, ἕως τὸν οὐρανὸν (φθάνει) τὸ ἔλεός σου, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τὰ νέφη.

6 Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι ὡς τὰ (ὑψηλότερα) βουνὰ τοῦ Θεοῦ, αἱ κρίσεις σου εἶναι βαθυτάτη ἄβυσσος.

7 Τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη σὺ διαφυλάττεις, Κύριε· τόση πολλὴ εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία σου, ὦ Θεέ·

8 Ὅμως τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐλπίζει (ἰδιαίτερως) εἰς τὴν σκιὰν τῶν πτερυγῶν σου.

9 Αὐτοὶ θέλουν χορτάσῃ κατὰ κορον ἀπὸ τὴν λιπαρότητα τοῦ οἴκου σου, καὶ σὺ θέλεις τοὺς ποτίσῃ ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς τρυφῆς σου.

10 Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτὶ σου ὀφόμεθα φῶς.

11 Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γνώσκουσί σε, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία.

12 Μὴ ἐλθέτω μοι πούς ὑπερηφάνιας, καὶ χεὶρ ἀμικρωλοῦ μὴ σαλευσάι με.

13 Ἐκεῖ ἔπесον πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν· ἐξώσθησαν, καὶ οὐ μὴ δύνωνται στήναι.

ΨΑΛ. λς'. XXXVI.

Ψαλμὸς τῷ Δαβιδ.

ΜΗ' παραζήλου ἐν πονηρευομένοις, μηδὲ ζήλου τοὺς ποιούντας τὴν ἀνομίαν.

2 Ὅτι ὡσεὶ χόρτος ταχὺ ἀποξηρανθήσονται, καὶ ὡσεὶ λάχανα χλόης ταχὺ ἀποπεσοῦνται.

3 Ἐλπίσον ἐπὶ Κύριον, καὶ ποίει χρηστότητα, καὶ κατασκηνῶ τὴν γῆν, καὶ ποιμανθήσῃ ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτῆς.

4 Κατατρίψῃσον τοῦ Κυρίου, καὶ δώσει σοὶ τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.

5 Ἀποκάλυψον πρὸς Κύριον τὴν ὁδὸν σου, καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν, καὶ αὐτὸς ποιήσει.

6 Καὶ ἐξοίσει ὡς φῶς τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ τὸ κρίμά σου ὡς μεσημβρίαν.

7 Ὑποτάγητι τῷ Κυρίῳ, καὶ ἰκέτευσον αὐτόν, μὴ παραζήλου ἐν τῷ κατευδοδυμένῳ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ, ἐν ἀνθρώπῳ ποιοῦντι παρανομίαν.

8 Παῦσαι ἀπὸ ὀργῆς, καὶ ἐγκατάλιπε θυμὸν, μὴ παραζήλου ὥστε πονηρεύεσθαι.

9 Ὅτι οἱ πονηρευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται, οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύ-

10 Διότι εἰς σὲ εἶναι ἡ βρύσις τῆς ζωῆς, καὶ μετὰ τὸ φῶς σου θέλομεν ἰδῆ τὸ φῶς.

11 Ἐξάπλωσον τὸ ἔλεός σου εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ γνωρίζουσι, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου εἰς τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν καρδίαν.

12 Ἄς μὴ προσχωρήσῃ πρὸς ἐμὲ τῶν ὑπερηφάνων ὁ πούς, καὶ τοῦ ἀμικρωλοῦ ἡ χεὶρ ὡς μὴ με σαλευσῇ.

13 Ἐκεῖ ἔπесον ὅλοι οἱ ἐργαταί τῆς ἀνομίας· καὶ ἀπεδιώχθησαν μετὰ βίαν, ὥστε δὲν δύνανται νὰ σταθῶσι.

ΨΑΛ. λς'. XXXVI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβιδ.

ΜΗ' παρακινήσαι εἰς μίμησιν τῶν πονηρῶν, καὶ μὴ ζηλεύσης τοὺς πράττοντας τὴν ἀνομίαν·

2 Διότι ὡς ὁ χόρτος θέλουσι ξηρανθῆ ταχέως, καὶ ὡς τὰ λάχανα ταχέως θέλουσι πέσῃ.

3 Ἐλπίξε εἰς τὸν Κύριον, καὶ κάμνε κάλον, καὶ θέλεις κατοικήσῃ τὴν γῆν, καὶ θέλεις βοσκήσῃ μετὰ τὸν πλοῦτόν της.

4 Ἀπόλαυσον τὸν Κύριον, καὶ θέλει δώσει σοὶ εἰς τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.

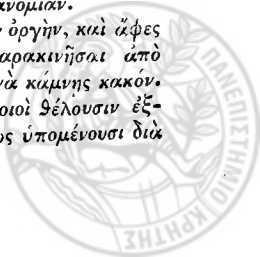
5 Φανέρωσον πρὸς τὸν Κύριον τὰ διαβήματά σου, καὶ ἔλπισον εἰς αὐτόν, καὶ αὐτὸς θέλει πράξῃ (τὰ συμφέροντα).

6 Καὶ θέλει παρήσισι τὴν δικαιοσύνην σου λαμπρὰν ὡς τὸ φῶς, καὶ τὴν κρίσιν σου ὡς τὸ μεσημέριον.

7 Ὑποτάγητι εἰς τὸν Κύριον, καὶ παρακάλεσάι τον, καὶ μὴ μιμῆσαι ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τάχα εὐδοῦνται τὰ κινήματα, καὶ τὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος πράττει παρανομίαν.

8 Παῦσαι ἀπὸ τὴν ὀργὴν, καὶ ἄφες τὸν θυμὸν, μὴ παρακινήσαι ἀπὸ ἀρχαίων ζῆλον διὰ νὰ κάμνης κακόν.

9 Διότι οἱ κακοποιοὶ θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ, ὅσοι ὅμως ὑπομένουσι διὰ

ριον, αὐτοὶ κληρονομήσουσι γῆν.

10 Καὶ ἔτι ὀλίγον, καὶ οὐ μὴ ὑπάρξῃ ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ ζητήσεις τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὕρης.

11 Οἱ δὲ πράξει κληρονομήσουσι γῆν, καὶ κατατρυφήσουσιν ἐπὶ πλήθει εἰρήνης.

12 Παρατηρήσεται ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον, καὶ βρῦξει ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ.

13 Ὁ δὲ Κύριος ἐγγελιάσεται αὐτόν· ὅτι προβλέπει, ὅτι ἦξει ἡ ἡμέρα αὐτοῦ.

14 Ῥομφαίαν ἐσπίασαντο οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν,

15 Τοῦ καταβαλεῖν πτωχὸν καὶ πένητα, τοῦ σφάζει τοὺς εὐθεῖς τῆ καρδία.

16 Ἡ ρομφαία αὐτῶν ἐσέλθοι εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν· καὶ τὰ τόξα αὐτῶν συντριβεῖν.

17 Κρεῖσσον ὀλίγον τῷ δίκαιῳ, ὑπὲρ πλοῦτον ἁμαρτωλῶν πολύν.

18 Ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται, ὑποστηρίζει δὲ τοὺς δίκαιους ὁ Κύριος.

19 Γινώσκει Κύριος τὰς ὁδοὺς τῶν ἀμώμων, καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς αἰῶνα ἔσται.

20 Οὐ καταισχυθήσονται ἐν καιρῷ πονηρῷ, καὶ ἐν ἡμέραις λιμοῦ χορτασθήσονται.

21 Ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπολοῦνται, οἱ δὲ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου, ἅμα τῷ δοξασθῆναι αὐτοὺς καὶ ὑψωθῆναι, ἐκλείποντες ὡσεὶ καπνὸς ἐξέλιπον.

22 Δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ οὐκ ἀποτίσει· ὁ δὲ δίκαιος οἰκτεῖρει καὶ δίδωσιν.

23 Ὅτι οἱ εὐλογοῦντες αὐτὸν κλη-

τὸν Κύριον, θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν.

10 Καὶ ἀφ' οὗ περάσῃ ὀλίγος καιρὸς, κἀνείς ἀπὸ τοῦ ἁμαρτωλοῦ δὲν θέλει μείνῃ, καὶ (ἂν) ζητήσῃς τὸν τόπον του, δὲν θέλεις τὸν εὕρη.

11 Οἱ πράξει ὅμως θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν, καὶ θέλουσιν ἀπολαμβάνῃ εἰρηνικῶς μεγάλην εὐδαιμονίαν.

12 Ὁ ἁμαρτωλὸς μηχανᾷται τρόπους ἐναντίον τοῦ δικαίου, καὶ τρίξει τοὺς ὀδόντας του κατ' αὐτοῦ.

13 Ὅμως θέλει τὸν καταγγελίῃ ὁ Κύριος, ἐπειδὴ προβλέπει, ὅτι ἔρχεται ταχέως ἡ ἡμέρα του.

14 Ἔστυραν τὸ σπαθίον των οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἐτάνυσαν τὸ τόξον των,

15 Διὰ νὰ ρίψωσι κάτω τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πένητα, καὶ διὰ νὰ σφάξωσι τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν καρδίαν.

16 Ὅμως τὸ σπαθίον των εἶθε νὰ ἔμβῃ εἰς τὰς ἰδίας των καρδίας, καὶ τὰ τόξα των εἶθε νὰ συντριφῶσι.

17 Καλλήτερα χρησιμεῖ τὸ ὀλίγον πρᾶγμα εἰς τὸν δίκαιον, παρὰ τὸν πολὺν πλοῦτον τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

18 Διότι οἱ βραχίονες τῶν ἁμαρτωλῶν θέλουσι συντριφθῆ, τοὺς δίκαιους ὅμως ὁ Κύριος ὑποστηρίζει.

19 Γνωρίζει ὁ Κύριος τοὺς δρόμους τῶν ἀμέμπτων, (ὥστε) θέλει μὲν αἰώνως ἡ κληρονομία των.

20 Δὲν θέλουσι καταισχυθῆ εἰς τὸν καιρὸν τῆς δυστυχίας, ἀλλ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς πείνας θέλουσι χορτάσῃ.

21 Οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅμως βεβαίως θέλουσιν ἀφανισθῆ, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου θέλουσιν ἐκλείψῃ διόλου ὡς καπνὸς ἅμα καθὼς δοξασθῶσι καὶ ὑψωθῶσιν.

22 Ὁ ἁμαρτωλὸς δανείζεται, καὶ δὲν πληροῖν· ἀλλ' ὁ δίκαιος εὐσπλαγχνίζεται καὶ δίδει.

23 Διότι, ὅσοι εὐλογοῦσιν αὐτὸν

ρονομήσουσι γῆν· οἱ δὲ καταρώμενοι αὐτὸν ἐξολοθρευθήσονται.

24 Παρὰ Κυρίου τὰ διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύνεται, καὶ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

25 Ὅταν πέση, οὐ καταβράχθησεται, ὅτι Κύριος ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτῶ.

26 Νεώτερος ἐγεγόνην, καὶ γὰρ ἐγήρασα, καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους.

27 Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανεῖζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς εὐλογίαν ἔσται.

28 Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιήσον ἀγαθόν, καὶ κατασκήνου εἰς αἰῶνα αἰῶνος·

29 Ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει τοὺς ὀσίους αὐτοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα φυλαχθήσονται.

30 Ἄνομοι δὲ ἐκδιωχθήσονται, καὶ σπέρμα ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσεται.

31 Δίκαιοι δὲ κληρονομήσουσι γῆν, καὶ κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ' αὐτῆς.

32 Στόμα δικαίου μελετήσεται σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσεται κρίσιν.

33 Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ὑποσκελισθήσεται τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

34 Κατανοεῖ ὁ ἀμαρτωλὸς τὸν δίκαιον, καὶ ζητεῖ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν.

35 Ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ ἐγκαταλίπη αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, οὐδ' οὐ μὴ καταδικάσῃται αὐτόν, ὅταν κρίνῃται αὐτῶ.

36 Ὑπόμεινον τὸν Κύριον, καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομήσαι γῆν, ἐν τῶ

(τὸν δίκαιον), θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν· ἀλλ' ὅσοι τὸν καταρῶνται, θέλουσιν ἐξολοθρευθῆν.

24 Τοῦ ἀνθρώπου τὰ διαβήματα κατευθύνονται ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ ἀρέσκεται πολλὰ εἰς τὸν (τοιοῦτον) δρόμον του.

25 Ἐὰν πέση, δὲν θέλει συντριβῆ, διότι ὁ Κύριος τὸν ὑποστηρίζει μετὰ τὴν χεῖρά του.

26 Νεώτερος ἐχρημάτισα, διότι ἤδη εἶμαι γέρον, ὅμως δὲν εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὔτε τοὺς ἀπογόνους του ψαμοζητοῦντας.

27 Καθ' ἡμέραν ὁ δίκαιος χαρίζεται καὶ δανεῖζει, καὶ οἱ ἀπόγονοί του εὐρίσκονται εἰς εὐλογίαν.

28 Μακρύνῃται ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ κάμε καλόν, καὶ θέλει διαμείνῃ ἀδιάσειστος εἰς τὸν αἰῶνα·

29 Διότι ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τὸν δίκαιον, καὶ δὲν θέλει ἐγκαταλείψῃ τοὺς ὀσίους του, εἰς τὸν αἰῶνα θέλουσι διαφυλαχθῆ.

30 Οἱ ἄνομοι ὅμως θέλουσι κἀκδιωχθῆ, καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ.

31 Οἱ δὲ δίκαιοι θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν, καὶ εἰς αὐτὴν θέλουσι κατοικήσῃ αἰώνιος.

32 Τὸ στόμα τοῦ δικαίου μελετᾷ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσά του λαλεῖ τὸ δίκαιον.

33 Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλουσιν ὑποσκελισθῆ τὰ περιπατήματα του.

34 Κατασκοπεύει ὁ ἀμαρτωλὸς τὸν δίκαιον, καὶ ζητεῖ νὰ τὸν θανατώσῃ.

35 Ἀλλ' ὁ Κύριος δὲν θέλει τὸν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὰς χεῖρας του, οὔτε θέλει τὸν καταδικάσῃ, ὅταν κρίνῃται ἀπὸ αὐτόν.

36 Ὑπόμεινον διὰ τὸν Κύριον, καὶ φύλακτε τὸν δρόμον του, καὶ θέλει σὲ ὑψώσῃ, ὥστε νὰ κληρονομήσῃς

ἐξολοθρεύσθαι ἁμαρτωλοὺς, ὄψει.

37 Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον, καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου·

38 Καὶ παρῆλθον, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν, καὶ ἐζήτησα αὐτὸν, καὶ οὐχ εὗρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ.

39 Φύλασσε ἀκακίαν, καὶ ἴδε εὐθύτητα, ὅτι ἐστὶν ἐγκατάλειμμα ἀνθρώπῳ εἰρηνικῶ.

40 Οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τὰ ἐγκαταλείμματα τῶν ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσονται.

41 Σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου, καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστὶν ἐν καιρῷ θλίψεως.

42 Καὶ βοηθήσει αὐτοῖς Κύριος, καὶ ῥύσεται αὐτούς, καὶ ἐξελεῖται αὐτούς ἐξ ἁμαρτωλῶν, καὶ σώσει αὐτούς, ὅτι ἠλπισαν ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛ. λς'. XXXVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ εἰς ἀνάμνησιν περὶ τοῦ σαββάτου.

ΚΥΡΙΕ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

2 Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τὴν χειρά σου.

3 Οὐκ ἐστὶν ἰασίς ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου, οὐκ ἐστὶν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου.

4 Ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ.

5 Προσώξεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μῶλωπέες μου, ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου.

τὴν γῆν, καὶ θέλεις ἰδῆ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὅταν ἐξολοθρεύωνται.

37 Ἐγὼ εἶδον τὸν ἀσεβῆ, ὅτι ὑπερψοῦτο, καὶ ὑπερήρητο ὡς αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου·

38 Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέρασα, καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ τὸν ἐζήτησα, καὶ δὲν εὗρέθη μήτε ὁ τόπος του.

39 Φύλαττε ἀκακίαν, καὶ τήρει εὐθύτητα, (καὶ θέλεις ἰδῆ ὅτι) τοῦ εἰρηνικοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ μετὰ τὸν θάνατον εἶναι εὐτυχηῖ.

40 Οἱ παράνομοι ὅμως ὅλοι ὁμοῦ θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ, καὶ τὰ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ (ὁμοίως).

41 Ἡ δὲ σωτηρία τῶν δικαίων εἶναι ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι ὑπερασπιστὴς των, εἰς καιρὸν θλίψεως.

42 Διότι ὁ Κύριος τοὺς βοηθεῖ, καὶ τοὺς ἀπαλλάττει, καὶ τοὺς ἐλευθερώνει ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ τοὺς σώζει, διότι ἐλπίζουσιν εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. λς'. XXXVII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ εἰς ἐνθύμησιν περὶ τοῦ σαββάτου.

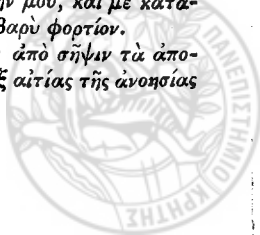
ΚΥΡΙΕ, μὴ με ἐπιπλήξης εἰς τὸν θυμόν σου, καὶ μὴ με παιδεύσης εἰς τὴν ὀργὴν σου.

2 Διότι τὰ βέλη σου ἐκαρφώθησαν εἰς ἐμέ, καὶ ἡ χεὶρ σου ἔπεσε βαρέως ἐπάνω μου.

3 Καμμία θεραπεία δὲν γίνεται εἰς τὸ σῶμά μου ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου, οὔτε εἶναι τί ἥσυχον εἰς τὰ κόκκαλά μου διὰ τὰ ἁμαρτήματά μου.

4 Διότι αἱ ἁμαρτίαι μου ὑπερέβησαν τὴν κεφαλὴν μου, καὶ με καταβαρύνουσιν ὡς βαρὺ φορτίον.

5 Ἐβράμωσαν ἀπὸ σῆψιν τὰ ἀποστήματά μου, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνοησίας μου.

6 Ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.

7 Ὅτι αἱ ψοαὶ μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἰασις ἐν τῇ σαρκί μου.

8 Ἐκακόθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.

9 Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

10 Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ' ἐμοῦ.

11 Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν.

12 Καὶ οἱ ἐγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν, καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

13 Καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακὰ μοι, ἐλάλησαν ματαιότητος, καὶ δολότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

14 Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων, καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

16 Ὅτι ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα· σὺ εἰσακούση, Κύριε ὁ Θεός μου.

17 Ὅτι εἶπον, Μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ ἐχθροί μου, καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου, ἐπ' ἐμὲ ἐμεγαλορῆμόνησαν.

18 Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἔτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδὼν μου ἐνώπιόν μου ἔστι διαπαντός.

19 Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγελῶ, καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἀμαρτίας μου.

20 Οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι καὶ κεκραταίωνται ὑπὲρ ἐμὲ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

21 Οἱ ἀνταποδίδόντες (μοι) κακὰ

6 Ἐταλαιπώρηθην, καὶ ἐκυρτέθην τέλος πάντων, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπὸς περιπατῶ.

7 Διότι οἱ νεφροί μου γέμουςιν ἀπὸ ἐμπαιγμῶν, οὔτε εἶναι μέλος ὑγιές εἰς τὸ σῶμα μου.

8 Ἐκακοπάθησα, καὶ ἐταπεινώθην καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ἐβρυχώμην ἀπὸ τὸν στεναγμὸν τῆς κικρδίας μου.

9 Κύριε, εἶναι φανερά εἰς σὲ πᾶσα ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου δὲν σὲ λαμβάνει.

10 Ἡ καρδία μου πάσχει παλμούς, ἡ δύναμίς μου με ἐγκατέλιπε, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου, καὶ αὐτὸ δὲν ἔμεινεν εἰς ἐμέ.

11 Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ γείτονές μου ἐπλησίασαν καὶ στέκονται κατ' ἐμοῦ.

12 Οἱ πλησίον μου ἐστάθησαν μακρὰν ἀπὸ ἐμέ, καὶ ὅσοι ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου ἐπέφερον εἰς ἐμὲ βίαν.

13 Καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦσι τὸ κακὸν μου, ἐπιβλαβῆ ὀμιλοῦσι, καὶ δόλους ἀκαταπαυστῶς μελετῶσιν.

14 Ἐγὼ ὅμως ὡσὰν κωφὸς δὲν ἤκουον, καὶ δὲν ἤνοιγον τὸ στόμα μου, καθὼς ἂν ἤμην ἄλαλος.

15 Καὶ ἐγενόμην ὅμοιος με ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀκούει, οὔτε ἔχει εἰς τὸ στόμα του ἀντιρρήσεις.

16 Διότι εἰς σὲ, Κύριε, ἐλπίζω· σὺ μου εἰσακούεις, Κύριε ὁ Θεός μου.

17 Διότι ἐγὼ εἶπα, Ἄς μὴ χαρῶσιν οἱ ἐχθροί μου δι' ἐμέ, οἱ ὁποῖοι εἶπον μεγάλους λόγους κατ' ἐμοῦ, ὅτε ἐκλονίσθησαν οἱ πόδες μου.

18 Διότι ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος εἰς παιδείας, καὶ ὁ πόνος μου εἶναι πάντοτε ἔμπροσθέν μου.

19 Διότι ἐγὼ καὶ τὸ παιῖμά μου θέλω φανεράσῃ, καὶ θέλω φροντίσῃ καὶ διὰ τὴν ἀμαρτίαν μου.

20 Ἄλλ' οἱ ἐχθροί μου ζῶντες ὑπερίσχυσαν ὑπὲρ ἐμὲ, ἠξήθησαν ὅσοι ἀδίκως με μισοῦσι.

21 Καὶ ὅσοι ἀνταποδίδουσιν εἰς ἐμὲ

ἀντὶ ἀγαθῶν, ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

22 Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.

23 Πρόσχευε εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

ΨΑΛ. λη'. XXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ Ἰδιούμ· ᾠδὴ τῷ Δαβίδ.

ΕΠΠΑ, Φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου, τοῦ μὴ ἀμαρτάνειν με ἐν γλώσσει μου.

2 Ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν, ἐν τῷ συστῆναι τὸν ἀμαρτωλὸν ἐναντίον μου.

3 Ἐκωφώθην καὶ ἐταπεινώθην, καὶ ἐσίγησα ἐξ ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἄλγημά μου ἀνεκαινίσθη.

4 Ἐθερμάνθη ἡ καρδιά μου ἐντόσ μου, καὶ ἐν τῇ μελέτῃ μου ἐκκαυθίσεται πῦρ.

5 Ἐλάλησα ἐν γλώσσει μου· Γνώρισόν μοι, Κύριε, τὸ πέρασ μου,

6 Καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου τίς ἐστίν, ἵνα γνῶ τί ὕστερόν ἐγώ.

7 Ἴδου, παλαιστὰς ἔθου τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἡ ὑπόστασίς μου ὡσεὶ οὐδὲν ἐνώπιόν σου·

8 Ἰλὴν τὰ σύμπαντα ματαιότης, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν.

9 Μέντοιγε ἐν εἰκόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος, πλὴν μάτην ταράσσεται.

10 Θησαυρίζει, καὶ οὐ γινώσκει τίνα συναΐξει αὐτὰ.

11 Καὶ νῦν τίς ὑπομονή μου, οὐχὶ ὁ Κύριος; καὶ ἡ ὑπόστασίς μου παρά σου ἐστίν.

12 Ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν μου ῥυσαί με, ὄνειδος ἄφρονι ἔδωκάς με.

κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, μὲ κατηγοροῦν καθ' ἑαυτοὺς, ἐπειδὴ ζητῶ ἀείποτε τὸ καλόν.

22 Μὴ με ἐγκαταλίπῃς, Κύριε ὁ Θεός μου, μὴ μακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ.

23 Σπούδασον νὰ μὲ βοηθήσῃς, Κύριε ὁ σωτὴρ μου.

ΨΑΛ. λη'. XXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ Ἰδιούμ ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΓΩ εἶπα, Θέλω φυλάξῃ τὸν δρόμον (τῆς ζωῆς) μου, (ὥστε) νὰ μὴ ἀμαρτάνω με τὴν γλώσσειν μου.

2 Ἐβαλον εἰς τὸ στόμα μου φυλακὴν, ὅτε κατεφέρετο ὁ ἀμαρτωλὸς ἐναντίον μου.

3 Διέμεινα κωφεύων καὶ ταπεινούμενος, καὶ ἐσίωπησα διὰ νὰ κάμω καλόν, καὶ ὁ πόνος μου ἀνεκαινίσθη.

4 Καὶ ἡ καρδιά μου ἐθερμάνθη εἰς τὰ στήθη μου, καὶ ἐν ᾧ ἐμελέτην (αὐτὰ), φλόξ ἐξεκαύθη.

5 Ἐλάλησα μὲ τὴν γλώσσάν μου, (καὶ εἶπα)· Φανέρωσον εἰς ἐμὲ, Κύριε, τὸ τέλος μου,

6 Καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου πόσος εἶναι, διὰ νὰ ἠξέυρω, πόσον με λείπει (διὰ νὰ ζήσω).

7 Ἐγὼ ἐννοῶ, ὅτι πολλὰ ὀλίγας διώρισας τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἡ ὑπαρξίς μου τίποτε δὲν εἶναι ἐμπροσθέν σου·

8 Βέβαια ὅλον τὸ πᾶν, καὶ ὅλη ἡ ζῶσα ἀνθρωπίνη φύσις, ὅλα εἶναι μάταια.

9 Τόσον φανταστικὴν ζωὴν διάγει ὁ ἄνθρωπος, λοιπὸν ματαιῶς ταράττεται.

10 Θησαυρίζει, καὶ δὲν ἰξεύρει διὰ ποῖον τὰ συναθροίζει.

11 (Λοιπὸν) ποία εἶναι ἡ παρηγορία μου, δὲν εἶμαι σὺ ὁ Κύριος; ἀπὸ σέ εἶναι καὶ ἡ ὑπαρξίς μου.

12 Ἀπὸ ὅλας μου τὰς ἀνομίας λύτρωσαί με, σὺ μὲ ἔδωκας εἰς τὸν ἀνόητον ὡς ὄνειδος.

13 Ἐκωφώθην, καὶ οὐκ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, ὅτι σὺ ἐποίησας. Ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ τὰς μάλιστα σου.

14 Ἀπὸ γὰρ τῆς ἰσχύος τῆς χειρός σου, ἐγὼ ἐξέλιπον. Ἐν ἐλεγμοῖς ὑπὲρ ἀνομίας ἐπαίδευσας ἄνθρωπον.

15 Καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· πλὴν μάτην ταράσσεται πᾶς ἄνθρωπος.

16 Εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε, καὶ τῆς δεήσεώς μου, ἐνώτισαι τῶν δακρῶν μου·

17 Μὴ παρασιωπήσης, ὅτι πάροικος ἐγὼ εἶμι παρὰ σοί, καὶ παρεπίδημος, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου.

18 Ἄνες μοι, ἵνα ἀναψύξω, πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ ὑπάρξω.

ΨΑΛ. λθ'. XXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΥΠΟΜΕΝΩΝ ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι,

2 Καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου, καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ λακκου ταλαιπωρίας, καὶ ἀπὸ πλητοῦ ἰλύος·

3 Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

4 Καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα μου ᾄσμα καινόν, ὕμνον τῷ Θεῷ ἡμῶν.

5 Ὅφονται πολλοί, καὶ φοβηθήσονται, καὶ ἐλπιούσιν ἐπὶ Κύριον.

6 Μακάριος ἀνὴρ, οὗ ἐστὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐλπίς αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπέβλεψεν εἰς ματαιότητας, καὶ μανίας ψευδεῖς.

7 Πολλὰ ἐποίησας σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὰ θαυμαστά σου, καὶ τοῖς

13 Ἄλαλος ἐγενόμην, καὶ δὲν ἤνοιξα τὸ στόμα μου, διότι σὺ (οὕτω) διώρισας. Σήκωσον ἀπὸ ἐμὲ τὰς πληγὰς σου.

14 Διότι ἀπὸ τὴν δυνατὴν ἐπίθεσιν τῆς χειρός σου κινδυνεύω νὰ χαθῶ. Ὅποταν ἐλέγχῃς κἀνένα ἄνθρωπον, διὰ τὴν ἀνομίαν του, τὸν παιδεύεις,

15 Καὶ διαλύεις ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν του· λοιπὸν ματαιῶς ταράττεται πᾶς ἄνθρωπος.

16 Ἀκουσον τὴν προσευχὴν μου, Κύριε, καὶ τὴν δεήσιν μου, βάλε προσοχὴν εἰς τὰ δακρυά μου·

17 Μὴ (τὰ) παρίδῃς μὲ σιωπῆν, διότι ἐγὼ εἶμαι πάροικος καὶ ξένος (εἰς τὴν γῆν) ὡς πρὸς σέ, καθὼς ὅλοι οἱ πατέρες μου.

18 Ἄφες με, διὰ νὰ ἀνασάνω, πρὶν νὰ ἀναχωρήσω, καὶ νὰ γένομαι οὐδὲν εἰς τὸ ἐξῆς.

ΨΑΛ. λθ'. XXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΓΩ ὑπέμεινα μὲ πολλὴν ὑπομονὴν τὸν Κύριον, καὶ (αὐτὸς) ἔβαλε προσοχὴν εἰς ἐμέ,

2 Καὶ ἤκουσε τὴν παράκλησίν μου, καὶ μὲ ἔστυρεν ἀπὸ ταλαιπωρίας λακκου, καὶ ἀπὸ βορβοράδῃ πλητοῦ·

3 Καὶ ἔστησεν ἐπάνω εἰς πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ ὠδήγησεν εἰς ἴσον δρόμον τὰ διαβήματά μου.

4 Καὶ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα μου νέον ᾄσμα πρὸς ὕμνον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

5 Καὶ (τοῦτο) θέλουσιν ἰδῆ πολλοί, καὶ θέλουσι φοβηθῆ, καὶ θέλουσιν ἐλπίσῃ εἰς τὸν Κύριον.

6 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τὴν ἐλπίδα του, καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὰς ματαιότητας καὶ ψευδεῖς ἀνοησίας.

7 Σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐνήργησας ἄπειρα θαυμαστά ἔργα, καὶ κἀνεῖς

διαλογισμοῖς σου οὐκ ἔστι τίς ὁμοιωθήσεται σοι.

8 Ἀπήγγειλα καὶ ἐλάλησα, ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ ἀριθμῶν.

9 Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι.

10 Ὅλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἐζήτησας· τότε εἶπον, Ἰδοὺ, ἦκω·

11 Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου, ὁ Θεὸς μου, ἠβουλήθην, καὶ τὸν νόμον σου ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου.

12 Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐκκλησίᾳ μεγάλην· ἰδοὺ, τὰ χεῖλη μου οὐ μὴ κωλύσω, Κύριε, σὺ ἔγνωσ.

13 Τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου· τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα.

14 Οὐκ ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου, ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς.

15 Σὺ δὲ, Κύριε, μὴ μακρόνης τοὺς οἰκτιρμούς σου ἀπ' ἐμοῦ· τὸ ἔλεός σου καὶ ἡ ἀλήθειά σου διαπαντὸς ἀντιτάβονται μοι.

16 Ὅτι περιέσχον με κακὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς· κατέλαβόν με αἱ ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ ἠδυνήθην τοῦ βλέπειν·

17 Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐγκατέλιπέ με.

18 Εὐδόκησον, Κύριε, τοῦ ῥύσαισθαί με· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι πρόσχες.

19 Καταισχυνθείησαν καὶ ἐντραπέησαν ἅμα οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξῆραι αὐτήν·

20 Ἀποστραφείησαν εἰς τὰ ὀπίσω,

δὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ με σὲ κατὰ τοὺς διαλογισμούς σου.

8 Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὰ κηρύξω καὶ νὰ τὰ λαλήσω, πλὴν ὑπερβαίνουσι πάντα ἀριθμῶν.

9 Θυσίαν καὶ προσφορὰν δὲν ἠθέλησας, ἀλλὰ ἐτελειοποίησας εἰς ἐμὲ σῶμα.

10 Ὅλοκαυτώματα καὶ (προσφορὰς) περὶ ἁμαρτίας δὲν ἐζήτησας· τότε (λοιπὸν) εἶπον, Ἰδοὺ, εἶμαι παρών·

11 Εἰς τὸ κυριώτερον βιβλίον εἶναι γεγραμμένον δι' ἐμὲ (ὅτι) ἐγὼ ἠθέλησα, Θεέ μου, νὰ ἐκτελέσω τὴν θέλησίν σου, καὶ (ἔχω) τὸν νόμον σου μέσα εἰς τὸ βάθος τῶν σπλάγχχνων μου.

12 Δικαιοσύνην ἐκήρυξα εὐαγγελικῶς εἰς μεγάλην συνέλευσιν· καὶ βεβαίως δὲν θέλω ἐμποδίσῃ τὰ χεῖλη μου, καὶ τὸ ἰξεύρεις, Κύριε.

13 Τὴν δικαιοσύνην σου δὲν κρύπτω εἰς τὴν καρδίαν μου· τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν κηρύττω.

14 Δὲν κρύπτω τὴν εὐσπλαγγνίαν καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ μεγάλης συνέλευσιν.

15 Σὺ λοιπὸν, Κύριε, μὴ ἀπομακρόνης τὴν εὐσπλαγγνίαν σου ἀπὸ ἐμέ· τὸ ἔλεός σου καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἄς μοι βοηθῶσιν ἀδιαλείπτως.

16 Διότι με περικυκλοῦσιν ἀναριθμητὰ κακὰ· (τόσον) με καταθλίβουσιν αἱ ἀνομίαι μου, (ὥστε) δὲν δύναμαι νὰ (τὰς) βλέπω·

17 Τόσον ὑπερέβησαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, (ὥστε) καὶ ἡ καρδία μου με ἐγκατέλιπε.

18 Κύριε, ἄς φανῇ ἀρεστὸν εἰς σὲ τὸ νὰ με λυτρώσῃς· σπούδασον νὰ με βοηθήσῃς, Κύριε.

19 Ἄς καταισχυνθῶσιν καὶ ἄς ἐντραπέησιν ἐν ταυτῶν, ὅσοι ζητοῦσι τὴν ζωὴν μου, διὰ νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσωσιν·

20 Ἄς ὀπισθοδρομήσωσι κατησχυμ-

καὶ καταισχυθῆσαν οἱ θέλοντές μοι κακά.

21 Κομισάσθωσαν παραχοῤῥημα αἰσχύνῃν αὐτῶν, οἱ λέγοντές μοι, Εὐγε, εὐγε.

22 Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, Κύριε· καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.

23 Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης, Κύριος φρονιτεῖ μου.

24 Βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου εἶ σύ, ὁ Θεός μου· μὴ χρονίσῃς.

ΨΑΛ. μ'. XL.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ συνιῶν ἐπὶ πτωχῶν καὶ πένητα, ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾶ ῥύσεται αὐτὸν ὁ Κύριος.

2 Κύριος διαφυλάξαι αὐτὸν, καὶ ζῆσαι αὐτὸν, καὶ μακαρίσαι αὐτὸν ἐν τῇ γῆ, καὶ μὴ παραδῶ αὐτὸν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτοῦ.

3 Κύριος βοηθήσει αὐτῷ ἐπὶ κλίνης ὀδύνης αὐτοῦ, ὅλην τὴν κοίτην αὐτοῦ ἔστρεψας ἐν τῇ ἀρρώστίᾳ αὐτοῦ.

4 Ἐγὼ εἶπα, Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἥμικρον σοι.

5 Οἱ ἐχθροί μου εἶπον κακά μοι, Πότε ἀποθανεῖται καὶ ἀπολεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ;

6 Καὶ εἰ εἰσπορεύετο τοῦ ἰδεῖν, μάτην ἐλάλει ἡ καρδία αὐτοῦ, συνήγαγεν ἀνομίαν ἑαυτοῦ.

7 Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

8 Κατ' ἐμοῦ ἐψιθυρίζον πάντες οἱ ἐχθροί μου, κατ' ἐμοῦ ἐλογίζοντο κακά μοι.

μένει, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι κακὸν δι' ἐμέ.

21 Ἄς καταισχυθῶσιν ἀμέσως, ὅσοι λέγουσι κατ' ἐμοῦ, Εὐγε, εὐγε.

22 Ἄς ἀγαλλιασθῶσιν εὐφραίνόμενοι διὰ σέ ὅλοι, ὅσοι σέ ζητοῦσι, Κύριε· καὶ ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν παρά σου σωτηρίαν, ἄς λέγωσιν ἀκαταπαύστως, Ἄς μεγαλυνθῇ ὁ Κύριος.

23 Ἐγὼ δὲ εἶμαι πτωχὸς καὶ δυστυχῆς, ὁ Κύριος θέλει φροντίσῃ δι' ἐμέ.

24 (Διότι) σὺ εἶσαι βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου, Θεέ μου· μὴ ἀργοπορήσῃς.

ΨΑΛ. μ'. XL.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ (ὁ ἄνθρωπος), ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν φροντίδα τοῦ πτωχοῦ καὶ ἐνδεοῦς, εἰς ἡμέραν κακῆν θέλει τὸν λυτρώσῃ ὁ Κύριος.

2 Καὶ θέλει τὸν φυλάξῃ, καὶ θέλει τὸν πολυχρονίσῃ, καὶ θέλει τὸν ἀναδείξῃ μακάριον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ δὲν θέλει τὸν παραδῶσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του.

3 Ὁ Κύριος θέλει τὸν ἰατρέυσῃ εἰς τὸν κράββατον ἀσθενούντα, ὅλον τὸν κράββατόν του μετέβαλες, (Κύριε,) ὅτε ἥσθενει.

4 Ἐγὼ εἶπα, Κύριε, ἐλέησόν με· ἰάτρευσον τὴν ψυχὴν μου, διότι εἰς σέ ἥμαρτον.

5 Οἱ ἐχθροί μου εἶπον κακά περὶ ἐμοῦ, Πότε θέλει ἀποθάνῃ, καὶ θέλει χαθῆ τὸ ὄνομά του;

6 (Διότι) καὶ ἐάν τις ἔμβῃ διὰ τὰ μὲ ἰδῆ, ἡ καρδία του λαλεῖ μάταια, καὶ συνάγει ἀνομίαν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

7 Καὶ ἀφ' οὗ ἐξέληθ, τὰ αὐτὰ λαλεῖ ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους.

8 Κατ' ἐμοῦ ψιθυρίζουσιν ὅλοι οἱ ἐχθροί μου, κακά κατ' ἐμοῦ διαλογίζονται.

9 Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ὁ κοιμώμενος οὐχὶ προσθήσει τοῦ ἀναστῆναι;

10 Καὶ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου ἐφ' ὃν ἠλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερισμόν.

11 Σὺ δὲ, Κύριε, ἐλέησόν με, καὶ ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

12 Ἐν τούτῳ ἔγνων ὅτι τεθέληκός με, ὅτι οὐ μὴ ἐπιχαρῆ ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ.

13 Ἐμοῦ δὲ διὰ τὴν ἀκακίαν ἀντελάβου, καὶ ἐβεβαίωσάς με ἐνώπιόν σου εἰς τὸν αἰῶνα.

14 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. μα'. ΧΛΙ.

Εἰς τὸ τέλος, εἰς σύνεσιν τοῖς υἱοῖς Κορέ.

ὍΝ τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός.

2 Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα· πότε ἤξω, καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;

3 Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἔμοι ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐν τῷ λέγεσθαί μοι κατ' ἐκάστην ἡμέραν, ποῦ ἐστὶν ὁ Θεός σου;

4 Ταῦτα ἐμνήσθην, καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχὴν μου, ὅτι διελεύσομαι ἐν τόπῳ σκηνῆς θουμαστῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ,

5 Ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐξομολογήσεως πλήθους ἐορτάζοντος.

9 Αὐτοὶ ἐμελέτησαν κατ' ἐμοῦ πρῆγμα παράνομον, πλὴν ὅποιος κοιμᾶται τάχα δὲν θέλει σηκωθῆ;

10 Ἐτι δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔζων εἰρηνικῶς, ὁ ὁμοτράπεζός μου, ἐκίνησε μεγάλην προδοσίαν κατ' ἐμοῦ.

11 Σὺ ὅμως, Κύριε, ἐλέησόν με, καὶ ἀνάστησόν με, καὶ θέλω ἀποδώσῃ (τοὺς μισθοὺς) εἰς αὐτούς.

12 Μὲ τοῦτο θέλω καταλάβῃ, ὅτι μὲ εὐνοεῖς, διότι δὲν θέλει θριαμβεῦσῃ κατ' ἐμοῦ ὁ ἐχθρός μου.

13 Καὶ διότι θέλεις μὲ λάβῃ εἰς τὴν προστασίαν σου, καὶ θέλεις μὲ φυλάττῃ ἀκλόνητον ἔμπροσθέν σου πάντοτε.

14 Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, εἰς ὅλην τὴν αἰδιότητα. Ἀμήν, ἀμήν.

ΨΑΛ. μα'. ΧΛΙ.

Εἰς τὸ τέλος, πρὸς διδασκαλίαν τῶν υἱῶν τοῦ Κορέ.

ΚΑΘΩΣ ἡ ἔλαφος ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πηγὰς τῶν νερῶν, οὕτως ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ ἡ ψυχὴ μου εἰς σέ, ὦ Θεέ.

2 Διψᾷ ἡ ψυχὴ μου τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, καὶ ζῶντα· πότε θέλω ἔλθῃ, καὶ θέλω παρασταθῆ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ;

3 Μὲ δάκρυα τρέφομαι ἡμέραν καὶ νύκτα, ἐν ὅσῳ καθ' ἐκάστην τοῦτο προσβάλλουσιν εἰς ἐμὲ, ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου;

4 Αὐτὰ ἔφερον εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, καὶ διελύθη διὰ τὴν λύπην μου ἡ ψυχὴ μου, καθότι θέλω διέλθῃ διὰ μέσου τοῦ τόπου τῆς θουμαστῆς σκηνῆς, ἕως νὰ φθάσω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ,

5 Μὲ φωνὴν μεγάλης χαρᾶς, καὶ εὐχαρίστου δοξολογίας, ὅποτε τὸ πλῆθος ἐορτάζει.

6 Ἰνατί περίλυπος εἶ, ἢ ψυχὴ μου;
καὶ ἰνατί συνταράσσεις με;

7 Ἐλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν· ὅτι ἐξο-
μολογήσομαι αὐτῷ, σωτήριον τοῦ
προσώπου μου, καὶ ὁ Θεὸς μου.

8 Πρὸς ἑμαυτὸν ἢ ψυχὴ μου ἐτα-
ράχθη, διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ
γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἑρμωνιέμ, ἀπὸ
ὄρους μικροῦ.

9 Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται,
εἰς φωνὴν τῶν καταρράκτων σου·

10 Πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου, καὶ
τὰ κύματά σου, ἐπ' ἐμέ διήλθον.

11 Ἡμέρας ἐντελεῖται Κύριος τὸ
ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νυκτὸς ὠδὴ αὐτῷ
παρ' ἐμοί.

12 Προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς
μου· ἔρῳ τῷ Θεῷ, Ἀντιλήπτωρ
μου εἶ.

13 Διατί μου ἐπελάθου; καὶ ἰνατί
σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκ-
θλίβειν τὸν ἔχθρον;

14 Ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ ὄστα
μου, ὠνείδιζόν με οἱ ἔχθροί μου·

15 Ἐν τῷ λέγειν αὐτοῦς μοι καθ'
ἐκάστην ἡμέραν, Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς
σου;

16 Ἰνατί περίλυπος εἶ, ἢ ψυχὴ μου;
καὶ ἰνατί συνταράσσεις με; Ἐλπισον
ἐπὶ τὸν Θεόν· ὅτι ἐξομολογήσομαι
αὐτῷ, σωτήριον τοῦ προσώπου μου,
καὶ ὁ Θεὸς μου.

ΨΑΛ. ΜΒ'. ΧΛΙΙ.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ μοι, ὁ Θεὸς, καὶ δίκαιον
τὴν δίκην μου, ἐξ ἔθνους οὐχ ὀσίου,
ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου καὶ δολίου
ῥῦσαί με.

2 Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς κραταίωμα

6 Διατί κατατήκεσαι, ὦ ψυχὴ μου;
καὶ διατί με ταράτεις;

7 Ἐλπισον εἰς τὸν Θεόν· διότι ἐγὼ
εὐχαρίστως θέλω τὸν ὁμολογήσῃ, (ὅτι
αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεὸς μου, καὶ ἡ προ-
φανὴς σωτηρία μου.

8 Ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη μέσα εἰς
τὸν ἑαυτὸν μου, διὰ τοῦτο θέλω σὲ
ἐνθυμηθῆ εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰορδάνου
καὶ τοῦ μικροῦ ὄρους Ἑρμωνιέμ.

9 Ἡ ἄβυσσος προσκαλεῖ ἄλλην
ἄβυσσον, διὰ τὰ ἀντηχῆσασιν οἱ
καταρράκταί σου·

10 Ὅλαι αἱ ὑψηλαὶ προσβολαὶ σου,
καὶ τὰ κύματά σου, ἀπέρασαν ἐπ'-
ἀνωθὲν μου.

11 Ὁ Κύριος θέλει ἐπιτάξῃ τὰ
ἔλθῃ τὸ ἔλεός του ἐν καιρῷ ἡμέρας,
καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐγὼ θέλω τὸν
δοξολογῆ.

12 (Δηλαδὴ) θέλω προσεύχεσθαι εἰς
τὸν Θεὸν τῆς ζωῆς μου· καὶ θέλω εἶπῃ
εἰς αὐτὸν, Σὺ εἶσαι ὁ προστατῆς μου.

13 Διατί με ἐλησμόνησας; καὶ
διατί με σκυθρωπότητα περιπατῶ,
ὅταν με στενοχωρῆ ὁ ἔχθρός;

14 Ὅτε κατασυνετριβόντο τὰ κόκ-
καλά μου, τότε οἱ ἔχθροί μου με
ὠνείδιζον·

15 Ἐπειδὴ μοὶ ἔλεγον αὐτοὶ καθ'
ἐκάστην, Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς σου;

16 Διατί κατατήκεσαι, ὦ ψυχὴ
μου; καὶ διατί με ταράτεις; Ἐλπισον
εἰς τὸν Θεόν· διότι ἐγὼ εὐχαρίστως
θέλω τὸν ὁμολογήσῃ, (ὅτι αὐτὸς
εἶναι) ὁ Θεὸς μου, καὶ ἡ προφανὴς
σωτηρία μου.

ΨΑΛ. ΜΒ'. ΧΛΙΙ.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ με, ὦ Θεὲ, καὶ ἀποφάσι-
σον τὴν κρίσιν μου, (ἐλευθερῶν με)
ἀπὸ ἀνόσιον ἔθνος, καὶ ἀπὸ ἀνθρω-
πον ἀδίκον καὶ δόλιον λύτρωσαί με.

2 Διότι σὺ, ὦ Θεὲ, εἶσαι ἡ δύναμις

μου, ἵνατί ἀπάσω με; καὶ ἵνατί σκυθρωπιάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν;

3 Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου, αὐτά με ὠδήγησαν, καὶ ἤγαγον με εἰς ὅρος ἁγίων σου, καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου.

4 Καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐφραίνοντα τὴν νεότητά μου· ἐξομολογήσομαί σοι ἐν κιθάρα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

5 Ἰνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἵνατί συνταράσσεις με; Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν· ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ, σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

ΨΑΛ. μγ'. XLIII.

Εἰς τὸ τέλος, τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσιν.

Ὁ ΘΕΟΣ ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήγγειλαν ἡμῖν,

2 Ἔργον, ὃ εἰργάσω ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἐν ἡμέραις ἀρχαίαις.

3 Ἡ χεὶρ σου ἔθνη ἐξωλόθρευσε, καὶ κατεφύτευσας αὐτούς, ἐκακώσας λαούς, καὶ ἐξέβαλες αὐτούς.

4 Οὐ γὰρ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτῶν ἐκληρονόμησαν γῆν, καὶ ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἔσωσεν αὐτούς·

5 Ἀλλ' ἡ δεξιὰ σου, καὶ ὁ βραχίων σου, καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου σου, ὅτι εὐδόκησας ἐν αὐτοῖς.

6 Σὺ εἶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεός μου, ὁ ἐντελλόμενος τὰς σωτηρίας Ἰακώβ.

7 Ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κεραιτιοῦμεν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξουδενώσομεν τοὺς ἐπανισταμένους

μου, διατί μὲ ἀπέβαλες; καὶ διατί μὲ σκυθρωπότητα νὰ περιπατῶ, ὅταν μὲ στενοχωρῇ ὁ ἐχθρός;

3 Πέμψον τὸ φῶς σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου, τὰ ὁποῖα θέλουσι μὲ ὀδηγήσῃ, καὶ θέλουσι μὲ φέρῃ εἰς τὸ ἅγιόν σου βουνόν, καὶ εἰς τὰς κατοικίας σου.

4 Καὶ θέλω ἔμβῃ εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ἴδιον Θεόν, ὁ ὁποῖος εὐφραίνει τὴν νεότητά μου· καὶ θέλω σὲ δοξολογῆ εὐχαρίστως μὲ κιθάραν, ὦ Θεέ, ὦ Θεέ μου.

5 Διατί κατατήκεσαι, ὦ ψυχὴ μου, καὶ διατί μὲ ταράττεεις; Ἐλπίσον εἰς τὸν Θεόν· διότι ἐγὼ εὐχαρίστως θέλω τὸν ὁμολογήσῃ, (ὅτι αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ ἡ προφανὴς σωτηρία μου.

ΨΑΛ. μγ'. XLIII.

Εἰς τὸ τέλος, πρὸς διδασκαλίαν τῶν υἱῶν Κορὲ.

ὦ ΘΕΕ, ἡμεῖς μὲ τὰ ὅσα μας ἠκούσαμεν, καὶ οἱ πατέρες μας ἐδηγήθησαν εἰς ἡμᾶς,

2 Τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπραξας εἰς τὰς ἡμέρας των, καὶ εἰς τὰς ἀρχαίας ἡμέρας.

3 Ἡ χεὶρ σου ἐξωλόθρευσε ἔθνη, καὶ τοὺς κατεφύτευσας (ἀντὶ ἐκείνων), καὶ λαούς (ἄλλους) ἐκακοποίησας, καὶ τοὺς ἀπέδιώξας (ἀπὸ τὸν τόπον των).

4 Διότι οὐχὶ μὲ τὰ ὄπλα των ἐκληρονόμησαν τὴν γῆν, οὔτε ὁ βραχίων αὐτῶν τοὺς ἔσωσεν·

5 Ἀλλ' ἡ δεξιὰ σου, καὶ ὁ βραχίων σου, καὶ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, διότι τοὺς εἶχες εἰς εὐνοίαν.

6 Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου, ὁ ὁποῖος διὰ μόνης τῆς προσταγῆς σου ἔσωσας τὸν Ἰακώβ.

7 Μὲ τὴν βοήθειάν σου θέλομεν δυνηθῆ νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ μὲ τὸ ὄνομά σου θέλομεν

8 Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπῶ,
καὶ ἡ ῥομφαία μου οὐ σώσει με.

9 Ἐσώσας γὰρ ἡμᾶς ἐκ τῶν θλι-
βόντων ἡμᾶς, καὶ τοὺς μισοῦντας
ἡμᾶς κατήσχυνας.

10 Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθῆσόμεθα
ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί
σου ἐξομολογησόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα.

11 Νυνὶ δὲ ἀπάσω καὶ κατήσχυνας
ἡμᾶς, καὶ οὐκ ἐξελεύσει ὁ Θεὸς ἐν
ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν.

12 Ἀπέστρεψας ἡμᾶς εἰς τὰ ὀπίσω
παρὰ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ οἱ μι-
σοῦντες ἡμᾶς διήρπάζον ἑαυτοῖς.

13 Ἐδάκας ἡμᾶς ὡς πρόβατα βρώ-
σεως, καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσι διέσπειρας
ἡμᾶς.

14 Ἀπέδου τὸν λαόν σου ἄνευ τιμῆς,
καὶ οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλαλάγ-
μοσιν αὐτῶν.

15 Ἔθου ἡμᾶς ὄνειδος τοῖς γείτοσιν
ἡμῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλευασμὸν
τοῖς κύκλω ἡμῶν.

16 Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν
τοῖς ἔθνεσι, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς
λαοῖς.

17 Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἐντροπή μου
κατεναντίον μου ἐστὶ, καὶ ἡ αἰσχυνὴ
τοῦ προσώπου μου ἐκάλυψε με.

18 Ἀπὸ φωνῆς ὀνειδίζοντος καὶ κα-
τακαλοῦντος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ
καὶ ἐκδιώκοντος.

19 Ταῦτα πάντα ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ οὐκ ἐπελαθόμεθά σου, καὶ οὐκ
ἠδικήσαμεν ἐν τῇ διαθήκῃ σου.

20 Καὶ οὐκ ἀπέστη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ
καρδία ἡμῶν, καὶ ἐξέκλινας τὰς τρί-
βους ἡμῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου.

21 Ὅτι ἐταπείνωσας ἡμᾶς ἐν τόπῳ
κακώσεως, καὶ ἐπεκάλυψεν ἡμᾶς σκία
θανάτου.

ἀφανίσῃ ἐκείνους οἱ ὅποιοι κινοῦνται
καθ' ἡμῶν.

8 Διότι εἰς τὸ τόξον μου δὲν ἐλπίζω,
καὶ δὲν με σώζει τὸ σπαθίον μου.

9 Διότι σὺ μᾶς ἐσώσας ἀπὸ ἐκείνους,
οἱ ὅποιοι μᾶς ἐθλιβον, καὶ κατήτχυνας
ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς μισοῦσιν.

10 Εἰς (σέ) τὸν Θεὸν πάντοτε καυ-
χώμεθα, καὶ τὸ ὄνομά σου πάντοτε
εὐχαρίστως δοξολογοῦμεν.

11 Σὺ ὅμως κατὰ τὸ παρὸν μᾶς
ἀπέβαλες με καταισχυνην, καὶ δὲν
ἐξέρχουσαι πλέον ὁμοῦ με τὰ στρα-
τευματά μας, ὦ Θεέ.

12 Σὺ μᾶς ἔκαμες νὰ στρέψωμεν
τὰ νῶτα εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ μᾶς
διαρπάξουσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μᾶς μι-
σοῦσι.

13 Μᾶς παρέδωκας ὡς πρόβατα
διωρισμένα διὰ νὰ φαγωθῶσι, καὶ
μᾶς διέσπειρας εἰς τὰ ἔθνη.

14 Ἐπώλησας τὸν λαόν σου παρὰ
τιμὴν, καὶ μ' ὅλον τὸ ὅτι δὲν ἦτον
πολὺ τὸ πλῆθος των, ὅτε με ἀλαλαγ-
μοὺς μᾶς ἐδίωκον.

15 Μᾶς ἐξέθεσας ὡς ὄνειδος τῶν
γειτόνων μας, καὶ ὡς περιγέλασμα καὶ
ἐμπαιγμὸν τῶν πλησιοχώρων μας.

16 Μᾶς ἔκαμες ὡς παραβολὴν με-
ταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ οἱ λαοὶ κινουσι
τὰς κεφαλὰς των (θεωροῦντες μας).

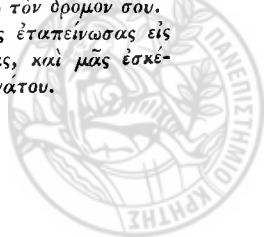
17 Ἡ ἐντροπή μου παραστέκεται
πάντοτε ἐμπροσθέν μου, καὶ ἡ αἰσχ-
χυνὴ σκεπάξει τὸ προσωπὸν μου.

18 Διὰ τὰς φωνὰς ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος
(με) ὀνειδίζει, καὶ με καταλαλεῖ, καὶ
διὰ τὸν ἐχθρον ὁ ὁποῖος με κατα-
τρέχει.

19 Ὅλα ταῦτα ἦλθον ἐπάνω εἰς
ἡμᾶς, καὶ δὲν σέ ἐλησημονήσαμεν, οὔτε
παρέβημεν τὴν διαθήκην σου.

20 Καὶ δὲν ὠπισθοδρόμησεν ἡ καρ-
δία μας, σὺ ὅμως ἐστρεψας τὰ διαβί-
ματά μας ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον σου.

21 Διότι σὺ μᾶς ἐταπείνωσας εἰς
τόπον ταλαιπωρίας, καὶ μᾶς ἐσκέ-
πασε σκία τοῦ θανάτου.

22 Εἰ ἐπελαθόμεθα τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ εἰ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον,

23 Οὐχὶ ὁ Θεὸς ἐκζητήσει ταῦτα; αὐτὸς γὰρ γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας.

24 Ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.

25 Ἐξεγέρθητι, ἰνατί ὑπνοῖς, Κύριε; ἀνάστηθι, καὶ μὴ ἀπόσῃ εἰς τέλος.

26 Ἰνατί τὸ πρόσωπόν σου ἀποστρέφεις; ἐπίλανθάνῃ τῆς πτωχείας ἡμῶν, καὶ τῆς θλίψεως ἡμῶν;

27 Ὅτι ἔταπεινώθη εἰς χοῦν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἐκολλήθη εἰς γῆν ἡ γαστήρ ἡμῶν.

28 Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

ΨΑΛ. μδ'. XLIV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων, τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσιν· ᾠδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ.

ἘΞΗΡΕΥΞΑΤΟ ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν· λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ.

2 Ἡ γλῶσσά μου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

3 Ὠραῖός κάλλει παρὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου, διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

4 Περιζῶσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, Δυνατὲ,

5 Τῇ ὠραιότητί σου, καὶ τῷ κάλλει σου, καὶ ἔντεινον, καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε·

6 Ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης· καὶ ὀδηγήσει σε θυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου.

7 Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατὲ, λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται, ἐν

22 Ἐὰν ἐλησμονήσαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐὰν ἠπλώσαμεν τὰς χεῖράς μας εἰς ξένον Θεόν,

23 Ταχὺ ὁ Θεὸς δὲν θέλει τὰ ἐξετασῆ; ἐν ᾧ αὐτὸς ἰξευρεῖ τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας.

24 Ἐξ αἰτίας σου (ὅμως) βεβαίως καθ' ἑκάστην φονευόμεθα, καὶ ὡς πρόβατα σφαγῆς λογιζόμεθα.

25 Ἐξυπνίσθητι, διατί κοιμᾶσαι, Κύριε; σηκώθητι, καὶ μὴ μᾶς ἀποβάλλῃς διαπαντός.

26 Διατί στρέφεις εἰς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπόν σου; καὶ ἐλησμόνησας τὴν δυστυχίαν καὶ κακουχίαν μας;

27 Διότι ἡ ψυχὴ μας ἔταπεινώθη ἕως εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἡ κοιλία μας ἐκόλλησεν εἰς τὴν γῆν.

28 Σηκώθητι, Κύριε, βοήθησόν μας, καὶ λύτρωσαί μας διὰ τὸ ὄνομά σου.

ΨΑΛ. μδ'. XLIV.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τοὺς ἀλλοιωθησομένους, πρὸς διδασκαλίαν τῶν υἱῶν Κορὲ· ᾠδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ μου ἐξεφώνησεν ἀγαθὸν λόγον· ἐγὼ θέλω ἀναγγεῖλῃ τὰ ἔργα μου εἰς τὸν βασιλεῖα.

2 Ἡ γλῶσσά μου εἶναι κάλαμος ταχυγράφου γραμματέως.

3 Σὺ εἶσαι ὠραιότατος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χάρις εἶναι κεχυμένη ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη σου, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς σὲ εὐλόγησε διαπαντός.

4 Ζώσθητι τὸ σπαθίον σου εἰς τὸν μηρόν σου, ᾧ Δυνατὲ,

5 Καὶ ὁμοῦ μὲ τὴν ὠραιότητά σου, καὶ μὲ τὸ κάλλος σου αὐξανε τὸν τόνον σου, καὶ προχώρει εὐτυχῶς, καὶ βασίλευε·

6 Διὰ τὴν ἀλήθειαν, πραότητα καὶ δικαιοσύνην· καὶ ἡ δεξιὰ σου θέλει σὲ ὀδηγήσῃ θυμαστῶς.

7 Ἀφ' οὗ οἱ λαοὶ ὑποταχθῶσιν εἰς σέ, (διευθύνε) τὰ ἠκονημένα σου βέλη,

καρδία τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως.

8 Ὁ ἦρόνος σου ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἢ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

10 Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασία ἀπὸ τῶν ἱματίων σου, ἀπὸ βάρειων ἐλεφαντίνων· ἐξ ὧν εὐφρανάν σε θυγατέρες βασιλέων ἐν τῇ τιμῇ σου.

11 Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρυσῷ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

12 Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου.

13 Καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου· ὅτι αὐτὸς ἐστὶ Κύριός σου, καὶ προσκυνήσεις αὐτῷ.

14 Καὶ θυγάτηρ Τύρου ἐν δώροις, τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

15 Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

16 Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι.

17 Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλίασει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

18 Ἀντὶ τῶν πατέρων σου ἐγενήθησαν οἱ υἱοί σου, καταστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

19 Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Δυνατὲ, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως.

8 Ὁ ἦρόνος σου, ὦ Θεέ, εἰς τὸν αἰῶνα διαμένει· σκῆπτρον εὐθύτητος εἶναι τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας σου.

9 Σὺ ἀγαπήσας τὴν δικαιοσύνην καὶ μισεῖς τὴν ἀδικίαν· διὰ τοῦτο, ὦ Θεέ, ὁ Θεός σου ἔχρισέ σε, καὶ οὐχὶ τοὺς μετόχους σου, μετ' ἔλαιον ἀγαλλιάσεως.

10 Σμύρνα καὶ ἄλῳ καὶ κανέλα (πηγάξουσιν) ἀπὸ τὰ φορέματά σου, καὶ ἀπὸ τὰ ἐλεφαντίνα μεγαλοπρεπή σου παλάτια· διὰ ταῦτα σὲ ἔχαροποίησαν αἱ θυγατέρες τῶν βασιλέων μετ' τὴν (ἀποδιδόμενην εἰς σὲ) τιμὴν.

11 Ἡ βασίλισσα παρεστάθη εἰς τὰ δεξιὰ σου, ἐνδεδυμένη καὶ πολυειδῶς ἐστολισμένη μετ' ὀλόχουσα φορέματα.

12 Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ ὠτίον σου, καὶ λησμήνησον τὸν λαόν σου, καὶ τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν.

13 Καὶ θέλει ἐπιθυμήσῃ ὁ βασιλεὺς τὴν ὠραιότητά σου· διότι αὐτὸς εἶναι Κύριός σου, καὶ αὐτὸν θέλεις προσκυνήσῃ.

14 Καὶ (τότε) ἡ θυγάτηρ Τύρου (θέλει παρρησιασθῆ εἰς σὲ) μετ' δῶρα, καὶ οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ θέλουσι προσφέρῃ ἔμπροσθέν σου τὰς ταπεινὰς παρακλήσεις των.

15 Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως εἶναι ἐσωτερικὴ, καὶ εἶναι ἐνδεδυμένη καὶ πολυειδῶς ἐστολισμένη μετ' κρῶσσα χρυσαῖ.

16 Κατόπιν αὐτῆς θέλουσι παρρησιασθῆ εἰς τὸν βασιλέα παρθένοι, αἱ γείτονες τῆς θέλουσι παρρησιασθῆ.

17 Θέλουσι παρρησιασθῆ μετ' εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ θέλουσιν ἔμβῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ βασιλέως.

18 Τοὺς πατέρας σου θέλουσι διαδεχθῆ οἱ υἱοί σου, καὶ θέλεις τοὺς καταστήσῃ ἄρχοντας εἰς ὅλην τὴν γῆν.

19 Καὶ ἐγὼ θέλω ἐνθυμηθῆ τὸ ὄνομά σου εἰς πᾶσαν διαδοχὴν γενεᾶς.

20 Διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοι εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. μέ'. XLV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορέ, ὑπὲρ τῶν κρυφίων ψαλμός.

Ὁ ΘΕΟΣ ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα.

2 Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθήσομεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν, καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν.

3 Ἦχησαν καὶ ἐταράχθησαν τὰ ὕδατα αὐτῶν, ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ κραταιότητι αὐτοῦ.

4 Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρημὰτα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, ἠγάσασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

5 Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ οὐ σκαλευθήσεται, βοηθήσει αὐτῇ ὁ Θεὸς τοπροσπρωί πρωί.

6 Ἐταράχθησαν ἔθνη, ἐκλίναν βασιλεῖαι, ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος, ἐσαλεύθη ἡ γῆ.

7 Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

8 Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς· ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς.

9 Τόξον συντρίψει, καὶ συνθλάσει ὄπλον, καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί.

10 Σχολάσατε, καὶ γινῶτε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ.

11 Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν,

20 Καὶ διὰ τοῦτο οἱ λαοὶ θέλουσι σὲ δοξολογῆ δημοσίως εἰς ὅλην τὴν αἰδιότητα τῶν αἰῶνων.

ΨΑΛ. μέ'. XLV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορέ, περὶ τῶν κρυφίων ψαλμός.

Ὁ ΘΕΟΣ εἶναι καταφύγιον καὶ δύναμις ἡμῶν, καὶ βοηθὸς εἰς τὰς μεγάλας θλίψεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς περιεκύκλωσαν.

2 Διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν φοβηθῆ, καὶ ἂν ἡ γῆ ταραττήται, καὶ τὰ βουνὰ μετατοπιζῶνται εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

3 Τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης ἔκαμαν μέγαν κρότον καὶ ἐταράχθησαν, καὶ τὰ βουνὰ ἐκινήθησαν μετὰ τὴν κραταίαν δυνάμιν του.

4 Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρημὰτα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὑψιστος ἠγάσασε τὸ κατοίκημα του.

5 Ὁ Θεὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλει σκαλευθῆ, διότι ὁ Θεὸς θέλει τὴν βοηθῆ ἀμέσως ἀπὸ πρωίας.

6 Ἐταράχθησαν τὰ ἔθνη, ἐταπεινώθησαν αἱ βασιλεῖαι, καὶ ὁ Ὑψιστος ἔρριψε φωνὴν, καὶ ἡ γῆ ἐκλονίσθη.

7 Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι ὁμοῦ μετ' ἡμῶν, βοηθὸς ἡμῶν εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

8 Ἐλθετε καὶ θεωρήσατε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὅσα θαυμάσια ἔδειξεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἐπειδὴ καταπάει τοὺς πολέμους ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

9 Συντρίβει τόξον, κόπτει εἰς λεπτὰ τὸ ὄπλον, καὶ τὰς ἀσπίδας κατακαίει εἰς τὸ πῦρ.

10 Ἦσυχάσατε, καὶ γνωρίσατε, ὅτι ἐγώ εἰμαι ὁ Θεός· καὶ ἐγὼ θέλω ὑψωθῆ μετὰ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλω ὑψωθῆ μετὰ εἰς τὴν γῆν.

11 Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι

ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

ΨΑΛ. μς'. XLVI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορὲ
ψαλμός.

ΠΑΝΤΑ τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας,
ἀλαλάξατέ τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλ-
λιάσεως.

2 Ὅτι Κύριος Ὑψιστος, φοβερὸς,
βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

3 Ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη
ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

4 Ἐξελέξατο ἡμῖν τὴν κληρονομίαν
ἐαυτῶ, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ ἣν ἠγά-
πησεν.

5 Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμαῖ,
Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

6 Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε·
ψάλατε τῷ βασιλεῖ ἡμῶν, ψάλατε.

7 Ὅτι βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ
Θεός, ψάλατε συνετώς.

8 Ἐβασίλευσεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὰ ἔθνη·
ὁ Θεὸς κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου
αὐτοῦ.

9 Ἀρχοντες λαῶν συνήχθησαν μετὰ
τοῦ Θεοῦ Ἀβραάμ, ὅτι τοῦ Θεοῦ οἱ
κραταιοὶ τῆς γῆς σφόδρα ἐπήρθησαν.

ΨΑΛ. μς'. XLVII.

Ψαλμός ᾠδῆς τοῖς υἱοῖς Κορὲ δευ-
τέρᾳ σαββάτου.

ΜΕΓΑΣ Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφό-
δρα, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν
ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ·

2 Εὐρίζω ἀγαλλιάματι πάσης τῆς
γῆς, ὅρη Σιών τὰ πλευρὰ τοῦ βορρᾶ,
ἡ πόλις τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου.

ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς, βοηθὸς ἡμῶν εἶναι ὁ
Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

ΨΑΛ. μς'. XLVI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορὲ
ψαλμός.

ἌΠΑ τὰ ἔθνη, κάμετε κρότον μὲ
τὰς χεῖρας, εὐφημήσατε νικητικῶς
τὸν Θεὸν μὲ φωνὴν ἀγαλλιάσεως.

2 Διότι ὁ Ὑψιστος Κύριος εἶναι φο-
βερὸς, μέγας βασιλεὺς εἰς ὅλην τὴν
γῆν.

3 Αὐτὸς ὑπέταξε λαοὺς εἰς ἡμᾶς, καὶ
ἔθνη ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν.

4 Ἐδιάλεξε μεταξὺ ἡμῶν κληρονο-
μίαν διὰ τὸν ἑαυτόν του, (δηλαδῆ)
τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰα-
κώβ, τοὺς ὁποίους ἠγάπησε.

5 Ἀνέβη ὁ Θεὸς μὲ φωνὴν ἐπινί-
κιον, ὁ Κύριος (ἀνέβη) μὲ ἤχον σάλ-
πιγγος.

6 Ψάλατε εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν, ψά-
λατε· ψάλατε εἰς τὸν βασιλέα ἡμῶν,
ψάλατε.

7 Διότι βασιλεὺς ὅλης τῆς γῆς εἶναι
ὁ Θεός, ψάλατε μὲ συνεσι.

8 Ἐβασίλευσεν ὁ Θεὸς ἐπάνω εἰς
τὰ ἔθνη· ὁ Θεὸς κάθηται ἐπάνω εἰς
τὸν ἅγιόν του θρόνον.

9 Τῶν λαῶν οἱ ἄρχοντες συνελ-
θόντες ἠνώθησαν ὁμοῦ μὲ τὸν Θεὸν
τοῦ Ἀβραάμ, διότι οἱ ἰσχυροὶ (δοῦ-
λοι) τοῦ Θεοῦ ὑψώθησαν μεγάλας
ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

ΨΑΛ. μς'. XLVII.

Ψαλμός ᾠδῆς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορὲ
δευτέρᾳ σαββάτου.

ΜΕΓΑΣ εἶναι ὁ Κύριος, καὶ κατ' ἐξο-
χὴν ἐπαινετὸς, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, εἰς τὸ ἅγιόν του βουνόν·

2 (Τὸ ὅποιον εἶναι) καλῶς ριζωμέ-
νον, καὶ ἀγαλλίασις ὅλης τῆς γῆς, τὸ
βουνὸν τῆς Σιών εἶναι τὸ ἀρκτικὸν μέ-
ρος τῆς πόλεως τοῦ μεγάλου βασιλέως.

3 Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται, ὅταν ἀντιλαμβάνηται αὐτῆς.

4 Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν, διήλθον ἐπὶ τὸ αὐτό.

5 Αὐτοὶ ἰδόντες οὕτως ἐθαύμασαν, ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν, τρόμος ἐπελάβετο αὐτῶν.

6 Ἐκεῖ ᾠδῖνες ὡς τικτούσης· ἐν πνεύματι βιαίῳ συντρίφεις πλοῖα θαρσεῖς.

7 Καθάπερ ἠκούσαμεν, οὕτως καὶ εἶδομεν ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

8 Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. Ὑπελάβομεν ὁ Θεὸς τὸ ἔλεός σου, ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου.

9 Κατὰ τὸ ὄνομά σου ὁ Θεὸς, οὕτως καὶ ἡ αἰνεσίς σου ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς, δικαιοσύνης πλήρης ἡ δεξιὰ σου.

10 Εὐφρανθήτω ὄρος Σιών, ἀγαλλιᾶσθωσαν αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας, ἕνεκεν τῶν κριμάτων σου, Κύριε.

11 Κυκλώσατε Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, διηγῆσαθε ἐν τοῖς πύργοις αὐτῆς.

12 Θέσθε τὰς καρδίας ὑμῶν εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς, καὶ καταδιέλεσθε τὰς βάρεις αὐτῆς, ὅπως ἂν διηγῆσησθε εἰς γενεὰν ἑτέραν.

13 Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτὸς ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΨΑΛ. μη'. XLVIII.

Εἰς τὸ τέλος, τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

ἌΚΟΥΣΑΤΕ ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη,

3 Μέσα εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς τῆς γίνεται γνωστός ὁ Θεός, ὅταν ἔχη σκοπὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ.

4 Διότι βεβαίως οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν, καὶ ἦλθον κατ' αὐτῆς ὄλοι ὁμοῦ.

5 Καὶ αὐτοὶ καθὼς εἶδον (τὴν πόλιν) ἐθαύμασαν, ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν, καὶ τρόμος τοὺς ἐξουσίασεν.

6 Ἐκεῖ (ἐδοκίμασαν) πόνους, καθὼς (εἶναι οἱ πόνου τῆς γυναικός) ὅταν γεννᾷ· καὶ μὲ βίαιον ἄνεμον θέλει συντρίψῃ τὰ πλοῖα τῶν θαρσέων.

7 Ὅποια ἠκούσαμεν, τοιαῦτα καὶ εἶδομεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

8 Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. Πραγματικῶς ἐγνωρίσαμεν, ὦ Θεέ, τὸ ἔλεός σου, εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ σου.

9 Καθὼς τὸ ὄνομά σου, ὦ Θεέ, οὕτως καὶ ὁ ἔπαινό σου ἐξηπλώθη εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ἡ δεξιὰ σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ δικαιοσύνης.

10 Ἄς εὐφρανθῇ τὸ βουνὸν Σιών, ἄς χαρῶσιν αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας διὰ τὰς κρίσεις σου, Κύριε.

11 Κυκλώσατε, καὶ περιλάβετε τὴν Σιών, καὶ διηγῆθητε (ὅλα αὐτὰ) μέσα εἰς τοὺς πύργους τῆς.

12 Βάλετε τὴν προσοχὴν σας εἰς τὴν δύναμιν τῆς, καὶ κάμετε τὴν διαίρεσιν (καὶ καταγραφὴν) τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν τῆς, διὰ νὰ τὰ διηγῆθητε εἰς τὴν μεταγενεστέραν γενεάν.

13 Διότι οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτὸς θέλει μᾶς ποιμαίνει διαπαντός.

ΨΑΛ. μη'. XLVIII.

Εἰς τὸ τέλος, πρὸς τοὺς υἱοὺς Κορὲ ψαλμός.

ἌΚΟΥΣΑΤΕ αὐτὰ (τὰ ἐξῆς) ὅλα

ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην·

2 Οἷ τε γηγενεῖς, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὸ αὐτὸ πλούσιος καὶ πενὴς.

3 Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

4 Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

5 Ἵνατί φοβοῦμαι ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ; ἡ ἀνομία τῆς πτέρνης μου κυκλώσει με.

6 Οἱ πεποιθότες ἐπὶ δυνάμει αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῷ πλήθει τοῦ πλοῦτου αὐτῶν καυχώμενοι·

7 Ἀδελφός οὐ λυτρῶται, λυτρώσεται ἄνθρωπος; οὐ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασμα ἑαυτοῦ·

8 Καὶ τὴν τιμὴν τῆς λυτρώσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ζήσεται εἰς τέλος.

9 Οὐκ ὄφεται καταφθορὰν, ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται·

10 Καὶ καταλείψουσιν ἄλλοτρίους τὸν πλοῦτον αὐτῶν· καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν οἰκίαι αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

11 Σκηνώματα αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν, ἐπεκαλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν.

12 Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὦν, οὐ συνῆκε· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνόητοις, καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς.

13 Αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκάνδαλον αὐτοῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εὐδοκήσουσιν.

τὰ ἔθνη, προσέξατε τὴν ἀκοήν σας ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης·

2 Καὶ οἱ τὰ γῆινα φρονούντες, καὶ ὅλοι ἄπλῶς οἱ ἄνθρωποι, πλούσιος ἐπίσης καὶ πτωχός.

3 Τὸ στόμα μου θέλει ὁμιλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου (θέλει λαλήσει) λόγους συνετοῦς.

4 Θέλω κλῖνῃ τὸ ὠτίον μου εἰς νοήματα παραβολικὰ, καὶ θέλω ἐκθέσει τὸ πρόβλημά μου μὲ μέλος ψαλτηρίου.

5 Διὰ τί θέλω φοβηθῆ εἰς καιρὸν ἡμέρας πονηρᾷς; (διότι) θέλει μὲ περικυκλώσει ἡ ἀνομία τῆς ἀπατηλῆς ἁμαρτίας μου.

6 (Ἄς ἀκούσωσιν) ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς τὴν δυνάμιν των, καὶ ὅσοι διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἰδίου πλοῦτου καυχῶνται·

7 Ὁ ἀδελφός δὲν ἐξαγοράζει τὸν ἀδελφόν του, ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ; δὲν δύναται νὰ ἐξιλεώσῃ (διὰ τὸν ἑαυτόν του) τὸν Θεόν·

8 Καὶ (νὰ δώσῃ) τὴν ἐξαγορὰν τῆς σωτηρίας τῆς ἰδίας του ψυχῆς, ἀλλ' ἐκοπίασεν εἰς τὸν (παρόντα) αἰῶνα, καὶ θέλει ζῆσι αἰωνίως.

9 Αὐτὸς δὲν θέλει ἐννόση θάνατον, ὅταν ἴδῃ ὅτι ἀποθνήσκουσιν οἱ σοφοί, ὁ ἄφρων (ὅμως) καὶ ὁ ἀνόητος ἐπίσης θέλουσιν ἀπολεσθῆ·

10 Καὶ θέλουσιν ἀφήσει εἰς ξένους τὸν πλοῦτον των· καὶ οἱ τάφοι των θέλουσιν εἶναι αἰῶνοι κατοικίαι των.

11 Τοιαῦτα θέλουσιν εἶναι τὰ οἰκήματά των εἰς ὅλας τὰς γενεάς, (μ' ὅλον τὸ ὅτι) ὠνόμασαν μὲ τὰ ἰδιά των ὀνόματα τὰ ὑποστατικά των.

12 Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ ἦτον ἐντιμος, δὲν (τὸ) ἐνόησε· ἐσυγκρίθη μὲ τὰ ἀνόητα κτήνη, καὶ ἔγινεν ὅμοιος μὲ αὐτά.

13 Αὐτὸς ὁ δρόμος των γίνεται ἐμπόδιον τῆς σωτηρίας των, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοὶ μὲ τὸ ἴδιον των στόμα (ὁμολογοῦσιν ὅτι) ἀρέσκονται (εἰς αὐτά).

14 Ὡς πρόβατα ἐν ἄδῃ ἔθεντο, θάνατος ποιμανεῖ αὐτούς.

15 Καὶ κατακυριεύουσιν αὐτῶν οἱ εὐθεῖς τὸ πρωῖ, καὶ ἡ βοήθεια αὐτῶν παλαιωθήσεται ἐν τῷ ἄδῃ, ἐκ τῆς δόξης αὐτῶν ἐξώσθησαν.

16 Πλὴν ὁ Θεὸς λυτρώσεται τὴν ψυχὴν μου ἐκ χειρὸς ἄδου, ὅταν λαμβάνῃ με.

17 Μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ·

18 Ὅτι οὐκ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν αὐτὸν λήφεται τὰ πάντα, οὐδὲ συγκαταβήσεται αὐτῷ ἡ δόξα αὐτοῦ.

19 Ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται, ἐξομολογήσεται σοι ὅταν ἀγαθύνῃς αὐτῷ.

20 Εἰσελεύσεται ἕως γενεᾶς πατέρων αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος οὐκ ὀψεται φῶς.

21 Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, οὐ συνῆκε· παρασυμβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς.

ΨΑΛ. μθ'. XLIX.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

ΘΕΟΣ θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν·

2 Ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν· ἐκ Σιών ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ.

3 Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐ παρασιωπηθήσεται.

4 Πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ καυθήσεται, καὶ κύκλω αὐτοῦ καταιγὶς σφοδρά.

5 Προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω,

14 Αὐτοὶ ἐτέθησαν εἰς τὸν ἄδην, ὡς πρόβατα, καὶ ἡ θανατικὴ τιμωρία θέλει τοὺς βοσκήσῃ.

15 Καὶ οἱ δίκαιοι θέλουσι γένη κύριοι αὐτῶν πολλὰ ταχέως, καὶ ἡ βοήθειά των, ὡς παλαιὰ θέλει διαφθαρῆ εἰς τὸν ἄδην, ἀφ' οὗ γυμνωθῶσιν ἀπὸ ὅλην τὴν δόξαν των.

16 Ὅμως ὁ Θεὸς θέλει λυτρώσῃ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν ἄδην, ὅταν μὲ λάβῃ εἰς τὴν προστασίαν του.

17 Μὴ φοβεῖσαι, ὅταν κἀνεὶς εἶναι πλούσιος, καὶ ὅταν αὐξήσῃ ἡ δόξα τῆς οἰκίας του·

18 Διότι εἰς τὸν θάνατόν του, τίποτε δὲν θέλει λάβῃ ὁμοῦ μὲ τὸν ἑαυτόν του, οὔτε θέλει καταβῆ (εἰς τὸν ἄδην) ὁμοῦ μὲ αὐτόν ἢ δόξαν του.

19 Διότι ἡ ψυχὴ του εἰς ταύτην τὴν ζωὴν θέλει ἔχῃ εὐλογίαν· καὶ θέλει σὲ ἐπαινῆ δημοσίᾳ, ὅταν κἀμνης καλὸν εἰς αὐτόν.

20 Ὅμως θέλει ἔμβῃ ἐκεῖ, ὅπου κατοικεῖ ἡ (ὁμοία του) γενεὰ τῶν πατέρων του, καὶ ποτὲ δὲν θέλει ἰδῆ φῶς.

21 Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐν ᾧ ἦτον ἔντιμος, δὲν (τὸ) ἐνόησε· ἐσυγκρίθη μὲ τὰ ἀνόητα κτήνη, καὶ ἔγινεν ὁμοῖος μὲ αὐτά.

ΨΑΛ. μθ'. XLIX.

Ψαλμὸς διὰ τὸν Ἀσάφ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ὁ Θεὸς τῶν θεῶν ἐλάλησε καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν·

2 Ἀπὸ τὰς ἀνατολάς τοῦ ἡλίου, ἕως εἰς τὰς δύσεις· ἀπὸ τὴν Σιών (ἐξέρχεται) ἡ λαμπρότης τῆς ὠραιότητος του.

3 Ὁ Θεὸς θέλει ἔλθῃ μετὰ πολλῆς παρρησίας, ὁ Θεὸς ἡμῶν (θέλει ἔλθῃ) καὶ δὲν θέλει περάσῃ μὲ σιωπῆν.

4 Ἐμπροσθέν του θέλει ἔχῃ πῦρ καταφλέγον, καὶ ὀλόγυρά του σφοδρὸν ἀνεμοστρόβιλον.

5 Ἄνωθεν θέλει προσκαλέσῃ τὸν

καὶ τὴν γῆν, τοῦ διακοῖναι τὸν λαὸν αὐτοῦ.

6 Συναγάγετε αὐτῶ τοὺς ὀσίους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐπὶ θυσίας.

7 Καὶ ἀναγγελοῦσιν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς κριτὴς ἐστίν.

8 Ἄκουσον λαὸς μου ἃ λαλήσω σοι, Ἰσραὴλ, καὶ διαμαρτύρωμαί σοι ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς σου, ἐγὼ ἐγώ.

9 Οὐκ ἐπὶ ταῖς θυσίαις σου ἐλέγξω σε, τὰ δὲ ὀλοκαυτώματά σου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

10 Οὐ δέξομαι ἐκ τοῦ οἴκου σου μόσχους, οὐδὲ ἐκ τῶν ποιμνίων σου χίμαρους.

11 Ὅτι ἐμὰ ἐστὶ πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, κτήνη ἐν τοῖς ὄρεσι, καὶ βόες.

12 Ἐγνώκα πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὠραιότες ἀγροῦ μετ' ἐμοῦ ἐστίν.

13 Ἐὰν πεινάσω, οὐ μὴ σοι εἶπω ἐμὴ γὰρ ἐστὶν ἡ οἰκουμένη, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

14 Μὴ φάγωμαι κρέα ταύρων, ἢ αἷμα τράγων πίνωμαι;

15 Θῦσον τῷ Θεῷ θυσίαν κινέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ Ὑψίστῳ τὰς εὐχὰς σου.

16 Καὶ ἐπικάλεσάι με ἐν ἡμέρᾳ τῆς θλίψεώς σου, καὶ ἐξελοῦμαι σε, καὶ δοξάσεις με.

17 Τῷ δὲ ἀμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰνατί σὺ ἐκόμηγῃ τὰ δικαιώματά μου, καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου;

18 Σὺ δὲ ἐμίσησας παιδείαν, καὶ ἐξέβαλες τοὺς λόγους μου εἰς τὰ ὀπίσω.

19 Εἰ ἐθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες

οὐρανὸν καὶ (κάτωθεν) τὴν γῆν, διὰ νὰ διακοῖνῳσι τὸν λαόν του.

6 Συναγάγετε εἰς αὐτὸν τοὺς ἀφιερωμένους εἰς αὐτὸν, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦσι τὴν διαθήκην του μὲ (μόνας) θυσίας.

7 (Τότε) οἱ οὐρανοὶ αὐτοὶ φέλουσι κηρύξῃ τὴν δικαιοσύνην, (δεικνύοντες) ὅτι εἶναι κριτὴς ὁ Θεός.

8 Ἄκουσον, ὦ λαέ μου, ὅσα θέλω σοὶ ὁμιλήσῃ, Ἰσραὴλ (ἄκουσον), καὶ θέλω σοὶ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, (ὅστις εἶμαι) ὁ Θεός σου.

9 Δὲν θέλω σὲ ἐλέγξῃ διὰ τὰς θυσίας σου, διότι τὰ ὀλοκαυτώματά σου εἶναι πάντοτε ἔμπροσθέν μου.

10 Δὲν θέλω δεχθῆ ταύρους ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου, οὔτε τράγους ἀπὸ τὰς μάνδρας σου.

11 Διότι ἴδια μου εἶναι ὅλα τὰ ζῶα τοῦ κάμπου, καὶ ὅλα τὰ εἰς τὰ βουνὰ κτήνη, καὶ βοῦδια.

12 Ἐγὼ γνωρίζω ὅλα τὰ πουλῖα τοῦ αἰθέρος, καὶ ὅλα τὰ ὠραία προϊόντα τοῦ κάμπου εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

13 Ὅθεν, ἐὰν πεινάσω, δὲν θέλω (τὸ) εἶπῃ εἰς σὲ, ἐπειδὴ ἴδια μου εἶναι ἡ οἰκουμένη, καὶ ὅσα εἰς αὐτὴν περιέχονται.

14 Μήπως τρώγω ταύρων κρέας, ἢ πίνω τραγῶν αἷμα;

15 Θυσίασον εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν δοξολογίας, καὶ πλήρωσον εἰς τὸν Ὑψίστον τὰς ὑποσχέσεις σου.

16 Καὶ ὅταν μὲ ἐπικαλεσθῆς εἰς καιρὸν στενοχωρίας σου, θέλω σὲ λυτρώσῃ, καὶ θέλεις μὲ δοξάσῃ.

17 Εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν ὅμως (οὗτως) εἶπεν ὁ Θεός· Διατί σὺ δηγεῖσαι εἰς ἄλλους τὰ δικαιώματά μου, καὶ τὴν διαθήκην μου ἔχεις μόνον εἰς τὸ στόμα σου;

18 (Ἐν ᾧ) σὺ ἐμίσησας τὴν παιδείαν, καὶ ἔρριψας ὀπίσω σου τοὺς λόγους μου.

19 Ἐὰν ἴδῃς κλέπτην, τρέχεις ὁμοῦ

αὐτῶ, καὶ μετὰ μοιχοῦ τὴν μερίδα σου ἐτίθεις.

20 Τὸ στόμα σου ἐπλεόνασε κακίαν, καὶ ἡ γλῶσσά σου περιέπλεκε δολιότητας.

21 Καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις, καὶ κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρὸς σου ἐτίθεις σκάνδαλον· ταῦτα ἐποίησας, καὶ ἐσίγησα.

22 Ὑπέλαβες ἀνομίαν, ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος· ἐλέγξω σε, καὶ παραστήσω κατὰ πρόσωπόν σου τὰς ἀμαρτίας σου.

23 Σύνετε δὴ ταῦτα οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ Θεοῦ, μήποτε ἀρπάσῃ, καὶ οὐ μὴ ἦ ὁ ῥυόμενος.

24 Ουσία αἰνέσεως δοξάζει με, καὶ ἐκεῖ ὁδὸς ἧ δεῖξω αὐτῶ τὸ σωτηρίόν μου.

ΨΑΛ. ν'. L.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβιδ, ἐν τῷ εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὸν Νάθαν τὸν προφήτην, ἠνίκα εἰσήλθε πρὸς Βηρσαβεὲ τὴν γυναῖκα Οὐρίου.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου·

2 Καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

3 Ἐπιπλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

4 Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

5 Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

μὲ αὐτὸν, καὶ μὲ τὸν μοιχὸν ἔχεις κοινωνίαν.

20 Τὸ στόμα σου εἶναι γεμάτον ἀπὸ κακίαν, καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν σου συσκευάζεις δολιότητας.

21 Καθήμενος καταλαλεῖς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ βάλλεις σκάνδαλον κατὰ τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ μήτηρ σου· σὺ ἐπραξας ὅλα αὐτὰ, καὶ ἐγὼ ἐσιώπησα.

22 Καὶ ἐνόμισας παρανόμως, ὅτι εἶμαι ὅμοιός σου· (ἐγὼ ὅμως) θέλω σε ἐλέγξῃ, καὶ θέλω παραστήσῃ ἐμπροσθέν σου τὰς ἀνομίας σου.

23 Ἐννοήσατε ἀμέσως ταῦτα, ὅσοι λησμονεῖτε· τὸν Θεὸν, μήποτε αἰφνιδίως σᾶς ἀρπάσῃ, καὶ κἀνεῖς δὲν θέλει σᾶς λυτρώσῃ.

24 (Ὅποιοι θυσιάζει) θυσίαν δοξολογίας, (ἐκεῖνός) με τιμᾷ, καὶ εἰς τοῦτο εἶναι ὁ δρόμος, διὰ τοῦ ὁποῖου θέλω δεῖξῃ εἰς αὐτὸν τὴν παρ' ἐμοῦ σωτηρίαν.

ΨΑΛ. ν'. L.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβιδ, ὅποτε ἦλθεν εἰς αὐτὸν Νάθαν ὁ προφήτης, ἀφ' οὗ συήλθε μὲ τὴν Βηρσαβεὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Οὐρίου.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεὲ, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ μέγα ἔλεός σου·

2 Καὶ καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀμάρτημά μου.

3 Πλῦνόν με παντελῶς ἀπὸ τὸ ἀνόμημά μου, καὶ καθάρισόν με ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν μου.

4 Διότι ἐγὼ γνωρίζω τὸ ἀνόμημά μου, καὶ ἡ ἀμαρτία μου πάντοτε εἶναι ἐμπροσθέν μου.

5 Εἰς σὲ μόνον ἤμαρτον, καὶ ἐμπροσθέν σου ἐπραξα τὸ κακὸν, διὰ τοῦτο θέλεις φανῆ δίκαιος (καὶ ἀληθής) εἰς τοὺς λόγους σου, καὶ νικητῆς, ὅταν γίνηται λόγος τῶν κρίσεών σου.

6 Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου.

7 Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

8 Ῥαντιεῖς με ὕσσωψω, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

9 Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

10 Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

11 Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

12 Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

13 Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

14 Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσι.

15 Ῥῥυσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

16 Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

17 Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἅν' ὀλοκαυτάματα οὐκ εὐδοκήσεις.

18 Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

19 Ἀγαθὸν, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ

6 Τῷ ὄντι με ἀνομίας συνελήφθην, καὶ με ἀμαρτίας συνέλαβέ με ἡ μήτηρ μου.

7 Τῷ ὄντι σὺ ἠγάπησας τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐφάνερωσας εἰς ἐμὲ τὰ ἀφανῆ καὶ κρύφια τῆς σοφίας σου.

8 Σὺ θέλεις με ῤαντίσῃ με ὕσσωπον, καὶ θέλω καθαρισθῆ· θέλεις με πλυνῆ, καὶ θέλω γένη λευκότερος ἀπὸ τὴν χιόνα.

9 Ἐνίχησαι εἰς τὰ ἔατα μου μεγάλην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ θέλουσιν εὐφρανθῆ μεγάλως τὰ δεδαμασμένα κόκκαλά μου.

10 Στρέψον εἰς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπόν σου (διὰ νὰ μὴ ἴδῃς) τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ὅλας μου τὰς ἀνομίας ἐξάλειψον.

11 Πλάσον εἰς ἐμὲ καρδίαν καθαρὰν, ὦ Θεέ, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἀνακαίνισον εἰς τὰ ἐντόσθιά μου.

12 Μὴ με ἀποβάλῃς ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ μὴ σηκώσης ἀπὸ ἐμὲ τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα.

13 Ἀπόδος εἰς ἐμὲ τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς σωτηρίας σου, καὶ με Πνεῦμα ἡγεμονικὸν στήριζόν με.

14 Θέλω διδάξῃ τοὺς δρόμους σου εἰς τοὺς παρικομοῦντας, καὶ οἱ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐπιστρέψῃ εἰς σέ.

15 Ὡ Θεέ, Θεέ τῆς σωτηρίας μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τὰ αἵματα, (τὰ ὅποια ἔχυσα), καὶ ἡ γλῶσσά μου θέλει εὐφρανθῆ μεγάλως διὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

16 Ἀνοίξον, Κύριε, τὰ χεῖλη μου, καὶ τὸ στόμα μου θέλει κηρῶν τὸν ἔπαιόν σου.

17 Διότι ἂν ἤθελες ἐπιθυμίῃ θυσίαν, ἤθελόν σοι δώσῃ· πλὴν τὰ ὀλοκαυτάματα δὲν εἶναι εἰς σέ εὐάρεστα.

18 Θυσία (ἀξία) διὰ τὸν Θεὸν εἶναι τὸ συντετριμμένον πνεῦμα, τὴν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην καρδίαν ὁ Θεὸς δὲν καταφρονεῖ.

19 Εὐεργέτησον, Κύριε, τὴν Σιών·

σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθῆτω τὰ
τείχη Ἱερουσαλήμ.

20 Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφοράν καὶ ὀλοκαυτώματα, τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

ΨΑΛ. να'. LI.

Εἰς τὸ τέλος· συνέσεως τοῦ Δαβὶδ,
ἐν τῷ ἔλθειν Δαὴκ τὸν Ἰδουμαῖον,
καὶ ἀναγγεῖλαι τῷ Σαοὺλ, καὶ
εἰπεῖν αὐτῷ, Ἦλθε Δαβὶδ εἰς τὸν
οἶκον Ἀβιμέλεχ.

Τί ἐγκαυχᾶ ἐν κακίᾳ, ὁ δυνατὸς,
ἀνομίαν ὅλην τὴν ἡμέραν;

2 Ἀδικίαν ἐλογίσαστο ἢ γλωσσία
σου, ὡσεὶ ξυρὸν ἠκονημένον ἐποίησας
δόλον.

3 Ἠγάπησας κακίαν ὑπὲρ ἀγαθω-
σύνην, ἀδικίαν ὑπὲρ τὸ λαλῆσαι δι-
καιοσύνην.

4 Ἠγάπησας πάντα ῥήματα κατα-
ποντισμοῦ, γλωσσαν δολίαν.

5 Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς καθέλοι σε
εἰς τέλος· ἐκτίλαι σε καὶ μεταναστεύ-
σαι σε ἀπὸ σκηνώματός σου, καὶ τὸ
ρίζωμά σου ἐκ γῆς ζώντων.

6 Ὁφονται δίκαιοι καὶ φοβηθήσου-
ται, καὶ ἐπ' αὐτὸν γελάσονται, καὶ
ἐροῦσιν· Ἰδοὺ, ἄνθρωπος ὃς οὐκ ἔθετο
τὸν Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ·

7 Ἄλλ' ἐπήλπισεν ἐπὶ τῷ πλήθει
τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ, καὶ ἐνεδυναμώθη
ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ.

8 Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ ἐλαία κατάκαρπος
ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἤλπισα ἐπὶ τὸ
ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς
τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

9 Ἐξομολογήσομαι σοὶ εἰς τὸν

διὰ τὴν εὐμένειάν σου, καὶ θέλουσιν
οἰκοδομηθῆ τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ.

20 Τότε θέλεις δεχθῆ εὐχαρίστας
θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ προσφοράν
καὶ ὀλοκαυτώματα, τότε θέλουσι
προσφέρῃ μοσχάρια ἐπάνω εἰς τὸ
θυσιαστήριόν σου.

ΨΑΛ. να'. LI.

Εἰς τὸ τέλος· περὶ συνέσεως τοῦ Δα-
βὶδ, ὅποτε ὁ Δαὴκ ὁ Ἰδουμαῖος
ἦλθεν εἰς τὸν Σαοὺλ, νὰ δώσῃ τὴν
εἰδήσιν, καὶ νὰ τῷ εἴπῃ, Ὅτι ὁ Δα-
βὶδ ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
Ἀβιμέλεχ.

Τί καυχᾶσαι διὰ τὴν κακίαν σου, ὦ
δυνατὲ, (κατὰ τὸ ἐνεργεῖν) τὴν ἀνο-
μίαν καθ' ἐκάστην ἡμέραν;

2 Ἡ γλωσσία σου ἐμελέτησεν ἀδι-
κίαν, καὶ ἐδολιεύθη, ὡς ἠκονημένον
ξύραφιον.

3 Ἠγάπησας τὸ κακὸν περισσότε-
ρον ἀπὸ τὸ καλὸν, καὶ ἀδικίαν μᾶλ-
λον λαλεῖς, παρά τὰ δίκαια.

4 Προετίμησας τοὺς λόγους, (οἷτινες
προξενοῦσι) καταποντισμὸν, τὴν ὀμι-
λίαν, ἥτις λαλεῖ δόλια.

5 Διὰ τοῦτο εἶπε νὰ σὲ ἐξολοθρεύσῃ
ὁ Θεὸς διαπαντός· εἶπε νὰ σὲ ἀπο-
κόψῃ καὶ νὰ σὲ μετακτοπίσῃ ἀπὸ τὴν
σκηνὴν σου, καὶ (νὰ κόψῃ) τὴν ρίζαν
σου ἀπὸ τὴν γῆν τῶν ζώντων.

6 Θέλουσιν ἰδῆ, καὶ θέλουσι φο-
βηθῆ οἱ δίκαιοι, καὶ θέλουσι γελάσῃ
δι' αὐτὸν, καὶ θέλουσιν εἶπῃ· Ἰδοὺ,
ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐζήτησε τὸν
Θεὸν βοηθὸν του·

7 Ἄλλ' ἔλαβε τὰς ἐλπίδας του εἰς
τὸ πλῆθος τοῦ πλοῦτου του, καὶ
ἐνόμιζεν, ὅτι εἶναι δυνατὸς μετὰ τὴν
ματαιότητά του.

8 Ἐγὼ ὅμως (θέλω εἶσθαι) εἰς τὸν
οἶκον τοῦ Θεοῦ ὡς ἐλαία πλήρης
καρποῦ, καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

9 Καὶ ἐγὼ, ὦ Θεέ, θέλω σὲ δοξο-

αἰῶνα, ὅτι ἐποίησας, καὶ ὑπομενῶ
τὸ ὄνομά σου, ὅτι χρηστὸν ἐναντίον
τῶν ὁσίων σου.

ΨΑΛ. νβ'. LII.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελέθ· συνέσεως
τῷ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ,
Οὐκ ἔστι Θεός.

2 Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν
ἐν ἀνομίαις, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν.

3 Ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν
ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ
ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιῶν, ἢ ἐκζητῶν τὸν
Θεόν.

4 Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώ-
θησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν, οὐκ
ἔστιν ἕως ἑνός.

5 Οὐχὶ γνώσονται πάντες οἱ ἐργα-
ζόμενοι τὴν ἀνομίαν, οἱ κατεσθίοντες
τὸν λαόν μου ἐν βρώσει ἄρτου.

6 Τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο.
Ἐκεῖ ἐφοβήθησαν φόβον, οὐ οὐκ ἦν
φόβος.

7 Ὅτι ὁ Θεὸς διεσκόρπισεν ὅστ᾽ ἂν
ἀνθρωπαρέσκων· κατησχύνθησαν, ὅτι
ὁ Θεὸς ἐξουδένωσεν αὐτούς.

8 Τίς δώσει ἐκ Σιών τὸ σωτήριον
τοῦ Ἰσραὴλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι τὸν
Θεὸν τὸν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ
αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ, καὶ
εὐφρανθήσεται Ἰσραὴλ.

λογῇ εὐχαρίστως πάντοτε, διότι
οὕτως ἐπραξας, καὶ θέλω ὑπομένη
διὰ τὸ ὄνομά σου, διότι (αὐτὸ) εἶναι
ἐπιεικὲς ἔμπροσθεν τῶν ἀφωσιωμένων
εἰς σέ.

ΨΑΛ. νβ'. LII.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ Μαελέθ· πρὸς
σύνεσιν, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ ἀνόητος μὲ τὸν νοῦν του,
Ὅτι δὲν εἶναι Θεός.

2 (Τόσον) διεφθαρμένοι καὶ βδελυκ-
τοὶ ἐγένοντο (οἱ ἄνθρωποι) διὰ τὰς
παρανομίας των, (ὥστε) κάνεις δὲν
πράττει τὸ καλόν.

3 Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐπέ-
βλεψε, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶναι εἰς τὸ ἀν-
θρώπινον γένος κάνεις, ὁ ὁποῖος ἔχει
σύνεσιν καὶ ζητεῖ τὸν Θεόν.

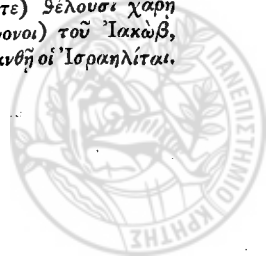
4 Ὅλοι ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὸν ἴσον
δρόμον, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἠχρειώθησαν,
(ὥστε) δὲν εὐρίσκεται (ἄνθρωπος) ὁ
ὁποῖος πράττει τὸ καλόν, οὔτε του-
λάχιστον εἰς.

5 Ἄραγε δὲν (τὸ) γνωρίζουσιν,
ὅσοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν, καὶ
ὅσοι κατατρώγουσι τὸν λαόν μου,
καθὼς ἂν ἔτρωγον ψωμίον.

6 Αὐτοὶ δὲν ἐπεκαλέσθησαν τὸν
Κύριον. (Διὰ τοῦτο) καὶ ἐφοβήθησαν
μεγάλως ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἦτον οὐδὲ εἰς
φόβος.

7 Διότι ὁ Θεὸς διεσκόρπισε τὰ κόκ-
καλα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ
ἀρέσωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· κατησ-
χύνθησαν, διότι ὁ Θεὸς τοὺς κατε-
φρόνησε.

8 Τίς θέλει δώσει ἀπὸ τὴν Σιών
σωτηρίαν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας; ὅταν
ὁ Θεὸς ἀνακαλέσῃ τοὺς αἰχμαλώτους
τοῦ λαοῦ του, (τότε) θέλουσι χαρῆ
μεγάλως (οἱ ἀπόγονοι) τοῦ Ἰακώβ,
καὶ θέλουσιν εὐφρανθῆ οἱ Ἰσραηλίται.

ΨΑΛ. ιγ'. LIII.

Εἰς τὸ τέλος· ἐν ὕμνοις συνέσεως,
τῷ Δαβιδ, ἐν τῷ ἔλθειν τοὺς
Ζιφαίους, καὶ εἶπεν τῷ Σαούλ,
Οὐκ ἰδοὺ Δαβιδ κέκρυπται παρ'
ἡμῖν;

1 Ὁ ΘΕΟΣ ἐν τῷ ὀνόματί σου σώσον
με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρίνον με.

2 Ὁ Θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευ-
χῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ
στόματός μου.

3 Ὅτι ἄλλότριον ἐπανεστήσαν ἐπ'
ἐμέ, καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυ-
χήν μου, καὶ οὐ προέβεντο τὸν Θεὸν
ἐνώπιον αὐτῶν.

4 Ἴδοὺ γὰρ ὁ Θεὸς βοηθεῖ μοι, καὶ
ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου.

5 Ἀποστρέφει τὰ κακὰ τοῖς ἐχ-
θροῖς μου, ἐν ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευ-
σον αὐτούς.

6 Ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολο-
γήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε,
οτι ἀγαθόν.

7 Ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με,
καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπέιδεν ὁ
ὀφθαλμός μου.

ΨΑΛ. νδ'. LIV.

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις συνέσεως τῷ
Ἀσαφ.

ἘΝΩΤΙΣΑΙ ὁ Θεὸς τὴν προσευχήν
μου, καὶ μὴ ὑπερίδης τὴν δέησίν μου·
πρόσχες μοι, καὶ εἰσάκουσόν μου.

2 Ἐλυπήθην ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου,
καὶ ἐταράχθην ἀπὸ φωνῆς ἐχθροῦ,
καὶ ἀπὸ θλίψεως ἀμαρτωλοῦ.

3 Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμέ ἀνομίαν,
καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότην μοι.

ΨΑΛ. ιγ'. LIII.

Εἰς τὸ τέλος· περὶ ὕμνων εἰς σύνεσιν,
ψαλμὸς τοῦ Δαβιδ, ὅτε ἦλθον οἱ
Ζιφαῖοι καὶ εἶπον εἰς τὸν Σαούλ,
Δὲν ἰξεύρεις, ὅτι ὁ Δαβιδ εἶναι
κεκρυμμένος εἰς τὸν τόπον μας;

1 Ω ΘΕΕ, διὰ τὸ ὄνομά σου σώσον
με, καὶ με τὴν δυνάμιν σου κρίνον με.

2 Ω Θεέ, ἄκουσον τὴν προσευχήν
μου, καὶ βάλε εἰς τὰ ὦτα σου τοὺς
λόγους τοῦ στόματός μου.

3 Διότι ξένοι ἐκινήθησαν ἐναντίον
μου, καὶ (ἐχθροὶ) δυνατοὶ ἐζήτησαν
τὴν ψυχὴν μου, καὶ δὲν ἔβαλον τὸν
Θεὸν ἐμπροσθέν των.

4 Ἴδοὺ, ὅμως ὁ Θεὸς μοι βοηθεῖ, καὶ
ὁ Κύριος ὑπερασπίζεται τὴν ζωὴν
μου.

5 Θέλει στρέψη τὰ κακὰ εἰς τοὺς
ἐναντίους μου, ἐξολόθρευσον αὐτούς
(Κύριε), διὰ τὴν ἀλήθειάν σου.

6 Καὶ ἐγὼ θεληματικῶς θέλω θυ-
σιάσῃ εἰς σέ, καὶ θέλω δοξολογήσῃ
εὐχαρίστως τὸ ὄνομά σου, διότι εἶναι
ἀγαθόν.

7 Διότι ἀπὸ πάσαν στενοχωρίαν
με ἐλύτρωσας, (ὥστε) με τὰ ὀμμάτιά
μου νὰ βλέπω (τὰς ποινὰς) τῶν
ἐχθρῶν μου.

ΨΑΛ. νδ'. LIV.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ὕμνων συνέσεως
εἰς τὸν Ἀσαφ.

ΒΑΛΕ εἰς τὰ ὦτα σου, ὦ Θεέ, τὴν
προσευχήν μου, καὶ μὴ παραβλέψῃς
τὴν δέησίν μου· δὸς προσοχήν εἰς
ἐμέ, καὶ ἄκουσόν μου.

2 Ἐλυπήθην, ὅτε συνεχῶς ἐμελέ-
των (τὰ κακὰ μου), καὶ ἐταράχθην
ἀπὸ τὴν (ἐπαπειλητικὴν) φωνὴν τοῦ
ἐχθροῦ μου, καὶ ἀπὸ τὴν θλίψιν τοῦ
ἀμαρτωλοῦ.

3 Διότι αὐτοὶ ἐγύρισαν κατ' ἐμοῦ
τὴν ἀνομον (βουλὴν) των, καὶ, ὅτε ὤρ-
γίζοντο, ἐφύλαττον παθος κατ' ἐμοῦ.

4 Ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμέ.

5 Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος.

6 Καὶ εἶπα, Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς; καὶ πετασθήσομαι, καὶ καταπαύσω.

7 Ἴδου, ἐμάκρυνα φυγαδεύων, καὶ ἠλίσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ.

8 Προσεδεχόμεν τὸν Θεὸν, τὸν σώζοντά με ἀπὸ ὀλιγοψυχίας, καὶ ἀπὸ καταϊγίδος.

9 Καταπόντισον, Κύριε, καὶ καταδίελε τὰς γλώσσας αὐτῶν ὅτι εἶδον ἀνομίαν, καὶ ἀντιλογίαν ἐν τῇ πόλει.

10 Ἡμέρας καὶ νυκτὸς κυκλώσει αὐτὴν ἐπὶ τὰ τείχη αὐτῆς, καὶ ἀνομία καὶ κόπος ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ ἀδικία.

11 Καὶ οὐκ ἐξέλιπεν ἐκ τῶν πλατειῶν αὐτῆς τοκος καὶ δόλος.

12 Ὅτι εἰ ὁ ἔχθρὸς ὠνειδισέ με, ὑπήνεγκα ἄν.

13 Καὶ εἰ ὁ μισῶν ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορῆμόνησεν, ἐκρύβην ἄν ἀπ' αὐτοῦ.

14 Σὺ δὲ ἄνθρωπε ἰσούψυχε, ἡγεμῶν μου, καὶ γνωστὲ μου.

15 Ὅς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγλύκανάς μοι ἐδέσματα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθημεν ἐν ὁμοιοίᾳ.

16 Ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ' αὐτούς, καὶ καταβήτωσαν εἰς ἄδου ζῶντες.

17 Ὅτι πονηρία ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν.

18 Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου.

4 Ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐντός μου, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπάνω μου.

5 Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν εἰς ἐμέ, καὶ σκότος μὲ ἐσκέπασε.

6 Καὶ εἶπα, Ποίος θέλει μοὶ δῶσθαι πτερὰ, ὡς (εἶναι τὰ πτερὰ) τῆς περιστερᾶς, (μὲ τὰ ὁποῖα) νὰ πετάσω καὶ νὰ φθάσω εἰς ἀσφαλῆ τόπον;

7 Ἴδου, φεύγων ἐμακρύνθη, καὶ ἐκατοίκησα ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς ἐρήμους τόπους.

8 Περιέμενον τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖός με ἐλευθεράνει ἀπὸ τὴν ὀλιγοψυχίαν καὶ ἀπὸ τρικυμίας.

9 Καταβύθισον (αὐτούς), Κύριε, καὶ διάσπασον τὰς γλώσσας ταν, διότι βλέπω ἀνομίαν καὶ διχονοίαν εἰς τὴν πόλιν.

10 Καὶ (ἡ ἀνομία) ἡμέραν καὶ νύκτα τὴν περικυκλώνει καὶ ἕως εἰς τὰ τείχη, καὶ εἰς τὴν μέσσην τῆς εὐρίσκονται καὶ ἀνομία, καὶ κόπος καὶ ἀδικία.

11 Καὶ δὲν ἔλειψαν ποτε ἀπὸ τὰς πλατείας τῆς τοκισμὸς καὶ δολιότης.

12 Διότι, ἂν ὁ ἔχθρὸς ἤθελε μὲ ὠνειδίσῃ, ἤθελον ὑποφέρῃ.

13 Καὶ ἂν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖός με μισεῖ, ἤθελον εἶπῃ πικροὺς λογους ἐναντίον μου, ἤθελον κρυβῆ ἀπὸ αὐτόν.

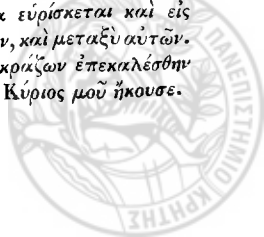
14 Ἄλλ' (εἶσαι) σὺ ὁμόψυχός μου ἄνθρωπος, καὶ πρῶτος σύμβουλός μου, καὶ γνώριμός μου.

15 Ὁ ὁποῖός με εὐχαρίστησιν συνέτραγες εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ ἐμέ, καὶ ὁμοῦ ὑπηγάγομεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μὲ ὁμοιοίαν.

16 Θάνατος ἄς ἔλθῃ αἰφνιδίως εἰς αὐτούς, καὶ ζωντανοὶ ἄς καταβῶσιν εἰς τὸν ἄδην.

17 Διότι κακία εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰς κατοικίας ταν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν.

18 Ἐγὼ ὅμως κράζων ἐπεκλήσθην τὸν Θεὸν, καὶ ὁ Κύριος μου ἤκουσε.

19 Ἐσπέρας καὶ πρωὶ καὶ μεσημβρίας
διηγήσομαι καὶ ἀπαγγελῶ, καὶ εἰ-
σακούσεται τῆς φωνῆς μου.

20 Λυτρώσεται ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν
μου ἀπὸ τῶν ἐγγιζόντων μοι, ὅτι
πολλοὶ ἦσαν σὺν ἐμοί.

21 Εἰσακούσεται ὁ Θεὸς, καὶ τα-
πεινώσει αὐτοὺς ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν
αἰῶνων.

22 Οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἀντάλ-
λαγμα, ὅτι οὐκ ἐφοβήθησαν τὸν
Θεόν· ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐν
τῷ ἀποδιδόναι.

23 Ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐ-
τοῦ· διεμερίσθησαν ἀπὸ ὀργῆς τοῦ
προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἤγγισαν αἰ
καρδίαι αὐτῶν.

24 Ἠπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν
ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοὶ εἰσι βολίδες.

25 Ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέ-
ριμάν σου, καὶ αὐτὸς σε διαθρέψει·
οὐ δώσει εἰς τὸν αἰῶνα σάλον τῷ
δικαίῳ.

26 Σὺ δὲ ὁ Θεὸς κατάξεις αὐτοὺς
εἰς φρέαρ διαφθορᾶς.

27 Ἄνδρες αἱμάτων καὶ δολιότη-
τος οὐ μὴ ἡμισεύσωσι τὰς ἡμέρας
αὐτῶν· ἐγὼ δὲ, Κύριε, ἐλπῶ ἐπὶ σέ.

ΨΑΛ. νε'. LV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀπὸ
τῶν ἁγίων μεμακρυσμένου, τῷ
Δαβὶδ εἰς στηλογραφίαν, ὅποτε
ἐκράτησαν αὐτὸν οἱ ἀλλόφυλοι
ἐν Γέθ.

ἘΛΕΗΣΟΝ με ὁ Θεὸς, ὅτι κατε-
πάτησέ με ἄνθρωπος, ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν πολεμῶν ἔθλιψέ με.

2 Κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροὶ μου
ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅτι πολλοὶ οἱ πο-

19 Τὴν ἑσπέραν, καὶ τὸ πρωὶ καὶ
τὸ μεσημέριον θέλω διηγεῖσθαι καὶ
θέλω κηρύττειν (τὰς θλίψεις μου), καὶ
θέλει ἀκούσῃ τὴν φωνὴν μου.

20 Καὶ θέλει διασώσῃ ἀσφαλῶς
τὴν ζωὴν μου ἀπὸ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοί
με πολιορκοῦσι, διότι πολλοὶ εἶναι
κατ' ἐμοῦ.

21 Ὁ Θεὸς θέλει ἀκούσῃ, καὶ θέλει
τοὺς ταπεινώσῃ, ὁ ὁποῖος αἰωνίως
διαμένει.

22 Ἐπειδὴ οὗτοι δὲν μεταβάλλον-
ται, διότι δὲν φοβοῦνται τὸν Θεόν,
(διὰ τοῦτο) ἐξήπλωσε τὴν χεῖρα του
διὰ νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς (τὰ ἐπί-
χειρα).

23 Αὐτοὶ ἐμίαναν τὴν διαθήκην
του, καὶ διεσκορπίσθησαν μετὰ τὴν ὀργὴν
τοῦ προσώπου του, καὶ (τότε) ἦλθον
σχεδὸν εἰς αἴσθησιν αἰ καρδίαι των.

24 Ἀπαλότερα ἀπὸ τὸ ἔλαιον εἶναι
τὰ λόγια των, αὐτοὶ ὅμως εἶναι καθ'
αὐτὸ βέλη.

25 Ῥίψον εἰς τὸν Κύριον τὴν φρον-
τίδα σου, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ θρέψῃ·
δὲν θέλει ποτὲ συγχωρήσῃ νὰ πέσῃ
εἰς ταραχὴν ὁ δίκαιος.

26 Ἀλλὰ σὺ, ὦ Θεέ, θέλεις τοὺς
ρίψῃ εἰς τὸ πηγάδιον τῆς διαφθορᾶς.

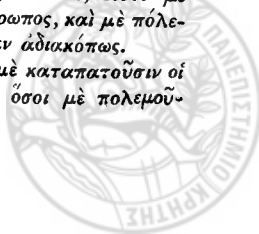
27 Οἱ φονικοὶ καὶ δόλιοι ἄνθρωποι
δὲν φθάνουσιν εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ἡλικίας
των· ἐγὼ ὅμως εἰς σὲ θέλω ἐλπίζειν,
Κύριε.

ΨΑΛ. νε'. LV.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος
ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰ ἅγια, ὁ Δα-
βὶδ ἐστηλογράφησεν, ὅτε τὸν ἐ-
κράτησαν οἱ ἀλλόφυλοι εἰς τὴν
Γέθ.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεέ, διότι με
κατεπάτησεν ἄνθρωπος, καὶ με πόλε-
μον με κατάθλιψεν ἀδιακόπως.

2 Καθ' ἡμέραν με καταπατοῦσιν οἱ
ἐχθροὶ μου, διότι ὅσοι με πολεμοῦ-

λεμοῦντες με ἀπὸ ὕψους.

3 Ἡμέρας οὐ φοβηθήσομαι, ἐγὼ δὲ ἐλπῶ ἐπὶ σέ.

4 Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινέσω τοὺς λόγους μου, ἐπὶ τῷ Θεῷ ἠλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι σάρξ.

5 Ὅλην τὴν ἡμέραν τοὺς λόγους μου ἐβδελύσσοντο, κατ' ἐμοῦ πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν εἰς κακόν.

6 Παιροκῆσουσι καὶ κατακρύψουσιν αὐτοί, τὴν πτέρναν μου φυλάξουσιν.

7 Καθὰπερ ὑπέμειναν τὴν ψυχὴν μου, ὑπὲρ τοῦ μηθενὸς ὡσεὶ αὐτοὺς, ἐν ὀργῇ λαοὺς καταΐξεις.

8 Ὁ Θεὸς, τὴν ζωὴν μου ἐξήγγειλά σοι, ἔθου τὰ δακρυὰ μου ἐνώπιον σου.

9 Ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ σου, ἐπιστρέψουσιν οἱ ἐχθροί μου εἰς τὰ ὀπίσω.

10 Ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσομαι σε, ἰδοὺ ἔγνων ὅτι Θεὸς μου εἶ σύ.

11 Ἐπὶ τῷ Θεῷ αἰνέσω ῥῆμα, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ αἰνέσω λόγον· ἐπὶ τῷ Θεῷ ἠλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

12 Ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς εὐχαί, ἕως ἀποδώσω αἰνέσεώς σου.

13 Ὅτι ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἀπὸ δακρῶν, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος, εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν φωτὶ ζώντων.

σιν ἀπὸ ὕψους (μὲ δυναστείαν) εἶναι πολλοί.

3 Εἰς καιρὸν ἡμέρας δὲν θέλω φοβηθῆ, διότι ἐγὼ ἐλπίζω εἰς σέ.

4 Εἰς τὸν Θεὸν θέλω κάμη εὐπροσδέκτους τοὺς λόγους μου, εἰς τὸν Θεὸν ἔχω τὴν ἐλπίδα μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ, ὅ, τι καὶ ἂν κάμη εἰς ἐμέ ὁ ἄνθρωπος.

5 Πάντοτε ἀποστρέφοντο τοὺς λόγους μου, ὅλοι των οἱ διαλογισμοὶ (ἀποβλέπουσιν) εἰς τὸ νὰ μὲ κακοποιήσωσιν.

6 Αὐτοὶ θέλουσι συνελθῆ εἰς τὸ αὐτὸ, καὶ θέλουσι κρούπη (ἐαυτοὺς), καὶ θέλουσι παρατηρῆ τὰ ἴχνη μου.

7 Καθὼς αὐτοὶ ἐκαρτέρησαν (διὰ νὰ σηκώσωσι) τὴν ζωὴν μου, οὕτω θέλεις τοὺς ἀπορρίψῃ ὡς μηδὲν, καὶ μὲ τὴν ὀργὴν σου θέλεις συντρίψῃ (αὐτοὺς) τοὺς λαοὺς.

8 Ὡ Θεέ, ἐγὼ ἐφάνερωσα λεπτομερῶς εἰς σέ τὴν ζωὴν μου, καὶ εἶδες ἔμπροσθέν σου (χεομένα) τὰ δακρυὰ μου.

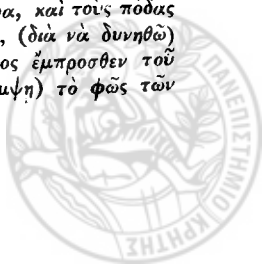
9 Καὶ καθὼς ὑπεσχέθης, οἱ ἐχθροί μου θέλουσι γυρίσῃ ἄπρακτοι εἰς τὰ ὀπίσω.

10 Εἰς ὅποιαν ἡμέραν ἤθελον σὲ ἐπικαλεσθῆ, τότε ἀμέσως γνωρίζω ὅτι σὺ εἶσαι Θεὸς μου.

11 Ἐγὼ θέλω κάμη ἀρεστὸν τὸν λόγον μου διὰ τὸν Θεὸν, καὶ διὰ τὸν Κύριον θέλω κάμη ἀρεστὴν τὴν ὁμιλίαν μου· εἰς τὸν Θεὸν ἔχω τὰς ἐλπίδας μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ, ὅ, τι καὶ ἂν κάμη εἰς ἐμέ ὁ ἄνθρωπος.

12 Εἶναι εἰς τὴν ἐνθυμησίαν μου αἱ ὑποσχέσεις τῆς δοξολογίας σου, ὦ Θεέ, τὰς ὁποίας θέλω σοὶ ἀποδώσῃ.

13 Διότι ἠλευθέρωσας τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν θάνατον, τὰ ὀμμάτά μου ἀπὸ τὰ δακρυὰ, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήμα, (διὰ νὰ δυναθῶ) νὰ φανῶ εὐαρεστος ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου, (ὅταν λάμπῃ) τὸ φῶς τῶν ζώντων.

ΨΑΛ. νς'. LVI.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· τῷ Δαβὶδ εἰς στηλογραφίαν, ἐν τῷ αὐτὸν ἀποδιδράσκειν ἀπὸ προσώπου Σαοὺλ εἰς τὸ σπήλαιον.

ἘΛΕΗΣΟΝ με ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου·

2 Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπῶ, ἕως οὗ παρέλθοι ἡ ἀνομία.

3 Κεκραξομαι πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Ὑψιστον, τὸν Θεὸν τὸν εὐεργετήσαντά με.

4 Ἐξαπέστειλεν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔσωσέ με, ἔδωκεν εἰς ὕνειδος τοὺς καταπατοῦντάς με.

5 Ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ, καὶ ἔρρύσατο τὴν ψυχὴν μου ἐκ μέσου σκυμνῶν· ἐκομήθην τεταραγμένος.

6 Υἱοὶ ἀνθρώπων, οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὄπλα καὶ βέλη, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξεῖα.

7 Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

8 Παγῖδα ἠτοίμασαν τοῖς ποσὶ μου, καὶ κατέκαμψαν τὴν ψυχὴν μου·

9 Ὠρυξαν πρὸ προσώπου μου βόθρον, καὶ ἐνέπεσαν εἰς αὐτόν.

10 Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός, ἔτοίμη ἡ καρδία μου· ἄσομαι καὶ ψαλῶ (ἐν τῇ δόξῃ σου).

11 Ἐξεγέρθητι ἡ δόξα μου, ἐξεγέρθητι ψαλτήριον καὶ κιθάρα, ἐξεγεροθήσομαι ὄρθρου.

12 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς,

ΨΑΛ. νς'. LVI.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ὁ Δαβὶδ ἔγραψεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν, ὅτε ἔφευγεν ἀπὸ τὸν Σαοὺλ, εὐρεθεὶς εἰς ἓν σπήλαιον.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεέ, ἐλέησόν με, διότι εἰς σὲ ἔχει τὰς βεβαίας ἐλπίδας ἡ ψυχὴ μου·

2 Καὶ ἐγὼ θέλω ἐλπίζῃ εἰς σκέπη τῶν πτερυγῶν σου, ἕως οὗ νὰ περάσῃ ἡ ἀνομία.

3 Ἐγὼ θέλω φωνάξῃ εἰς τὸν Ὑψιστον Θεόν, εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος με εὐηργέτησε.

4 Ἔστειλε (τὴν βοηθειάν του) ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ με ἠλευθέρωσε, καὶ ἀποκατέστησεν ὕνειδος ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι με κατεπάτουν.

5 Ὁ Θεός ἔστειλε τὸ ἔλεός του, καὶ τὴν ἀλήθειάν του, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν μέσην μικρῶν λεονταρίων· ἐγὼ ἐκομήθην τεταραγμένος.

6 Οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἔχουσιν ὀδόντια ὡς ὄπλα καὶ βέλη, καὶ ἡ γλῶσσα των εἶναι μάχαιρα κοπεριά.

7 ὦ Θεέ, δεῖξον (ὅτι κατοικεῖς) εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, καὶ (ὡς δειχθῆ) ἡ δόξα σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

8 Λύτοὶ ἠτοίμασαν παγῖδα εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ ἐταπείνωσαν τὴν ψυχὴν μου·

9 Αὐτοὶ ἔσκαψαν λάκκον ἔμπροσθέν μου, καὶ ἔπεσον οἱ ἴδιοι μέσα εἰς αὐτόν.

10 Ἡ καρδία μου, ὦ Θεέ, εἶναι ἔτοίμη, ἡ καρδία μου εἶναι ἔτοίμη· ἐγὼ θέλω σὲ ὑμνήσῃ, καὶ θέλω ἠχήσῃ (μὲ ὄργανα) τοὺς αἶνους σου, διότι με ἐδόξασας (μὲ σύνεσιν).

11 Κινήθητι εἰς ἐνέργειαν, σὺ ἡ ἐνδοξος σύνεσίς μου, κινήθητι εἰς ἐνέργειαν σὺ ψαλτήριον, καὶ σὺ κιθάρα· ἐγὼ θέλω κινήθῃ εἰς ἐργασίαν ἀπὸ πρωίας.

12 Ἐγὼ θέλω σὲ δοξολογήσῃ, Κύ-

Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσιν.

13 Ὅτι ἐμεγαλύνθη ἕως τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

14 Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

ΨΑΛ. νς'. LVII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· τῷ Δαβιδ εἰς στηλογραφίαν.

Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε, εὐθείας κρίνετε υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

2 Καὶ γὰρ ἐν καρδίᾳ ἀνομίαν ἐργάζεσθε, ἐν τῇ γῇ ἀδικίαν αἱ χεῖρες ὑμῶν συμπλέκουσιν.

3 Ἀπηλοτριώθησιν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ μήτρας, ἐπλανήθησαν ἀπὸ γαστροῦ, ἐλάλησαν ψευδῆ.

4 Θυμὸς αὐτοῖς κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ὄφεως, ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς, καὶ βουούσης τὰ ὦτα αὐτῆς.

5 Ἦτις οὐκ εἰσακούσεται φωνῆς ἐπαδόντων, φαρμακοῦ τε φαρμακευομένη παρά σοφοῦ.

6 Ὁ Θεὸς συντρίψει τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν ὁ Κύριος.

7 Ἐξουδενωθήσονται ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον· ἐκτενεῖ τὸ τόξον αὐτοῦ ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν.

8 Ὡσεὶ κηρὸς τακεῖς ἀντικναιρεθήσονται, ἐπεσε πῦρ ἐπ' αὐτοὺς, καὶ οὐκ εἶδον τὸν ἥλιον.

ριε, παρῆρσία μεταξὺ τῶν λαῶν, θέλω ψάλη (τὴν δόξαν σου) μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.

13 Διότι τὸ ἔλεός σου ὑψώθη ἕως τοὺς οὐρανούς, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τὰ νέφη.

14 Ὡ Θεέ, δεῖξον (ὅτι κατοικεῖς) εἰς τὰ ὑψη τῶν οὐρανῶν, καὶ (ὡς δειχθῆ) ἡ δόξα σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

ΨΑΛ. νς'. LVII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ὁ Δαβιδ ἔβαλεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν.

ἌΝ κατὰ ἀλήθειαν, ὧ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὁμιλήτε βέβαια τὴν δικαιοσύνην, κάμνετε καὶ τὰς κρίσεις σας δικαίας.

2 Ὅμως (ἐκ τοῦ ἐναντίου) μελετᾶτε πραγματικῶς τὴν ἀνομίαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας, καὶ αἱ χεῖρες σας πολυειδῶς πράττουσι τὴν ἀδικίαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

3 Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπεμακρύνθησαν (τῆς δικαιοσύνης) εὐθὺς καθὼς ἐγεννήθησαν, ἐπλανήθησαν (ἅμικ ἐξεληθόντες) ἀπὸ τὴν κοιλίαν (τῆς μητροῦ των), ἐλάλησαν ψευδῆ.

4 Ὁ θυμὸς των εἶναι ὅμοιος (μὲ τὸν θυμὸν) τοῦ ὄφεως, καὶ ὅμοιος (μὲ τὸν θυμὸν) τῆς κωφῆς ἀσπίδος, ἡ ὁποία (μόνη) κλείει τὰ ὦτά της.

5 Καθότι αὐτὴ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῶν ἐπαοιδῶν, μήτε ὅταν γοητεύηται ἀπὸ σοφὸν μάγον.

6 Ὁ Θεὸς θέλει συντρίψῃ τὰ ὀδόντια των μέσα εἰς τὸ στόμα των, καὶ ὁ Κύριος ἔκαμε τρίμματα τὰς σιαγόνας τῶν λεονταρίων.

7 Αὐτοὶ θέλουσι γένη ὡς οὐδὲν, καθὼς τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον τρέχει· (ὁ Κύριος) θέλει ἐκτείνῃ τὸ τόξον του, ἕως οὗ αὐτοὶ διόλου νὰ ἀδυνατήσωσι.

8 Καθὼς τὸ κηρίον θερμαινόμενον ἀναλύεται, (οὕτω) καὶ αὐτοὶ θέλουσι ἀναλυθῆ, πῦρ ἐπεσεν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ δὲν εἶδον τὸν ἥλιον.

9 Πρὸ τοῦ συνιέναι τὰς ἀκάνθας αὐτῶν τὴν ῥάμνον, ὡσεὶ ζῶντας ὡσεὶ ἐν ὄργῃ καταπίεται αὐτούς.

10 Εὐφρανθήσεται δίκαιος ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν, τὰς χεῖρας αὐτοῦ νίφεται ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

11 Καὶ ἐρεῖ ἄνθρωπος, Εἰ ἄρα ἐστὶ καρπὸς τῷ δικαίῳ, ἄρα ἐστὶν ὁ Θεὸς κρίνων αὐτούς ἐν τῇ γῆ.

ΨΑΛ. νη'. LVIII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· τῷ Δαβὶδ, εἰς στηλογραφίαν, ὅποτε ἀπέστειλε Σαοὺλ, καὶ ἐφύλαξε τὸν οἶκον αὐτοῦ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν.

ἘΞΕΛΟΥ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεὸς, καὶ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ λύτρωσαί με.

2 Ῥῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν, καὶ ἐξ ἀνδρῶν αἱμάτων σώσον με.

3 Ὅτι ἰδοὺ ἐθήρευσαν τὴν ψυχὴν μου, ἐπέθεντο ἐπ' ἐμὲ κραταιοί.

4 Οὔτε ἡ ἀνομία μου, οὔτε ἡ ἁμαρτία μου, Κύριε· ἄνευ ἀνομίας ἔδραμον, καὶ κατεύθυνα.

5 Ἐξεγέρθητι εἰς συνάντησίν μου, καὶ ἴδε· καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ,

6 Πρόσχευε τοῦ ἐπισκέψασθαι πάντα τὰ ἔθνη· μὴ οἰκτειρήσῃς πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν.

9 Πρὸ τοῦ νὰ καταλάβωσιν αἱ ἀκανθαὶ τῶν (τὴν σκληρότητα) τῆς ῥάμνου (ἀκανθάδους δένδρου), θέλει τοὺς καταπῆν σχεδὸν ζωντανούς μὲ τὴν ὄργην του.

10 Ὁ δίκαιος θέλει εὐφρανθῆ, ὅταν ἴδῃ (ὅτι ὁ Θεὸς) ἐκδικεῖται τοὺς κακούς, καὶ θέλει πλύνῃ τὰς χεῖρας του (ἀπὸ τὸν μολυσμὸν) τοῦ αἵματος τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

11 Καὶ πᾶς ἄνθρωπος θέλει εἶπῃ, Ἐπειδὴ καὶ ὁ δίκαιος ὑπολαμβάνει ὁμολογουμένως καρπὸν (τῆς δικαιοσύνης του), ἄρα ὑπάρχει ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος κρίνει αὐτούς (τοὺς ἀνθρώπους) ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

ΨΑΛ. νη'. LVIII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν ἔβιαλεν ὁ Δαβὶδ, ὅτε ἔστειλεν ὁ Σαοὺλ, καὶ ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ.

ἘΛΕΥΘΕΡΩΣΟΝ με ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Θεέ, καὶ σώσον με ἀπὸ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σηκώνονται κατ' ἐμοῦ.

2 Λύτρωσαί με ἀπὸ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν, καὶ σώσον με ἀπὸ τοὺς αἰμοβόρους ἀνθρώπους.

3 Διότι ἰδοὺ αὐτοὶ ἐγγίζουσι νὰ λάβωσι τὴν ψυχὴν μου, καὶ δυνατοὶ (ὄντες) ὤρμησαν ἐναντίον μου.

4 Μῆτε ἡ ἀνομία μου, μῆτε ἡ ἁμαρτία μου, Κύριε, (εἶναι αἰτία)· ἀλλ' ἐγὼ ἐπεριπάτησα χωρὶς ἀνομίαν, καὶ ἔζησα μὲ δικαιοσύνην.

5 Σηκώθητι (Κύριε) διὰ νὰ φθάσῃς ὅπου εἶμαι, καὶ ἴδε (τὸν κίνδυνόν μου)· καὶ σὺ, Κύριε, (ὅστις εἶσαι) ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ,

6 Λάβε πρόνοιαν διὰ νὰ ἐπισκεφθῆς ὅλα τὰ ἔθνη· μὴ κάμῃς ἔλεος εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν.

7 Ἐπιστρέψουσιν εἰς ἐσπέραν, καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων, καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

8 Ἰδοῦ, αὐτοὶ ἀποφθέγγονται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ῥομφαία ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν· ὅτι τίς ἤκουσε;

9 Καὶ σὺ, Κύριε, ἐκεγάλασαι αὐτούς, ἐξουθενώσεις πάντα τὰ ἔθνη.

10 Τὸ κράτος μου πρὸς σὲ φυλάξω, ὅτι σὺ ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ· ὁ Θεὸς μου, τὸ ἔλεός σου προφθάσει με.

11 Ὁ Θεὸς μου δείξει μοι ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου· μὴ ἀποκτείνῃς αὐτούς, μήποτε ἐπιλάβωνται τοῦ νόμου σου.

12 Διασκορπίσον αὐτούς ἐν τῇ δυνάμει σου, καὶ κατάγαγε αὐτούς ὁ ὑπερασπιστὴς μου, Κύριε.

13 Ἀμαρτία στόματος αὐτῶν, λόγος χειλέων αὐτῶν· καὶ συλληφήτωσαν ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῶν.

14 Καὶ ἐξ ἀράς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται, ἐν συντελείᾳ, ἐν ὀργῇ συντελείας, καὶ οὐ μὴ ὑπάρξωσι.

15 Καὶ γνώσονται ὅτι ὁ Θεὸς δεσπόζει τοῦ Ἰακώβ, καὶ τῶν περάτων τῆς γῆς.

16 Ἐπιστρέψουσιν εἰς ἐσπέραν, καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων, καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

17 Αὐτοὶ διασκορπισθήσονται τοῦ φαγεῖν, ἐὰν δὲ μὴ χορτασθῶσι, καὶ γογγύσουσιν.

18 Ἐγὼ δὲ ἄσσομαι τῇ δυνάμει σου, καὶ ἀγαλλιάσομαι τοπρῶι τὸ ἔλεός σου·

7 Αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστρέψῃ τελευταῖον, καὶ θέλουσι πεινάσῃ, καθὼς ὁ σκύλος, καὶ θέλουσι περιφέρεσθαι περίξ τῆς πόλεως.

8 Βεβαίως αὐτοὶ θέλουσι λαλήσῃ (κατ' ἐμοῦ) μὲ τὸ στόμα των, καὶ εἰς τὰ χεῖλη των ἔχουσι σπαθίον, διότι (λέγουσι), ποῖος (μᾶς) ἤκουσε;

9 Σὺ ὅμως, Κύριε, θέλεις τοὺς ἀποδείξῃ γέλωτα, καὶ θέλεις καταστήσῃ ὡς μηδὲν ὅλα τὰ ἔθνη.

10 Εἰς σὲ θέλω φυλάξῃ τὴν δυνάμιν μου, διότι σὺ εἶσαι, ὦ Θεέ, ὁ ὑπερασπιστὴς μου· τὸ ἔλεός σου, ὦ Θεέ μου, θέλει μὲ προφθάσῃ.

11 Ὁ Θεὸς μου θέλει μοι δείξῃ (πῶς ἐκδικεῖται) ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς μου· μὴ τοὺς φονεύσῃς, διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃς διόλου τὸν νόμον σου.

12 Διασκορπίσέ τους μὲ τὴν δυνάμιν σου, καὶ ρίψαι τους (ἀπὸ τὸ ὕψος των), Κύριε, ὁ ὁποῖός εἶσαι ὁ ὑπερασπιστὴς μου.

13 (Τοῦτο ἄς γένη) διὰ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ στόματός των, καὶ διὰ τὸν λόγον τῶν χειλέων των· καὶ ἄς πιασθῶσιν (αἰχμάλωτοι) ἐν ᾧ εἶναι τόσον ὑπερήφανοι.

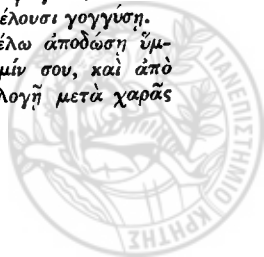
14 Καὶ θέλουσι διακηρυχθῆ ὡς καταπραμένοι, καὶ ὡς ψευδολογοί, ὅταν ἀπολεσθῶσι· θέλουσιν ἀπολεσθῆ μὲ ὀργὴν, καὶ δὲν θέλουσιν ὑπάρξῃ πλέον.

15 Καὶ (τότε) θέλουσι καταλάβῃ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Κύριος καὶ τοῦ Ἰακώβ, καὶ ὅλης τῆς ἐκτάσεως τῆς γῆς.

16 Αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστρέψῃ τελευταῖον, καὶ θέλουσι πεινάσῃ, ὡς κύων, καὶ θέλουσι περιφέρεσθαι περίξ τῆς πόλεως.

17 Αὐτοὶ θέλουσι διασκορπισθῆ διὰ (νὰ εὐρωσι τί) νὰ φάγωσι, καὶ ἂν δὲν χορτασθῶσι, θέλουσι γογγύσῃ.

18 Ἐγὼ ὅμως θέλω ἀποδωσῆ ὑμῖν εἰς τὴν δυνάμιν σου, καὶ ἀπὸ πρῶιας θέλω δοξολογῆ μετὰ χαρᾶς τὸ ἔλεός σου·

19 Ὅτι ἐγενήθης ἀντιλήπτωρ μου, καὶ καταφυγὴ μου, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου.

20 Βοηθός μου εἶ, σοι ψαλῶ ὅτι σὺ ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου τὸ ἔλεός μου.

ΨΑΛ. νθ'. LIX.

Εἰς τὸ τέλος, τοῖς ἀλλοιωθησομένοις· εἰς στηλογραφίαν τῷ Δαβὶδ, εἰς διδασκαλίαν, ὅποτε ἐνεπύρισε τὴν Μεσοποταμίαν Συρίας, καὶ τὴν Συρίαν Σοβὰ, καὶ ἐπέστρεψεν Ἰωάβ, καὶ ἐπάταξε τὸν Ἐδῶμ ἐν τῇ φάραγγι τῶν ἀλῶν, δώδεκα χιλιάδας.

Ὁ ΘΕΟΣ ἀπέσω ἡμᾶς, καὶ καθεῖλες ἡμᾶς ὠργίσθης, καὶ ὠκτείρησας ἡμᾶς.

2 Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας αὐτήν, ἴασαι τὰ συντρίμματά αὐτῆς, ὅτι ἐσαλεύθη.

3 Ἐδειξας τῷ λαῷ σου σκληρὰ, ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως.

4 Ἐδωκας τοῖς φοβουμένοις σε σημείωσιν, τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τόξου.

5 Ὅπως ἂν ῥυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον τῇ δεξιᾷ σου, καὶ ἐπάκουσόν μου.

6 Ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· Ἀγαλλιάσομαι, καὶ διαμεριῶ Σίκιμα, καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω.

7 Ἐμός ἐστι Γαλααδ καὶ ἐμός ἐστι Μανασσή, καὶ Ἐφραὶμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου.

8 Ἰούδας βασιλεὺς μου· Μωάβ λέβητος τῆς ἐλπίδος μου·

19 Διότι σὺ ἐγενήθης ὑπερασπιστής μου, καὶ καταφυγιόν μου ἐν καιρῷ θλίψεώς μου.

20 Σὺ εἶσαι βοηθός μου, καὶ εἰς σέ θέλω ψάλλῃ (ὑμνοῦς), διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖός με ὑπερασπίζεσαι, σὺ, ὦ Θεέ, εἶσαι τὸ ἔλεός μου.

ΨΑΛ. νθ'. LIX.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ἐκείνους, οἵτινες θέλουσιν ἀλλοιωθῆ· αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν ἔβαλεν ὁ Δαβὶδ πρὸς διδασκαλίαν, ὅτε κατέκαυσε τὴν Μεσοποταμίαν τῆς Συρίας, καὶ τὴν Συρίαν Σοβὰ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ Ἰωάβ, καὶ ἐκτύπησε τὸν Ἐδῶμ εἰς τὴν φάραγγα τῶν ἀλῶν, (νικήσας) δώδεκα χιλιάδας.

Ὁ ΘΕΕ, σὺ μᾶς ἀπέρριψας, καὶ μᾶς ἠφάνισας· σὺ ὠργίσθης, καὶ (πάλιν) ἔλαβες οἶκτον δι' ἡμᾶς.

2 Σὺ ἐσεισας ὅλην τὴν γῆν, καὶ ὅλην ὁμοῦ τὴν ἐτάραξας· ἰάτρευσαι ὅσα εἰς αὐτὴν συντετρίβησαν, διότι ὅλη ἐκινήθη.

3 Σὺ ἐνήργησας ὥστε νὰ ἴδῃ ὁ λαός σου σκληρὰ, μᾶς ἐπότισας (πικρὸν) οἶνον (διὰ νὰ ἔλθωμεν) εἰς κατανύξιν.

4 Σὺ ἔδωκας σημείον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σέ φοβοῦνται, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ κτύπημα τοῦ τόξου.

5 Διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσι (λοιπὸν) οἱ ἀγαπητοί σου, ἐπάκουσόν μου, καὶ σῶσον με μετὰ τὴν δεξιάν σου.

6 Ὁ Θεὸς ὠμίλησεν εἰς τὸν ἅγιόν του· Ἐγὼ θέλω χαρῆ, καὶ θέλω διαμοιράσῃ τὴν γῆν Σίκιμα, καὶ θέλω μετρήσῃ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν.

7 Ὁ Γαλααδ εἶναι ἰδιός μου, καὶ ὁ Μανασσή εἶναι ἰδιός μου, καὶ ὁ Ἐφραὶμ εἶναι ἡ δύναμις τῆς κεφαλῆς μου.

8 Ὁ Ἰούδας εἶναι βασιλεὺς (τῶν τόπων) μου· ὁ Μωάβ εἶναι τὸ χωρητικὸν ἀγγεῖον τῆς ἐλπίδος μου·

9 Ἐπὶ τὴν Ἰδουμαϊάν ἐκτενῶ τὸ ὑπόδημά μου· ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάχθησαν.

10 Τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιτοχῆς; ἢ τίς ὀδηγήσει με ἕως τῆς Ἰδουμαίας;

11 Οὐχὶ σὺ, ὁ Θεὸς, ὁ ἀποσάμενος ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ ὁ Θεὸς ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν;

12 Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

13 Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν, καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας ἡμᾶς.

ΨΑΛ. Ξ'. LX.

Εἰς τὸ τέλος· ἐν ὕμνοις τῷ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ ὁ Θεὸς τῆς δεήσεώς μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

2 Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα, ἐν τῷ ἀκηδίασαι τὴν καρδίαν μου· ἐν πέτρᾳ ὑψώσας με.

3 Ὡδήγησάς με, ὅτι ἐγενήθης ἐλπίς μου, πύργος ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ.

4 Παροικήσω ἐν τῷ σκηνώματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας, σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

5 Ὅτι σὺ, ὁ Θεὸς, εἰσήκουσας τῶν εὐχῶν μου· ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου.

6 Ἡμέρας ἐφ' ἡμέρας τοῦ βασιλέως προσθήσεις, τὰ ἔτη αὐτοῦ ἕως ἡμέρας γενεᾶς καὶ γενεᾶς.

7 Διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔλεος καὶ ἀλήθειαν αὐτοῦ

9 Ἐγὼ θέλω ἐκτανθῆ καὶ θέλω κατικπατήσῃ τὴν Ἰδουμαϊάν· εἰς ἐμὲ ὑπετάχθησαν οἱ ἀλλόφυλοι.

10 Ποῖος θέλει μὲ φέρῃ ἕως τὴν περιτετειχισμένην πόλιν; ἢ ποῖος θέλει μὲ ὀδηγήσῃ ἕως τὴν Ἰδουμαϊάν;

11 Δὲν (θέλεις μὲ ὀδηγήσῃ) σὺ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέρριψας; καὶ δὲν θέλεις γένῃ ὀδηγὸς πλεόν τῶν στρατευμάτων μας;

12 Δὸς εἰς ἡμᾶς βοήθειαν (διὰ τὴν ἐλευθερωθῶμεν) ἀπὸ τῶν θλίψιν, ἐπειδὴ ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία εἶναι ματαία.

13 Μὲ (τὴν βοήθειαν) τοῦ Θεοῦ θέλομεν πράξῃ (ἔργα) δυνατὰ, καὶ αὐτὸς θέλει φέρῃ εἰς τὸ μηδὲν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς θλίβουσι.

ΨΑΛ. Ξ'. LX.

Εἰς τὸ τέλος· περὶ ὕμνων, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, ὦ Θεέ, τῆς δεήσεώς μου, καὶ βάλε προσοχὴν εἰς τὴν προσευχήν μου.

2 Ἐγὼ ἐφώναξα εἰς σὲ ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ἐν ᾧ ἡ καρδία μου ἀπέκαμε (ἀπὸ τὴν θλίψιν)· σὺ μὲ ἔστησας εἰς τὸ ὑψος μᾶς πέτρας.

3 Σὺ μὲ ὠδήγησας, διότι σὺ ἐγενήθης ἡ ἐλπίς μου, καὶ ἰσχυρὸς πύργος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου.

4 Ἐγὼ θέλω κατοικήσῃ μέσα εἰς τὴν σκηνὴν σου αἰωνίως, καὶ θέλω σκεπασθῆ ἀπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν σου.

5 Διότι σὺ, ὦ Θεέ, ἤκουσας τῶν εὐχῶν μου· σὺ ἔδωκας κληρονομίαν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φοβούνται τὸ ὄνομά σου.

6 Σὺ θέλεις προσέθῃ ἡμέρας εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ χρόνοι του (θέλουσιν ἐκτανθῆ) ἕως τὸν καιρὸν τῶν ἐσχάτων γενεῶν.

7 Αὐτὸς θέλει διαμείνῃ αἰωνίως ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ ποῖος δυνα-

τίς ἐκζητήσει;

8 Οὕτως ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας, τοῦ ἀποδοῦναι μετὰς εὐχὰς μου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

ΨΑΛ. ξα'. LXI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Ἰδιούμ· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΟΥΧΙ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχὴ μου; παρ' αὐτῷ γὰρ τὸ σωτήριόν μου.

2 Καὶ γὰρ αὐτὸς Θεὸς μου, καὶ σωτήρ μου, ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ σκαλευθῶ ἐπὶ πλείον.

3 Ἔως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ' ἄνθρωπον; φονεύετε πάντες ὑμεῖς, ὡς τοῖχω κεκλιμένῳ, καὶ φραγμῶ ὠσμένῳ.

4 Πλὴν τὴν τιμὴν μου ἐβουλεύσαντο ἀπόσασθαι· ἔδραμον ἐν δίψῃ· τῷ στόματι αὐτῶν εὐλόγουν, καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτῶν κατηρῶντο.

5 Πλὴν τῷ Θεῷ ὑποτάγητι ἡ ψυχὴ μου, ὅτι παρ' αὐτῷ ἡ ὑπομονὴ μου.

6 Ὅτι αὐτὸς Θεὸς μου, καὶ σωτήρ μου, ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ μεταναστεύσω.

7 Ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου, καὶ ἡ δόξα μου· ὁ Θεὸς τῆς βοηθείας μου, καὶ ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ.

8 Ἐλπίσατε ἐπ' αὐτὸν πᾶσα συγκοπή λαοῦ· ἐκχέατε ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς ἡμῶν.

ται νὰ ἐξερευνησῇ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀλήθειάν του;

8 Μὲ τοιοῦτον τρόπον θέλω ψάλλῃ ἡμῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ αἰωνίως, διὰ νὰ πληρῶσω τὰς χρεωστούμενας ὑποσχέσεις μου ἡμέραν μεθ' ἡμέραν.

ΨΑΛ. ξα'. LXI.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τὸν Ἰδιούμ· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΔΕΝ θέλει ὑποταχθῆ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν Θεόν; (ναί,) διότι ἀπὸ αὐτὸν ἐλπίζω τὴν σωτηρίαν μου.

2 Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς μου, καὶ ὁ σωτήρ μου, καὶ ὁ ὑπερασπιστής μου, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλω κλονισθῆ περιτοότερον.

3 Ἔως πότε ὀρμάτε ἐναντίον εἰς ἓνα (μόνον) ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅμοιος μετὰ τοῖχον κινδυνεύοντα νὰ πέσῃ, καὶ μετὰ φραγμὸν ἐξω γυρισμένον; σεῖς ὅλοι ἐπιθυμεῖτε νὰ φονεύητε.

4 Βέβαια αὐτοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀπορρίψωσι τὴν τιμὴν μου, καὶ ὥρμησαν (κατ' ἐμοῦ) μετὰ δίψαν· μετὰ τὸ στόμα των μετὰ εὐλόγουν, καὶ μετὰ τὴν καρδίαν των μετὰ κατηρῶντο.

5 Μὲ ὅλον τοῦτο σὺ, ὦ ψυχὴ μου, φύλαττε ὑποταγὴν εἰς τὸν Θεόν, διότι ἀπὸ αὐτὸν (προέρχεται) ἡ ὑπομονὴ μου.

6 Καθότι αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς μου, καὶ ὁ σωτήρ μου, καὶ ὁ ὑπερασπιστής μου, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλω κλονισθῆ.

7 Ἀπὸ τὸν Θεόν (κρέμαται) ἡ σωτηρία μου, καὶ ἡ δόξα μου· ἀπὸ τὸν Θεόν προσμένω τὴν βοήθειάν μου, καὶ (ὅλη) μου ἡ ἐλπίς εἶναι εἰς τὸν Θεόν.

8 Ἐλπίσατε εἰς αὐτὸν ὅλοι, ὅσοι συγκροτεῖτε τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ· ἀνακαλύψατε ἔμπροσθέν του τὰς καρδίας σας, διότι ὁ Θεὸς εἶναι βοηθὸς μας.

9 Πλὴν μάταιοι οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ψευδεῖς οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ζυγοῖς· τοῦ ἀδικῆσαι αὐτοὶ ἐκ ματαιότητος ἐπὶ τὸ αὐτό.

10 Μὴ ἐλπίζετε ἐπ' ἀδικίαν, καὶ ἐπὶ ἄρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε· πλοῦτος ἐὰν ῥέῃ, μὴ προστίθεσθε καρδίαν.

11 Ἄπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός, δύο ταῦτα ἤκουσα, ὅτι τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ, καὶ σοῦ, Κύριε, τὸ ἔλεος· ὅτι σὺ ἀποδώσεις ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ξβ'. LXII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

2 Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσικπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου·

3 Ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἄβυσσῶν καὶ ἀνύδρῳ· οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθη σοι, τοῦ ἰδεῖν τὴν δυνάμιν σου, καὶ τὴν δόξαν σου.

4 Ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωῆς, τὰ χεῖλη μου ἐπαινέσουσί σε.

5 Οὕτως εὐλόγησώ σε ἐν τῇ ζωῇ μου, ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀπῶ τὰς χεῖράς μου.

6 Ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθεῖ ἡ ψυχὴ μου, καὶ χεῖλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

7 Εἰ ἐμνημόνεόν σου ἐπὶ τῆς στραμῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροισ ἐμελέτων εἰς σέ· ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου·

9 Πλὴν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων εἶναι μάταιοι, οἱ ἄνθρωποι εἶναι ψευδεῖς εἰς τὰς ζυγαρίας των· καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν ματαιότητά των, συμφωνοῦσιν ὁμοῦ διὰ τὴν ἀδικήσασιν.

10 Μὴ ἐλπίζετε εἰς τὴν ἀδικίαν, καὶ μὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμητε ἄρπαγὰς· ἂν ὁ πλοῦτος (σας) πλημμυρῇ, μὴ προσηλώνετε (εἰς αὐτὸν) τὴν καρδίαν σας.

11 Μίαν φοράν ἐλάλησεν ὁ Θεός, καὶ ἤκουσα αὐτὰ τὰ δύο, (ἐν,) ὅτι εἰς τὸν Θεὸν ἀνήκει ἡ δύναμις, καὶ εἰς σέ, Κύριε, (ἀνήκει) τὸ ἔλεος· (ἄλλο,) ὅτι σὺ θέλεις ἀποδώσῃ εἰς καθένα, ἀναλόγως μὲ τὰ ἔργα του.

ΨΑΛ. ξβ'. LXII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅτε εὕρισκετο εἰς τὴν ἐρημον τῆς Ἰουδαίας.

Ὡ ΘΕΕ, ὦ Θεέ μου, ἀπὸ βαθέος ὄρθρου καταφεύγω εἰς σέ.

2 Σὲ ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ πόσον περισσότερον (σὲ ἐδίψησεν) ἡ σὰρξ μου·

3 Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν γῆν τὴν ἐρημον καὶ ἄβατον καὶ ἀνύδρον ἐπαρρησιάσθην εἰς σέ, διὰ νὰ ἴδω τὴν δυνάμιν σου καὶ τὴν δόξαν σου, καθὼς ἂν εὕρισκόμεν μέσα εἰς τὸν ἅγιον ναόν σου.

4 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι πολὺ προτιμότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν, τὰ χεῖλη μου θέλουσι σὲ ἐπαινέσῃ.

5 Μὲ τέτοιον τρόπον θέλω σὲ εὐλογῆ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, καὶ θέλω σηκῶν τὰς χεῖράς μου (ἐπικαλούμενος) τὸ ὄνομά σου.

6 Εἶθε νὰ χορτασθῇ ἡ ψυχὴ μου ὡς ἀπὸ ἀλειμμα καὶ παχύτητα, καὶ (τότε) τὸ στόμα μου θέλει σὲ ἐπαινέσῃ μὲ χεῖλη ἀπέριου χαρῆς.

7 Ἐπειδὴ σὲ ἐθυμούμην καὶ (ἐυρισκόμενος) ἔπαυον εἰς τὸ στραῦμα μου, (διὰ τοῦτο) καὶ ἀπὸ πρῶτας καταγίνομαι εἰς τὴν μελέτην σου· διότι σὺ ἐγενήθης βοηθός μου·

8 Καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσμαι· ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου.

9 Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς· παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας, μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

10 Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνῶν ἐν αὐτῷ· ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

ΨΑΛ. ξγ'. LXIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Εἰσακούσον, ὁ Θεὸς, τῆς προσευχῆς μου, ἐν τῷ δεεσθίῳ με πρὸς σέ· ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

2 Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν.

3 Οἵτινες ἠκόνησαν ὡς ῥομφαίαν τὰς γλώσσας αὐτῶν, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν, πρᾶγμα πικρὸν, τοῦ κατατοξεύσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

4 Ἐξάπινα κατατοξεύουσιν αὐτὸν, καὶ οὐ φοβηθήσονται· ἐκραταίωσαν ἑαυτοῖς λόγον πονηρόν.

5 Διηγήσαντο τοῦ κρύψαι παγίδα· εἶπον, Τίς ὄψεται αὐτούς;

6 Ἐξηρένησαν ἀνομίαν, ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις.

7 Προσελεύσεται ἄνθρωπος, καὶ καρδία βαθεῖα· καὶ ὑψωθήσεται ὁ Θεός.

8 Καὶ ἐγὼ θέλω χαρῆ μεγάλην (εὐρισκόμενος) εἰς τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου· ἡ ψυχὴ μου ἐκολλήθη εἰς τὸ νὰ σοὶ ἀκολουθῶ, καὶ ἡ δεξιὰ σου με ὑπερασπίσθη.

9 Αὐτοὶ ὅμως ματαίως ἐζήτησαν (νὰ ἀφέλωσι) τὴν ζωὴν μου, αὐτοὶ θέλουσιν ἔμβη εἰς τὰ κατώτατα (μέρη) τῆς γῆς· θέλουσι παραδοθῆ εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ σπαθίου, θέλουσι γένη σπικράγματα ἀλωπέκων.

10 Ὁ βασιλεὺς ὅμως θέλει εὐφρανθῆ διὰ τὸν Θεόν, καὶ καθεῖς, ὁ ὁποῖος ἐνόρκως οἰκιοῦται με αὐτὸν, θέλει ἐπαινεθῆ· διότι ἐφράγη τὸ στόμα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λαλοῦσιν ἄδικα.

ΨΑΛ. ξγ'. LXIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ἄκούσον, ὦ Θεέ, τὴν προσευχὴν μου, ὅταν σὲ παρακαλῶ· καὶ ἐλευθήρῃσόν τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἐχθροῦ μου.

2 Σκέπασόν με ἀπὸ τὴν βιαίαν συνέλευσιν τῶν πονηρῶν, καὶ ἀπὸ τὸν πλήθος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὴν ἀδικίαν.

3 Διότι αὐτοὶ ἠκόνησαν τὰς γλώσσας των, ὡς σπάθη, ἐτάνυσαν τὸ τόξον των διὰ νὰ τοξεύσωσι τὸν ἄβωον ἀπὸ ἀποκρύφους (τόπους, τὸ ὁποῖον εἶναι) πρᾶγμα πικρὸν.

4 Αἰφνιδίως θέλουσι τὸν τοξεύσει καὶ δὲν θέλουσι φοβηθῆ, ἐπειδὴ ἀπεφάσισαν μετὰ βεβαιότητος καθ' ἑαυτοὺς συμβουλὴν πονηράν.

5 Ὀμίλησαν μεταξύ των διὰ νὰ στήσωσι κρυφίως παγίδα, καὶ εἶπον, Ποῖος τάχα θέλει τοὺς ἰδῆ;

6 Ἐζήτησαν ἐπιμελῶς νὰ εὕρωσι (κατ' ἐμοῦ) παράνομον (κατηγορίαν), ἀπέκαμον ἀπὸ τὸ νὰ ἐξερευνῶσι (τοιαύτας) ἐξερευνήσεις.

7 Θέλει προσέλθῃ ἄνθρωπος με καρδίαν βαθεῖαν· (καὶ τότε) ὁ Θεὸς θέλει ὑψωθῆ.

8 Βέλος νηπίων ἐγενήθησαν αἱ πληγαὶ αὐτῶν· καὶ ἐξησθένησαν ἐπ' αὐτοὺς αἱ γλωσσαι αὐτῶν.

9 Ἐταράχθησαν πάντες οἱ θρωσκόντες αὐτούς· καὶ ἐφοβήθη πᾶς ἄνθρωπος.

10 Καὶ ἀνήγγειλαν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ συνῆκαν.

11 Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλπεί ἐπ' αὐτὸν, καὶ ἐπαινεθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

ΨΑΛ. ξδ'. LXIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Δαβίδ.

ΣΟΓ' πρέπει ὕμνος, ὁ Θεὸς, ἐν Σιών, καὶ σοὶ ἀποδοθήσεται εὐχὴ ἐν Ἱερουσαλήμ.

2 Εἰσάκουσον προσευχῆς μου, πρὸς σὲ πᾶσα σὰρξ ἥξει.

3 Λόγοι ἀνόμων ὑπερεδυνάμωσαν ἡμᾶς, καὶ ταῖς ἀσεβείαις ἡμῶν σὺ ἰλάσῃ.

4 Μακάριος, ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου, κατασκηνώσει ἐν ταῖς ἀνταῖς σου.

5 Πληθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ οἴκου σου, ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

6 Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεὸς, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρᾶν.

7 Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ σου, περιεζωσμένος ἐν δυναστείᾳ· ὁ συνταράσσων τὸ κῆτος τῆς θαλάσσης,

8 Αἱ πληγαὶ τῶν ἐγενήθησαν ὡς (κτύπημα) βέλους μικρῶν παιδίων· καὶ αἱ γλωσσαι τῶν ἐγένιναν ἀσθενεῖς (ἐπιστραφεῖσαι) κατ' αὐτῶν τῶν ἰδίων.

9 Ὅλοι, ὅσοι τοὺς ἴδον, ἐταράχθησαν· καὶ καθεὶς ἄνθρωπος ἐφοβήθη.

10 Καὶ ἐκήρυξαν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνόησαν τὰ ποιήματά του.

11 Ὁ δίκαιος θέλει εὐφρανθῆ διὰ τὸν Κύριον, καὶ ὅλοι (ὅσοι ἔχουσι) καρδίαν ὀρθήν, θέλουσιν ἐπαινεθῆ.

ΨΑΛ. ξδ'. LXIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Δαβίδ.

Εἰς σὲ, ὦ Θεέ, ἀνῆκει ὁ ὕμνος, (ὁ ἀποδιδόμενος) μέσα εἰς τὴν Σιών, καὶ εἰς σὲ θέλει ἀποδοθῆ ἡ εὐχὴ μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

2 Εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, εἰς σὲ θέλει καταφύγη πᾶσα σὰρξ.

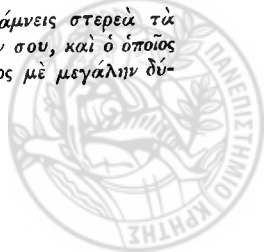
3 Οἱ λόγοι τῶν ἀνόμων ἐγένιναν πολλὰ δυνατοὶ καθ' ἡμῶν, ὅμως σὺ θέλεις φανῆ ἰλεως εἰς τὰς ἀσεβείας μας.

4 Μακάριος (εἶναι ἐκεῖνος), τὸν ὅποιον σὺ ἐκλέξας καὶ τὸν ἐλάβες εἰς τὴν προστασίαν σου, αὐτὸς θέλει κατοικήσει μέσα εἰς τὰς ἀνταῖς σου.

5 Ἡμεῖς θέλομεν χορτασθῆ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκίας σου, ὁ ναὸς σου εἶναι ἅγιος, καὶ θαυμαστός διὰ τὴν (ἐν αὐτῷ) δικαιοσύνῃν.

6 Ἐπάκουσόν μας, ὦ Θεέ, (ὁ ὅποιος εἶσαι) ὁ σωτὴρ ἡμῶν καὶ ἡ ἐλπίς ὄλων ἐκείνων, (οἱ ὅποιοι κατοικοῦσιν) εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἐκείνων, (οἱ ὅποιοι εἶναι) μακρᾶν εἰς τὴν θάλασσαν.

7 Σὺ ὁ ὅποιος κάμνεις στερεὰ τὰ ὄρη μετὰ τὴν δύναμίν σου, καὶ ὁ ὅποιος εἶσαι περιεζωσμένος μετὰ μεγάλην δύ-

ἤχους κυμάτων αὐτῆς τίς ὑποστήσεται;

8 Ταραχθήσονται τὰ ἔθνη· καὶ φοβηθήσονται οἱ κατοικοῦντες τὰ πέ-
ρατα ἀπὸ τῶν σημείων σου· ἐξόδους
πρωΐας καὶ ἑσπέρας τέρψεις.

9 Ἐπεσκέψω τὴν γῆν, καὶ ἐμέθυσας
αὐτήν, ἐπλήθυνας τοῦ πλουτίσιαι
αὐτήν.

10 Ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ ἐπληρώθη
ὕδατων· ἠτοίμασας τὴν τροφήν αὐ-
τῶν, ὅτι οὕτως ἡ ἑτοιμασία.

11 Τὰς αὐλάκας αὐτῆς μέθυσον·
πλήθυνον τὰ γεννήματα αὐτῆς, ἐν
ταῖς σταγόσιν αὐτῆς εὐφρανθήσεται
ἀνατέλλουσα.

12 Εὐλογήσεις τὸν στέφανον τοῦ
ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ
τὰ πεδία σου πλησθήσονται πιό-
τητος.

13 Πιανθήσονται τὰ ὄραϊα τῆς
ἐρήμου, καὶ ἀγαλλίασιν οἱ βουνοὶ
περιζώσονται.

14 Ἐνεδύσαντο οἱ κριοὶ τῶν προ-
βάτων, καὶ αἱ κοιλάδες πληθύνουσι
σίτον, κεκράζονται, καὶ γὰρ ὑμνή-
σουσιν.

ΨΑΛ. Ξε'. LXV.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδὴ ψαλμοῦ ἀναστά-
σεων.

ἌΛΑΛΑΞΑΤΕ τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ
γῆ· ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ,
δοτε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ.

ναμίν· καὶ ὁ ὁποῖος ταραττεῖς ὅλον
ὄμου τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καὶ
τοὺς ἤχους τῶν κυμάτων τῆς ποῖος
δύναται νὰ ὑποφέρῃ;

8 Τὰ ἔθνη θέλουσι ταραχθῆ, καὶ
θέλουσι φοβηθῆ ὅσοι κατοικοῦσι τὰ
ἄκρα (τῆς γῆς) ἐξ αἰτίας τῶν ση-
μείων σου· καὶ θέλεις δικδῶσῃ τὴν
χαρὰν ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, μεχρὶ τῆς
δύσεως.

9 Σὺ εἶδες εὐμενῶς τὴν γῆν, καὶ
τὴν ἐμέθυσας (μὲ τὰς βροχὰς), καὶ
μὲ πλήθος καρπῶν τὴν ἐπλουτίσας.

10 Ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ ἐγεμίσθη
ἀπὸ νερά· καὶ ἠτοίμασας τὴν τροφήν
αὐτῶν (τῶν κατοίκων τῆς γῆς), διότι
μὲ τέτοιον τρόπον (εὐδόκησας νὰ
γένῃ) ἡ ἑτοιμασία (τῆς τροφῆς των).

11 Μέθυσον (μὲ βροχὰς) τὰ αὐ-
λάκια αὐτῆς (τῆς γῆς)· πλήθυνον τὰ
γεννήματά της, καὶ αὐτὴ θέλει εὐ-
φρανθῆ, ὅταν βλαστάνῃ μὲ τὰς δρό-
σους της.

12 Σὺ θέλεις εὐλογῆσῃ τὴν περί-
οδον τοῦ χρόνου, (ὁ ὁποῖος εἶναι
χρόνος) τῆς χρηστότητός σου, καὶ αἱ
πεδιάδες θέλουσι γεμισθῆ ἀπὸ ἀφθα-
νίαν (διαφόρων καρπῶν).

13 Οἱ ὄραϊοι τόποι τῆς ἐρήμου θέ-
λουσι παχυνθῆ, καὶ τὰ βουνὰ θέ-
λουσι περικυκλωθῆ ἀπὸ χαρὰν.

14 Οἱ κριοὶ θέλουσιν ἔχη ὀλόγουρά
των πλήθος προβάτων, καὶ αἱ κοιλά-
δες θέλουσιν εἶναι γεμάτα ἀπὸ σίτον,
καὶ ὅλοι θέλουσι φωνάζῃ, καὶ βε-
βαίως θέλουσι σὲ ὑμνολογήσῃ.

ΨΑΛ. Ξε'. LXV.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδὴ ψαλμοῦ περὶ
ἀναστάσεως.

ΦΩΝΑΞΑΤΕ μὲ ἐπινίκιον χαρὰν
εἰς τὸν Κύριον (οἱ κάτοικοι) ὅλης τῆς
γῆς· ψάλατε ὕμνον εἰς τὸ ὄνομά
του, καὶ δοτε δόξαν εἰς τὴν (ἀνήκου-
σαν) εἰς αὐτὸν αἰνεσιν.

2 Εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου· ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροὶ σου.

3 Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι, καὶ ψαλατώσάν σοι· ψαλατώσαν δὴ τῷ ὀνοματί σου, Ὑψιστε.

4 Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς φοβερὸς ἐν βουλαῖς ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

5 Ὁ μεταστρέφων τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, ἐν ποταμῷ διελεύσονται ποδί.

6 Ἐκεῖ εὐφρανθήσόμεθα ἐπ' αὐτῷ, τῷ δεσπόζοντι ἐν τῇ δυναστείᾳ αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἐπιβλέπουσιν, οἱ παραπικραίνοντες μὴ ὑφούσθωσαν ἐν ἑαυτοῖς.

7 Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἀκουτίσατε τὴν φωνὴν τῆς αἰνεσεως αὐτοῦ.

8 Τοῦ θεμένου τὴν ψυχὴν μου εἰς ζωὴν, καὶ μὴ δόντος εἰς σάλον τοὺς πόδας μου.

9 Ὅτι ἐδοκίμασας ἡμᾶς, ὁ Θεός· ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον.

10 Εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα· ἔθου θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν· ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.

11 Διήλωμεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν.

12 Εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου ἐν ὀλοκαυτώμασιν· ἀποδώσω σοι τὰς εὐχὰς μου, ἅς διέστειλε τὰ χεῖλη μου,

2 Εἶπατε εἰς τὸν Θεόν· Φοβερώτατα εἶναι τὰ ἔργα σου· μετὰ τὸ πλήθος τῆς δυνάμεώς σου θέλουσιν ἐξελεγχθῆναι ὡς ψεύσται οἱ ἐχθροὶ σου.

3 (Οἱ κάτοικοι) ὅλης τῆς γῆς ἅς σε προσκυνήσωσι, καὶ ἅς ψάλλωσι (τοὺς ἕμνους) σου· ἅς ψάλλωσιν (ἕμνον) εἰς τὸ ὄνομά σου, Ὑψιστε.

4 Ἐλθετε, καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πόσον φοβερὸς εἶναι εἰς τὰς βουλάς του περισσώτερον ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

5 Ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, καὶ (ἔκαμε) νὰ διαπεράσῃ διὰ μέσου τοῦ ποταμοῦ πεζοί.

6 Ἐκεῖ θέλομεν εὐφρανθῆναι δι' αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος αὐτῆς τῆς αἰωνιότητος μετὰ τὴν παροσθενῆ δυνάμειν του· τὰ ὄμματά του εἶναι προσεκτικὰ εἰς τὰ ἔθνη, (λοιπὸν) ὅσοι τὸν παραπικραίνουσιν, ἅς μὴ ὑπερηφανεύονται καθ' ἑαυτοῦς.

7 Ἐθνη, εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ κάμετε νὰ ἀκουσθῇ (πανταχοῦ) ἡ φωνὴ τῆς δόξης του.

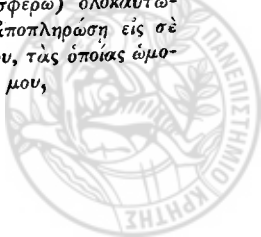
8 Ὁ ὁποῖος διεφύλαξεν εἰς ζωὴν τὴν ψυχὴν μου, καὶ δὲν συνεχώρησεν νὰ κλονίζωνται οἱ πόδες μου.

9 Διότι σὺ, ὦ Θεέ, μᾶς ἐδοκίμασας· καὶ μᾶς ἐδοκίμασας μετὰ πῦρ, καθὼς δοκιμάζεται μετὰ πῦρ τὸ ἀργύριον.

10 Μᾶς ἐγκατέλιπες καὶ ἐπέσαμεν εἰς τὴν παγίδα (τῶν ἐχθρῶν)· ἐπέθηκας ἐπάνω εἰς τὴν ράχην μας θλίψεις· καὶ ἔβαλες ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς μας ἀνθρώπους (διὰ νὰ μᾶς θλίβωσιν).

11 Ἡμεῖς διεπεράσαμεν διὰ μέσου πυρὸς, καὶ διὰ μέσου ὕδατος, καὶ σὺ (πάλιν) μετὰ τὴν δυνάμειν σου μᾶς ὠδηγήσας εἰς τόπον ἀνακτασεως.

12 Ἐγὼ θέλω ἔμβη εἰς τὸν οἶκόν σου, (διὰ νὰ σοὶ προσφέρω) ὀλοκαυτώματα· καὶ θέλω ἀποπληρώσῃ εἰς σὲ τὰς ὑποσχέσεις μου, τὰς ὁποίας ὁμολόγησαν τὰ χεῖλη μου,

13 Καὶ ἐλάλησε τὸ στόμα μου ἐν τῇ θλίψει μου.

14 Ὀλοκαυτάματα μεμελωμένα ἀνοίσω σοι, μετὰ θυμιάματος καὶ κριῶν· ἀνοίσω σοι βόας μετὰ χιμάρων.

15 Δεῦτε, ἀκούσατε, καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν, πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὅσα ἐποίησε τῇ ψυχῇ μου.

16 Πρὸς αὐτὸν τῷ στόματί μου ἐκέκραξα, καὶ ἔψωσα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν μου.

17 Ἀδικίαν εἰ ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου, μὴ εἰσακουσάτω μου Κύριος.

18 Διὰ τοῦτο εἰσήκουσέ μου ὁ Θεός, προσέσχε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

19 Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἀπίστησε τὴν προσευχήν μου, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ.

ΨΑΛ. ΞΕ'. LXVI.

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσῃ ἡμᾶς· ἐπιφάνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσῃ ἡμᾶς.

2 Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

3 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

4 Εὐφρανθήτωσαν καὶ ἀγαλλιάσθωσαν ἔθνη, ὅτι κρινεῖς λαοὺς ἐν εὐθύτητι, καὶ ἔθνη ἐν τῇ γῇ ὀδηγήσεις.

5 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες· γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς.

13 Καὶ τὰς ὑποίας ἐλάλησε τὸ στόμα μου εἰς καιρὸν τῆς θλίψεώς μου.

14 Θέλω σοὶ προσφέρει Ὀλοκαυτάματα πολλὰ παχέα, ὁμοῦ μὲ θυμιάματα καὶ κριῶν· θέλω σοὶ προσφέρει βώδια ὁμοῦ μὲ τράγους.

15 Ἐλθετε καὶ ἀκούσατε ὅλοι σέις, ὅσοι φοβεῖσθε τὸν Θεόν, καὶ θέλω σᾶς διηγῆθῆναι, ὅσας (χάριτας) ἔκαμεν εἰς τὴν ψυχὴν μου.

16 Εἰς αὐτὸν ἐφώνασα μὲ τὸ στόμα μου, καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν μου τὸν ἔψωσα.

17 Ἄν ἐμελέτησα ἀδικίαν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἄς μὴ μοῦ εἰσακούσῃ ὁ Κύριος.

18 Διὰ τοῦτο μοῦ εἰσήκουσεν ὁ Θεός, καὶ ἔβαλε προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

19 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέριψε τὴν προσευχήν μου, καὶ (δὲν ἐσήκωσε) τὸ ἔλεός του ἀπὸ ἐμέ.

ΨΑΛ. ΞΕ'. LXVI.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ὕμνων· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕἶΘΕ νὰ μᾶς εὐπλαγχνισθῇ ὁ Θεός, καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσῃ· εἶδε νὰ ἐμφανίσῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

2 Ὡστε νὰ γνωρίσωμεν τὴν ὁδόν σου ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ (νὰ γνωσθῇ) ἡ παρὰ σοῦ σωτηρία εἰς ὅλα τὰ ἔθνη.

3 Ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν οἱ λαοί, ὦ Θεέ, ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν ὅλοι οἱ λαοί.

4 Ἄς εὐφρανθῶσι καὶ ἄς χαρῶσι μεγάλως τὰ ἔθνη, διότι σὺ θέλεις κρίνῃ τοὺς λαοὺς μὲ εὐθύτητα, καὶ θέλεις ὀδηγήσῃ τὰ ἔθνη εἰς τὴν γῆν.

5 Ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν οἱ λαοί, ὦ Θεέ, ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν· (διότι) ἡ γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν της.

6 Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν· εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ξξ'. LXVII.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδῆς ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἈΝΑΣΤΗΤΩ ὁ Θεὸς, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

2 Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ἐκλιπέτωσαν ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός,

3 Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν· ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ.

5 Ἀσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτοῦ.

6 Καὶ ἀγαλλιῶσθε ἐνώπιον αὐτοῦ· ταραχθήτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν ὀρφανῶν, καὶ κριτοῦ τῶν χηρῶν.

7 Ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς κατοικίξει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ.

8 Ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρείᾳ, ὁμοίως τοὺς παραπικραίνοντας, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τάφῳ.

9 Ὁ Θεὸς, ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαι σε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου, ἐν τῷ διαβαίνειν σε ἐν τῇ ἐρήμῳ,

10 Ἡ γῆ ἐσεισθή, καὶ γὰρ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ

6 Εἶθε νὰ μᾶς εὐλογῆσῃ ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν· εἶθε νὰ μᾶς εὐλογῆσῃ ὁ Θεὸς, καὶ ἄς τὸν φοβηθῶσιν ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ξξ'. LXVII.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδῆς ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΘΕ νὰ ἀναστηθῇ ὁ Κύριος, καὶ νὰ διασκορπισθῶσιν οἱ ἐχθροὶ του, καὶ νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, ὅσοι τὸν μισοῦσι.

2 Εἶθε νὰ ἀφανισθῶσι, καθὼς ἀφανίζεται ὁ καπνός· καὶ καθὼς ἀκαλύεται τὸ κηρίον μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ πυρός.

3 Μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλουσιν ἀφανισθῆ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ εἶθε οἱ δίκαιοι νὰ εὐφρανθῶσι· καὶ νὰ ἀγαλλιασθῶσιν ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ χαρῶσι μετὰ εὐφροσύνης.

5 Μελωδήσατε μέλη εἰς τὸν Θεόν, ψάλατε ψαλμοὺς εἰς τὸ ὄνομά του, ἑτοιμάσατε τὰς ὁδοὺς εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀνέβη εἰς τὰς δυσμᾶς, τὸ ὄνομά του εἶναι Κύριος.

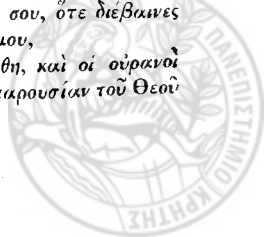
6 Καὶ χαίrete μεγάλως ἐμπροσθέν του· καὶ (οἱ ἐχθροὶ του) ἄς ταραχθῶσι μετὰ τὴν παρουσίαν του, ὁ ὁποῖος εἶναι πατὴρ τῶν ὀρφανῶν, καὶ κριτὴς τῶν χηρῶν.

7 Ὁ Θεὸς εἶναι εἰς τὸν ἅγιον τόπον του. Ὁ Θεὸς κατοικίξει εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον τοὺς ἔχοντας τὴν αὐτὴν διάθεσιν.

8 Αὐτὸς ἐλευθερώνει μετὰ τὴν δυνάμιν του ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὰ δεσμὰ, καθὼς (ἐλευθέρωσε) καὶ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι τὸν παρεπίκραναν, καὶ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσιν εἰς τοὺς τάφους.

9 Ὡ Θεὲ, ὅτε σὺ ἐπήγαγες ἐμπροσθεν τοῦ λαοῦ σου, ὅτε διέβαινες διὰ μέσου τῆς ἐρήμου,

10 Ἡ γῆ ἐσεισθή, καὶ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ

τοῦ Σινᾶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰσραήλ.

11 Βροχὴν ἐκούσιον ἀφοριεῖς, ὁ Θεὸς, τῇ κληρονομίᾳ σου· καὶ ἠσθένησε, σὺ δὲ κατηρτίσω αὐτήν.

12 Τὰ ζῶά σου κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ· ἠτοιμάσας ἐν τῇ χρηστότητί σου τῷ πτωχῷ ὁ Θεός.

13 Κύριος δώσει ῥῆμα τοῖς εὐαγγελιζομένοις δυνάμει πολλῇ.

14 Ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων τοῦ ἀγαπητοῦ, τῇ ὠραιότητι τοῦ οἴκου διελέσθαι σκύλα.

15 Ἐὰν κοιμηθῆτε ἀνὰ μέσον τῶν κλήρων, πτέρυγες περιστερᾶς περιηργυρωμένοι, καὶ τὰ μετάφρενα αὐτῆς ἐν χλωρότητι χρυσοῦ.

16 Ἐν τῷ διαστέλλειν τὸν Ἐπουράνιον βασιλεῖς ἐπ' αὐτῆς, χιονωθήσονται ἐν Σελμών.

17 Ὅρος τοῦ Θεοῦ ὄρος πῖον, ὄρος τετυρωμένον, ὄρος πῖον.

18 Ἰνατί ὑπολαμβάνετε ὄρη τετυρωμένα; τὸ ὄρος ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ γὰρ ὁ Κύριος κατασκευάσει εἰς τέλος.

19 Τὸ ἄρμα τοῦ Θεοῦ μυριοπλάσιον, χιλιάδες εὐθυμούντων, Κύριος ἐν αὐτοῖς ἐν Σινᾶ ἦν, ἐν τῷ ἁγίῳ.

20 Ἀνέβης εἰς ὕψος, ἠχμαλώτευσας αἰχμηκλωσίαν, ἔδωκας δόματα ἐν ἀνθρώποις·

τοῦ Σινᾶ, διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ Ἰσραήλ.

11 Σὺ, ὦ Θεέ, θέλεις διορίση διὰ (τὸν λαὸν, ὅστις εἶναι) κληρονομία σου, βροχὴν αὐτοπροαίρετον· καὶ ἂν ἠσθένησε, σὺ πάλιν τὸν ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου.

12 Τὰ ζῶά σου κατοικοῦσι μεταξὺ αὐτῆς (τῆς κληρονομίας σου)· καὶ σὺ, ὦ Θεέ, ἠτοιμάσας (τροφὴν) μετὰ τὴν ἀγαθότητά σου διὰ τὸν πτωχόν.

13 Ὁ Κύριος θέλει δώση λόγον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐαγγελικῶς τὸν κηρύττουσι μετὰ δυνάμει πολλῇ.

14 Ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων (ἐνίσχυσε) τὸν ἀγαπητὸν του, ὥστε νὰ διαμοιράσῃ τὰ λάφυρα (τῶν νικηθέντων) εἰς τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου του.

15 Ἐὰν κινδυνεύσητε νὰ ἀποθάνητε μεταξὺ τῶν κλήρων, (θέλετε γέννη) ὡς περιστερὰ, τῆς ὁποίας αἱ πτέρυγες εἶναι περιηργυρωμένοι, καὶ τὰ ὀπισθεν τοῦ λαίμου της ἔχουσι τὴν λαμπρότητα τοῦ χρυσοῦ.

16 Ὅταν ὁ Ἐπουράνιος (βασιλεὺς) κάμη τὴν διάκρισιν τῶν βασιλείων ἐπάνω εἰς αὐτήν (τὴν κληρονομίαν), τότε αὐτοὶ θέλουσι λευκανθῆ ὡς ἡ χιών εἰς τὸ (ὄρος) Σελμών.

17 Τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὄρος λιπαρὸν, ὄρος καρποφόρον, καὶ ὄρος πλήρες λιπαρότητος.

18 Διὰ τί σεῖς παρατηρεῖτε μετὰ πρόληψιν ἄλλα ὄρη λιπαρά καὶ καρποφόρα; (αὐτὸ εἶναι) τὸ ὄρος, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξατο ὁ Θεὸς διὰ νὰ κατοικῆ εἰς αὐτὸ, διότι (εἰς αὐτὸ) θέλει κατοικήσῃ ὁ Κύριος μέχρι τέλους.

19 Τὸ ἄμάξιον τοῦ Θεοῦ εἶναι περιεκυκλωμένον μετὰ ἀπείρου χιλιάδας, (αἵτινες εἶναι) χιλιάδες εὐφραίνωμένων, καὶ ὁ Κύριος εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καθὼς ἦτον εἰς τὸ ἅγιον Σινᾶ.

20 Ἀνέβης εἰς τὸ ὕψος, ἔλαβες πλῆθος αἰχμηκλωτῶν, καὶ ἔδωκας (διάφορα) χαρίσματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

21 Καὶ γὰρ ἀπειθοῦντας τοῦ κατα-
σκηνῶσαι.

22 Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητὸς, εὐλο-
γητὸς Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν·
κατενοῶσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτη-
ρίων ἡμῶν.

23 Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σώ-
ζειν, καὶ τοῦ Κυρίου Κυρίου αἱ δι-
έξοδοι τοῦ θανάτου.

24 Πλὴν ὁ Θεὸς συνθλάσει κεφαλὰς
ἐχθρῶν αὐτοῦ, κορυφὴν τριχὸς δια-
πορευομένων ἐν πλημμελείαις αὐτῶν.

25 Εἶπε Κύριος, Ἐκ Βασάν ἐπι-
στρέψω, ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θα-
λάσσης.

26 Ὅπως ἂν βαφῆ ὁ ποῦς σου ἐν
αἵματι, ἡ γλῶσσα τῶν κυνῶν σου ἐξ
ἐχθρῶν παρ' αὐτοῦ.

27 Ἐθεωρήθησαν αἱ πορεῖαί σου ὁ
Θεός, αἱ πορεῖαι τοῦ Θεοῦ μου τοῦ
βασιλέως τοῦ ἐν τῇ ἀγίῳ.

28 Προέφθασαν ἄρχοντες ἐχόμενοι
ψαλλόντων, ἐν μέσῳ νεανίδων τυμ-
πανιστριῶν.

29 Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν
Θεόν, τὸν Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.
Ἐκεῖ Βενιαμὴν νεώτερος ἐν ἐκστάσει,

30 Ἄρχοντες Ἰουδα ἡγεμόνες αὐ-
τῶν, ἄρχοντες Ζαβουλῶν, ἄρχοντες
Νεφθαλεὶμ.

31 Ἐντειλαὶ ὁ Θεὸς τῇ δυνάμει
σου δυνάμωσον, ὁ Θεός, τοῦτο ὁ
κατειργάσω ἐν ἡμῖν.

21 Διότι καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπειθεῖς
(εὐεργέτησας), ἐπειδὴ κατῴκησεν ὁ
Θεὸς εἰς αὐτούς).

22 Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ
Θεός, ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος
καθ' ἐκάστην ἡμέραν· καὶ εἶδε ὁ Θεός
νὰ κατευθύνῃ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας
μικς.

23 Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς (ὁ δυνά-
μενος) νὰ σώσῃ, καὶ εἰς τὸν Κύριον
(ἀνήκει) εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον τὸ νὰ
ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.

24 Ὁ Θεός ὅμως θέλει συντρίψῃ τὰς
κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν του, καὶ τὴν
ὑπερήφανον κορυφὴν ἐκείνων, οἱ
ὅποιοι διαπερῶσι τὴν ζωὴν των εἰς
ἀμαρτίας.

25 Εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐγὼ θέλω (σᾶς)
ἐλευθερώτῃ (ἀπὸ τὸν βασιλεία) τῆς
Βισάν, θέλω (σᾶς) ἐλευθερώσῃ ἀπὸ
τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

26 Ὡστε καὶ ὁ ποῦς σου θέλει βαφῆ
ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ ἡ
γλῶσσα τῶν σκύλλων σου (θέλει
βαφῆ) ἀπὸ αὐτὸ (τὸ αἷμα).

27 Οἱ δρόμοι σου, ὦ Θεέ, ἐγνώσθη-
σαν, (ἐγνώσθησαν ἀπὸ αὐτούς) οἱ
δρόμοι τοῦ Θεοῦ μου, τοῦ βασιλέως
μου, ὅστις (κατοικεῖ) εἰς τὸν ἅγιον
(ναόν) του.

28 Ἐτρέξαν μὲ σπουδὴν οἱ ἄρχοντες
ἀκολουθοῦντες εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι
ἐψαλλον, ἐν μέσῳ νεανίδων, αἱ ὁποῖαι
ἐπαίζον τυμπανα.

29 Εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν μέσα εἰς
τὰς ἐκκλησίας, (εὐλογεῖτε) τὸν Κύ-
ριον (ὅσοι ποτίζεσθε) ἀπὸ τὰς βρυσεῖς
τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ
νεώτερος Βενιαμὴν, (ὅστις εἶναι) εἰς
ἐκστάσιν,

30 (Ἐκεῖ εὐρίσκονται) οἱ ἄρχοντες
τοῦ Ἰουδα, οἵτινες εἶναι ἡγεμόνες
των, οἱ ἄρχοντες τοῦ Ζαβουλῶν, καὶ
οἱ ἄρχοντες τοῦ Νεφθαλεὶμ.

31 Ἐνέργησον ὥστε νὰ φανῇ, ὦ
Θεέ, ἡ δυνάμις σου δυνάμωσον, ὦ
Θεέ, ἐκείνο, τὸ ὅποιον σὺ ὁ ἴδιος
ἐπραξας θαυμασίως εἰς ἡμᾶς.

32 Ἀπὸ τοῦ ναοῦ σου ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, σοὶ οἴσουσι βασιλεῖς δῶρα.

33 Ἐπιτίμησον τοῖς θηρίοις τοῦ καλάμου, ἢ συναγωγῇ τῶν ταύρων ἐν ταῖς δαμάλεσι τῶν λαῶν, τοῦ ἐγκλεισθῆναι τοὺς δεδοκιμασμένους τῷ ἀργυρίῳ.

34 Διασκόρπισον ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα ἤξουσι πρέσβεις ἐξ Αἰγύπτου, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ.

35 Λί βασιλεῖαι τῆς γῆς ἄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Κυρίῳ.

36 Τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολάς.

37 Ἴδου, δώσει τῇ φωνῇ αὐτοῦ φωνὴν δυνάμεως. Δότε δόξαν τῷ Θεῷ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἢ μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐν ταῖς νεφέλαις.

38 Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ· εὐλογητὸς ὁ Θεός.

ΨΑΛ. ξη'. LXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ με ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ἕδατα ἕως ψυχῆς μου.

2 Ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις.

3 Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταίγῃς καπεπόντισέ με.

32 Διὰ τὸν ναόν σου (ὅστις εἶναι) μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, θέλουσι σοὶ προσφέρῃ οἱ βασιλεῖς δῶρα.

33 Φράξον τὰ στόματα τῶν θηρίων, (τὰ ὅποια κατοικοῦσι) μεταξύ τῶν καλάμων, (καὶ αὐτὰ εἶναι) μίαν συνάθροισιν λαῶν (ὁμοίων) με ταύρους μεταξύ ἀγελαδῶν (ὁρητικῶν), ὥστε νὰ κατακλείσωσιν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐδοκιμάσθησαν καθὼς τὸ ἀργύριον.

34 Διασκόρπισον τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια θέλουσι τοὺς πολέμους, καὶ (τότε) θέλουσιν ἔλθῃ πρέσβεις ἀπὸ τὸν Αἴγυπτον, καὶ πρώτη ἢ Αἰθιοπία θέλει ἐξαπλώσῃ τὴν χεῖρα της εἰς τὸν Θεόν.

35 Σεῖς αἱ βασιλεῖαι τῆς γῆς μελωδήσατε μέλη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ψάλατε ὕμνον εἰς τὸν Κύριον.

36 Ὁ ὁποῖος ἀνέβη εἰς τὸν ἀνώτερον οὐρανὸν κατὰ ἀνατολάς.

37 Ἰξεύρετε, ὅτι θέλει δώσει εἰς τὴν φωνὴν του ἄλλην φωνὴν δυνατωτέραν. Ἀπόδοτε δόξαν εἰς τὸν Θεόν· ἢ μεγαλοπρέπειά του (θεωρεῖται εἰς ὅσα ἔκαμεν) εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἡ δύναμις του (θεωρεῖται) ἐπάνω εἰς τὰ νέφη.

38 Ὁ Θεὸς εἶναι θαυμαστὸς μεταξὺ τῶν ἁγίων του· ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, αὐτὸς θέλει δώσει δύναμιν καὶ στερεώσιν εἰς τὸν λαόν του· ἃς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός.

ΨΑΛ. ξη'. LXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ ἐκείνους οἱ ὅποιοι μέλλουσι νὰ μεταβληθῶσι· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ με, ὦ Θεέ, διότι τὰ νερὰ ἐμβῆκαν ἕως εἰς τὴν ψυχὴν μου.

2 Ἐβυθίστην εἰς βορβοράδην λάκκον, ὥστε δὲν εὐρίσκω τόπον νὰ σταθῶ.

3 Κατήντησα εἰς τόσον βάθος θαλάσσης, ὥστε μὲ κατεβύθισεν ἢ ἀνεμοζάλη.

4 Ἐκοπίασα κραζῶν, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου, ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεόν μου.

5 Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωρεάν,

6 Ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἐκδιώκοντές με ἀδίκως ἢ οὐχ ἥραζον, τότε ἀπετίγγουν.

7 Ὁ Θεός, σὺ ἐγnows τὴν ἀφροσύνην μου, καὶ αἱ πλημμέλειαι μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβησαν.

8 Μὴ αἰσχυνθῆσαν ἐπ' ἐμέ οἱ ὑπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων.

9 Μὴδὲ ἐντραπέισαν ἐπ' ἐμέ οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ.

10 Ὅτι ἐνεκά σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμὸν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου.

11 Ἀπηλλοτριωμένοι ἐγενήθησαν τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρὸς μου.

12 Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδίζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ.

13 Καὶ συνεκάλυψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὀνειδισμοὺς ἐμοί.

14 Καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν.

15 Κατ' ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμέ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον.

16 Ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε, καιρὸς εὐδοκίας.

17 Ὁ Θεός, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς

4 Ἀπέκαμον ἀπὸ τοῦ νὰ φωνάζω, ὁ λάρυγξ μου ἐβραγχίασεν, καὶ τὰ ὀμματαί μου κινδυνεύουσι νὰ χυθῶσιν, ἀπὸ τὴν (ἀνατένισιν) καὶ ἐλπίδα μου εἰς τὸν Θεόν μου.

5 Ὅσοι ἀναίτιως με μισοῦσιν, εἶναι περισσότεροι παρὰ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου.

6 Πολλὰ δυνατοὶ ἐγένοντο οἱ ἐχθροί μου, οἱ ὁποῖοι με κατατρέχουσιν ἀδίκως (ὥστε) ὅ, τι δὲν ἥραζον (πότε), τότε τὸ ἐπλήρουν.

7 Ὡ Θεὲ, σὺ ἰξεύρεις, ἂν εἶμαι ἀφρων, οὔτε σὲ λανθάνουσι τὰ πταισμάτά μου.

8 Ἄς μὴ ἐντραπέωσιν ἐξ αἰτίας μου ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς σέ, ὦ Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων.

9 Καὶ ἄς μὴ αἰσχυνθῶσιν ἐξ αἰτίας μου ὅσοι σέ ζητοῦσιν, ὦ Θεὲ τοῦ Ἰσραήλ.

10 Διότι διὰ σέ ὑποφέρω ὀνειδισμὸν, ἢ ἐντροπὴ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν μου.

11 Ἀλλότριος ἐγενόμην εἰς τὰς ἀδελφούς, καὶ ξένος εἰς τοὺς ἀπὸ τὴν αὐτὴν μητέρα γεννηθέντας.

12 Διότι κατατρώγομαι ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ οἴκου σου, καὶ ἐπάνω μου ἔπεσον οἱ ὀνειδισμοὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σε ὀνειδίζουσι.

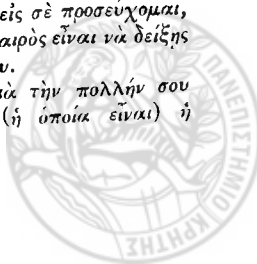
13 Διὰ τοῦτο θρηνῶν ἐστενοχώρησα με νηστείαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ τοῦτο (ὅμως) εἰς ἐμέ ἐγενήθη ὡς ὀνειδος.

14 Καὶ (ἐν ᾧ) μεταχειρίζομαι σάκκον διὰ φόρεμα, ἐγενόμην παράδειγμα (ὀνειδισμοῦ) ἀπὸ αὐτοῦ.

15 Δι' ἐμέ λαλοῦσιν ἐμπαικτικῶς ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι κἀθηται εἰς τὰς πύλας, καὶ τραγῳδῶν με ἔχουσιν, ὅσοι πίνουσιν οἶνον.

16 Ἐγὼ ὅμως εἰς σέ προσεύχομαι, (λέγων,) Κύριε, καιρὸς εἶναι νὰ δείξῃς τὴν εὐμένειάν σου.

17 Ὡ Θεὲ, διὰ τὴν πολλὴν σου εὐσπλαγχνίαν, (ἢ ὅποια εἶναι) ἢ

σωτηρίας σου.

18 Σώσον με ἀπὸ πληοῦ, ἵνα μὴ ἐμπικῶ· ῥυσθείην ἐκ τῶν μισούντων με, καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων.

19 Μὴ με καταποντισιάτω καταιγὶς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, μηδὲ συσχέτω ἐπ' ἐμὲ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ.

20 Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστόν τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ.

21 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου.

22 Πρόσχευε τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου ῥύσαι με.

23 Σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὀνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπήν μου.

24 Ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές με· ὀνειδισμόν προσεδόκησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ταλαιπωρίαν.

25 Καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὔρον.

26 Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

27 Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, καὶ εἰς σκάνδαλον.

28 Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντός σύγκαμψον.

29 Ἐκχεον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργὴν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς.

ἀληθῆς ἐλπίς τῆς παρὰ σοῦ σωτηρίας μου, ἄκουσόν μου.

18 Ἄρπασόν με ἀπὸ τὸν πληόν, διὰ νὰ μὴ κολλήσω εἰς τὸ βάθος· εἴθε νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι με μισοῦσι, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὑδάτων.

19 Ἄς μὴ με καταποντίσῃ τὸ ὀρητικὸν κῦμα τοῦ ὕδατος, μήτε ἄς με καταπῆ τὸ βάθος, μήτε τὸ πηγάδιον εἰς τὸ ὅποιον ἔπεσον, ἄς μὴ σφαλῆσῃ τὸ στόμα του διὰ νὰ με σκεπάσῃ.

20 Ἄκουσόν με, Κύριε, διότι ἀγαθοποιὸν εἶναι τὸ ἔλεός σου, καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς οἰκτιρμούς σου ἐπίβλεψον εἰς ἐμέ.

21 Καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τὸν δούλόν σου, διότι θλίβομαι, ταχέως ἄκουσόν μου.

22 Βάλε προσοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐλευθέρωσαι τὴν, διὰ (νὰ ταπεινωθῶσιν) οἱ ἐχθροί μου, λύτρωσαι με.

23 Διότι σὺ γνωρίζεις τὸν ὀνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπήν μου.

24 Ἐμπροσθέν σου εἶναι ὅλοι, ὅσοι με θλίβουσιν· ἡ ψυχὴ μου ἴξουρεν, ὅτι θέλει δοκιμάσῃ ὀνειδισμόν καὶ ταλαιπωρίαν.

25 Καὶ περιέμενον, διὰ νὰ με συλλυπηθῇ κανεὶς, ὅμως δὲν εὐρέθη (καὶ περιέμενον) τίνες νὰ με παρηγορήσωσιν, ὅμως δὲν εὐρήκα.

26 Ἐδωκαν εἰς ἐμὲ χολὴν ἀντὶ φαγητοῦ, καὶ ὅτε ἐδίψων, με ἐπότιζον ὄξύδιον.

27 Ἄς γένηται παγὶς ἡ τράπεζά των ἐμπροσθέν των, καὶ (τοῦτο ἄς γένη) εἰς αὐτοὺς ἀνταμοιβή, καὶ σκάνδαλον.

28 Ἄς σκοτισθῶσι τὰ ὀμμάτιά των, διὰ νὰ μὴ βλέπωσι, καὶ τὴν ῥάχην των διαπαντός στράβωσον.

29 Χῦσον ἐπάνω των τὴν ὀργὴν σου, καὶ ἄς τοὺς καταλάβῃ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου.

30 Γενθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἡρη-
μομένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐ-
τῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν.

31 Ὅτι ὄν σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ
κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν
τραυμάτων μου προσέθηκαν.

32 Πρόσθεσ ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ
αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δι-
καιοσύνη σου.

33 Ἐξάλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου
ζῶντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γρα-
φήτωσαν.

34 Πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμι ἐγὼ,
ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεὸς, ἀντιλάβοιτό
μου.

35 Αἰνέσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου
μετ' ὧδῆς, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει.

36 Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον
νέον, κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὄπλις.

37 Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφραν-
θήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ
ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν.

38 Ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ
Κύριος, καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ
οὐκ ἐξουδένωσεν.

39 Αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ
καὶ ἡ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ
ἐρποντα ἐν αὐτῇ.

40 Ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών,
καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς
Ἰουδαίας,

41 Καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ, καὶ κλη-
ρονομήσουσιν αὐτήν.

42 Καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων σου
καθέξουσιν αὐτήν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες
τὸ ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν
αὐτῇ.

30 Ἄς γένηται ἡ κατοικία των
ἔρημος, καὶ εἰς τὰς σκηνὰς των κἀνεὶς
ἀς μὴ κατοικῆ.

31 Ἐπειδὴ κατατρέχουσιν ἐκεῖνον,
τὸν ὅποιον σὺ ἐπλήρωσας, αὐξάνοντες
τὸν πόνον τῶν πληγῶν μου.

32 Κἀμε νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν
ἀνομίαν των (ἄλλην) ἀνομίαν, καὶ
ἀς μὴ ἔλθωσιν εἰς τὴν δικαίαν σου
κρίσιν.

33 Ἄς ἐξάλειφθῶσιν ἀπὸ τὴν βίβ-
λον τῶν ζῶντων, καὶ ὁμοῦ μὲ τοὺς
δικαίους ἀς μὴ καταγραφθῶσιν.

34 Ἐγὼ ὅμως εἰμαι πτωχὸς καὶ
ἀσθενής, καὶ ἡ παρὰ σου σωτηρία, ὦ
Θεὲ, ἀς μὲ υπερασπισθῆ.

35 Θέλω ὑμνήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ
Θεοῦ μὲ ψαλμὸν, θέλω τὸν μεγαλύνῃ
μὲ αἰνεσιν.

36 (Τὸ ὅποιον) θέλει ἀρέσῃ εἰς τὸν
Θεὸν περισσότερο παρὰ τὸ νέον
μοσχάριον, τοῦ ὀποῖου φυτρώουσι
τὰ κέρατα καὶ τὰ ὀνύχια.

37 Ἄς ἴδωσιν οἱ πτωχοὶ καὶ ἀς
εὐφρανθῶσι· ζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ
θέλει ζῆσῃ ἡ ψυχὴ σας.

38 Διότι ἤκουσε τοὺς δυστυχεῖς ὁ
Κύριος, καὶ δὲν κατεφρόνησεν ἐκεῖ-
νους, οἱ ὀποῖοι ἦσαν εἰς τὰ δεσμὰ
δι' αὐτόν.

39 Ἄς τὸν ἐπαιέσωσιν οἱ οὐρανοὶ
καὶ ἡ γῆ, ἡ θάλασσα, καὶ ὅσα εἰς
αὐτὰ κινουῦνται.

40 Διότι ὁ Θεὸς θέλει σώσῃ τὴν
Σιών, καὶ θέλουσιν οἰκοδομηθῆ αἱ
πόλεις τῆς Ἰουδαίας,

41 Καὶ (οἱ Ἰουδαῖοι) θέλουσι κατ-
οικήσῃ ἐκεῖ, καὶ θέλουσι τὴν κληρο-
νομήσῃ.

42 Καὶ θέλει τὴν ἐξουσίασῃ ἡ γενεὴ
τῶν δούλων σου, καὶ θέλουσι κατ-
οικήσῃ εἰς αὐτήν, ὅσοι ἀγαπῶσι τὸ
ὄνομά σου.

ΨΑΛ. ξθ'. LXIX.

Εἰς τὸ τέλος· τῷ Δαβὶδ, εἰς ἀνάμνησιν, εἰς τὸ σῶσαί με Κύριον.

Ὁ ΘΕΟΣ, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθήσάι μοι σπεῦσον.

2 Αἰσχυνήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

3 Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνήτωσαν, οἱ βουλόμενοί μοι κακά.

4 Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυρόμενοι, οἱ λέγοντές μοι, Εὔγε, εὔγε.

5 Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοί, πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός· καὶ λεγέτωσαν διαπαιντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.

6 Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι.

7 Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σὺ, Κύριε· μὴ χρονίσης.

ΨΑΛ. ο'. LXX.

Ἐπι σοί, Κύριε, ἠλπισα, μὴ καταισχυθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥύσαί με, καὶ ἐξελεύ με.

2 Κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου, καὶ σῶσόν με.

3 Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν, καὶ εἰς τόπον ὄχυρόν τοῦ σῶσαί με,

4 Ὅτι στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου εἶ σὺ.

5 Ὁ Θεός μου, ῥύσαί με ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἐκ χειρὸς παρανομοῦντος καὶ ἀδικοῦντος.

6 Ὅτι σὺ εἶ ἡ ὑπομονή μου, Κύριε· Κύριε, ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου.

7 Ἐπὶ σὲ ἐπεστηρίχθην ἀπὸ γασ-

ΨΑΛ. ξθ'. LXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, δι' ἐνθύμησιν τοῦ ὅτι μὲ ἔσωσεν ὁ Κύριος.

Ὡ ΘΕΕ, βάλε προσοχὴν εἰς τὸ νὰ μὲ βοηθήσης· καὶ σπουδάσον εἰς τὸ νὰ μὲ συντρέξης.

2 Ἄς αἰσχυθῶσι, καὶ ἄς ἐντραπήσιν, ὅσοι ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου.

3 Ἄς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἄς καταισχυθῶσιν, οἱ κακοβεληταί μου.

4 Ἄς στραφῶσιν ἀμέσως μὲ αἰσχύνην, ὅσοι λέγουσι δι' ἐμέ, Εὔγε, εὔγε.

5 Ἄς χαρῶσι καὶ ἄς εὐφρανθῶσι διὰ σὲ ὅλοι ὅσοι σὲ ζητοῦσιν, ὦ Θεέ· καὶ ἄς κηρύττωσι πάντοτε, ὅτι πρέπει νὰ μεγαλύνηται ὁ Κύριος, ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν παρὰ σου σωτηρίαν.

6 Ἐγὼ ὅμως εἰμαι πτωχός καὶ πένης· ὦ Θεέ μου, βοήθησόν μοι.

7 Σὺ εἶσαι ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ σωτὴρ μου, Κύριε· μὴ ἀργοπορήσης.

ΨΑΛ. ο'. LXX.

Εἰς σὲ, Κύριε, ἐλπίζω, εἴθε νὰ μὴ καταισχυθῶ παντελῶς διὰ τὴν δικαιοσύνην σου λύτρωσαί με, καὶ ἐλευθέρωσόν με.

2 Κλῖνον εἰς ἐμέ τὸ ὠτίον σου, καὶ βάλε με εἰς ἀσφάλειαν.

3 Γενοῦ εἰς ἐμέ ὡς Θεός ὑπερασπιστὴς, καὶ ὡς στερεὸς τόπος, ὥστε εἰς αὐτὸν νὰ σωθῶ,

4 Διότι σὺ εἶσαι ὁ ἀσφαλὴς τόπος μου καὶ τὸ καταφύγιόν μου.

5 Ὡ Θεέ μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ παρανομοῦ, καὶ τοῦ ἀδίκου.

6 Διότι σὺ εἶσαι ἡ ἀπεκδοχή μου, Κύριε· Κύριε, (σὺ εἶσαι) ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

7 Εἰς σὲ ἐστηρίχθην ἀπὸ (τὴν μη-

τρὸς, ἐκ κοιλίας μητρός μου σύ μου εἶ σκεπαστής.

8 Ἐν σοὶ ἡ ὕμνησίς μου διαπαντός· ὡσεὶ τέρας ἐγενήθη ἐν τοῖς πολλοῖς, καὶ σὺ βοηθός μου κραταῖός.

9 Πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεως, ὡπὼς ὕμνησώ τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

10 Μὴ ἀπορήψῃς με εἰς καιρὸν γήρως, ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχύν μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

11 Ὅτι εἶπον οἱ ἐχθροὶ μου ἐμοί, καὶ οἱ φυλάσσοντες τὴν ψυχὴν μου ἐβουλεύσαντο ἐπὶ τὸ αὐτό,

12 Λέγοντες, Ὁ Θεὸς ἐγκατέλιπεν αὐτόν· καταδιώξατε καὶ καταλάβετε αὐτόν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος.

13 Ὁ Θεός μου, μὴ μακρύνῃς ἀπ' ἐμοῦ· ὁ Θεός μου, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

14 Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐκλιπέτωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντες τὴν ψυχὴν μου, περιβαλλέσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.

15 Ἐγὼ δὲ διαπαντὸς ἐλπῶ ἐπὶ σέ, καὶ προσθήσω ἐπὶ πάσαν τὴν αἰνεσίαν σου.

16 Τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν σωτηρίαν σου.

17 Ὅτι οὐκ ἔγνων πραγματείας· εἰσελεύσομαι ἐν δυναστεία Κυρίου· Κύριε, μνησθήσομαι τῆς δικαιοσύνης σου μόνου.

18 Ὁ Θεός μου, ἃ ἐδίδαξάς με ἀπὸ νεότητός μου, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀναγγελοῦ τὰ θαυμάσιά σου.

19 Καὶ ἕως γήρως καὶ πρεσβείου, ὁ Θεός μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με·

τρικὴν) γαστέρα, (ἀφ' οὗ ἐξῆλθον) ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου σὺ εἶσαι ὁ σκεπαστής μου.

8 Σὺ εἶσαι (τὸ ὑποκείμενον) τῶν ὕμνων μου πάντοτε· εἰς τοὺς κοινούς ἀνθρώπους ἐγενόμην ὡς τέρας, ἀλλὰ σὺ εἶσαι ὁ δυνατὸς βοηθός μου.

9 Εἶθε νὰ γεμίσῃ τὸ στόμα μου ἀπὸ ἐπαίνους, διὰ νὰ ὕμνησῶ τὴν δόξαν σου, καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν σου καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

10 Μὴ με ἀπορήψῃς εἰς καιρὸν γήρατος, καὶ μὴ με ἐγκαταλείψῃς εἰς τὴν ἄλλειψιν τῶν δυνάμεών μου.

11 Διότι ὀμιλοῦσιν οἱ ἐχθροὶ μου ἐναντίον μου, καὶ ὅσοι παραφυλάττουσι τὴν ζωὴν μου, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον συμβουλευόνται,

12 Λέγοντες, Ὁ Θεὸς τὸν ἐγκατέλιπε· τρέξατε καὶ πιάσατέ τον, διότι κἀνεὶς δὲν εἶναι διὰ νὰ τὸν λυτρώσῃ.

13 ὦ Θεέ μου, μὴ μακρύνῃσαι ἀπὸ ἐμέ· Θεέ μου, σπουδάσον νὰ μὲ βοηθήσῃς.

14 Ἄς αἰσχυνθῶσι καὶ ἄς ἀφανισθῶσιν, ὅσοι διαβάλλουσι τὴν ψυχὴν μου, ἄς σκεπασθῶσι μὲ αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν, ὅσοι ζητοῦσι κακά δι' ἐμέ.

15 Ἐγὼ ὅμως πάντοτε τὴν ἐλπίδα μου θέλω ἔχει εἰς σέ, καὶ θέλω κάμῃ προσθήκην εἰς ὅλους τοὺς ἐπαίνους σου.

16 Τὸ στόμα μου θέλει κηρύττῃ τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ συνεχῶς (θέλει κηρύττῃ) τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν.

17 Διότι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τὰς κοσμικὰς ἐπιχειρήσεις· ἀλλὰ θέλω ἔμβῃ εἰς τὴν δυνατὴν προστασίαν τοῦ Κυρίου· θέλω ἐνθυμῆσθαι, Κύριε, τὴν δικαιοσύνην σου μόνου.

18 ὦ Θεέ μου, (αὐτὰ εἶναι) ὅσα σὺ μὲ ἐδίδαξας ἐκ νεότητός μου, καὶ ἕως τώρα κηρύττω τὰ θαυμάσιά σου.

19 Καὶ ἕως γεροντικὴν ἡλικίαν καὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς μου, Θεέ μου, μὴ με ἐγκαταλείψῃς·

20 Ἐως ἂν ἀπαγγελῶ τὸν βραχίονά σου τῇ γενεᾷ πάση τῇ ἐρχομένη·

21 Τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου, ὁ Θεός, ἕως τῶν ὑψίστων, ἃ ἐποίησάς μοι μεγαλεῖα· ὁ Θεός, τίς ὅμοιός σοι;

22 Ὅσας ἔδειξάς μοι θλίψεις πολλὰς καὶ κακάς· καὶ ἐπιστρέψας ἐξωποίησάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς ἀνήγαγές με.

23 Ἐπλεόνισας ἐπ' ἐμὲ τὴν μεγαλωσύνην σου, καὶ ἐπιστρέψας παρεκάλεσάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με.

24 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς, Κύριε, ἐν σκεύεσι ψαλμοῦ τὴν ἀλήθειάν σου, ὁ Θεός· ψαλῶ σοι ἐν κιθάρᾳ, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

25 Ἀγαλλιῶσονται τὰ χεῖλη μου ὅταν ψάλλω σοι, καὶ ἡ ψυχὴ μου, ἢ ἐλυτρώσω.

26 Ἐτι δὲ καὶ ἡ γλῶσσά μου ὄλην τὴν ἡμέραν μελετήσῃ τὴν δικαιοσύνην σου· ὅταν αἰσχυρθῶσι καὶ ἐντραπῶσιν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.

ΨΑΛ. σα'. LXXI.

Εἰς Σαλομών· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ, τὸ κρίμα σου τῷ βασιλεῖ δός, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως.

2 Κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει.

3 Ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ, καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

4 Κρινεῖ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων,

20 Ἐως νὰ κηρύξω τὸν βραχίονά σου εἰς ὅλας τὰς μεταγενεστέρas γενεάς·

21 Καὶ τὴν μεγάλην δυνάμιν σου, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου, ὦ Θεέ, (ἡ ὁποία φθάνει) ἕως τὰ μέγιστα ὑψη, καὶ ὅσα μεγάλα θαύματ' ἔκαμες εἰς ἐμέ· ὦ Θεέ, ποῖος εἶναι ὅμοιός σου;

22 Πόσας πολλὰς καὶ λυπηρὰς θλίψεις ἔδειξας εἰς ἐμέ· διαλλαγείς ὅμως, μοι ἔδωκας ἐκ νέου τὴν ζωὴν μου, καὶ με ἀνέσπασας ἀπὸ τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς.

23 Ἡύξησας τὴν μεγαλειότητά μου εἰς ἐμέ, καὶ ἰδὼν με με εὐμένειαν, με παρηγόρησας, καὶ πάλιν με ἀέσπασας ἀπὸ τὰς ἀβύσσους τῆς γῆς.

24 Διὰ τοῦτο θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ με δοξολογίαν μεταξὺ τῶν λαῶν, Κύριε, καὶ με ὄργανα μουσικὰ θέλω κηρύξῃ τὴν ἀλήθειάν σου, Θεέ μου· καὶ θέλω σοὶ ψάλλῃ με κιθάραν, ὦ Ἅγιε τοῦ Ἰσραὴλ.

25 Τὰ χεῖλη μου θέλουσι χαρῆν μεγάλως, ὅταν σοὶ ψάλλω, καὶ ἡ ψυχὴ μου, τὴν ὁποίαν σὺ ἔσωσας.

26 Ἐτι δὲ καὶ ἡ γλῶσσά μου ὄλην τὴν ἡμέραν θέλει μελετᾶ τὴν δικαιοσύνην σου· ὅταν αἰσχυρθῶσι καὶ ἐντραπῶσιν ὅσοι μηχανῶνται τὰ κακά κατ' ἐμοῦ.

ΨΑΛ. σα'. LXXI.

Εἰς τὸν Σολομώντα· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΕ, δός τὴν κρίσιν σου εἰς τὸν βασιλέα, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου εἰς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως.

2 Διὰ νὰ κρίνῃ τὸν λαόν σου με δικαιοσύνην, καὶ τοὺς πτωχοὺς σου με κρίσιν.

3 Τὰ ὄρη ἄς ἀναλάβωσιν εἰρήνην διὰ τὸν λαόν, καὶ τὰ βουνὰ δικαιοσύνην.

4 Θέλει κρίνῃ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ θέλει σώσῃ τοὺς πένητας,

καὶ ταπεινώσει συκοφάντην.

5 Καὶ συμπαραμενεῖ τῷ ἡλίῳ, καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεὰς γενεῶν.

6 Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, καὶ ὡσεὶ σταγῶν ἢ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

7 Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη.

8 Καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης.

9 Ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χοῦν λείξουσι.

10 Βασιλεῖς Θαρσεῖς καὶ νῆσοι δῶρα προσοίσουσι, βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαβᾶ δῶρα προσάξουσι.

11 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ.

12 Ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου, καὶ πένητα ᾧ οὐχ ὑπῆρχε βοηθός.

13 Φείσεται πτωχοῦ καὶ πένητος, καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει.

14 Ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ ἔντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν.

15 Καὶ ζήσεται, καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσοῦ τῆς Ἀραβίας, καὶ προσεύξονται περὶ αὐτοῦ διαπαντός· ὅλην τὴν ἡμέραν εὐλογήσουσιν αὐτόν.

16 Ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῇ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· ὑπερμῆσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξανθήσουσιν ἐκ πόλεως ὡσεὶ

καὶ θέλει ταπεινώσῃ τὸν ψευδοκατήγορον.

5 Καὶ θέλει διαμεῖνῃ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν, (ἐν ὅσῳ διαμῆναι) ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη.

6 Καὶ θέλει καταβῆ ὡς ἡ βροχὴ (καταβαίνει) ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα τοῦ προβάτου, καὶ ὡς ἡ σταλαγματικά, ἡ ὁποία στάζει ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

7 Θέλει ἀνθήσῃ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἡ δικαιοσύνης καὶ πολλῆ εἰρήνης, ἕως νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχῃ ἡ σελήνη.

8 Καὶ θέλει κατακυριεύσῃ ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν ἕως τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς ἕως τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

9 Θέλουσι πέσῃ ἔμπροσθεν αὐτοῦ οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ θέλουσι γλείψῃ τὸν κονιορτόν.

10 Οἱ βασιλεῖς τῆς Θαρσῖς καὶ τῶν νήσων θέλουσι προσφέρῃ δῶρα εἰς αὐτόν, οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Σαβᾶ θέλουσι φέρῃ εἰς αὐτόν χαρίσματα.

11 Καὶ θέλουσι τὸν προσκυνήσῃ ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσι τὸν δουλεύσῃ.

12 Διότι ἠλευθέρωσε τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὸν δυνάστην, καὶ τὸν πένητα μὴ ἔχοντα βοηθόν.

13 Θέλει λάβῃ συμπάθειαν διὰ τὸν πτωχὸν, καὶ ἐνδεῆ, καὶ ψυχὰς πενήτων θέλει σώσῃ.

14 Καὶ θέλει λυτρώσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀπὸ τόκου καὶ ἀδικίαν, καὶ θέλει εἶναι ἔντιμον τὸ ὄνομά του ἔμπροσθεν αὐτῶν.

15 Καὶ θέλει ζήσῃ, καὶ θέλει δοθῆ εἰς αὐτόν Ἀραβικὸν χρυσοῦν, καὶ θέλουσι γίνεσθαι δι' αὐτόν παντοτεινὰ προσευχαί· καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν θέλουσι τὸν εὐλογῆ.

16 Καὶ αὐτὸς θέλει εἶναι στήριγμα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἕως εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν· καὶ ὁ καρπὸς τοῦ θέλει γένη ὑψηλότερος ἀπὸ τὸ

χόρτος τῆς γῆς.

17 Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας, πρὸ τοῦ ἡλίου διαμενεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

18 Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη μακαριούσιν αὐτόν.

19 Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

20 Καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος·

21 Καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ. Γένοιτο, γένοιτο.

Ἐξέλιπον οἱ ὕμνοι Δαβὶδ υἱοῦ Ἰεσσαί.

ΨΑΛ. οβ'. LXXII.

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

ἮΩ ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ, τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία.

2 Ἐμοῦ δὲ παρὰ μικρὸν ἐσαλεύθησαν οἱ πόδες, παρ' ὀλίγον ἐξεχύθη τὰ διαβήματά μου.

3 Ὅτι ἐξήλωσα ἐπὶ τοῖς ἀνόμοις, εἰρήνην ἀμαρτωλῶν θεωρῶν.

4 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάενσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν, καὶ στερέωμα ἐν τῇ μαστιγι αὐτῶν.

5 Ἐν κόποις ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶ, καὶ μετὰ ἀνθρώπων οὐ μαστιγωθήσονται.

6 Διὰ τοῦτο ἐκράτησεν αὐτοὺς ἡ ὑπερηφανία αὐτῶν εἰς τέλος, περιεβάλοντο ἀδικίαν καὶ ἀσέβειαν ἐαυτῶν.

7 Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν· διήλθον εἰς διάθεσιν καρδίας.

8 Διενόηθησαν, καὶ ἐλάλησαν ἐν

βουνὸν τοῦ Λιβάνου, καὶ ἀπὸ τῆν πόλιν θέλουσιν ἐξανθήσῃ λαοὶ, καθὼς ὁ χόρτος ἀπὸ τῆν γῆν.

17 Τὸ ὄνομά του θέλει εὐλογῆται διὰ παντός, θέλει διαμένη τὸ ὄνομά του ἐν ὄσφ (διαμενεῖ) ὁ ἥλιος.

18 Καὶ ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς θέλουσιν εὐλογηθῆ δι' αὐτόν, καὶ ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσι τὸν μακαρίζῃ.

19 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ ὁποῖος μόνος πράττει τεράστια.

20 Καὶ ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ἐνδοξόν του ὄνομα αἰωνίως·

21 Καὶ εἶθε ἀπὸ τῆν δόξαν του νὰ γεμισθῇ ὅλη ἡ γῆ. Γένοιτο, γένοιτο.

Ἐτελείωσαν οἱ ὕμνοι τοῦ Δαβὶδ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰεσσαί.

ΨΑΛ. οβ'. LXXII.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Τῷ ὄντι ἀγαθὸς εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, εἰς τοὺς ἔχοντας (ὅμως) τὴν καρδίαν ὀρθήν.

2 Ἐμοῦ ὅμως οἱ πόδες ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραπατήσωσι, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκλυθῶσι τὰ διαβήματά μου.

3 Διότι ἀπὸ ζῆλον ἠγανάκτησα διὰ τοὺς ἀνόμους, βλέπων τὴν εἰρήνην τῶν ἀμαρτωλῶν.

4 Διότι ὁ θάνατος αὐτῶν δὲν εἶναι ἀποτρόπαιος, καὶ βάσις στερεὰ δὲν εἶναι εἰς τὴν τιμωρίαν των.

5 Εἰς ἀνθρώπινους κόπους δὲν ἐμβαίνουσι, οὔτε ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πάσχουσι τιμωρίας.

6 Διὰ τοῦτο ἡ ὑπερηφανία των τοὺς ἐξουσιάζει αἰεποτε, καὶ φοροῦσιν ὡς ἐνδυμα τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀσέβειαν των.

7 Ἡ ἀδικία των προήλθεν ὡσαν ἀπὸ παχύτητα· καὶ ἐπεριπάτησαν κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας των.

8 Αὐτοὶ ἐσκέφθησαν καὶ ἐλάλησαν

πονηρία, ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλάλησαν.

9 Ἐθεντο εἰς οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν διήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς.

10 Διὰ τοῦτο ἐπιστρέφει ὁ λαὸς μου ἐνταῦθα, καὶ ἡμέραι πλήρεις εὐρεθήσονται ἐν αὐτοῖς.

11 Καὶ εἶπον, Πῶς ἔγνω ὁ Θεός; καὶ εἰ ἔστι γνῶσις ἐν τῷ Ὑψίστῳ;

12 Ἴδου, οὗτοι οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ εὐθηνούντες εἰς τὸν αἰῶνα, κατέσχον πλοῦτου.

13 Καὶ εἶπα, Ἄρα ματαίως ἐδικαίωσα τὴν καρδίαν μου, καὶ ἐνψαμην ἐν ἀβῶις τὰς χεῖράς μου.

14 Καὶ ἐγεγόνη μεμαστιγμένος ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ἐλεγχός μου εἰς τὰς πρῶτας.

15 Εἰ ἔλεγον, Διηγῆσομαι οὕτως ἰδοῦ, τῇ γενεᾷ τῶν υἱῶν σου ἤσυνθέτηκα.

16 Καὶ ὑπέλαβον τοῦ γυνῶναι, τοῦτο κῶπος ἐστὶν ἐνώπιόν μου.

17 Ἔως οὐ εἰσέλθω εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ, καὶ συνῶ εἰς τὰ ἔσχατα αὐτῶν.

18 Πλὴν διὰ τὰς δολιότητάς αὐτῶν, ἔθου αὐτοῖς κακά· κατέβαλες αὐτοὺς ἐν τῷ ἐπαρῆναι.

19 Πῶς ἐγένοντο εἰς ἐρήμωσιν ἐξάπινα; ἐξέλιπον, ἀπώλοντο, διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

20 Ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεγειρομένου, Κύριε, ἐν τῇ πόλει σου τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐξουδενώσες.

21 Ὅτι ἐξεκαύθη ἡ καρδία μου, καὶ οἱ νεφροὶ μου ἠλλοιώθησαν· καὶ γὰρ ἐξουδενωμένος, καὶ οὐκ ἔγνω.

μὲ πονηρίαν, καὶ ἀδικίαν ἐλάλησαν εἰς τὸ ὕψος.

9 Ἦνοιξαν τὸ στόμα τῶν καὶ κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μετὰ τὴν γλῶσσαν περιέρχονται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

10 Διὰ ταῦτα θέλει ἐπιστρέψῃ (τὰ ὄμματά του) ὁ λαὸς μου εἰς αὐτά, καὶ (θέλει ἰδῆ) ὅτι εἰς αὐτοὺς (τοὺς ἁμαρτωλοὺς) εὐρίσκονται ἡμέραι πλήρεις καὶ εὐτυχεῖς.

11 Καὶ θέλουν εἶπῃ, Τάχα ὁ Θεὸς καταλαμβάνει ταῦτα; καὶ τάχα ὁ Ὑψίστος ἔχει γνῶσιν (τούτων);

12 Ἴδου, οὗτοι εἶναι οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ εἰς ταύτην τὴν ζωὴν εὐτυχοῦντες, ἀπέκτησαν πλοῦτον.

13 Καὶ ἐγὼ βέβαια ματαίως πάσχω νὰ κάμω δικαίαν τὴν καρδίαν μου, καὶ ματαίως νίπτω τὰς χεῖράς μου ὁμοῦ μετὰ τοὺς ἀβῶους.

14 Διότι ὅλην τὴν ἡμέραν συνεχεῖς τιμωρίας ὑποφέρω καὶ ἐλέγχομαι, ἕως τὸ πρῶν.

15 Ἐὰν ἔλεγον, Ὅτι τοιαῦτα διαλογίζομαι· βεβαίως ἤθελον λέγῃ ἀσυμβίβαστα εἰς τὸ γένος τῶν υἱῶν σου.

16 Καὶ (λοιπὸν) ἠθέλησα νὰ τὸ πληροφορηθῶ, πλην τοῦτο (ἐφάνη) κοπιαστικὸν εἰς ἐμέ.

17 Ἔως οὐ εἰσῆλθον εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγνώρισα τὰ τέλη τῶν.

18 Βέβαια διὰ τὰς δολιότητάς τῶν ἐπέφερες εἰς αὐτοὺς κακά· καὶ ὅτε ὑπερηφανεύθησαν, τοὺς ἐρρίψας κατὰ γῆς.

19 Πῶς αἰφνιδίως ἠφανίσθησαν; ἐξέλιπον, καὶ ἐχάθησαν διὰ τὴν ἀνομίαν τῶν.

20 Καθὼς τὸ ὄνειρον (ἀφανίζεται), ἀφ' οὐ ἐξυπνήσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὕτω τὴν εἰκόνα τῶν σὺ, Κύριε, θέλεις ἀφανίσῃ μέσα εἰς τὴν πόλιν σου.

21 Καὶ ἐπειδὴ ἡ καρδία μου ἐξεκαύθη, καὶ οἱ νεφροὶ μου ἠλλοιώθησαν· καὶ ἐγὼ ἐγίνα ὡς μηδὲν, καὶ δὲν ἐνόουν τίποτε.

22 Κτηνώδης ἐγενήθην παρὰ σοί·
κάγῳ διαπαντός μετὰ σοῦ.

23 Ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς
μου· καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ἀδήγησάς
με, καὶ μετὰ δόξης προσελάβου με.

24 Τί γάρ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ; καὶ παρὰ σέ τί ἠθέλησα ἐπὶ
τῆς γῆς;

25 Ἐξέλιπεν ἡ καρδία μου, καὶ ἡ
σάρξ μου, ὁ Θεὸς τῆς καρδίας μου,
καὶ ἡ μερίς μου ὁ Θεὸς μου εἰς τὸν
αἰῶνα.

26 Ὅτι ἰδοῦ, οἱ μακρύνοντες ἑαυ-
τοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολούνται, ἐξωλό-
θρευσας πάντα τὸν πορνεύοντα ἀπὸ
σοῦ.

27 Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ
Θεῷ ἀγαθὸν ἐστί, τίθεσθαι ἐν τῷ
Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα μου· τοῦ ἐξαγ-
γεῖλαι με πάσας τὰς αἰνέσεις σου,
ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών.

ΨΑΛ. ογ'. LXXIII.

Συνέσεως τῷ Ἀσάφ.

ἸΝΑΤΙ', ὁ Θεὸς, ἀπώσω εἰς τέλος;
ὠργίσθη ὁ θυμὸς σου ἐπὶ πρόβατα
νομῆς σου;

2 Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου
ἧς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

3 Ἐλυτρώσω ῥάβδον κληρονομίας
σου· ὅρος Σιών τοῦτο ὃ κατεσκήνω-
σας ἐν αὐτῷ.

4 Ἐπαρον τὰς χειράς σου ἐπὶ τὰς
ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος· ὅσα
ἐπονηρευσατο ὁ ἐχθρὸς ἐν τῷ ἁγίῳ
σου.

5 Καὶ ἐνεκαυχῆσαντο οἱ μισοῦντές
σε ἐν μέσῳ τῆς ἐορτῆς σου.

22 Καὶ ἤμην ὡς κτῆνος ἔμπροσθέν
σου· καὶ (μ' ὄλον τοῦτο) ἤμην πάν-
τοτε ὁμοῦ μὲ σέ.

23 Σὺ μὲ ἐπίσασ ἀπὸ τὴν δεξιάν
χειρά μου· καὶ εἰς τὴν βουλήν σου
μὲ ἀδήγησας, καὶ μὲ δόξαν μὲ
ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου.

24 Ποῖον ἄλλον ἐγὼ ἔχω εἰς τὸν
οὐρανόν; καὶ ἐπάνω εἰς τί· γῆν ποῖον
θέλω ἀγαπήσῃ εἰ μὴ σέ;

25 Ἐξέλιπεν ἡ καρδία μου καὶ ἡ
σάρξ μου, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι (κατα-
φυγιον) τῆς καρδίας μου, ὁ Θεὸς
εἶναι καὶ μεριδίόν μου αἰωνίως.

26 Διότι βέβαια θέλουσιν ἀφανισ-
θῆ, ὅσοι μακρύνονται ἀπὸ σέ, καὶ
θέλεις ἐξολοθρεύσῃ καθένα, ὁ ὁποῖος
χωρίζεται ἀπὸ σέ (διὰ τὴν λατρείην
ἄλλους θεούς).

27 Εἰς ἐμέ ὅμως εἶναι ὠφελιμωτάτη
ἢ μετὰ Θεοῦ οἰκειότης, καὶ τὸ νὰ
ἔχω εἰς τὸν Κύριον τὴν ἐλπίδα μου·
διὰ τὴν κηρύττω (Κύριε) ὅλα τὰ θαυ-
μαστά σου (ἔργα), εἰς τὰς θύρας τῆς
θυγατρὸς Σιών.

ΨΑΛ. ογ'. LXXIII.

Περὶ συνέσεως, τοῦ Ἀσάφ.

ΔΙΑΤΙ', ὦ Θεέ, (μᾶς) ἀπέβαλες
ὀλοτελῶς, καὶ (διατί) ὁ θυμὸς σου
ἐξεκαύθη ἐναντίον εἰς τὰ πρόβατα,
τὰ ὁποῖα σὺ ἔθρεψας;

2 Ἐνθυμήθητι τὴν συναγωγὴν σου,
τὴν ὁποίαν ἀπέκτησας ἀπ' ἀρχῆς.

3 Τὴν ῥάβδον τῆς κληρονομίας σου,
τὴν ὁποίαν ἐλύτρωσας· καὶ αὕτη
εἶναι τὸ ὅρος τῆς Σιών, εἰς τὸ ὅποιον
κατοικεῖς.

4 Σήκωσον τὰς χειράς σου (διὰ τὴν
ταπεινώσεως) τὰς ὑπερηφανίας των
ὀλοτελῶς· πῶσας πονηρίας ἐπραξεν
ὁ ἐχθρὸς σου μέσα εἰς τὸν ἅγιον
(ναόν) σου.

5 Καὶ ὅσοι σέ μισοῦσιν ὑβριστικῶς
ἐκινήθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐορτῆς
σου.

6 Ἐβητο τὰ σημεῖα αὐτῶν σημεῖα, καὶ οὐκ ἔγνωσαν, ὡς εἰς τὴν ἐξοδὸν ὑπεράνω.

7 Ὡς ἐν δρυμῶ ξύλων, ἀξίνας ἐξέκοψαν τὰς θύρας αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐν πελέκει καὶ λαξευτηρίῳ κατέρραξαν αὐτήν.

8 Ἐνεπύρισαν ἐν πυρὶ τὸ ἁγιαστήριόν σου, εἰς τὴν γῆν ἐβεβήλωσαν τὸ σκῆνωμα τοῦ ὀνόματός σου.

9 Εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό. Δεῦτε, καὶ κατακαύσωμεν πάσας τὰς ἐορτάς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς.

10 Τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ εἶδομεν, οὐκ ἔστιν ἔτι προφήτης, καὶ ἡμᾶς οὐ γνώσεται ἔτι.

11 Ἔως πότε, ὁ Θεὸς, ὀνειδιεῖ ὁ ἐχθρὸς, παροξυνεῖ ὁ ὑπεναντίος τὸ ὄνομά σου εἰς τέλος;

12 Ἰνατί ἀποστρέφεις τὴν χεῖρά σου, καὶ τὴν δεξιάν σου ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου εἰς τέλος;

13 Ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνος, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

14 Σὺ ἐκραταίωσας ἐν τῇ δυνάμει σου τὴν θάλασσαν, σὺ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

15 Σὺ συνέθλασας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, ἔδωκας αὐτὸν βροῦμα λαοῖς τοῖς Αἰθίοψι.

16 Σὺ διέρρηξας πηγὰς καὶ χειμάρρους· σὺ ἐξήρανας ποταμούς· Ἡθιάμ.

17 Σὴ ἔστιν ἡ ἡμέρα, καὶ σὴ ἔστιν ἡ νύξ· σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἦλιον.

18 Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς· θέρος καὶ ἔαρ, σὺ ἐπλασας αὐτά.

6 Ἐβαλον τὰς σημαίας των, ὡς τρόπαια ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος (τοῦ ναοῦ), ὡσαν εἰς τὴν θύραν, καὶ δὲν ἐγνώρισαν (τὶ πράττουσι).

7 Αὐτοὶ μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἄρρησαν διὰ νὰ κόψωσι τὰς θύρας αὐτῆς, καθὼς (κόπτουσι) τὰ ξύλα μέσα εἰς τὸν λογγόν, μὲ πέλεκυν καὶ μὲ σφυρίον τὴν ἐρρίψαν κάτω.

8 Ἐκαυσαν μὲ πῦρ τὸ ἁγιαστήριόν σου, ἐμίαναν τὴν σκηνὴν (τὴν ἀφιερωμένην) εἰς τὸ ὄνομά σου (ρίπτοντές την) εἰς τὴν γῆν.

9 Καὶ εἶπον μέσα εἰς τὴν καρδίαν των ὅλαι αἱ γενεαὶ των μὲ τὸ αὐτὸ φρόνημα· Τρέξατε, καὶ ἄς κατακαύσωμεν ἀπὸ τὴν γῆν ὅλας τὰς ἐορτάς τοῦ Θεοῦ.

10 Δὲν βλέπομεν πλέον τὰ σημεῖα των, δὲν εἶναι πλέον προφήτης, καὶ κανεῖς δὲν θέλει μᾶς γνωρίσῃ πλέον.

11 Ἔως πότε, ὦ Θεέ, θέλει σὲ ὀνειδίξῃ ὁ ἐχθρὸς, καὶ θέλει σὲ παροξύνῃ (μὲ τὰς βλασφημίας) τοῦ ὀνοματός σου ὁ ἐναντίος;

12 Διατί συστέλλεις παντελῶς τὴν χεῖρα, καὶ (δὲν ἐκβάλλεις) τὴν δεξιάν σου μέσα ἀπὸ τὸν κόλπον σου;

13 Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπ' ἀρχῆς βασιλεὺς ἡμῶν, αὐτὸς ἐνήργησε τὴν σωτηρίαν μας εἰς τὸ μέσον τῆς γῆς.

14 Σὺ ἔκαμες στερεῖαν μὲ τὴν δυνάμιν σου τὴν θάλασσαν, σὺ συνέτριψας εἰς τὸ ὕδωρ τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων.

15 Σὺ συνέτριψας τὴν κεφαλὴν τοῦ (μεγάλου) δράκοντος, καὶ τὸν ἔδωκας διὰ τροφὴν εἰς τοὺς λαοὺς τῶν Αἰθίοπων.

16 Σὺ ἠνοιξας βροῦσεις καὶ ποταμούς· σὺ ἐξήρανας τοὺς ποταμούς· Ἡθιάμ.

17 Ἰδία σου εἶναι ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ αὐτὴ εἶναι ἰδία σου· σὺ κατεσκεύασας τὴν αὐγὴν καὶ τὸν ἥλιον.

18 Σὺ διώρισας ὅλα τὰ κατὰ καιροὺς προϊόντα τῆς γῆς· σὺ ἐδημιούργησας καὶ αὐτὸ τὸ θέρος καὶ τὴν ἀνοιξιν.

19 Μνήσθητι ταύτης, ἐχθρὸς ὠνεΐδισε τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἄφρων παρώξυνε τὸ ὄνομά σου.

20 Μὴ παραδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι, τῶν ψυχῶν τῶν πενήτων σου μὴ ἐπιλάβῃ εἰς τέλος.

21 Ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ ἐσκοτισμένοι τῆς γῆς οἰκῶν ἀνομιῶν.

22 Μὴ ἀποστραφῆτω τεταπεινωμένος κατησχυμένος, πτωχὸς καὶ πένης αἰνέουσι τὸ ὄνομά σου.

23 Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, δίκασον τὴν δίκην σου· μνήσθητι τοῦ ὀνειδισμοῦ σου τοῦ ὑπὸ ἄφρονος ὅλην τὴν ἡμέραν.

24 Μὴ ἐπιλάβῃ τῆς φωνῆς τῶν οἰκωτῶν σου, ἢ ὑπερηφανία τῶν μισούντων σε ἀνέβῃ διαπαντός.

ΨΑΛ. οδ'. LXXIV.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Ἀσάφ.

Ἐξομολογησόμεθα σοι, ὁ Θεός, ἐξομολογησόμεθά σοι, καὶ ἐπικαλεσόμεθα τὸ ὄνομά σου·

2 Διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου. Ὅταν λάβω καιρὸν, ἐγὼ εὐθύτητα κρινῶ.

3 Ἐτάκη ἡ γῆ, καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ· ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους αὐτῆς.

4 Εἶπα τοῖς παρανομοῦσι, Μὴ παρνομεῖτε· καὶ τοῖς ἀμαρτάνουσι, Μὴ ὑψοῦτε κέρας.

5 Μὴ ἐπαίρετε εἰς ὕψος τὸ κέρας ἡμῶν, καὶ μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν.

6 Ὅτι οὔτε ἐξ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ

19 Ἐνθυμήθητι τοῦτο, ὁ ἐχθρὸς ὠνεΐδισε τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἄφρων παρώξυνε (μὲ βλασφημίας) τὸ ὄνομά σου.

20 Μὴ παραδώσης εἰς θηρία τὴν ψυχὴν, ἢ ὁποία σὲ δοξολογεῖ εὐχαρίστως, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πτωχῶν σου μὴ λησμονήσης ὀλοτελῶς.

21 Ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, οἱ ἐσκοτισμένοι (κάτοικοι) τῆς γῆς διὰ τὰς ἀνομίας τῶν ἐγνων κύριοι τῶν οἰκιῶν (μας).

22 Ἄς μὴ στραφῆ εἰς τὰ ὀπίσω μὲ ἐντροπὴν ὁ ταπεινός, καὶ θέλουσιν ἐπαινέσῃ τὸ ὄνομά σου ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πένης.

23 Ἀνάστηθι, ὦ Θεέ, θεώρησον τὴν κρίσιν μου· ἐνθυμήθητι τὸν ὀνειδισμόν, τὸν ὁποῖον κάμνει καθ' ἡμέραν εἰς σὲ ὁ ἄφρων.

24 Μὴ λησμονήσης τὴν φωνὴν τῶν δούλων σου, αὐξάνεται πάντοτε ἢ ὑπερηφανία ἐκείνων οἱ ὅποιοι σὲ μισοῦσι.

ΨΑΛ. οδ'. LXXIV.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Ἀσάφ.

Ἡμεῖς θέλομεν σὲ εὐχαριστήσῃ μὲ δοξολογίαν, ὦ Θεέ, θέλομεν σὲ εὐχαριστήσῃ, καὶ θέλομεν ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομά σου·

2 Ἐγὼ θέλω διηγῆθῆ ὅλα τὰ θαυμάσιά σου. Ὅταν λάβω τὸν διωρισμένον καιρὸν, (λέγει Κύριος,) θέλω κρινῆ μὲ δικαιοσύνην.

3 Διελίθη ἡ γῆ, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ὁποίας ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους.

4 Παρήγγειλα εἰς τοὺς παρανόμους (λέγων), Μὴ παρνομεῖτε· καὶ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, Μὴ ὑψώτε τὸ κέρατον.

5 Μὴ σηκώνετε τόσοσιν ὑψηλὰ τὸ κέρατόν σας, καὶ μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικούς (βλασφημίας).

6 Διότι οὔτε ἀπὸ τὰς ἀνατολῶν,

δυσμῶν, οὔτε ἀπὸ ἐρήμων ὀρέων· ὅτι ὁ Θεὸς κριτὴς ἐστὶ.

7 Τοῦτον ταπεινοῖ, καὶ τοῦτον ὑψοῖ· ὅτι ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου, πλήρης κεράσματος·

8 Καὶ ἐκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη, πίνονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς.

9 Ἐγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα, ψαλῶ τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

10 Καὶ πάντα τὰ κέρατα τῶν ἁμαρτωλῶν συνθλάσω, καὶ ὑψώθησεται τὸ κέρας τοῦ δικαίου.

ΨΑΛ. οε'. LXXV.

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ἔμνοις· ψαλμὸς τῷ Ἀσαφ· ᾠδὴ πρὸς τὸν Ἀσσύριον.

ΓΝΩΣΤΟΣ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεὸς, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

2 Καὶ ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.

3 Ἐκεῖ συνέτριψε τὰ κράτη τῶν τόξων, ὄπλον καὶ ῥομφαίαν καὶ πόλεμον.

4 Φωτίζεις σὺ θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰωνίων· ἐταράχθησαν πάντες οἱ ἀσύνετοι τῇ καρδίᾳ.

5 Ὑπνωσαν ὕπνον αὐτῶν, καὶ οὐχ εὔρον οὐδὲν, πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ πλοῦτου ταῖς χερσὶν αὐτῶν.

6 Ἀπὸ ἐπιτιμῆσεώς σου, ὁ Θεὸς Ἰακώβ, ἐνύσταξαν οἱ ἐπιβεβηκότες τοῖς ἵπποις.

7 Σὺ φοβερός εἶ, καὶ τίς ἀντιστή-

οὔτε ἀπὸ τὰς δυσμῶν, οὔτε ἀπὸ τὰ ἔρημα ὄρη (ἐρχεται βοήθεια)· διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ (μόνος) κριτὴς.

7 Καὶ τοῦτον ταπεινώνει, καὶ ἐκείνον ὑψώνει· διότι ὁ Κύριος κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα ποτήριον γέμον ἀπὸ ἀδολον κρασίον, (καὶ ἄλλο) γεμάτον ἀπὸ συγκερασμένον·

8 Καὶ ἐχυσεν ἀπὸ τοῦτο εἰς ἐκεῖνο, ὅμως ἡ τρυγία δὲν ἐχύθη ὅλη, καὶ (ἀπὸ αὐτῆν) θέλουσι πῆ ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς.

9 Ἐγὼ ὅμως θέλω χαίρει μεγάλως πάντοτε, θέλω ψάλλῃ (ἕμνος) εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

10 Καὶ ὅλα τὰ κέρατα τῶν ἁμαρτωλῶν θέλω συντρίψῃ, καὶ θέλει ὑψώθῃ τὸ κέρας τοῦ δικαίου.

ΨΑΛ. οε'. LXXV.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ἔμνων· ψαλμὸς τοῦ Ἀσαφ· ᾠδὴ (ἀναφερομένη) εἰς τὸν Ἀσσύριον.

ΓΝΩΣΤΟΣ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὁ Θεὸς, καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ εἶναι μέγα τὸ ὄνομα τούτου.

2 Καὶ ὁ τόπος τοῦ εἶναι εἰς (τὴν πόλιν) τῆς εἰρήνης, καὶ τὸ κατοικητήριόν του εἰς τὴν Σιών.

3 Ἐκεῖ συνέτριψε τὰς δυνάμεις τῶν τόξων, καὶ τὸν θυρεὸν, καὶ τὸ σπαθίον καὶ τὸν πόλεμον.

4 Σὺ ἐκαμες νὰ λάμψῃ (ἡ βοήθειά σου) θαυμασίως ἀπὸ τὰ αἰώνια ὄρη· καὶ ἐταράχθησαν ὅσοι ἔχουσι καρδίαν ἀσύνετον.

5 Ὑπνωσαν τὸν ἴδιον τῶν ὕπνον, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι (ὅσοι ἐκαυχῶντο) διὰ τὸν πλοῦτον, δὲν εὗρηκαν τίποτε εἰς τὰς χεῖρας τῶν (ἀφ' οὗ ἐξύπνησαν).

6 Ὡ Θεὲ τοῦ Ἰακώβ, διὰ τὴν τρομερὰν προσταγὴν σου ἐξάλισθησαν, ὅσοι ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τοὺς ἵππους.

7 Σὺ φοβερός εἶσαι, καὶ τίς δύνα-

σεται σοι, ἀπὸ τότε ἡ ὀργή σου ;

8 Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἠκούσθης κρίσιν, γῆ ἐφοβήθη καὶ ἠσύχασεν,

9 Ἐν τῷ ἀναστῆναι εἰς κρίσιν τὸν Θεὸν, τοῦ σῶσαι πάντας τοὺς πρᾶεῖς τῆς γῆς.

10 Ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεται σοι, καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου ἐορτάσει σοι.

11 Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, πάντες οἱ κύκλω αὐτοῦ οἴσουσι δῶρα·

12 Τῷ φοβερῷ, καὶ ἀφαιρουμένῳ πνεύματα ἀρχόντων, φοβερῷ παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ος'. LXXVI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Ἰδιούμ· ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

ΦΩΝῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῆ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

2 Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, ταῖς χερσὶ μου νυκτὸς ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠπατήθην.

3 Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐφράνθην· ἠδολέσχισα, καὶ ὀλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου.

4 Προκατελάβοντο φυλακὰς οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐταράχθην, καὶ οὐκ ἐλάλησα.

5 Διελογισάμην ἡμέρας ἀρχαίας, καὶ ἔτη αἰώνια ἐμνήσθην.

6 Καὶ ἐμελέτησα, νυκτὸς μετὰ τῆς

ται νὰ ἀντισταθῆ, (καὶ μάλιστα) τότε, ἀφ' οὗ κινήθῃς εἰς ὀργήν ;

8 Σὺ ἔκαμες νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἡ ἀπόφασίς σου, καὶ ἡ γῆ ἐφοβήθη, καὶ ἠσύχασεν,

9 Ὅταν σηκωθῇ εἰς κρίσιν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ σώσῃ ὅλους τοὺς πρᾶους τῆς γῆς.

10 Βέλαια πᾶς στοχασμὸς ἀνθρώπου θέλει σοὶ ὁμολογήσῃ χάριτας, καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ τοῦ στοχασμοῦ θέλει σοὶ συστήσῃ ἐορτάς.

11 Εὐχθήητε, καὶ πληρώσατε εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν τὰς ὑποσχέσεις σας, ὅλοι οἱ περίξ αὐτοῦ θέλουσι προσφέρῃ δῶρα·

12 Εἰς τὸν φοβερὸν, ὁ ὁποῖος ἀρπάζει τὰ πνεύματα τῶν ἀρχόντων, ὁ ὁποῖος εἶναι φοβερὸς εἰς ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ος'. LXXVI.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τὸν Ἰδιούμ· ψαλμὸς εἰς τὸν Ἀσάφ.

ΜΕ τὴν φωνὴν μου ἐφώνησα εἰς τὸν Κύριον, μετὰ τὴν φωνὴν μου ἐφώνησα εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔδωκε προσοχὴν εἰς ἐμέ.

2 Ὅταν ἤμην εἰς στενοχωρίαν, τὸν Θεὸν ἐζήτησα, καὶ (τὸν ἐζήτησα ἐξαπλώνων) τὰς χεῖράς μου ἐμπροσθέν του ἐν καιρῷ νυκτὸς, καὶ δὲν ἠπατήθην.

3 Ἡ ψυχὴ μου ἀπεστράφη πᾶσαν ἄλλην παρηγορίαν, ἐνεθυμήθην τὸν Θεόν, καὶ ἔχαρην· κατηγόμην εἰς τὴν μελέτην, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐλυποθύμησε.

4 Ἐπέρασαν χωρὶς ὕπνον τὰς φυλακὰς (τῆς νυκτὸς) τὰ ὀμμάτιά μου, ἐταράχθην καὶ δὲν ἐδυνήθην νὰ λαλήσω.

5 Διελογίσθην τὰς παλαιὰς ἡμέρας, καὶ ἔφερον εἰς τὴν ἐνθυμησίαν μου χρόνους αἰωνίους.

6 Ἐμελέτησα, καὶ ἐσυλλογίζομην

καρδίας μου ἠδολέσχουν, καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου·

7 Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπόσται Κύριος, καὶ οὐ προσθήσει τοῦ εὐδοκῆσαι ἔτι;

8 Ἡ εἰς τέλος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀποκόψει; συνετέλεσε ῥῆμα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

9 Μὴ ἐπιλήσεται τοῦ οἰκτειρῆσαι ὁ Θεός; ἢ συνέξει ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ τοὺς οἰκτιρμούς αὐτοῦ;

10 Καὶ εἶπα, Νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

11 Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

12 Καὶ μελετήσω ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασί σου ἀδολεσχήσω.

13 Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου· τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια.

14 Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου· ἐλυτρώσω ἐν τῷ βραχίονί σου τὸν λαόν σου, τοὺς υἱοὺς Ἰακώβ καὶ Ἰωσήφ.

15 Εἶδосάν σε ὕδατα, ὁ Θεός, εἶδосάν σε ὕδατα, καὶ ἐφοβήθησαν, ἐταράχθησαν ἄβυσσοι.

16 Πλήθος ἠχοῦς ὑδάτων, φωνὴν ἔδωκαν αἱ νεφέλαι·

17 Καὶ γὰρ τὰ βέλη σου διαπορεύονται· φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἐν τῷ τροχῷ·

18 Ἐφάναν αἱ ἀστραπαὶ σου τῇ οἰκουμένῃ· ἐσαλεύθη, καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ.

19 Ἐν τῇ θαλάσῃ αἱ ὁδοὶ σου, καὶ αἱ τρίβοι σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, καὶ τὰ ἵχνη σου οὐ γνωσθή-

μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου ἐν καιρῷ νυκτός, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἔκαμε βαθυτάτην ἔρευναν, (λέγουσα)·

7 Μήπως αἰωνίως θέλει μᾶς παραβλέψῃ ὁ Κύριος; καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλει εἶναι πλέον εὐμενής;

8 Ἡ παντάπασιν θέλει κόψῃ τὸν ἐλεόν σου; ἢ ἔλαβε τέλος ἡ ὑπόσχασίς του (ἡ δοθεῖσα) ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

9 Μήπως θέλει λησμονήσῃ ὁ Θεός, ὅτι εἶναι ἐλεήμων, ἢ θέλει περιορίσῃ τοὺς οἰκτιρμούς του μετὰ τὴν ὀργὴν του;

10 (Τότε) ἐγὼ εἶπα, Αὐτὴν τὴν ὥραν ἔκαμον ἀρχὴν, αὕτη ἡ μεταβολὴ (εἶναι ἔργον) τῆς δεξιᾶς του Ὑψίστου.

11 Ἐφερὸν εἰς τὴν ἐνθυμησί μου τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου· καὶ βέβαια θέλω ἐνθυμηθῆ, ὅσα θαύματα ἔκαμες ἀπ' ἀρχῆς, (Κύριε).

12 Καὶ θέλω μελετήσῃ ὅλα τὰ ἔργα σου, καὶ θέλω παρατηρήσῃ ἀκριβῶς τὰ ἐπιτηδεύματά σου.

13 Ὡ Θεέ, ἡ ὁδός σου εἶναι ὅλη ἁγία· τίς ἄλλος Θεὸς εἶναι μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶσαι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος κάμνεις θαυμάσια.

14 Ἐφανέρωσας εἰς τοὺς λαοὺς τὴν δύναμίν σου· (ἐπειδὴ) ἐλύτρωσας μετὰ τὸν βραχίονά σου τὸν λαόν σου, τοὺς ἀπογόνους (λέγω) τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἰωσήφ.

15 Σὲ εἶδον τὰ ὕδατα, ὦ Θεέ, σὲ εἶδον τὰ ὕδατα, καὶ ἐφοβήθησαν, καὶ αἱ ἄβυσσοι ἐφρίξαν.

16 Ἐπληθύνθησαν τὰ ὕδατα μετὰ πολλὴν κρότον, καὶ αἱ νεφέλαι ἔδωκαν φωνήν·

17 Καὶ τὰ βέλη σου ἐφέροντο μετὰ ὀργὴν· φωνὴ τῆς βροντῆς σου (ἐτάραξε) τοὺς τροχοὺς (τῶν Αἰγυπτίων)·

18 Ἐλαμψαν αἱ ἀστραπαὶ σου εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡ γῆ ἐκλονίσθη, καὶ ἐγένινεν ἔντρομος.

19 Οἱ δρόμοι σου ἐφανίσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ περιπατήματά σου ἐπάνω εἰς πολλὰ ὕδατα,

σονται.

20 Ὁδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου ἐν χειρὶ Μωϋσῆ καὶ Ἀαρών.

ΨΑΛ. ος'. LXXVII.

Συνέσεως, τῷ Ἀσάφ.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ, λαός μου, τῷ νόμῳ μου, κλίνατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

2 Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, φθέγγομαι προβλήματα ἀπ' ἀρχῆς.

3 Ὅσα ἠκούσαμεν, καὶ ἔγνωμεν αὐτὰ, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν.

4 Οὐκ ἐκρύβη ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν, εἰς γενεὰν ἑτέραν.

5 Ἀπαγγέλλοντες τὰς αἰνήσεις τοῦ Κυρίου, καὶ τὰς δυναστείας αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἃ ἐποίησε.

6 Καὶ ἀνέστησε μαρτύριον ἐν Ἰακώβ, καὶ νόμον ἔθετο ἐν Ἰσραὴλ,

7 Ὅσα ἐνετείλατο τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τοῦ γνωρίσαι αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν, ὅπως ἂν γνῶ γενεὰ ἑτέρα·

8 Υἱοὶ οἱ τεχνησόμενοι, καὶ ἀναστήσονται καὶ ἀπαγγελουῖσιν αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν.

9 Ἴνα θῶνται ἐπὶ τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα αὐτῶν, καὶ μὴ ἐπιλάβωνται τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ ἐκζητήσωσιν.

10 Ἴνα μὴ γένωνται ὡς οἱ πατέρες αὐτῶν, γενεὰ σκολιὰ καὶ παραπικραίνουσα·

11 Γενεὰ ἣτις οὐ κατεύθυνε τὴν καρδίαν ἑαυτῆς, καὶ οὐκ ἐπιστάθη μετὰ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῆς.

καὶ ὅμως τὰ ἴχνη σου δὲν γνωρίζονται.

20 Ὁδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου μετὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών.

ΨΑΛ. ος'. LXXVII.

Περὶ συνέσεως, εἰς τὸν Ἀσάφ.

ΔΟΤΕ προσοχὴν, ὦ λαέ μου, εἰς τὸν νόμον μου, κλίνατε τὸ ὠτίον σας εἰς τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου.

2 Θέλω ἀνοίξῃ τὸ στόμα μου μετὰ παραβολάς, θέλω σὰς διηγηθῆ ἀινιγματωδῶς (ὅσα ἔγιναι) ἀπ' ἀρχῆς.

3 Ὅσα ἐξ ἀκοῆς ἐμάθομεν, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν τὰ διηγήθησαν εἰς ἡμᾶς.

4 Δὲν τὰ ἀφῆκαν κεκρυμμένα ἀπὸ τὰ τέκνα των, (διὰ τὰ τὰ διηγηθῶσιν) εἰς τὴν μεταγενεστέραν γενεάν.

5 Ἐπειδὴ ἐκήρυξαν τοὺς ἐπαίνους τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ ἔργα τῆς δυνάμεώς του, καὶ τὰ θαύματα τὰ ὅποια ἔκαμεν.

6 Διότι διέταξεν ἐντολὴν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ, καὶ νόμον διώρισεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας,

7 Διὰ τὰ ὅποια παρήγγειλεν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, νὰ τὰ φανερώσωσιν εἰς τοὺς υἱούς των, διὰ τὰ τὰ μάθη ἢ ἐπερχομένη γενεά·

8 Ἐκεῖνοι (λέγω) οἱ υἱοὶ, οἱ ὅποιοι μέλλουσι νὰ γεννηθῶσι καὶ νὰ τοὺς διαδεχθῶσι, καὶ αὐτοὶ θέλουσι τὰ διηγηθῆ εἰς τοὺς υἱούς των.

9 Διὰ τὰ νὰ βάλωσιν εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα των, καὶ νὰ μὴ λησμονήσωσι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, (καὶ νὰ ζητήσωσι) νὰ φυλάξωσι τὰς ἐντολάς του.

10 Διὰ τὰ μὴ γένωνται, ὡς οἱ πατέρες των, γενεὰ στρεβλὴ, ἢ ὅποια ἔφερεν εἰς ὀργὴν (τὸν Θεόν)·

11 Γενεὰ, ἢ ὅποια δὲν ἐφύλαξεν ὀρθὴν τὴν καρδίαν τῆς, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς δὲν ἐστάθη πιστὸν εἰς τὸν Θεόν.

12 Υἱοὶ Ἐφραΐμ ἐντεινοντες καὶ βάλλοντες τόξοις, ἐστράφησαν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

13 Οὐκ ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ οὐκ ἐβουλήθησαν πορεύεσθαι.

14 Καὶ ἐπελάθοντο τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ, καὶ τῶν θαυμασιῶν αὐτοῦ ὧν ἔδειξεν αὐτοῖς.

15 Ἐναντίον τῶν πατέρων αὐτῶν ἃ ἐποίησε θαυμασία, ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ἐν πεδίῳ Τάνεως.

16 Διέρρηξε θάλασσαν, καὶ διήγαγεν αὐτούς, παρέστησεν ὕδατα ὡσεὶ ἄσκόν.

17 Καὶ ὠδήγησεν αὐτούς ἐν νεφέλῃ ἡμέρας, καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐν φωτισμῷ πυρός.

18 Διέρρηξε πέτραν ἐν ἐρήμῳ, καὶ ἐπότισεν αὐτούς ὡς ἐν ἀβύσσῳ πολλῇ.

19 Καὶ ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ πέτρας, καὶ κατήγαγεν ὡς ποταμούς ὕδατα.

20 Καὶ προσέθετο ἔτι τοῦ ἁμαρτάνειν αὐτῶν, παρεπίκραναν τὸν Ὑψιστον ἐν ἀνδρῶν.

21 Καὶ ἐξεπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τοῦ αἰτῆσαι βρώματα ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν.

22 Καὶ κατελάλησαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπον, Μὴ δυνήσεται ὁ Θεὸς ἐτοιμάσαι τράπεζαν ἐν ἐρήμῳ;

23 Ἐπεὶ ἐπάταξε πέτραν, καὶ ἐρρύθησαν ὕδατα, καὶ χεῖμαρροι κατεκλύσθησαν.

24 Μὴ καὶ ἄρτον δύναται δοῦναι, ἢ ἐτοιμάσαι τράπεζαν τῷ λαῷ αὐτοῦ;

25 Διὰ τοῦτο ἤκουσε Κύριος, καὶ ἀνεβάλετο, καὶ πῦρ ἀνήφθη ἐν Ἰακώβ, καὶ ὀργὴ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

12 Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἐφραΐμ οἱ ἐπιτηδειότατοι τοξόται, ἐστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πολέμου.

13 Δὲν ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ, μὴ θελήσαντες νὰ ζῶσι κατὰ τὸν νόμον του.

14 Καὶ ἐλησμόνησαν τὰς εὐεργεσίας του, καὶ τὰ θαυμάσιά του, τὰ ὅποια ἔδειξεν εἰς αὐτούς.

15 (Ὁ ὁποῖος) ἔκαμε θαυμάσια ἔμπροσθεν εἰς τοὺς πατέρας των, εἰς τὴν γῆν τοῦ Αἰγύπτου, εἰς τὰς πεδιάδας Τάνεως.

16 Ἐσχισε τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἀπέρασε, καὶ ἔστησεν ἀπὸ τὰ δυο μέρη τὰ ὕδατα, ὡσάν (μέσα εἰς) ἄσκόν.

17 Καὶ τοὺς ὠδήγησε τὴν ἡμέραν με σύννεφον, καὶ ὅλην τὴν νύκτα με πῦρ, τὸ ὅποιον τοὺς ἐφώτισε.

18 Ἐσχισεν εἰς τὴν ἔρημον πέτραν, καὶ τοὺς ἐπότισε, καθὼς ἂν ἦτον ἐκεῖ ἄβυσσος πολλῇ (ὕδατων).

19 Καὶ ἔκαμε νὰ τρέξῃ νερὸν ἀπὸ τὴν πέτραν, καὶ ἔκαμε νὰ τρέξωσιν ὕδατα ὡς ποταμοί.

20 Οὗτοι ἐξηκολούθησαν ἀκόμη νὰ ἁμαρτάνωσιν ἐναντίον του, καὶ παρῶξαν τὸν Ὑψιστον εἰς τόπον ἀνδρῶν.

21 Ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὴν καρδίαν των, ζητοῦντες φαγητά, τὰ ὅποια ἐπεθύμουν αἱ ψυχαὶ των.

22 Καὶ λαλήσαντες κατὰ τοῦ Θεοῦ, (οὕτως) εἶπον, Μὴ πως δύναται ὁ Θεὸς νὰ ἐτοιμάσῃ τράπεζαν εἰς τὴν ἔρημον;

23 Ἐπειδὴ τὴν πέτραν ἐκτύπησε, καὶ ἐχύθησαν ὕδατα, καὶ ἐκυματίσθησαν ποταμοί.

24 Μὴ πως καὶ ψωμίον θέλει δυνῆθαι νὰ δώσῃ, ἢ νὰ ἐτοιμάσῃ τράπεζαν διὰ τὸν λαόν του;

25 Διὰ τοῦτο ἤκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ἀνέστειλε (τὰς εὐεργεσίας του), καὶ πῦρ ἀνήφθη κατὰ (τῆς φυλῆς) τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἡ ὀργὴ του ἐπέπεσεν ἐναντίον (τῆς γενεᾶς) τοῦ Ἰσραήλ.

26 Ὅτι οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τῷ Θεῷ, οὐδὲ ἤλπισαν ἐπὶ τὸ σωτήριον αὐτοῦ.

27 Καὶ ἐνετείλατο νεφέλαις ὑπεράνωθεν, καὶ θύρας οὐρανοῦ ἀνέωξε.

28 Καὶ ἔβρεξεν αὐτοῖς μάννα φαγεῖν, καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς.

29 Ἄρτον ἀγγέλων ἔφαγεν ἄνθρωπος, ἐπισιτισμὸν ἀπέστειλεν αὐτοῖς εἰς πλησμονήν.

30 Ἀπῆρε νότον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἐπήγαγεν ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ λίβα.

31 Καὶ ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς ὡσεὶ χοῦν σάρκα, καὶ ὡσεὶ ἄμμον θαλασσῶν πετεινὰ πτερωτά·

32 Καὶ ἐπέπεσον ἐν μέσῳ τῆς παρεμβολῆς αὐτῶν, κύκλω τῶν σκηνομάτων αὐτῶν.

33 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐνεπλήσθησαν σφόδρα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ἠνεγκεν αὐτοῖς, οὐκ ἐστερήθησαν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν.

34 Ἐτι τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀνέβη ἐπ' αὐτούς·

35 Καὶ ἀπέκτεινεν ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραὴλ συνεπόδισεν.

36 Ἐν πᾶσι τούτοις ἥμαρτον ἔτι, καὶ οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ.

37 Καὶ ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν μετὰ σπουδῆς. Ὅταν ἀπέκτεινεν αὐτούς, τότε ἐξεζήτουν αὐτὸν, καὶ ἐπέστρεφον καὶ ὠρθίζον πρὸς τὸν Θεόν.

38 Καὶ ἐμνήσθησαν, ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς αὐτῶν ἐστὶ, καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος λυτρωτὴς αὐτῶν ἐστὶ.

39 Καὶ ἠγάπησαν αὐτὸν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ τῇ γλώσσει αὐτῶν ἐψεύσαντο αὐτῷ.

26 Διότι δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεόν; οὔτε ἤλπισαν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν.

27 Προσέταξε τὰς ὑψηλοτέρας νεφέλας, καὶ ἠνοίχθησαν αἱ θύραι τοῦ οὐρανοῦ.

28 Καὶ ἔβρεξεν εἰς αὐτοὺς μάννα διὰ νὰ φάγωσι, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ψωμίον οὐράνιον.

29 Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔφαγε τῶν ἀγγέλων τὸν ἄρτον, καὶ ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς τροφήν κατὰ κόρον.

30 Ἐκίνησε μὲ σφοδρότητα τὸν νότον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ μὲ τὴν δυνάμιν του ἐπέφερε (τὸν δυνατὸν ἄνεμον) λίβα.

31 Καὶ ἔβρεξεν εἰς αὐτοὺς κρέατα ὡσάν κονιορτὸν, καὶ πουλῖα ὡσάν τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης·

32 Τὰ ὅποια ἔπεσον εἰς τὸ μέσον τῆς παρεμβολῆς των, ὀλόγυρα εἰς τὰς σκηνὰς των.

33 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐχορτάσθησαν παραπολύ, καὶ ἔφερον εἰς αὐτοὺς ὅ,τι ἐπεθύμησαν, δὲν ὑστερήθησαν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας των.

34 Ἐν ᾧ ἀκόμη τὸ φαγητὸν ἦτον εἰς τὸ στόμα των, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἦλθεν ἐπάνω των·

35 Καὶ ἐθανάτωσε πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔρριψε κάτω.

36 Ὑστερον ἀπὸ ὅλα ταῦτα πάλιν ἥμαρτον, μὴ πιστεύσαντες εἰς τὰ θαυμάσιά του.

37 Διὰ τοῦτο ἐτελείωσαν αἱ ἡμέραι των ματαιαίως, καὶ οἱ χρόνοι των ταχύτατα. Καὶ ὅταν τοὺς ἐθανάτωσε, τότε τὸν ἐζήτουν, καὶ ἐπέστρεφον, καὶ ἀπὸ πρωίας ἔτρεχον εἰς τὸν Θεόν.

38 Καὶ ἐνεθυμήθησαν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι βοηθὸς των, καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος εἶναι λυτρωτὴς των.

39 Ὅμως μὲ τὸ στόμα των τὸν ἠγάπησαν, καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν των (δοξολογοῦντες τον) ἐψεύσθησαν.

40 Ἡ δὲ καρδία αὐτῶν οὐκ εὐθεῖα μετ' αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπιστάθησαν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.

41 Αὐτὸς δὲ ἐστὶν οἰκτίρμων, καὶ ἰλάσκεται ταῖς ἁμαρτίας αὐτῶν, καὶ οὐ διαφθερεῖ.

42 Καὶ πληθυνεῖ τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ ἐκκαύσει πᾶσαν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.

43 Καὶ ἐμνήσθη ὅτι σὰρξ εἰσι, πνεῦμα πορευόμενον, καὶ οὐκ ἐπιστρέφον.

44 Ποσάκις παρεπίκραναν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ; παρώργισαν αὐτὸν ἐν γῇ ἀνύδρω;

45 Καὶ ἐπέστρεψαν καὶ ἐπέρασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ παρώξυναν.

46 Καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἡμέρας ἧς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς θλίβοντος.

47 Ὡς ἔθετο ἐν Αἰγύπτῳ τὰ σημεῖα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέρατα αὐτοῦ ἐν πεδίῳ Τάνεως.

48 Καὶ μετέστρεψεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμούς αὐτῶν καὶ τὰ ὄμβροματα αὐτῶν, ὅπως μὴ πίωσιν.

49 Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς κύνουμιαν, καὶ κατέφαγεν αὐτούς· καὶ βάτραχον, καὶ διέφθειρεν αὐτούς.

50 Καὶ ἔδωκε τῇ ἐρυσίβῃ τοὺς καρπούς αὐτῶν, καὶ τοὺς πόνους αὐτῶν τῇ ἀκρίδι.

51 Ἀπέκτεινεν ἐν χαλαζῇ τὴν ἀμπελον αὐτῶν, καὶ τὰς συκαμίνους αὐτῶν ἐν τῇ πάχυνῃ.

52 Καὶ παρέδωκεν εἰς χάλαζαν τὰ κτήνη αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῷ πυρί.

53 Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ, θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλίψιν, ἀποστολὴν δι' ἀγγέλων πονηρῶν.

40 Διότι ἡ καρδία των δὲν ἦτον εἰλικρινῆς πρὸς αὐτὸν, οὔτε ἐσταθῆσαν πιστοὶ εἰς τὴν διαθήκην του.

41 Αὐτὸς ὅμως εἶναι οἰκτίρμων, καὶ ἐγίνετο ἰλεως εἰς τὰς ἁμαρτίας των, καὶ δὲν τοὺς ἠφάνισε.

42 Ἀλλὰ πολλάκις συνέστειλε τὸν θυμὸν του, καὶ δὲν ἀνῆψεν ὄλην του τὴν ὀργὴν.

43 Καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι αὐτοὶ εἶναι σὰρξ, πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διέρχεται, καὶ δὲν ἐπιστρέφει.

44 Ποσάκις τὸν ἠρέθισαν εἰς τὴν ἐρημον; ποσάκις τὸν παρώργισαν εἰς τὸν ἀνυδρον τόπον;

45 Καὶ ἀδιακόπως δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ πειράζωσι τὸν Θεὸν, καὶ παρώργισαν τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ.

46 Καὶ ἐλησμόνησαν (τὰ ἔργα) τῆς χειρὸς του, (τὰ ὁποῖα ἔκαμεν) ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἐλυτρώσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔθλιψε.

47 (Δηλαδή) ὁποῖα μεγάλα σημεῖα ἔκαμεν εἰς τὴν Αἰγυπτον, καὶ ὁποῖα τέρατα (ἔκαμεν) εἰς τὴν πεδιάδα Τάνεως.

48 Καὶ μετέβαλεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμούς των καὶ τὰ νερά των, ὥστε νὰ μὴ πίωσιν.

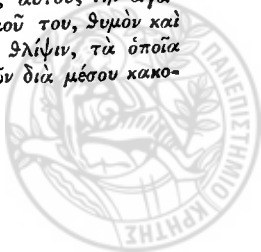
49 Ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς σκυλόμυιαν, ἡ ὁποία τοὺς κατέφαγε· καὶ βιάτραχους, οἱ ὁποῖοι τοὺς διέφθειραν.

50 Καὶ παρέδωκε τοὺς καρπούς των εἰς τὴν ἐρυσίβην, καὶ τοὺς κόπους των εἰς τὴν ἀκρίδα.

51 Κατηφάνισε μὲ τὴν χάλαζαν τὰς ἀμπέλους των, καὶ τὰς συκαμινέας των μὲ τὴν πάχυνῃ.

52 Καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν χάλαζαν τὰ κτήνη των, καὶ ὄλην τὴν περιουσίαν των εἰς τὸ πῦρ (τῆς χαλαζῆς).

53 Ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ θυμοῦ του, θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν καὶ θλίψιν, τὰ ὁποῖα ἐκίνησε κατ' αὐτῶν διὰ μέσου κακοποιῶν ἀγγέλων.

54 Ὡλοποίησε τρίβον τῇ ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐφείσατο ἀπὸ θανάτου τῶν ψυχῶν αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς θάνατον συνέκλεισε.

55 Καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ἀπαρχὴν παντὸς πόρου αὐτῶν, ἐν τοῖς σκηνώμασι Χαμ.

56 Καὶ ἀπῆρεν ὡς πρόβατα τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἀνήγαγεν αὐτοὺς ὡσεὶ ποίμνιον ἐν ἐρήμῳ.

57 Καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐπ' ἐλπίδι, καὶ οὐκ ἐδειλίασαν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐκάλυψε θάλασσα.

58 Καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς ὄρος ἀγίασματος αὐτοῦ, ὄρος τοῦτο ὃ ἐκτίσθη ἡ δεξιὰ αὐτοῦ.

59 Καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ προσώπου αὐτῶν ἔθνη, καὶ ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχοινίῳ κληροδοσίας.

60 Καὶ κατεσκίησεν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραήλ.

61 Καὶ ἐπείρασεν καὶ παρεπίκραναν τὸν Θεὸν τὸν Ὑψιστον, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ οὐκ ἐφυλάξαντο.

62 Καὶ ἀπέστρεψαν καὶ ἠθέτησαν, καθὼς καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, μετεστράφησαν εἰς τόξον στρεβλόν.

63 Καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐν τοῖς βουνοῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν παρεζήλωσαν αὐτόν.

64 Ἦκουσεν ὁ Θεὸς καὶ ὑπερέιδε, καὶ ἐξουδένωσε σφόδρα τὸν Ἰσραήλ.

65 Καὶ ἀπώσατο τὴν σκηνὴν Σιλωμ, σκῆνωμα ὃ κατεσκίησεν ἐν ἀνθρώποις.

66 Καὶ παρέδωκεν εἰς αἰχμαλωσίαν τὴν ἰσχύν αὐτῶν, καὶ τὴν καλλονὴν αὐτῶν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν.

54 Ἀφήκεν ἐλευθέραν τὴν ὀρμὴν τῆς ὀργῆς του, καὶ δὲν ἠκριβολογήθη, ὥστε νὰ παραδώσῃ τὰς ψυχὰς των εἰς θάνατον, καὶ παρέδωκεν αἰφνιδίως τὰ ζῶα των εἰς θάνατον.

55 Καὶ ἐφόνευσεν ὅλα τὰ πρωτότοκα τῆς γῆς Αἰγύπτου, τὴν ἀπαρχὴν ὅλων τῶν κοπῶν των, εἰς τὰς κατοικίας τοῦ Χαμ.

56 Καὶ ἐσήκωσεν ἐκεῖθεν ὡς πρόβατα τὸν λαὸν του, καὶ τοὺς ἔφερεν ὡς ποίμνιον εἰς τὴν ἐρημον.

57 Καὶ τοὺς ὠδήγησε μὲ ἀσφάλειαν, καὶ δὲν ἐφοβήθησαν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς των ἐσκέπασεν ἡ θάλασσα.

58 Καὶ τοὺς εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἅγιόν του βουνόν, εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν ἡ δεξιὰ του.

59 Καὶ ἀπέδιωξεν ἐμπροσθέν των ἔθνη, καὶ μὲ κλήρους ἐμοίρασεν εἰς αὐτοὺς (τὴν γῆν) μὲ σχοινίον κληροδοσίας.

60 Καὶ ἔκαμε νὰ κατοικήσωσιν αἱ φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὰς κατοικίας αὐτῶν (τῶν ἐθνῶν).

61 Ἐκεῖνοι ὁμως ἐπείραξαν καὶ παρώργισαν πάλιν τὸν Θεὸν τὸν Ὑψιστον, μὴ φυλάξαντες τὰ ἀψευδῆ λόγια του.

62 Καὶ στραφέντες (ἀπὸ αὐτὸν) παρέβησαν (τὰς συνθήκας), καθὼς καὶ οἱ πατέρες των, καὶ ἔγιναν στρεβλοὶ ὡς εἶναι τὸ τόξον τὸ στραβόν.

63 Καὶ τὸν παρώργισαν ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ των, καὶ τὸν ἐκίνησαν εἰς ὀργὴν ἀπὸ ζῆλον μὲ τὰ εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἐγλυψαν.

64 Ἦκουσεν ὁ Θεὸς (τὰς βλασφημίας των) καὶ τοὺς ἐγκατέλιπε, καὶ κατεφρόνησε καθ' ὑπερβολὴν (τὸ γένος) τοῦ Ἰσραὴλ.

65 Καὶ ἀπέρριψε τὴν σκηνὴν (ἡ ὁποία ἦτον) εἰς τὴν Σιλωμ, εἰς τὴν ὁποίαν σκηνὴν αὐτὸς κατῴκει μεταξύ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

66 Καὶ παρέδωκεν εἰς αἰχμαλωσίαν τὴν (σκηνὴν) ἡ ὁποία ἦτον δυνάμεις των, καὶ αὐτὴν τὴν εὐπρέπειάν των εἰς χεῖρας ἐχθρῶν.

67 Καὶ συνέκλεισεν ἐν ῥομφαίᾳ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ ὑπερεῖδε.

68 Τοὺς νεανίσκους αὐτῶν κατέφαγε πῦρ, καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν οὐκ ἐπενθίσθησαν.

69 Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐν ῥομφαίᾳ ἔπεσον, καὶ αἱ χῆραι αὐτῶν οὐ κλαυθήσονται.

70 Καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπῶν Κύριος, ὡς δυνατὸς κεκραιπαληκῶς ἐξ οἴνου.

71 Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, ὄνειδος αἰώνιον ἔδωκεν αὐτοῖς.

72 Καὶ ἀπάσαστο τὸ σκῆνωμα Ἰωσήφ, καὶ τὴν φυλὴν Ἐφραΐμ οὐκ ἐξελέξατο.

73 Καὶ ἐξελέξατο τὴν φυλὴν Ἰούδα, τὸ ὄρος τὸ Σιών ὃ ἠγάπησε.

74 Καὶ ἀκοδόμησεν ὡς μονοκέρωτος τὸ ἅγιασμα αὐτοῦ, ἐν τῇ γῇ ἔθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

75 Καὶ ἐξελέξατο Δαβὶδ τὸν δούλον αὐτοῦ, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων, ἐξόπισθεν τῶν λοχευομένων ἔλαβεν αὐτὸν,

76 Ποιμαίνειν Ἰακώβ τὸν δούλον αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

77 Καὶ ἐποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς συνέσεσι τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὠδήγησεν αὐτούς.

ΨΑΛ. οη'. LXXVIII.

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ, ἤλθσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

67 Καὶ ἐστενωχώρησε πανταχόθεν μετὰ σπαθίον (τῶν ἐχθρῶν) τὸν λαὸν του, καὶ εἶδε μετὰ καταφρόνησιν τὴν κληρονομίαν του.

68 Οἱ νεανίσκοι τῶν ἐτελειώθησαν μετὰ τὸ πῦρ, καὶ αἱ παρθένοι τῶν δὲν ἐτμήθησαν μετὰ ἐπιταφίους θρήνους.

69 Οἱ ἱερεῖς τῶν ἐφονεύθησαν μετὰ τὸ σπαθίον, καὶ αἱ χῆραὶ τῶν δὲν ἐμυρολογήθησαν.

70 Καὶ ἐσηκώθη ὁ Κύριος, καθὼς (σηκώνεται) ὅποιος κοιμάται, καὶ καθὼς ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον κάμνει δυνατὸν ὁ οἶνος, ἀφ' οὗ τὸν μεθύσει.

71 Καὶ ἐκτύπησε τὰ ὀπίσθια τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς αἰώνιον ὄνειδος.

72 Καὶ ἀπέβαλε τὴν σκηνὴν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ἀπεδοκίμασε τὴν φυλὴν τοῦ Ἐφραΐμ.

73 Καὶ ἐδιάλεξε τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, τὸ βουνὸν Σιών τὸ ὅποιον ἠγάπησε.

74 Καὶ ἀκοδόμησεν ὡς (κέρας) μονοκέρωτος τὸ ἅγιασμα του, καὶ ἔθεμελίωσεν αὐτὴν (τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα) εἰς τὴν γῆν αἰωνίως.

75 Καὶ ἐδιάλεξε τὸν δούλον του Δαβὶδ, καὶ τὸν ἀνέλαβεν ἀπὸ τὰς μάνδρας τῶν προβάτων, καὶ τὸν ἐπῆρεν, ἐν ᾧ ἠκολούθει εἰς τὰ ἐγγαστρωμένα πρόβατα,

76 Διὰ τὴν ποιμαίνειν τοὺς δούλους του τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ, καὶ τοὺς Ἰσραηλίτας, οἱ ὅποιοι εἶναι κληρονομία του.

77 Τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἐποίμανε μετὰ τὴν ἀκακίαν τῆς καρδίας του, καὶ μετὰ τὴν συνέσιν τῶν χειρῶν του τοὺς ὠδήγησεν.

ΨΑΛ. οη'. LXXVIII.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Ω ΘΕΕ, εἰσῆλθον ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν ἅγιόν σου ναόν.

2 Ἐθεντο Ἱερουσαλήμ ὡς ὄπωρο-φυλάκιον· ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βράματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς.

3 Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ κύκλω Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἦν ὁ θάπτων.

4 Ἐγενήθημην ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μκκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κυκλω ἡμῶν.

5 Ἔως πότε, Κύριε, ὀργισθήσῃ εἰς τέλος; ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ὁ ζῆλός σου;

6 Ἐκχεον τὴν ὀργὴν σου ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ γινώσκοντά σε, καὶ ἐπὶ βασιλείας αἱ τὸ ὄνομά σου οὐκ ἐπεκαλέσαντο.

7 Ὅτι κατέφαγον τὸν Ἰακώβ, καὶ τὸν τόπον αὐτοῦ ἠρήμωσαν.

8 Μὴ μνησθῆς ἡμῶν ἀνομιῶν ἀρχαίων, ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπρωχέυσαμεν σφόδρα.

9 Βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

10 Μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη, Ποῦ ἔστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν;

11 Καὶ γνωσθήτω ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἡ ἐκδίκησις τοῦ αἵματος τῶν δούλων σου τοῦ ἐκκεχυμένου· εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ὁ στεναγμὸς τῶν πεπεδημένων.

12 Κατὰ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ βραχίονός σου, περιποίησαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων.

13 Ἀπόδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν ἐπταπλασίονα εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν, τὸν ὄνειδισμόν αὐτῶν ὃν ἀνείδισαν σε, Κύριε.

2 Καὶ κατέστησαν τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς καλύβην τῶν φυλάκων τῶν ὀπωρικῶν· ἔρριψαν εἰς τὰ ὄρνεα τοῦ ἀέρος τὰ νεκρὰ σώματα τῶν δούλων σου διὰ τὰ φάγωσι, καὶ τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σου εἰς τὰ χερσαῖα θηρία.

3 Ἐχυσαν τὸ αἷμα τῶν ὡς ὕδωρ ὀλόγυρα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ κανεῖς δὲν ἦτον διὰ τὰ τοὺς θάψῃ.

4 Ἐγενήθημην ὄνειδος εἰς τοὺς γείτονάς μας, περιγέλιον καὶ ἐμπαιγμὸς εἰς τοὺς ὀλογυρά μας.

5 Ἔως πότε, Κύριε, θέλεις εἶσθαι εἰς ὀργὴν πάντοτε; καὶ (ἕως πότε) ὁ δίκαιος θυμὸς σου θέλει ἀνάπτη ὡς πῦρ;

6 Χῦσον ἀφθόνως (ταύτην) τὴν ὀργὴν σου ἐπάνω εἰς τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα δὲν σε γνωρίζουσι, καὶ ἐπάνω εἰς βασιλείας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου.

7 Διότι ἔφαγον ἐξολοκλήρου (τοὺς ἀπογόνους) τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἠρήμωσαν τὸν τόπον τῶν.

8 Μὴ ἐνθυμηθῆς τὰ παλαιὰ μας ἀμαρτήματα, ἀλλ' ἄς μᾶς προκαταλάβωσιν οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, διότι πολλὰ ἔδυστυχήσαμεν.

9 Βοήθησον μας, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν, διὰ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, λύτρωσαί μας, Κύριε, καὶ γενοῦ ἴλεως εἰς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, διὰ τὸ ὄνομά σου.

10 Διὰ τὰ μὴ εἴπωσι τὰ ἔθνη, Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς τῶν;

11 Καὶ ἄς γνωρισθῇ εἰς τὰ ἔθνη ἐμπροσθεν τῶν ὀμμάτων μας ἡ ἐκδίκησις τοῦ χυθέντος αἵματος τῶν δούλων σου· καὶ ἄς φθάσῃ ἐμπροσθέν σου ὁ στεναγμὸς τῶν αἰχμαλώτων.

12 Κατὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ βραχίονός σου, περιποίηθητι τοὺς υἱοὺς τῶν φονευθέντων.

13 Ἀπόδος εἰς τὸν κόλπον τῶν γειτόνων μας ἐπταπλάσιον τὴν ὕβριν μετὰ τὴν ὁποίαν ὕβρισάν σε, Κύριε.

14 Ἡμεῖς δὲ λαός σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου· ἀνομολογησόμεθα σοι, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἐξαγγελουῦμεν τὴν αἰεσὶν σου.

ΨΑΛ. οθ'. LXXIX.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων, μαρτύριον τῷ Ἀσάφ· ψαλμὸς ὑπὲρ τοῦ Ἀσσυρίου.

Ὁ ΠΟΙΜΑΙΝΩΝ τὸν Ἰσραὴλ, πρόσχες, ὁ ὁδηγῶν ὡσεὶ πρόβατον τὸν Ἰωσήφ,

2 Ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβιμ, ἐμφάνησι ἐναντίον Ἐφραΐμ καὶ Βενιαμὶν καὶ Μανασσή,

3 Ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

4 Ὁ Θεός, ἐπίστρεψον ἡμᾶς, καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

5 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἕως ποτε ὀργίξῃ ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν δούλων σου;

6 Φωμίεις ἡμᾶς ἄρτον δακρύων, καὶ ποτιεῖς ἡμᾶς ἐν δάκρυσιν ἐν μέτρῳ.

7 Ἔθου ἡμᾶς εἰς ἀντιλογίαν τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμυκτήρισαν ἡμᾶς.

8 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς, καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

9 Ἄμπελον ἐξ Αἰγύπτου μετήρας, ἐξέβαλες ἔθνη, καὶ κατεφύτευσας αὐτήν.

10 Ὀδοποίησας ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ κατεφύτευσας τὰς ρίζας αὐτῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὴν γῆν.

11 Ἐκάλυψεν ὄρη ἢ σκία αὐτῆς, καὶ αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ.

12 Ἐξέτεινε τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως

14 Ἡμεῖς εἴμεθα λαός σου, καὶ πρόβατα τῆς βοσκῆς σου· θέλομεν σε εὐχαριστῆ, ὦ Θεέ, αἰωνίως, καὶ εἰς πολλὰς γενεὰς θέλομεν κηρύττει τοὺς ἐπαίνους σου.

ΨΑΛ. οθ'. LXXIX.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι ἀλλοιωθῆ, μαρτύριον τοῦ Ἀσάφ· ψαλμὸς περὶ τοῦ Ἀσσυρίου.

Ὡ (ΚΥΡΙΕ), ὁ ὁποῖος διοικεῖ τοὺς Ἰσραηλίτας, πρόσχεσον, καὶ σύ, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖς ὡς πρόβατον τοὺς ἀπόγονους τοῦ Ἰωσήφ,

2 Σὺ, ὁ ὁποῖος κάθησαι ἐπάνω εἰς τὰ Χερουβιμ, δεῖξον τὸν ἑαυτὸν σου ἔμπροσθεν τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ τοῦ Βενιαμὶν, καὶ τοῦ Μανασσή,

3 Διέγειρον τὴν μεγάλην δυνάμιν σου, καὶ ἔλθε νὰ μᾶς σῴσης.

4 Ὡ Θεέ, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, καὶ δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν σωθῆ.

5 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἕως ποτε ὀργίξῃ (μὴ ἀκούων) τὴν προσευχὴν τῶν δούλων σου;

6 (ἕως ποτε) θέλεις μᾶς τρέφῃ μὲ φωμίον δακρύων, καὶ θέλεις μᾶς ποτιῆ μὲ δάκρυα ἀναλόγως;

7 Σὺ μᾶς ἐξέθεσας εἰς ἔλεγχον μεταξὺ εἰς τοὺς συνορίτας μας, καὶ μᾶς περιγελώσιν οἱ ἐχθροὶ μας.

8 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, καὶ δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν σωθῆ.

9 Ἀπὸ τὴν Αἰγύπτου μετεκόμισας ἄμπελον, ἐδίωξας τὰ ἔθνη, καὶ τὴν ἐφύτευσας (εἰς τὸν τόπον των).

10 Καὶ ἔγινε ὁδηγὸς ἔμπροσθεν τῆς, καὶ ἐφύτευσας βαθέως τὰς ρίζας τῆς, καὶ ἐγένεσε τὴν γῆν.

11 Ἐσκέπασε βουνὰ ἢ σκία τῆς, καὶ οἱ πλατεῖς κλάδοι τῆς τὰς (μεγάλας) κέδρους τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ ἤπλωσε τὰ κλήματα τῆς

θαλάσσης, καὶ ἕως ποταμῶν τὰς παραφυάδας αὐτῆς.

13 Ἰνατί καθείλες τὸν φραγμὸν αὐτῆς, καὶ τρυγῶσιν αὐτὴν πάντες οἱ παραπορευόμενοι τὴν ὁδόν;

14 Ἐλυμνήκατο αὐτὴν ὡς ἐκ δρυμοῦ, καὶ μονιὸς ἄγριος κατενεμήσατο αὐτὴν.

15 Ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον δὴ, καὶ ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην.

16 Καὶ κατάρτισαι αὐτὴν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου, καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῶ.

17 Ἐμπεπυρισμένη πυρὶ καὶ ἀνεσκαμμένη ἀπὸ ἐπιτιμήσεως τοῦ προσώπου σου ἀπολοῦνται.

18 Γενηθήτω ἡ χεὶρ σου ἐπ' ἄνδρα δεξιᾶς σου, καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῶ.

19 Καὶ οὐ μὴ ἀποτῶμεν ἀπὸ σοῦ ζώσεις ἡμᾶς, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικαλεσόμεθα.

20 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς, καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

ΨΑΛ. Π'. LXXX.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Ἀσάφ.

ἌΓΑΛΛΙΑΣΘΕ τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

2 Λάβετε ψαλμὸν, καὶ δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνὸν μετὰ κιθάρας.

3 Σαλπύσατε ἐν νεομηνία σάλπιγγι, ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν.

ἕως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς κληματίδας τῆς ἕως εἰς τοὺς ποταμούς.

13 Διατί (λοιπὸν) ἐκρήμνισας τὸν φραγμὸν τῆς, ὥστε νὰ τὴν τρυγῶσιν ὅλοι οἱ διαβάται τῆς ὁδοῦ;

14 Ἐβλαψεν αὐτὴν ὁ χοῖρος, ὁ (ἐξερχόμενος) ἀπὸ τὸν λόγγον, καὶ ὁ ἀγριόχοιρος τὴν κατέφαγε δι' ὅλου.

15 Ὡ Θεὸς τῶν δυνάμεων, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, ἐπίβλεψον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψαι ταύτην τὴν ἄμπελον.

16 Καὶ τελειοποίησαί τὴν, διότι τὴν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου, (καὶ ἐπίβλεψον) εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐστερέωσας εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

17 Αὐτὴ κατεκάη ἀπὸ πῦρ, καὶ ἀνεσκάφη· καὶ (οἱ κάτοικοί τῆς) θέλουσιν ἀφανισθῆ ἀπὸ τὴν ἐπαπειλητικὴν ὄργην τοῦ προσώπου σου.

18 Ἄς ἐξαπλωθῆ ἡ χεὶρ σου ἐπάνω εἰς τὸν ἀνθρώπον τῆς δεξιᾶς σου, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐστερέωσας εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

19 Οὔτε ἡμεῖς δὲν θέλομεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ σέ· ἀλλὰ θέλεις μᾶς ἀναζωογονήσῃ, καὶ θέλομεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

20 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, καὶ δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν σωθῆ.

ΨΑΛ. Π'. LXXX.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ τῶν ληνῶν· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Ἀσάφ.

ἌΓΑΛΛΙΑΣΘΕ διὰ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι βοηθὸς μας, ἀλαλάξατε διὰ τὸν Θεόν τοῦ Ἰακώβ.

2 Λάβετε (εἰς τὸ στόμα σας) ψαλμὸν, καὶ δότε (ἤχον) με τύμπανον καὶ ψαλτήριον ἠδονικὸν ὁμοῦ με κιθάραν.

3 Σαλπύσατε μετὴν σαλπύγγα εἰς τὴν ἀρχιμηνίαν, εἰς λαμπρὰν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς σας.

4 Ὅτι πρόσταγμα τῷ Ἰσραὴλ ἐστὶ, καὶ κρίμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ· μαρτύριον ἐν τῷ Ἰωσήφ ἔθετο αὐτόν, ἐν τῷ ἐξελεθεῖν αὐτόν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, γλαῦσσαν ἣν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν.

5 Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐν τῷ κοφίνῳ ἐδούλευσαν.

6 Ἐν θλίψει ἐπεκαλέσω με καὶ ἐρρυσάμην σε, ἐπήκουσά σου ἐν ἀποκρίφῳ καταγιγίδος, ἐδοκίμασά σε ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας.

7 Ἄκουσον, λαός μου, καὶ διαμαρτύρομαί σοι Ἰσραὴλ, ἐὰν ἀκούσης μου, οὐκ ἔσται ἐν σοὶ θεὸς πρόσφατος, οὐδὲ προσκυνήσεις θεῶ ἀλλοτρίῳ.

8 Ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ ἀναγκάγων σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω αὐτό.

9 Καὶ οὐκ ἤκουσεν ὁ λαός μου τῆς φωνῆς μου, καὶ Ἰσραὴλ οὐ προσέσχε μοι.

10 Καὶ ἐξαπέστειλα αὐτοὺς κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, πορεύονται ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.

11 Εἰ ὁ λαός μου ἤκουσέ μου, Ἰσραὴλ ταῖς ὁδοῖς μου εἰ ἐπορεύθη,

12 Ἐν τῷ μηδενὶ ἂν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐταπείνωσα, καὶ ἐπὶ τοὺς θλίβοντας αὐτοὺς ἐπέβαλον ἂν τὴν χεῖρά μου.

13 Οἱ ἐχθροὶ Κυρίου ἐψεύσαντο αὐτῷ, καὶ ἔσται ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

14 Καὶ ἐψώμισεν αὐτοὺς ἐκ στόματος πυροῦ, καὶ ἐκ πέτρας μέλι

4 Διότι (τοῦτο) εἶναι ἐντολὴ (δεδομένη ἀπὸ τὸν Θεὸν) εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· καὶ διέταξε τοῦτο (διὰ τὴν εἶναι) μαρτυρία μεταξὺ (τοῦ γένους) τοῦ Ἰωσήφ, ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἤκουσε τὴν γλαῦσσαν (τοῦ Θεοῦ), τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε.

5 Ἠλευθέρωσε τὴν ράχην τῶν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτώματος, διότι αἱ χεῖρές τῶν ἐδούλευσαν εἰς τὸ κοφίνον τοῦ πληοῦ.

6 Εἰς τὴν στενοχωρίαν μὲ ἐπεκαλέσθης καὶ σὲ ἐλύτρωσα, κεκρυμμένος εἰς τὴν ἀνεμοταραχὴν σου ἐπήκουσα, σὲ ἐδοκίμασα πλησίον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς ἀντιλογίας.

7 Ἄκουσον, ὦ λαέ μου, καὶ θέλω σοὶ ὁμολογήσῃ (τὴν θέλησίν μου) Ἰσραὴλ, ἐὰν μοῦ ἀκούσης, δὲν θέλεις ἔχῃ ἄλλον νέον θεόν, οὔτε θέλεις προσκυνήσῃ ξένον θεόν.

8 Διότι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ ὁποῖος σὲ ἀνεβίβασεν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ θέλω τὸ γεμίσει.

9 Δὲν ἤκουσεν ὁ λαός μου τὴν φωνὴν μου, καὶ οἱ Ἰσραηλίται δὲν ἔβαλον προσοχὴν εἰς ἐμέ.

10 Τοὺς ἀφήκα λοιπὸν νὰ ζῶσι κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῆς καρδίας τῶν, καὶ ὡς περιπατῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἐπιτηδεύθησαν.

11 (Διότι) ἐὰν μοῦ ἤκουεν ὁ λαός μου, ἐὰν οἱ Ἰσραηλίται περιπάτουσαν εἰς τὸν δρόμον μου,

12 Εἰς ὀλιγωτάτον καιρὸν ἤθελον δαμάσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῶν, καὶ ἤθελον ρίψῃ τὴν χεῖρά μου ἐναντίον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς θλίβουσαν.

13 Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου ἐφανήσαν ψεῦσται εἰς αὐτόν, καὶ (διὰ τοῦτο) ἡ περίστασις τῶν θέλει διαμεῖναι αἰώνιος.

14 Καὶ (μὲ ὅλα αὐτὰ) αὐτὸς τοὺς ἔθρεψε μὲ τὸ παχὺ ἄλευρον τοῦ

ἐχόρτασεν αὐτούς.

ΨΑΛ. πα'. LXXXI.

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ ἔστη ἐν συναγωγῇ θεῶν,
ἐν μέσῳ δὲ θεοὺς διακρινεῖ.

2 Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ
πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε;

3 Κρίνατε ὀρφανῶ καὶ πτωχῶ, τα-
πεινὸν καὶ πένητα δικαίωσατε.

4 Ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ
χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ῥύσασθε αὐτόν.

5 Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνῆκαν, ἐν
σκότει διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν
πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

6 Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστε, καὶ υἱοὶ
Ἐψίστου πάντες.

7 Ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνή-
σκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπ-
τετε.

8 Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνων τὴν γῆν,
ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι
τοῖς ἔθνεσιν.

ΨΑΛ. πβ'. LXXXII.

ᾠδὴ ψαλμοῦ τῷ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ, τίς ὁμοιωθήσεται σοι; μὴ
σιγήσης, μηδὲ καταπραΰνης, ὁ Θεός.

2 Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν,
καὶ οἱ μισοῦντές σε ἤσαν κεφαλὴν.

3 Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουρ-
γέυσαντο γνώμην, καὶ ἐβουλεύσαντο
κατὰ τῶν ἁγίων σου.

4 Εἶπαν, Δεῦτε καὶ ἐξολοθρεύσωμεν
αὐτούς ἐξ ἔθνους, καὶ οὐ μὴ μνησθῆ

σιταρίου, καὶ τοὺς ἐχόρτασε μὲ
(γλυκὺ νερόν) ὡς μέλι, (τὸ ὅποιον
ἔτρεξεν) ἀπὸ τὴν πέτραν.

ΨΑΛ. πα'. LXXXI.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ στέκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς
συνελεύσεως τῶν θεῶν, καὶ θέλει
διακρίνη τοὺς θεοὺς (εὐρισκόμενος)
εἰς τὸ μέσον των.

2 Ἔως πότε κρίνετε ἄδικα, καὶ
εὐλαβείσθε τὰ πρόσωπα τῶν ἀμαρ-
τωλῶν;

3 Θεωρήσατε τὴν κρίσιν τοῦ ὀρφα-
νοῦ καὶ τοῦ πτωχοῦ, δότε τὰ δίκαια
εἰς τὸν πτωχόν καὶ πένητα.

4 Ἐλευθερώσατε τὸν πένητα καὶ
τὸν ἐνδεῆ, καὶ ἀπαλλάξατέ τους
ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τοῦ ἀμαρ-
τωλοῦ.

5 Ὅμως αὐτοὶ μῆτε γνωρίζουσι,
μῆτε καταλαμβάνουσιν, εἰς τὸ σκό-
τος περιπατοῦσι, (διὰ τοῦτο) ἄς σα-
λευθῶσιν ὅλα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

6 Ἐγὼ εἶπα, Σεῖς εἶσθε θεοὶ, καὶ
ὅλοι εἶσθε υἱοὶ τοῦ Ἐψίστου.

7 Σεῖς ὅμως, ὡς (καὶ οἱ λοιποὶ)
ἄνθρωποι, θέλετε ἀποθάνη, καὶ ὡς
εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας θέλετε πέση.

8 Ἀνάστα, ὦ Θεέ, κρίνον τὴν γῆν,
διότι σὺ θέλεις κατακληρονομήση
ὅλα τὰ ἔθνη.

ΨΑΛ. πβ'. LXXXII.

ᾠδὴ ψαλμοῦ τοῦ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΕ, ποῖος εἶναι ὁμοιος μὲ σέ;
μὴ σιωπήσης, καὶ μὴ μακροθυμήσης.

2 Διότι βλέπεις, ὅτι οἱ ἐχθροὶ σου
κάμνουσι θόρυβον, καὶ ὅσοι σὲ μι-
σοῦσιν, ἐσήκωσαν κεφαλὴν.

3 Κατὰ τοῦ λαοῦ σου πανούργως
ἐμελέτησαν σκοπὸν, καὶ κατὰ τῶν
ἁγίων σου συνεβουλεύθησαν.

4 Καὶ εἶπαν, Ἐλθετε καὶ ἄς τοὺς
ἐξολοθρεύσωμεν ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον

τὸ ὄνομα Ἰσραὴλ ἔτι.

5 Ὅτι ἐβουλεύσαντο ἐν ὁμοσίᾳ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, κατὰ σοῦ διαθήκην διέθεντο· τὰ σκηνώματα τῶν Ἰδουμαίων, καὶ οἱ Ἰσραηλῖται,

6 Μωάβ καὶ οἱ Ἀγαρηνοὶ, Γεβὰλ καὶ Ἀμμὼν καὶ Ἀμαλῆκ, ἀλλόφυλοι μετὰ τῶν κατοικούντων Τύρον.

7 Καὶ γὰρ καὶ Ἀσσοῦρ συμπαρεγένετο μετ' αὐτῶν, ἐγενήθησαν εἰς ἀντίληψιν τοῖς υἱοῖς Δῶτ.

8 Ποίησον αὐτοῖς ὡς τῇ Μαδιάμ, καὶ τῷ Σισάρα, ὡς τῷ Ἰαβεὶμ ἐν τῷ χειμάρρῳ Κισσῶν.

9 Ἐξωλοθρεύθησαν ἐν Ἀενδώρ, ἐγένηθησαν ὡσεὶ κόπρος τῆ γῆ.

10 Θοῦ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ὡς τὸν Ὠρήβ καὶ Ζήβ, καὶ Ζεβεὲ καὶ Σαλμανᾶν,

11 Πάντας τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν οἴτινες εἶπον, Κληρονομήσομεν ἑαυτοῖς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

12 Ὁ Θεός μου, θοῦ αὐτοὺς ὡς τροχόν, ὡς καλάμην κατὰ προσωπὸν ἀνέμου.

13 Ὡσεὶ πῦρ ὃ διαφλέξει δρυμόν, ὡσεὶ φλόξ ἢ κατακαύσει ὄρη·

14 Οὕτως καταδιώξεις αὐτοὺς ἐν τῇ καταγίδι σου, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου συνταράξεις αὐτούς.

15 Πλήρωσον τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας, καὶ ζητήσουσι τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

16 Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ταραχθήτωσαν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, καὶ ἐντραπήτωσαν καὶ ἀπολέσθωσαν.

17 Καὶ γνώτωσαν, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος, σὺ μόνος Ὑψίστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

γένος, καὶ ἄς λησμονήθῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὄνομα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

5 Βέβαια ὁμοφώνως μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐβουλεύθησαν, καὶ κατὰ σοῦ ἔκαμνον συνθήκην· αἱ σκηναὶ τῶν Ἰδουμαίων, καὶ οἱ Ἰσραηλῖται,

6 Ὁ Μωάβ καὶ οἱ Ἀγαρηνοὶ, Γεβὰλ, καὶ ὁ Ἀμμὼν καὶ ὁ Ἀμαλῆκ, καὶ αἱ ἄλλαι φυλαὶ ὁμοῦ μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Τύρου.

7 Πρὸς τούτους καὶ οἱ Ἀσσύριοι ἦλθον ἐνωθέντες ὁμοῦ μὲ αὐτούς, διὰ νὰ βοηθήσωσι τοὺς υἱοὺς τοῦ Δῶτ.

8 Κάμε εἰς αὐτούς ὅ,τι ἔκαμες εἰς τοὺς Μαδιανίτας, καὶ εἰς τὸν Σισάρα, καὶ εἰς τὸν Ἰαβεὶμ πλησίον εἰς τὸν Κισσῶνα ποταμόν.

9 Οἱ ὅποιοι ἐξωλοθρεύθησαν εἰς Ἀενδώρ, καὶ ἐγένοντο (μὲ τὴν σῆψιν τῶν ἰδίων σωμάτων) ὡς κόπρος εἰς τὴν γῆν.

10 Μεταχειρίσθητι τοὺς ἄρχοντας τῶν, ὡς (μετεχειρίσθης) τὸν Ὠρήβ καὶ τὸν Ζήβ, καὶ τὸν Ζεβεὲ καὶ τὸν Σαλμανᾶν,

11 Καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρχοντας τῶν· οἱ ὅποιοι εἶπον, Ἄς λάβωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας ὡς κληρονομοὶ τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

12 Ὡ Θεέ, κάμε τοὺς ὡς τροχόν (ἀκίνητον), καὶ ὡς ἄχυρον (διωκόμενον) ἀπὸ τὸν ἀνεμον.

13 Καθὼς τὸ πῦρ κατακαίει τὰ δάση, καθὼς ἡ φλόξ καταφλέγει τὰ βουνά·

14 Οὕτω σὺ καταδιώξον αὐτοὺς μὲ τὴν ἀνεμοζάλην σου, καὶ μὲ τὴν ὀργὴν σου τάραξον ὅλους αὐτούς.

15 Γέμισον τὰ πρόσωπά των ἀπὸ ἀτιμίας, καὶ (τότε) θέλουσι ζητήσῃ τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

16 Ἄς αἰσχυνθῶσι καὶ ἄς ταραχθῶσι διὰ παντός, καὶ μὲ ἐντροπήν ἄς ἀπολεσθῶσι.

17 Καὶ ἄς γνωρίσωσιν, ὅτι σὺ μόνος ὀνομάζεσαι Κύριος, καὶ σὺ μόνος εἶσαι Ὑψίστος ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

ΨΑΛ. πγ'. LXXXIII.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν,
τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου,
Κύριε τῶν δυνάμεων· ἐπιποθεῖ καὶ ἐκ-
λείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ
Κυρίου.

2 Ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σὰρξ μου
ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα.

3 Καὶ γὰρ στρουθίον εὔρεν ἑαυτῷ
οἰκίαν, καὶ τρυγῶν νοσσίαν ἑαυτῇ,
οὐ θήσει νὰ νοσσία ἑαυτῆς,

4 Τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν
δυνάμεων, ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεὸς
μου.

5 Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ
οἴκῳ σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων αἰνέσουσί σε.

6 Μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐστὶν ἀντίληψις
αὐτοῦ παρὰ σοῦ· ἀναβίσεις ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο, εἰς τὴν κοι-
λάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον
ὃν ἔθετο.

7 Καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομο-
θετῶν· πορεύσονται ἐκ δυνάμεως εἰς
δύναμιν, ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν θεῶν
ἐν Σιών.

8 Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων,
εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώ-
τισται ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

9 Ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὁ Θεὸς,
καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
χριστοῦ σου.

10 Ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν
ταῖς αὐλαῖς σου ὑπὲρ χιλιάδας.

11 Ἐξελεξάμην παραρρίπτεισθαι ἐν
τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον, ἢ
οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν.

ΨΑΛ. πγ'. LXXXIII.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ τῶν ληνῶν, εἰς
τοὺς υἱοὺς τοῦ Κορὲ ψαλμός.

ΠΟΣΟΝ ἀγαπητὰ εἶναι αἱ σκηναί
σου, ὦ Κύριε τῶν δυνάμεων· ἡ ψυχὴ
μου ἐπιποθεῖ καὶ λειποθυμεῖ διὰ νὰ
φθάσῃ εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου.

2 Ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σὰρξ χαίρει
καθ' ὑπερβολὴν διὰ τὸν ζῶντα Θεόν.

3 Διότι (καθὼς) τὸ στρουθίον εὐρίσκει
διὰ τὸν ἑαυτὸν του κατοικίαν, καὶ
ἡ τρυγῶν φωλεάν, ὅπου ἀποθέτει τὰ
πουλία της,

4 (Οὕτως εἶναι ἡ ἀνάγκη μου)
τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν δυνά-
μεων, ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεὸς μου.

5 Μακάριοι εἶναι ὅσοι κατοικοῦσιν
εἰς τὸν οἶκόν σου, (διότι αὐτοὶ) θέ-
λουσι σὲ αἰνῆ ἀδιακόπως.

6 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ
ὅποῖος ἐλπίζει τὴν βοήθειάν του ἀπὸ
σέ· διότι αὐτὸς εὐρισκόμενος εἰς αὐτὴν
τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, ἀπε-
φάσισε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του νὰ
ὑψωθῇ καὶ νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν τόπον,
τὸν ὅποιον (ὁ Κύριος) ἐσύστησε.

7 Διότι (ὁ θεῖος) νομοθέτης θέλει
δώσῃ (εἰς αὐτοὺς) εὐλογίας· καὶ θέ-
λουσι προβῆ ἀπὸ ἀρετῆν εἰς ἀρετῆν,
καὶ θέλουσιν ἰδῆ τὸν Θεὸν τῶν θεῶν
μέσα εἰς τὴν Σιών.

8 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων,
ἄκουσον τὴν προσευχὴν μου, καὶ
βάλε τὴν εἰς τὰ ὠτία σου, ὦ Θεὲ τοῦ
Ἰακώβ.

9 Ὡς ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὦ Θεὲ,
καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
χριστοῦ σου.

10 Διότι (τὸ νὰ κατοικῇ τις) μίαν
ἡμέραν εἰς τὰς αὐλὰς σου εἶναι καλ-
λιώτερον, παρὰ (νὰ κατοικῇ ἄλλα-
χοῦ) χιλιάδας ἡμερῶν.

11 Προκρίνω νὰ εὐρίσκωμαι παρ-
εῤῥιμμένος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ μου
περισσότερον παρὰ νὰ κατοικῶ εἰς
τὰς σκηνὰς τῶν ἀμαρτωλῶν.

12 Ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καὶ δόξαν δώσει Κύριος,

13 Οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ. Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ.

ΨΑΛ. πδ'. LXXXIV.

Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

ΕΥΔΟΚΗΣΑΣ, Κύριε, τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

2 Ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῶ λαῶ σου, ἐκάλυψας πάσας τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.

3 Κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργὴν σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ σου.

4 Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμόν σου ἀφ' ἡμῶν.

5 Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῆς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργὴν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

6 Ὁ Θεός, σὺ ἐπιστρέψας ζώσεις ἡμᾶς, καὶ ὁ λαός σου εὐφρανθήσεται ἐπὶ σοί.

7 Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ τὸ σωτήριόν σου δώῃς ἡμῖν.

8 Ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἔμοι Κύριος ὁ Θεός, ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαόν αὐτοῦ,

9 Καὶ ἐπὶ τοὺς ὀσίους αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ' αὐτόν.

10 Πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτὸν τὸ σωτήριον αὐτοῦ, τοῦ κατα-

12 Διότι Κύριος ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ἔλεος καὶ ἀλήθειαν, καὶ ὁ Κύριος θέλει δώσει χάριν καὶ δόξαν,

13 Καὶ δὲν θέλει στερῆσθαι τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διάγουσι μετὰ ἀκακίαν. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος, ὁ ὅποιος ἐλπίζει εἰς σέ.

ΨΑΛ. πδ'. LXXXIV.

Εἰς τὸ τέλος· εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Κορὲ ψαλμός.

ΕΥΜΕΝΗΣ ἐφάνης, Κύριε, εἰς τὴν γῆν σου, (ἐπειδὴ) ἀνεκαλέσας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν (τοὺς ἀπογόνους) τοῦ Ἰακώβ.

2 Συνεχώρησας τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐσπέπασας ὅλας τὰς ἀμαρτίας των.

3 Κατέπαυσας ὅλην τὴν ὀργὴν σου, καὶ συνέστειλας ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ θυμοῦ σου.

4 Ἐπίστρεψόν μας, ὦ Θεέ, τῆς σωτηρίας ἡμῶν, καὶ σῆκωσον ἀπὸ ἡμῶν τὴν ὀργὴν σου.

5 Μήπως αἰωνίως θέλεις εἶσθαι ὀργισμένος ἐναντίον μας; ἢ θέλεις ἐξαπλώσῃ τὴν ὀργὴν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

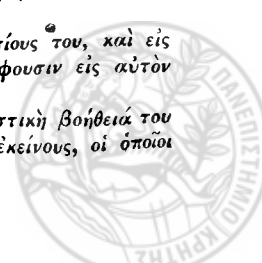
6 ὦ Θεέ, σὺ θέλεις γυρίσῃ εὐμενεῶς πρὸς ἡμᾶς, καὶ θέλεις μᾶς δώσει ζῶην, καὶ (τότε) θέλει εὐφρανθῆ καὶ ὁ λαός σου διὰ σέ.

7 Δεῖξον εἰς ἡμᾶς, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ δὸς τὴν σωτηρίαν σου εἰς ἡμᾶς.

8 Ἐγὼ θέλω ἀκούσῃ, τί θέλει εἶπῃ εἰς ἐμὲ μυστικῶς Κύριος ὁ Θεός, διότι θέλει λαλήσῃ εἰρήνην εἰς τὸν λαόν του,

9 Καὶ εἰς τοὺς ὀσίους του, καὶ εἰς ἐκείνους, ὅσοι στρέφουσιν εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν των.

10 Βέβαια ἡ σωστικὴ βοήθειά του εἶναι πλησίον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι

σκηνώσαι δόξαν ἐν τῇ γῇ ἡμῶν.

11 Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν.

12 Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.

13 Καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

14 Δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύεται, καὶ θῆσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

ΨΑΛ. πδ'. LXXXV.

Προσευχὴ τῷ Δαβίδ.

ΚΑΙΝΟΝ, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμι ἐγώ.

2 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὁσῖός εἰμι· σῶσον τὸν δούλον σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ.

3 Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκραῶμαι ὅλην τὴν ἡμέραν· εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

4 Ὅτι σὺ, Κύριε, χρηστὸς καὶ ἐπιεικής, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε.

5 Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχὴν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

6 Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου.

7 Οὐκ ἔσται ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου.

8 Πάντα τὰ ἔθνη ὅσα ἐποίησας ἤξουσι, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον

τὸν φοβοῦνται, διὰ τὴν κατοικήσῃ ἡ δόξα του εἰς τὴν γῆν μας.

11 Τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι συναπαντηθῆ, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη θέλουσι καταφιληθῆ ἄμοιβαίως.

12 Ἀλήθεια θέλει βλαστήσῃ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἡ δικαιοσύνη θέλει κύψῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

13 Διότι ὁ Κύριος θέλει δώσῃ εὐλογία, καὶ ἡ γῆ μας θέλει δώσῃ τὸν καρπὸν της.

14 Δικαιοσύνη θέλει προπορεύηται ἔμπροσθέν του, καὶ αὐτὸς θέλει βάλῃ εἰς τὸν δρόμον (της) τὰ διαβημάτια του.

ΨΑΛ. πδ'. LXXXV.

Προσευχὴ τοῦ Δαβίδ.

ΚΑΙΝΟΝ, Κύριε, τὸ ὠτίον σου, καὶ ἄκουσόν μου, διότι εἶμαι πτωχὸς καὶ πένης.

2 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, διότι εἶμαι ἀφιερωμένος εἰς σέ· σῶσον τὸν δούλον σου, ὦ Θεέ μου, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει εἰς σέ.

3 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι σέ ἐπικαλοῦμαι κράζων καθ' ἑκάστην ἡμέραν· χαροποίησον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, διότι εἰς σέ ὑψώσα τὴν ψυχὴν μου.

4 Ἐπειδὴ σὺ, Κύριε, εἶσαι ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ πολυέλεος εἰς ὅλους, ὅσοι σέ ἐπικαλοῦνται.

5 Βάλε εἰς τὰ ὠτία σου, Κύριε, τὴν προσευχὴν μου, καὶ δὸς προσοχὴν εἰς τὴν παρακλητικὴν μου φωνήν.

6 Εἰς καιρὸν τῆς στενοχωρίας μου σέ ἐπικαλοῦμαι κράζων, διότι μοῦ ἀκούεις.

7 Δὲν εἶναι (Θεὸς) μεταξὺ τῶν θεῶν ὁμοίός σου, Κύριε, καὶ κἀνὲν πρᾶγμα δὲν εἶναι (ἄξιον), ὥστε νὰ συγκριθῆ μὲ τὰ ἔργα σου.

8 Ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐδημιούργησας, θέλουσιν ἔλθῃ, καὶ θέλουσιν

σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου.

9. Ὅτι μέγας εἶ σὺ, καὶ ποιῶν θαυμασία, σὺ εἶ Θεὸς ὁ μόνος.

10 Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου, τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

11 Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

12 Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου.

13 Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προσέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν.

14 Καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

15 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδείας σου.

16 Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ιδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυνθήτωσαν· ὅτι σὺ, Κύριε, ἐβόηθησάς μοι, καὶ παρεκάλεσάς με.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVI.

Τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμὸς ᾠδῆς.

Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις· ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας τὰς Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

2 Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

3 Μνησθήσομαι Ἰακώβ, καὶ Βαβυ-

προσκυνήσῃ ἔμπροσθέν σου, Κύριε, καὶ θέλουσι δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου.

9 Διότι σὺ εἶσαι μέγας, καὶ πράττεις θαυμάσια, σὺ εἶσαι ὁ μόνος Θεός.

10 Ὁδήγησόν με, Κύριε, εἰς τὸν ὄρομον σου, καὶ θέλω περιπατήσῃ κατὰ τὴν ἀληθείάν σου, καὶ ἄς εὐφρανθῇ ἡ καρδιά μου μετὰ τὸ νὰ φοβῆται τὸ ὄνομά σου.

11 Θέλω σὲ δοξολογῆ εὐχαρίστως, Κύριε ὁ Θεός μου, με ὅλην τὴν καρδίαν μου, καὶ θέλω δοξάσῃ αἰωνίως τὸ ὄνομά σου.

12 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι μέγα εἰς ἐμέ, καὶ ἐλύτρωσας τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὰ κατώτατα τοῦ ἄδου.

13 Ὡ Θεέ, ἐσηκώθησαν ἐναντίον μου παράνομοι, καὶ μία συνάθροισις δυνατῶν ἐζήτησαν (νὰ ἀρπάσωσι) τὴν ψυχὴν μου, χωρὶς νὰ σὲ βάλωσιν ἔμπροσθέν των.

14 Σὺ ὅμως, Κύριε ὁ Θεός μου, εἶσαι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

15 Ἐπίβλεψον εἰς ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὴν δυνάμιν σου εἰς τὸν δούλον σου, καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς ταπεινῆς δούλης σου.

16 Κάμε εἰς ἐμέ αἴσιον σημεῖον, καὶ ἄς τὸ ἴδωσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι με μισοῦσι, καὶ ἄς αἰσχυρθῶσι· διότι σὺ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ με παρηγορήσας.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVI.

Εἰς τοὺς υἱοὺς Κορὲ ψαλμὸς ᾠδῆς.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια (εἶναι τεθειμμένα) ἐπάνω εἰς τὰ ἱερὰ βουνά· (αὐτὸς ὁ Κύριος) ἀγαπᾷ τὰς πύλας τῆς Σιών, περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς σκηνῆς (τῶν ἀπογόνων) τοῦ Ἰακώβ.

2 Ἐνδόξα πράγματα ἐλέχθησαν διὰ σέ, ὦ Θεῖα πόλις.

3 Θέλω συναριθμῆσῃ τὴν Ἰακώβ,

λαῶνος τοῖς γινώσκουσί με·

4 Καὶ ἰδοὺ, ἀλλόφυλοι, καὶ Τύροι, καὶ λαὸς τῶν Αἰθιοπῶν, οὗτοι ἐγεννήθησαν ἐκεῖ.

5 Μήτηρ Σιών ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ Ὑψιστος.

6 Κύριος διηγῆσεται, ἐν γραφῇ λαῶν καὶ ἀρχόντων τούτων, τῶν γεγενημένων ἐν αὐτῇ.

7 Ὡς εὐφραينوμένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ τοῖς υἱοῖς Κορὲ, εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελεθ τοῦ ἀποκριθῆναι· συνέσεως Λιθάμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐέκκραξα καὶ ἐννυκτὶ ἐναντίον σου.

2 Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου· κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

3 Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ ἤγγισε.

4 Προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθης, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος,

5 Ὡσεὶ τραυματῆται καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρὸς σου ἀπόσθησαν.

6 Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς, καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

7 Ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμὸς σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου ἐπήγαγες ἐπ' ἐμέ.

καὶ τὴν Βαβυλῶνα μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ γνωρίζουσι·

4 Καὶ βεβαίως καὶ οἱ ἀλλόφυλοι, καὶ οἱ Τύριοι, καὶ ὁ λαὸς τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ αὐτοὶ (ὄλοι) ἐγεννήθησαν ἐκεῖ.

5 Καθεὶς ἄνθρωπος θέλει εἶπῃ, Ἡ Σιών εἶναι μήτηρ, (διότι πᾶς ἄνθρωπος ἐγεννήθη εἰς αὐτὴν, καὶ αὐτὸς ὁ Ὑψιστος τὴν ἐθεμελίωσεν.

6 Ὁ Κύριος θέλει διηγῆθῃ καὶ περὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν εἰς αὐτὴν, ὅταν κάμῃ τὴν καταγραφὴν τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.

7 Βέβαια (ὦ Σιών), ὅσοι κατοικοῦσιν εἰς σέ, ὄλοι εὐφραίνονται.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Κορὲ, εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελεθ πρὸς ἀπόκρισιν· περὶ συνέσεως Λιθάμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, ἡμέραν καὶ νύκτα φωνάζω ἔμπροσθέν σου.

2 Ἄς γένη εὐπρόσδεκτος ἔμπροσθέν σου ἡ προσευχή μου· κλῖνον τὸ ὠτίον σου εἰς τὴν δέησίν μου.

3 Διότι ἐγεμίσθη ἀπὸ κακῶν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ζωὴ μου ἔφθασε σχεδὸν εἰς τὸν ἄδην.

4 Ἐλογίσθην ὡς εἷς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καταβαίνουσιν εἰς τὸν λάκκον, ὡς ἄνθρωπος ἀβοήθητος, καὶ ἐλεύθερος μεταξὺ τῶν νεκρῶν,

5 Καὶ ὡς οἱ πληγηθέντες θανατηφόρως, οἱ ὁποῖοι κείνται ἀκίνητοι εἰς τὸν τάφον, καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐνθυμεῖσθαι πλέον, καὶ ἀπὸ τὴν χεῖρά σου ἀπερρίφθησαν.

6 Αὐτοὶ μὲ ἔβαλον εἰς κατώτατον βάραθρον, εἰς τόπον σκοτεινόν, εἰς τὴν σκιάν τοῦ θανάτου.

7 Ἐπάνω μου ἐγκείται ὁ θυμὸς σου, καὶ ὅλας τὰς ὁρμὰς τῶν πειρασμῶν ἐπέφερες κατ' ἐμού.

8 Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς.

9 Παρεδόθην, καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην· οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας.

10 Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου.

11 Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θραυμάσια; ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονται σοί;

12 Μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

13 Μὴ γνωσθῆσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θραυμάσιά σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῆ ἐπιληθισμένη;

14 Κἀγὼ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρῶτ' ἢ προσευχὴ μου προφθάσει σε.

15 Ἰνατί, Κύριε, ἀπώθῃ τὴν ψυχὴν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

16 Πτωχός εἰμι ἐγὼ, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου, ὑψώθεις δὲ ἐταπεινώθην, καὶ ἐξηπορήθην.

17 Ἐπ' ἐμέ διήλθον αἱ ὄργαι σου, οἱ φοβερисμοὶ σου ἐξετάραξαν με.

18 Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν περιέσχον με ἅμα.

19 Ἐμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον, καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

ΨΑΛ. πη'. LXXXVIII.

Συνέσεως Αἰθῶν τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΤΑ ἔλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσσομαι.

2 Εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἀπαγγελῶ

8 Ἐμάκρυνες τοὺς γνωρίμους μου ἀπὸ ἐμέ, καὶ με κατέστησαν βδέλυγμα εἰς τὸν ἑαυτὸν των.

9 Παρεδόθην (ὡς εἰς φυλακὴν), καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω· τὰ ὀμμάτιά μου ἠδυνάτησαν ἀπὸ τὴν πτωχείαν.

10 Σέ, Κύριε, ἐπικαλοῦμαι κράζων ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς σε ἀπλώνω τὰς χεῖράς μου.

11 Μήπως εἰς τοὺς νεκροὺς θέλεις κάμη θραυμάσια; ἢ θέλουσι τοὺς ἀναστήσει οἱ ἰατροὶ, διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσωσι;

12 Μήπως εἰς τὸν τάφον θέλει κηρύττει κανεὶς τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου εἰς τὴν διαφθοράν (τοῦ τάφου);

13 Μήπως θέλουσι γνωρισθῆ εἰς τὸ σκότος τὰ θραυμάσιά σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου εἰς τὴν γῆν τῆς λήθης;

14 Σέ, Κύριε, ἐπικαλοῦμαι κράζων, καὶ ἀπὸ πρῶτας ἢ προσευχὴ μου εἰς σὲ προφθάνει.

15 Διατί, Κύριε, ἀποβάλλεις τὴν προσευχὴν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ ἐμέ;

16 Ἐγὼ εἶμαι πτωχός καὶ εἰς κόπους εὐθύς ἀπὸ τὴν νεότητά μου, καὶ ἀφ' οὗ ἠλικιώθην, κατεδαμιάσθην καὶ ἐδυστυχῆσα.

17 Μὲ ὀρμὴν ἐπέπεσον εἰς ἐμέ, αἱ ὄργαι σου, καὶ οἱ φοβερисμοὶ σου με ἐτάραξαν.

18 Ὡς (ποταμός) ὕδατος με περιεκύκλωσαν, ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν ταῦτῳ με περιορίζουσι.

19 Σὺ ἐμάκρυνες ἀπὸ ἐμέ φίλον καὶ γείτονα, καὶ τοὺς γνωρίμους μου διὰ τὴν ταλαιπωρίαν μου.

ΨΑΛ. πη'. LXXXVIII.

Περὶ συνέσεως Αἰθῶν τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΤΑ ἔλέη σου, Κύριε, αἰώνως θέλω ψάλλῃ.

2 Καὶ τὴν ἀλήθειάν σου με τὸ

τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῷ στόματί μου.

3 Ὅτι εἶπας, Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται, ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐτοιμασθήσεται ἡ ἀλήθειά σου.

4 Διεθέμην διαθήκην τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὥμοσα Δαβὶδ τῷ δούλῳ μου· ἕως τοῦ αἰῶνος ἐτοιμάσω τὸ σπέρμα σου.

5 Καὶ οἰκοδομήσω εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τὸν θρόνον σου.

6 Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν ἐκκλησίᾳ ἁγίων.

7 Ὅτι τίς ἐν νεφέλαις ἰσωθήσεται τῷ Κυρίῳ; ὁμοιωθήσεται τῷ Κυρίῳ ἐν υἱοῖς Θεοῦ;

8 Ὁ Θεὸς ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων, μέγας καὶ φοβερός ἐστὶν ἐπὶ πάντας τοὺς περικυκλῶ αὐτοῦ.

9 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, τίς ὁμοίος σοι; δυνατὸς εἶ, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου κύκλῳ σου.

10 Σὺ δεσπόζεις τοῦ κράτους τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ σάλον τῶν κυμάτων αὐτῆς σὺ καταπραῦνεις.

11 Σὺ ἐταπείνωσας ὡς τραυματίαν ὑπερήφανον, ἐν τῷ βραχίονι τῆς δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου.

12 Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ· τὴν οἰκουμένην, καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς σὺ ἐθεμελίωσας· τὸν βορρῆαν καὶ τὴν θάλασσαν σὺ ἔκτισας.

13 Θαβὼρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται· σὸς ὁ βραχίον μετὰ δυναστείας.

14 Κραταιωθήτω ἡ χεὶρ σου, ὑψωθήτω ἡ δεξιὰ σου· δικαιοσύνη καὶ κρίμα, ἐτοιμασία τοῦ θρόνου σου.

στόμα μου θέλω κηρύξῃ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

3 Ἐπειδὴ εἶπας, Ὅτι θέλει διατηρηθῆ ἄμεταβλήτως ἔλεος εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ θέλει στερεωθῆ ἡ ἀλήθειά σου ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

4 Ἐγὼ διέταξα διαθήκην με τοὺς ἐκλεκτούς μου, ὥμοσα εἰς τὸν δούλόν μου Δαβίδ· (ὅτι) ἕως εἰς τὸν αἰῶνα θέλω διατήρησῃ ἀσφαλῶς τὸ σπέρμα σου.

5 Καὶ θέλω στερεώσῃ τὸν θρόνον σου εἰς αἰώνιους γενεάς.

6 Οἱ οὐρανοὶ, Κύριε, θέλουσι κηρύξῃ εὐχαρίστως τὰ θαυμάσιά σου, καὶ τὴν ἀλήθειαν εἰς ἐκκλησίαν ἁγίων.

7 Ἐπειδὴ τίς ἐπάνω ἀπὸ τὰς νεφέλας εἶναι ἰκανὸς νὰ ἰσωθῆ με τὸν Κύριον; ἢ τίς μεταξὺ τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁμοίος με τὸν Κύριον;

8 Ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος εἶναι ἐνδοξος μεταξὺ τοῦ βουλευτηρίου τῶν ἁγίων, εἶναι μέγας καὶ φοβερός εἰς ὅλους ὅσοι τὸν περικυκλοῦσι.

9 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, τίς εἶναι ὁμοίος με σέ; σὺ, Κύριε, εἶσαι παντοδύναμος περικυκλώνεσαι πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀλήθειάν σου.

10 Σὺ ἐξουσιάζεις τὴν δύναμιν τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν ταραχὴν τῶν κυμάτων τῆς σὺ καταπραῦνεις.

11 Σὺ ἐταπείνωσας τὸν ὑπερήφανον, ὡς ἔαν ἦτον πεπληρωμένος, καὶ με τὸν δυνατὸν σου βραχίονα διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου.

12 Ἴδιοί σου εἶναι οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἡ γῆ εἶναι ἰδιά σου· σὺ ἐθεμελίωσας τὴν οἰκουμένην, καὶ ὅσα εἰς αὐτὴν περιέχονται· σὺ ἔκτισας τὸν βορέαν καὶ τὴν θάλασσαν.

13 Θαβὼρ καὶ Ἑρμών εἰς τὸ ὄνομαί σου εὐφραίνονται· δυνατώτατος εἶναι ὁ βραχίον σου.

14 Ἄς γένη ἀνίκητος ἡ χεὶρ σου, ἄς ὑψωθῆ ἡ δεξιὰ σου· ὁ θρόνος σου στηρίζεται εἰς δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητα.

15 Ἐλεος καὶ ἀλήθεια προπορεύονται πρὸ προσώπου σου· μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν.

16 Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύονται· καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ὑψωθήσονται.

17 Ὅτι καύχημα τῆς δυνάμεως αὐτῶν σὺ εἶ, καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου ὑψωθήσεται τὸ κέρας ἡμῶν.

18 Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ ἀντίληψις, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ βασιλείως ἡμῶν.

19 Τότε ἐλάλησας ἐν ὄρασει τοῖς υἱοῖς σου, καὶ εἶπας, Ἐθέμην βοήθειαν ἐπὶ δυνατὸν, ὑψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου.

20 Εὗρον Δαβὶδ τὸν δούλόν μου, ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ μου ἔχρισά αὐτόν.

21 Ἡ γὰρ χεὶρ μου συναντιλήψεταί αὐτῶν, καὶ ὁ βραχίον μου καταισχύσει αὐτόν.

22 Οὐκ ὠφελήσει ἐχθρὸς ἐν αὐτῶν, καὶ υἱὸς ἀνομίας οὐ προσθήσει τοῦ κακῶσαι αὐτόν.

23 Καὶ συγκόψω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ, καὶ τοὺς μισοῦντας αὐτὸν τροπώσωμαι.

24 Καὶ ἡ ἀλήθειά μου καὶ τὸ ἔλεός μου μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί μου ὑψωθήσεται τὸ κέρας αὐτοῦ.

25 Καὶ θήσωμαι ἐν θαλάσῃ χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ἐν ποταμοῖς δεξιὰν αὐτοῦ.

26 Αὐτὸς ἐπικαλέσεται με, Πατὴρ μου εἶ σὺ, Θεὸς μου, καὶ ἀντιλήπτωρ τῆς σωτηρίας μου.

15 Ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι προπορεύσθαι ἔμπροσθέν σου· μακάριος εἶναι ὁ λαὸς, ὁ ὁποῖος ἰξεύρει (νὰ σοὶ ψάλλῃ) ἕμνον ἐπιόνιον.

16 Κύριε, (οἱ τοιοῦτοι) θέλουσι περιπατῆ εἰς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου· καὶ ἀδιακόπως θέλουσι χαίρει διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ θέλουσιν ὑψωθῆ μετὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

17 Διότι σὺ εἶσαι τὸ καύχημα τῆς δυνάμεώς των, καὶ θέλει ὑψωθῆ τὸ κέρας ἡμῶν μετὰ τὴν εὐμένειάν σου.

18 Διότι ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μας, καὶ ὁ βασιλεὺς μας εἶναι ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

19 Σὺ ποτὲ καιροῦ ἐλάλησας με ὀπτασίαν εἰς τοὺς υἱούς σου (προφήτας) καὶ εἶπας, Ἐγὼ ἔθηκα τὴν βοήθειάν μου εἰς (ἄνδρα) δυνατὸν, καὶ ὑψωσα ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐκλεξα ἀπὸ τὸν λαόν μου.

20 Εὗρηκα Δαβὶδ τὸν δούλόν μου, καὶ τὸν ἐχρισά μετὰ τὸ ἅγιον ἔλαιόν μου.

21 Καὶ βεβαίως θέλει τὸν ὑπερασπισθῆ ἡ χεὶρ μου, καὶ θέλει τὸν ὑπερδυναμώσῃ ὁ βραχίον μου.

22 Ὁ ἐχθρὸς δὲν θέλει ἐνεργήσῃ τὸν σκοπὸν του εἰς αὐτόν, καὶ ἀνομὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ τὸν κικκοποιήσῃ.

23 Καὶ θέλω κατακόψῃ ἔμπροσθέν του τοὺς ἐχθρούς του, καὶ θέλω τρέψῃ εἰς φυγὴν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν μισοῦσι.

24 Καὶ ἡ ἀλήθειά μου, καὶ τὸ ἔλεός μου θέλει εἶναι ὁμοῦ μετὰ αὐτόν, καὶ θέλει ὑψωθῆ τὸ κέρας του μετὰ τὸ ὄνομά μου.

25 Καὶ θέλω βάλῃ (τὴν δύναμιν) τῆς χειρὸς του εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ τὴν (δύναμιν) τῆς δεξιᾶς του εἰς τοὺς ποταμούς.

26 Οὗτος θέλει με ἐπικικλεσθῆ, (λέγων,) Σὺ εἶσαι πατὴρ μου, Θεὸς μου, καὶ προστάτης τῆς σωτηρίας μου.

27 Καὶ γὰρ πρῶτότοκον θήσομαι αὐτόν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.

28 Εἰς τὸν αἰῶνα φυλάξω αὐτῷ τὸ ἔλεός μου, καὶ ἡ διαθήκη μου πιστὴ αὐτῷ.

29 Καὶ θήσομαι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος τὸ σπέρμα αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὡς τὰς ἡμέρας τοῦ οὐρανοῦ.

30 Ἐὰν ἐγκαταλίπωσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὸν νόμον μου, καὶ τοῖς κρίμασί μου μὴ πορευθῶσιν,

31 Ἐὰν τὰ δικαιώματά μου βεβηλώσωσι, καὶ τὰς ἐντολάς μου μὴ φυλάξωσιν,

32 Ἐπισκέψομαι ἐν ῥάβδῳ τὰς ἀνομίας αὐτῶν, καὶ ἐν μίστιξί τὰς ἀδικίας αὐτῶν.

33 Τὸ δὲ ἔλεός μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' οὐ μὴ ἀδικήσω ἐν τῇ ἀληθείᾳ μου.

34 Οὐδ' οὐ μὴ βεβηλώσω τὴν διαθήκην μου, καὶ τὰ ἐκπορευόμενα διὰ τῶν χειλέων μου οὐ μὴ ἀθετήσω.

35 Ἀπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου, εἰ τῷ Δαβὶδ ψεύσομαι τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μενεῖ,

36 Καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου, καὶ ὡς ἡ σελήνη κατηρητισμένη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ μάρτυς ἐν οὐρανῷ πιστός.

37 Σὺ δὲ ἀπόσω καὶ ἐξουδένωσας, ἀνεβάλου τὸν χριστὸν σου.

38 Κατέστρεψας τὴν διαθήκην τοῦ δούλου σου, ἐβεβήλωσας εἰς τὴν γῆν τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ.

39 Καθεῖλες πάντα τοὺς φραγμούς αὐτοῦ, ἔθου τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ δειλίαν.

40 Διήρπαιζον αὐτὸν πάντες οἱ διο-

27 Καὶ ἐγὼ θέλω τὸν κάμη πρῶτότοκον, καὶ ἀνώτερον ἀπὸ (ὅλους) τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

28 Καὶ εἰς αὐτὸν θέλω φυλάξῃ αἰωνίως τὸ ἔλεός μου, καὶ ἡ διαθήκη μου θέλει μείνῃ σταθερὰ με αὐτόν.

29 Καὶ θέλω διατηρήσῃ τὸ σπέρμα του εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὸν θρόνον του, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ὁ οὐρανός.

30 Ἐὰν οἱ υἱοὶ του ἐγκαταλίπωσιν τὸν νόμον μου, καὶ δὲν περιπατήσωσι κατὰ τὰς δικαίας ἀποφάσεις μου,

31 Ἐὰν καταπατήσωσι τὰς δικαίας προσταγὰς μου, καὶ δὲν φυλάξωσι τὰς ἐντολάς μου,

32 Θέλω ἐπισκεφθῆ με ῥάβδον τὰς ἀνομίας των, καὶ τὰς ἀδικίας των με μίστιγας.

33 Δὲν θέλω ὅμως ἐξαλειψῆ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ἔλεός μου, οὔτε θέλω κάμη ἀδικίαν εἰς τὴν ἀληθῆ ὑπόσχασίν μου.

34 Δὲν θέλω καταπατήσῃ τὴν διαθήκην μου, καὶ δὲν θέλω ἀθετήσῃ, ὅσα ἐπρόφερον τὰ χεῖλη μου.

35 Μίαν φοράν ὤμοσα εἰς τὸ ἅγιόν μου (ὄνομα), καὶ δὲν θέλω ψευσθῆ εἰς τὸν Δαβὶδ τὸ σπέρμα του αἰωνίως θέλει μένῃ,

36 Καὶ ὁ θρόνος του (θέλει διαμένῃ) αἰωνίως, ὡς ὁ ἥλιος ἐμπροσθέν μου, καὶ ὡς ἡ πανσέληνος σελήνη, καὶ ὁ ἀψευδὴς μάρτυρ (αὐτῆς) τῆς διαθήκης (ἵσταται) εἰς τὸν οὐρανόν.

37 Σὺ ὅμως ἀπέβαλες, καὶ ὡς μηδὲν ἐστοχάσθης, καὶ ἀπεμάκρυνες ἀπὸ σοῦ τὸν χριστὸν σου.

38 Ἀνέστρεψας τὴν διαθήκην, (τὴν ὁποῖαν ἔκαμες) με τὸν δούλον σου, ἔρριψας ὡς βέβηλον εἰς τὴν γῆν τὸ ἅγιον σημεῖον (τῆς ἀξίας του).

39 Καὶ ἐκρήμνισας ὅλους τοὺς φραγμούς του, καὶ κατέστησας τὰ ὀχυρώματά του (γεμάτα) ἀπὸ φόβου.

40 Διαρπάζουσιν αὐτὸν ὅλοι οἱ δια-

δεύοντες ὁδὸν, ἐγενήθη ὄνειδος τοῖς γείτοσιν αὐτοῦ.

41 Ὑψώσας τὴν δεξιάν τῶν θλιβόντων αὐτὸν, εὐφράνας πάντας τοὺς ἔχθρους αὐτοῦ.

42 Ἀπέστρεψας τὴν βοήθειαν τῆς ῥομφαίας αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀντελάβου αὐτοῦ ἐν τῷ πολέμῳ.

43 Κατέλυσας ἀπὸ καθαρισμοῦ αὐτοῦ, τὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέρραξας.

44 Ἐσμίκρυνας τὰς ἡμέρας τοῦ θρόνου αὐτοῦ, κατέχευας αὐτοῦ αἰσχύνην.

45 Ἐως πότε, Κύριε, ἀποστρέφη εἰς τέλος; ἔκκαυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ὄργη σου;

46 Μνήσθητι τίς μου ἡ ὑπόστασις· μετὰ γὰρ ματαίως ἔκτισας πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων;

47 Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται, καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον; ῥύσεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ἄδου;

48 Ποῦ εἰσι τὰ ἐλέη σου τὰ ἀρχαῖα, Κύριε, ἃ ὤμοσας τῷ Δαβὶδ ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου;

49 Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ὄνειδισμοῦ τῶν δούλων σου, οὓς ὑπέσχον ἐν τῷ κόλπῳ μου πολλῶν ἔθνῶν·

50 Οὓς ὠνείδισαν οἱ ἔχθροί σου, Κύριε, οὓς ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ χριστοῦ σου.

51 Εὐλόγητος Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. ΠΘ'. LXXXIX.

Προσευχὴ Μωϋσῆ ἀνθρώπου Θεοῦ.

ΚΥΡΙΕ, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεῇ καὶ γενεῇ.

2 Πρὸ τοῦ ὄρη γεννηθῆναι, καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην,

βιάται, ἐγένετο ὄνειδος εἰς τοὺς γείτονάς του.

41 Ὑψώσας τὴν δεξιάν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν θλιβούσιν, ἐχμροποίησας ὅλους τοὺς ἐναντίους του.

42 Ἀνερέργητον καὶ ἀνωφελὲς ἔκαμες τὸ σπαθίον του, καὶ δὲν τὸν ὑπερασπίσθη εἰς τὸν πόλεμον.

43 Ἠφάνισας τὴν λαμπρότητά του, καὶ ἔρριψας συντετριμμένον εἰς τὴν γῆν τὸν θρόνον του.

44 Συνέταμες τὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας του, καὶ τὸν ἐσκέπασας μετὰ αἰσχύνην.

45 Ἐως πότε, Κύριε, θέλεις γυρίξῃ τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἡμῶν; καὶ θέλεις ἀναπτῆ ὡς πῦρ τὴν ὄργην σου;

46 Ἐνθυμήθητι ποία εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς υπάρξεως μου· μήπως ματαίως ἔκτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων;

47 Τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ζῆ, καὶ δὲν θέλει ἰδεῖ θάνατον; τίς θέλει σωσθῆ τὴν ἰδίαν του ψυχὴν ἀπὸ τῆν ἐξουσίαν τοῦ ἄδου;

48 Ποῦ εἶναι ἐκεῖνα τὰ παλαιὰ σου ἐλέη, Κύριε, τὰ ὅποια ὑπέσχεθης μετὰ ὄρκον εἰς τὸν Δαβὶδ μετὰ (τὴν μαρτυρίαν) τῆς ἀληθείας σου;

49 Ἐνθυμήθητι, Κύριε, τὸ ὄνειδος τῶν δούλων σου, τὸ ὅποιον ἐγὼ ἀπὸ πολλὰ ἔθνη δοκιμάσας φυλάττω εἰς τὸν κόλπον μου·

50 (Τὸν ὄνειδισμόν) μετὰ τὸν ὅποιον ὠνείδισαν οἱ ἔχθροί σου, Κύριε, ὠνείδισαν τοὺς διαδόχους τοῦ χριστοῦ σου.

51 Εὐλόγητος ἄς εἶναι ὁ Κύριος αἰωνίως. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. ΠΘ'. LXXXIX.

Προσευχὴ τοῦ Μωϋσῆ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

ΚΥΡΙΕ, σὺ ἐστάθης τὸ καταφύγιόν μας εἰς τὰς γενεὰς ὅλας.

2 Σὺ, πρὶν νὰ γένωνται τὰ ὄρη, πρὶν νὰ μορφωθῇ ἡ γῆ καὶ ἡ οἰκου-

καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰ-
ῶνος σὺ εἶ.

3 Μὴ ἀποστρέψῃς ἄνθρωπον εἰς
τακείνωσιν, καὶ εἶπας, Ἐπιστρέψατε
υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

4 Ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου,
Κύριε, ὡς ἡμέρα ἡ ἔχθρὸς ἣτις διήλθε,
καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί.

5 Τὰ ἐξουδενώματα αὐτῶν ἔτη
ἔσονται, τὸ πρῶτ' ὥσει χλόη παρέλθοι.

6 Τὸ πρῶτ' ἀνθῆσαι καὶ παρέλθοι,
τὸ ἑσπέρας ἀποπέσοι, σκληρυνθεῖη
καὶ ξηρανθεῖη.

7 Ὅτι ἐξελίπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σου,
καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου ἐταράχθημεν.

8 Ἔθου τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐναντίον
σου, ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ
προσώπου σου.

9 Ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐξέλι-
πον, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου ἐξελίπομεν.

10 Τὰ ἔτη ἡμῶν ὥσει ἀράχνη
ἐμελέτων, αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν
ἐν αὐτοῖς ἐβδομήκοντα ἔτη.

11 Ἐὰν δὲ ἐν δυναστείαις, ὄγδο-
ήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν
κόπος καὶ πόνος.

12 Ὅτι ἐπῆλθε πραύτης ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ παιδευθησόμεθα.

13 Τίς γινώσκει τὸ κράτος τῆς
ὀργῆς σου; καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου
τὸν θυμὸν σου ἐξακριβήσασθαι;

14 Τὴν δεξιάν σου οὕτως γνώρισόν
μοι, καὶ πεπαιδευμένους τῇ καρδίᾳ ἐν
σοφίᾳ.

15 Ἐπίστρεψον, Κύριε, ἕως πότε;
καὶ παρακλήθητι ἐπὶ τοῖς δούλοις

μένῃ, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ
αἰῶνος εἶσαι (Θεός).

3 Μὴ παραχωρήσῃς νὰ ἔλθῃ ὁ ἄν-
θρωπος εἰς πᾶσιν, (διότι) σὺ εἶπας,
Υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπιστρέψατε εἰς
ἐμέ.

4 Διότι χίλιοι χρόνοι ἔμπροσθέν
σου, Κύριε, εἶναι ὡς ἡ ἔχθρσιν ἡμέρα,
ἡ ὁποία ἐπέρασε, καὶ ὡς μία φυλακὴ
τῆς νυκτός.

5 Καὶ οἱ χρόνοι αὐτῶν (τῶν ἀν-
θρώπων) θέλουσι λογισθῆ ὡς μηδὲν,
καὶ θέλουσι παρέλθῃ ταχέως, καθὼς
παρέρχεται ἡ χλόη.

6 Τὸ πρῶτ' ἀνθεῖ καὶ παρέρχεται,
καὶ τὸ ἑσπέρας πίπτει καὶ σκληρύνε-
ται καὶ ξηραίνεται.

7 Διότι ἀπὸ τὴν ὀργὴν σου κινδυ-
νεύομεν νὰ ἀφανισθῶμεν, καὶ ἀπὸ
τὸν θυμὸν σου ταραττόμεθα.

8 Σὺ ἔβαλες ἀντικρὺ σου τὰς ἀνο-
μίας μας, καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μας φαίνε-
ται φανερά ἔμπροσθέν σου.

9 Διότι ὅλη ἡ ἡλικία μας σχεδὸν
παρήλθε, καὶ ἡμεῖς χανόμεθα ἐξ
αἰτίας τῆς ὀργῆς σου.

10 Οἱ χρόνοι μας παρέρχονται μὲ
ἀνησυχίαν, ὡς ἡ ἀράχνη, καὶ τὸ δια-
στημα τῆς ἡλικίας μας τελειώνει μὲ
ἀνεσίμ μας εἰς ἐβδομήκοντα χρόνους.

11 Ἡ, ἂν εἶναι κἀνεὶς δυνατῆς
κράσεως, (τελειώνει) εἰς ὄγδοήκοντα
χρόνους, καὶ τὸ περισσότερον ἀπὸ
αὐτὰ, εἶναι κόπος καὶ πόνος.

12 Βέβαια, ὅτι παιδευόμεθα (οὕτω
μετρίως, προέρχεται) ἀπὸ τὴν πρὸς
ἡμᾶς πραύτητά σου.

13 Διότι ποῖος δύναται νὰ κατα-
λάβῃ τὴν δύναμιν τῆς ὀργῆς σου;
καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἔκτασιν τοῦ
θυμοῦ σου, ἐν ᾧ εἶσαι τόσον φοβερὸς;

14 Γνώρισον εἰς ἐμέ, Κύριε, (τὴν
δύναμιν) τῆς δεξιάς σου, καὶ ἐκεῖνος,
οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὴν καρδίαν πεπαι-
δευμένην μὲ τὴν (ἀληθῆ) σοφίαν.

15 Ἐπίστρεψον λοιπὸν εἰς ἡμᾶς,
Κύριε, ἕως πότε (μᾶς ἀποβάλλεις);

σου.

16 Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτὸ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφρανθήμεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν.

17 Εὐφρανθήμεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἔταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά.

18 Καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

19 Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατευθύνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατευθύνον.

ΨΑΛ. 4'. XC.

Ὁ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀλυσθήσεται.

2 Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ, Ἀντιλήπτω μου εἶ, καὶ καταφυγὴ μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπίω ἐπ' αὐτόν.

3 Ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους.

4 Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τῆς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς.

5 Ὅπῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ, οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ.

6 Ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκοτει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος δαιμονίου μεσημερινοῦ.

7 Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς

καὶ γενοῦ παρήγορος εἰς τοὺς δούλους σου.

16 Ἡμεῖς θέλομεν γεμισθῆ, Κύριε, τὸ πρῶτὸ ἀπὸ τοῦ ἐλεός σου, καὶ εὐφραίνόμενοι θέλομεν χαρῆ εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας μας.

17 Εἶθε νὰ εὐφρανθῶμεν ἀντὶ τῶν ἡμερῶν, κατὰ τὰς ὁποίας μᾶς ἐταπείνωσας, καὶ ἀντὶ τῶν ἐτῶν, εἰς τὰ ὁποία ἐδοκιμάσαμεν κακά.

18 Καὶ ἐπίβλεψον εἰς τοὺς δούλους σου, καὶ εἰς τὰ ἔργα σου, καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς των.

19 Καὶ εἶθε νὰ διαδοθῆ εἰς ἡμᾶς ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ κατευθύνον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας πρὸς ὄφελός μας, καὶ κατευθύνον (ἀπλῶς) τὸ ἐν ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν.

ΨΑΛ. 4'. XC.

ὉΠΟΙΟΣ κατοικεῖ εἰς (τὸ φρούριον) τῆς βοηθείας τοῦ Ὑψίστου, θέλει ἀναπαυθῆ ἀσφαλῶς ὑποκάτω εἰς τὴν σκέπην τοῦ οὐρανοῦ Θεοῦ.

2 Αὐτὸς θέλει εἶπῃ εἰς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι βοηθός μου, καὶ καταφυγιόν μου, καὶ Θεός μου, καὶ εἰς αὐτόν θέλω ἐλπίζῃ.

3 Ἐπεὶδὴ οὗτος θέλει σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ λόγον ταραχώδη.

4 Μὲ τὴν σκιαν τῶν ὤμων του θέλει σὲ σκεπάσῃ, καὶ ὑποκάτω εἰς τὰ πτερά του θέλεις ἐλπίσῃ (ὅτι εἶσαι ἀσφαλῆς).

5 Ἡ ἀλήθειά του θέλει σὲ περικυκλώσῃ ὡς ἀσπίς, καὶ δὲν θέλεις φοβηθῆ ἀπὸ νυκτερινὸν φόβον.

6 Οὔτε ἀπὸ βέλους, τὸ ὁποῖον πετᾷ τὴν ἡμέραν, οὔτε ἀπὸ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον διενεργεῖται μέσα εἰς τὸ σκοτος (κρυφίως), μήτε ἀπὸ τὴν προσβολὴν τοῦ μεσημερινοῦ δαιμονίου.

7 Καὶ ἂν πῶσιν χίλιοι εἰς τὸ (ἀριστερόν) σου μέρος, καὶ δέκα

σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ.

8 Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὄψει.

9 Ὅτι σὺ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου.

10 Οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακὰ, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

11 Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου.

12 Ἐπὶ χειρῶν ἀρουσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

13 Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα.

14 Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἠλπισε, καὶ ῥύσομαι αὐτὸν, σκεπάσω αὐτὸν, ὅτι ἐγὼ τὸ ὄνομά μου.

15 Κεκραῖζεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἰμί ἐν θλίψει, ἐξελοῦμαι αὐτὸν, καὶ δοξάσω αὐτόν.

16 Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δεῖξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

ΨΑΛ. 4α. XCI.

Ψαλμὸς ᾠδῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

ἌΓΑΘΟΝ τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

2 Τοῦ ἀναγγέλλειν το πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

3 Ἐν δεκαχόρδῳ ψαλτηρίῳ, μετ' ᾠδῆς ἐν κιθάρᾳ.

4 Ὅτι εὐφρανίās με, Κύριε, ἐν τοῖς

χιλιάδες εἰς τὸ δεξιόν σου, κἀνεὶς δὲν θέλει σὲ ἐγγίση.

8 Μὲ αὐτὰ ὅμως τὰ ὀμμάτιά σου θέλεις διακρίνη, καὶ θέλεις ἴδῃ τὰς δικαίας ποινὰς τῶν ἀμαρτωλῶν.

9 Διότι (εἶπας), Σὺ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίς μου, καὶ εἰς τὸν Ὑψιστον ἔστηκας τὸ καταφυγιόν σου.

10 Κἀνὲν κακὸν δὲν θέλει ἀκολουθήσῃ εἰς σὲ, οὔτε μάστιξ θέλει ἐγγίση εἰς τὸν οἶκόν σου.

11 Διότι τοὺς ἀγγέλους τοῦ θέλει προστάξῃ διὰ σὲ, διὰ νὰ σὲ φυλάττωσι, ὅπου καὶ ἂν περιπατῆς.

12 Ἐπάνω εἰς τὰς χεῖράς των θέλουσι σὲ βαστάσῃ, διὰ νὰ μὴ προσκόψῃς εἰς πέτραν τὸν πόδα σου.

13 Ἐπάνω εἰς ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον θέλεις ἀναβῆ, καὶ θέλεις καταπατήσῃ λέοντα καὶ δράκοντα.

14 Διότι εἰς ἐμὲ ἐλπίζει, (λέγει ὁ Θεός,) καὶ θέλω τὸν σώσῃ, θέλω τὸν σκεπάσῃ, διότι ἐγνώρισε τὸ ὄνομά μου.

15 Καὶ ὅταν μὲ ἐπικαλῆται κράζων, θέλω τοῦ ἀκούῃ, θέλω εἶσθαι ὁμοῦ μετ' αὐτόν εἰς τὴν στενοχωρίαν του, θέλω τὸν σώσῃ, καὶ θέλω τὸν δοξάσῃ.

16 Θέλω τὸν χορτάσῃ ἀπὸ μακρότητα ἡλικίας, καὶ θέλω δεῖξῃ εἰς αὐτόν τὴν σωτηρίαν μου.

ΨΑΛ. 4α. XCI.

Ψαλμὸς ᾠδῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

ΠΟΛΛΑ καλὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Κυρίον, καὶ νὰ ψάλλωμεν ὕμνον εἰς τὸ ὄνομά σου, Ὑψιστε.

2 Τὸ πρῶτὸ νὰ κηρύττωμεν τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, καὶ τὴν νύκτα τὴν ἀλήθειάν σου.

3 Μὲ δεκαχόρδον ψαλτήριον (προσηρμοσμένον), μετ' τὸ μέλος τῆς κιθάρας.

4 Διότι (τόσον) μὲ εὐφραίνεις, Κύ-

ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἀγαλλιάσομαι.

5 Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, σφόδρα ἐβαβυθήσαν οἱ διαλογισμοί σου.

6 Ἄνῆρ ἄφρων οὐ γνώσεται, καὶ ἀσύνετος οὐ συνίσει ταῦτα.

7 Ἐν τῷ ἀνατεῖλαι ἀμαρτωλοὺς ὡσεὶ χόρτον, καὶ διέκυψαν πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

8 Ὅπως ἂν ἐξολοθρευθῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· σὺ δὲ Ὑψιστος εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε.

9 Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου ἀπολοῦνται, καὶ διασκορπισθήσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

10 Καὶ ὑψωθήσεται ὡς μονοκέρωτος τὸ κέρασ μου, καὶ τὸ γῆράς μου ἐν ἐλαίῳ πίωνι.

11 Καὶ ἐπέιδεν ὁ ὀφθαλμός μου ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου, καὶ ἐν τοῖς ἐπαρισταμένοις ἐπ' ἐμὲ πονηρευομένοις ἀκούσεται τὸ οὖς μου.

12 Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

13 Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν.

14 Ἐτι πληθυνθήσονται ἐν γῆρῳ πίωνι, καὶ ἐνπαθοῦντες ἔσονται τοῦ ἀναγγεῖλαι.

15 Ὅτι εὐθὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

ριε, μετὰ τὰ ποιήματά σου, (ὥστε) διὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μετὰ ἀπειρον χαρὰν φωνάζω.

5 Πόσον μεγάλη εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε, πόσον βαθύτατοι εἶναι οἱ διαλογισμοί σου.

6 (Τοῦτο) ἄγνοεὶ ὁ εὐθήης ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἀσύνετος δὲν καταλαμβάνει τὰ τοιαῦτα.

7 Διὰ τοῦτο βλαστάνουσι πρὸς καιρὸν οἱ ἀμαρτωλοὶ ὡς ὁ χόρτος, καὶ ἀνθοῦσι πρὸς καιρὸν ὅλοι, ὅσοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν.

8 Διὰ τὴν ἐξολοθρευθῶσιν αἰωνίως· σὺ ὅμως αἰωνίως διαμένεις Ὑψιστος, Κύριε.

9 Διότι βέβαια οἱ ἐχθροί σου θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ, καὶ ὅλοι, ὅσοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν, θέλουσι διασκορπισθῆ.

10 Καὶ θέλει ὑψωθῆ τὸ κέρασ μου ὡς τὸ κέρασ τοῦ μονοκέρωτος, καὶ τὸ γῆράς μου (θέλει ἀνακαινισθῆ) μετὰ τὸ ἀφθονοῦν ἐλαίον σου.

11 Καὶ θέλει ἰδῆ μετὰ περιφρόνησιν ὁ ὀφθαλμός μου τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ τὸ ὠτίον μου θέλει ἀκούσῃ (τὴν κόλασιν) ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κινοῦνται κατ' ἐμοῦ καὶ ἐργάζονται πονηρά.

12 Ὁ δίκαιος ὅμως θέλει ἀνθήσῃ ὡς ὁ φοῖνιξ, (τὸ φυτόν,) καὶ θέλει πληθυνθῆ ὡς ἡ κέδρος, ἢ ὅποια εἶναι εἰς τὸν Λίβανον.

13 Ὅσοι εἶναι πεφυτευμένοι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, θέλουσιν ἀνθήσῃ εἰς τὰς αὐλάς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

14 Καὶ ἀκόμη εἰς λιπαρὸν γῆρας θέλουσι πληθυνθῆ, καὶ θέλουσιν εἶναι ἐν αἰνέσει, ὥστε νὰ κηρύττωσιν.

15 Ὅτι δίκαιος εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀδικία δὲν εὐρίσκεται εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. 43'. XCII.

Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ προσαββάτου,
ὅτε κατώκιστο ἡ γῆ· αἶνος ᾠδῆς
τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν
ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύνα-
μιν, καὶ περιεζώσατο.

2 Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμέ-
νην· ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

3 Ἔτοιμος ὁ θρόνος σου ἀπὸ τότε,
ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.

4 Ἐπήραν οἱ ποταμοὶ, Κύριε, ἐπή-
ραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν·

5 Ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίφεις
αὐτῶν, ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν.

6 Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς
θαλάσσης· θαυμαστὸς ἐν ὑψηλοῖς ὁ
Κύριος.

7 Τὰ μακρῦνά σου ἐπιστώθησαν
σφόδρα· τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα,
Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

ΨΑΛ. 4γ'. XCIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ τετράδι σαββά-
του.

ΘΕΟΣ ἐκδικήσεων Κύριος· Θεὸς
ἐκδικήσεων ἐπαρρησιάσατο.

2 Ὑψώθητι ὁ κρίνων τὴν γῆν, ἀπό-
δος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις.

3 Ἔως πότε ἀμαρτωλοὶ, Κύριε,
ἕως πότε ἀμαρτωλοὶ καυχῆσονται;

4 Φθέγγονται καὶ λαλήσουσιν ἀδι-
κίαν, λαλήσουσι πάντες οἱ ἐργαζό-
μενοι τὴν ἀνομίαν;

5 Τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνω-
σαν, καὶ τὴν κληρονομίαν σου ἐκά-
κωσαν.

ΨΑΛ. 43'. XCII.

Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πρὸ τοῦ σαββά-
του, ὅτε κατώκισθη ἡ γῆ· αἶνος
ᾠδῆς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ βασιλεύει, καὶ εἶναι
ἐνδεδυμένος εὐπρέπειαν, ὁ Κύριος εἶ-
ναι ἐνδεδυμένος δύναμιν, καὶ περι-
εζωσμένος.

2 Διότι αὐτὸς ἐστερέωσε τὴν οἰκου-
μένην, ἡ ὁποία δὲν θέλει σαλευθῆ.

3 Ἔτοιμος εἶναι ὁ θρόνος σου ἀπὸ
τότε, καὶ σὺ εἶσαι αἰώνιος.

4 Ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ, Κύριε,
ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ τὰς φωνὰς των·

5 Ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ τὰ συντρι-
βόμενα κύματά των, μὲ τοὺς ἤχους
πολλῶν ὑδάτων.

6 Τὰ ὑψηλὰ κύματα τῆς θαλάσ-
σης εἶναι φοβερά· σὺ ὅμως, Κύριε, ὁ
ὁποῖος κατοικεῖς εἰς τὰ ὑψηλὰ, εἶσαι
φοβερώτερος.

7 Τὰ ἀψευδῆ λόγια σου εἶναι ἄξια
μεγάλης πίστεως καὶ ὑποδοχῆς· ἡ
ἀγιότης, Κύριε, ἀνήκει εἰς τὸν οἶκόν
σου αἰωνίως.

ΨΑΛ. 4γ'. XCIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ διὰ τὴν τετάρτην
ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ εἶναι Θεὸς ἐκδικητῆς· ὁ
ἐκδικητῆς Θεὸς ἐνεργεῖ μετὰ παρρη-
σίας.

2 Ὑψώθητι ὁ κριτῆς τῆς γῆς, ἀπό-
δος τὴν ἀνταμοιβὴν εἰς τοὺς ὑπερη-
φάνους.

3 Ἔως πότε οἱ ἀμαρτωλοὶ, Κύριε,
ἕως πότε οἱ ἀμαρτωλοὶ θέλουσι
καυχᾶσθαι;

4 (Ἔως πότε) θέλουσι προφέρῃ καὶ
θέλουσι λαλῆ ἀδικίαν, καὶ (ἕως πότε)
θέλουσι λαλῆ (ἀδικίαν) ὅλοι, ὅσοι
ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν;

5 Τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνω-
σαν, καὶ τὴν κληρονομίαν σου κατέ-
θλιψαν.

6 Χήραν καὶ ὄρφανὸν ἀπέκτειναν,
καὶ προσήλυτον ἐφόνευσαν.

7 Καὶ εἶπαν, Οὐκ ὄφεται Κύριος,
οὐδὲ συνήσει ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

8 Σύνετε δὴ ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ
καὶ μωροὶ, ποτὲ φρονήσατε.

9 Ὁ φυτεύσας τὸ οὖς, οὐχὶ ἀκούει;
ἢ ὁ πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν οὐχὶ κα-
τανοεῖ;

10 Ὁ παιδεύων ἔθνη οὐχὶ ἐλέγξει;
ὁ διδάσκων ἄνθρωπον γνώσιν;

11 Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισ-
μοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

12 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὃν ἂν παι-
δέυσης, Κύριε, καὶ ἐκ τοῦ νόμου σου
διδάξης αὐτόν.

13 Τοῦ πραῦναι αὐτὸν ἀπ' ἡμερῶν
πονηρῶν, ἕως οὗ ὀργῆ τῷ ἁμαρτω-
λῷ βόθρος.

14 Ὅτι οὐκ ἀπόσεται Κύριος τὸν
λαὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν κληρονομίαν
αὐτοῦ οὐκ ἐγκαταλείψει.

15 Ἔως οὗ δικαιοσύνη ἐπιστρέψῃ εἰς
κρίσιν, καὶ ἐχόμενοι αὐτῆς πάντες οἱ
εὐθεῖς τῆ καρδίᾳ.

16 Τίς ἀναστήσεται μοι ἐπὶ πονη-
ρευομένοις; ἢ τίς συμπαρηστήσεται μοι
ἐπὶ τοῖς ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν;

17 Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἐβοήθησέ μοι,
παρὰβραχὺ παρῴκησε τῷ ἄδῃ ἢ ψυ-
χῇ μου.

18 Εἰ ἔλεγον, Σεσάλειται ὁ ποῦς
μου, τὸ ἔλεός σου, Κύριε, ἐβοήθει
μοι.

19 Κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀδυνῶν μου
ἐν τῇ καρδίᾳ μου, αἱ παρακλήσεις
σου εὐφράναν τὴν ψυχὴν μου.

20 Μὴ συμπροσέσω σοι θρόνος ἀνο-
μίας, ὁ πλάσων κόπον ἐπὶ πρόσ-

6 Χήραν καὶ ὄρφανὸν ἐδανάτωσαν,
καὶ τὸν προσήλυτον ἐφόνευσαν.

7 Καὶ εἶπαν, Ὅτι δὲν (τὰ) βλέπει
ὁ Κύριος, καὶ ὅτι δὲν (τὰ) ἰξεύρει ὁ
Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

8 Καταλάβετε, ὅσοι εἴσθε ἄφρονες
μεταξὺ τοῦ λαοῦ· καὶ σεῖς οἱ ἀνόητοι,
ἔλθετε τέλος πάντων εἰς αἴσθησιν.

9 Ὁ ποιητὴς τοῦ ὤτιου δὲν ἀκούει;
ἢ ὁ πλάστης τοῦ ὀμματιοῦ δὲν βλέ-
πει;

10 Ὁ σωφρονιστὴς τῶν ἐθνῶν δὲν
θέλει (σαῶς) ἐλέγξῃ; ὁ ὁποῖος δι-
δάσκει τὸν ἄνθρωπον γνώσιν;

11 Ὁ Κύριος ἰξεύρει, ὅτι οἱ διαλο-
γισμοὶ τῶν ἀνθρώπων εἶναι μάταιοι.

12 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν
ὁποῖον σὺ σωφρονίζεις, Κύριε, καὶ
τὸν διδάσκεις τὸν νόμον σου.

13 Διὰ τὴν τὸν κήμης ἀνεξίκακον εἰς
τάς κακὰς ἡμέρας, ἕως να σκαφθῆ
λάκκος διὰ τὸν ἁμαρτωλόν.

14 Διότι ὁ Κύριος δὲν θέλει ἀπο-
βάλλῃ τὸν λαόν του, καὶ τὴν κληρο-
νομίαν του δὲν θέλει ἐγκαταλείψῃ.

15 Ἔως οὗ δίκαιος κριτὴς να κα-
θήσῃ εἰς κρίσιν, καὶ να παραιστώσῃ
πλησίον του ὅλοι ὅσοι ἔχουσιν
εὐθεῖαν καρδίαν.

16 Τίς θέλει ἐναντιωθῆ εἰς τοὺς
κακοὺς πρὸς ὑπεράσπισίν μου; ἢ τίς
θέλει σταθῆ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐναντίον
ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πράττουσι τὴν
ἀνομίαν;

17 Ἐὰν δὲν μοι ἐβοήθει ὁ Κύριος,
παρ' ὀλίγον ἤθελε μετοικήσῃ ἡ ψυχὴ
μου εἰς τὸν ἄδην.

18 Ἄλλ' ὅτε ἔλεγον, Ὅτι ἐσαλείθη
ὁ ποῦς μου, (τότε) τὸ ἔλεός σου,
Κύριε, μοι ἐβοήθει.

19 Ἀναλόγως με τὰς εἰς τὴν καρ-
δίαν μου πολλὰς ὀδύνας, καὶ αἱ εἰς
ἐμὲ παρηγορίαι σου ἐχαροποίησαν
τὴν ψυχὴν μου.

20 Εἴθε να μὴ συμπαρησταθῆ ἔμ-
προσθὲν σου τὸ συνέδριον τῆς ἀνο-

ταγμα.

21 Θηρεύουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου, καὶ αἷμα ἀθῶν καταδικάζονται.

22 Καὶ ἐγένετό μοι Κύριος εἰς καταφυγὴν, καὶ ὁ Θεὸς μου εἰς βοήθῃν ἐλπίδος μου.

23 Καὶ ἀποδώσει αὐτοῖς Κύριος τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν αὐτῶν ἀφανιεῖ αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεός.

ΨΑΛ. ζδ'. XCIV.

ΔΕΥΤΕ ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ σωτήρι ἡμῶν.

2 Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ.

3 Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος, καὶ βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

4 Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσιν.

5 Ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπλασαν.

6 Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, καὶ κλαύσωμεν ἐναντίον Κυρίου τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς.

7 Ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς νομῆς αὐτοῦ, καὶ πρόβατα χειρὸς αὐτοῦ.

8 Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν.

9 Ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρίμῳ.

10 Οὐ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες

μίας, τὸ ὅποιον πλάττει (εἰς ἡμᾶς) δυσκολίαν εἰς (τὴν ἐκτέλεσιν) τοῦ προστάγματός σου.

21 (Οἱ ἀμαρτωλοὶ) θέλουσι κυνηγήσῃ, ὥστε νὰ πιᾶσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ δικαίου, καὶ θέλουσι καταδικάσῃ (ὥστε νὰ χυθῇ) αἷμα ἀθῶν.

22 Ἄλλ' ὁ Κύριος ἐγένε καταφυγιόν μου, καὶ ὁ Θεὸς ἐστήριξε τὴν ἐλπίδα μου.

23 Καὶ ὁ Κύριος θέλει ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν των θέλει τοὺς ἀφανίσῃ Κύριος ὁ Θεὸς (ἡμῶν).

ΨΑΛ. ζδ'. XCIV.

Ἄς εὐφρανθῶμεν διὰ τὸν Κύριον, ἄς ἀλαλάξωμεν διὰ τὸν Θεὸν τὸν σωτήρᾶ μας.

2 Ἄς προλάβωμεν νὰ φανῶμεν ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου του μὲ ἐξομολόγησιν, καὶ μὲ ψαλμοὺς ἄς ἀλαλάξωμεν.

3 Διότι Θεὸς μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ βασιλεὺς μέγας ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

4 Διότι εἰς τὰς χεῖράς του εἶναι τὰ ἄκρα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν βουνῶν εἶναι ἰδιά του.

5 Διότι ἰδιά του εἶναι ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς τὴν ἔκαμε, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρές του ἐπλασαν.

6 Ἄς προσκυνήσωμεν, καὶ ἄς προσπέσωμεν εἰς αὐτόν, καὶ ἄς κλαύσωμεν ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου τοῦ πλάστου μας.

7 Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς μας, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα λαὸς τῆς διοικήσεως του, καὶ πρόβατα τῆς χειρὸς του.

8 Καὶ ἐὰν ἀκούσητε τὴν φωνὴν του σήμερον, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας σας.

9 Καθὼς (τὴν ἐσκληρύναν τινές) ὅτε τὸν παρεπίκραναν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς δοκιμασίας εἰς τὴν ἔρημον.

10 Ὅτε μὲ ἐπείρασαν οἱ πατέρες

ἡμῶν, ἐδοκίμασάν με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου.

11 Τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, καὶ εἶπα, Ἄει πλανῶνται τῇ καρδίᾳ.

12 Αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου· ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν καταπαυσίν μου.

ΨΑΛ. 4ε'. XCV.

ἌΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

2 Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, εὐαγγελίσετε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον αὐτοῦ.

3 Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

4 Ὅτι μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα· φοβερός ἐστιν ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς.

5 Ὅτι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια, ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανῶν ἐποίησεν.

6 Ἐξομολόγησις καὶ ὠραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀγιοσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιασμάτι αὐτοῦ.

7 Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν· ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ.

8 Ἄρατε θυσίας, καὶ εἰσπορεύεσθε εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ· προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ.

9 Σαλευθήτω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ· εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε.

10 Καὶ γὰρ κατάρθρωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται, κρινεῖ

σας, με ἐδοκίμασαν, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου.

11 Εἰς ἐκείνην τὴν γενεὰν ἐγὼ τεσσαράκοντα χρόνους δυσαρεθεὶς ἠγανάκτων, καὶ εἶπα, Ὅτι εἶναι ἡ καρδία τῶν ἀείποτε εἰς πλάνην.

12 Αὐτοὶ δὲ δὲν ἐγνώρισαν τὰς ὁδοὺς μου· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὤμοσα ὀργισθεὶς, ὅτι δὲν θέλουσιν εἰσελθεῖν εἰς (τὸν τόπον) τῆς ἀναπαύσεώς μου.

ΨΑΛ. 4ε'. XCV.

ΜΕΛΩΔΗΣΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον νέον μελωδήμα, μελωδήσατε εἰς τὸν Κύριον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς.

2 Μελωδήσατε εἰς τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸ ὄνομά του, καὶ κηρύττετε εὐαγγελικῶς καθ' ἡμέραν τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν.

3 Διηγῆθητε εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τὴν δόξαν του, καὶ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τὰ θαυμάσιά του.

4 Διότι μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ πολλὰ ἐπαινετός· φοβερώτατος εἶναι ἀπὸ ὅλους τοὺς θεούς.

5 Διότι ὅλοι οἱ θεοὶ τῶν (ἄλλων) ἐθνῶν εἶναι δαιμόνια, ἀλλ' ὁ Κύριος εἶναι ποιητὴς τῶν οὐρανῶν.

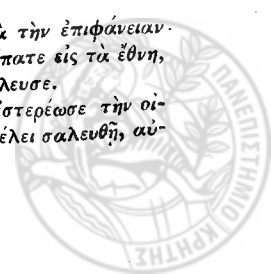
6 Ἐμπροσθεν αὐτοῦ (θεωρεῖται) ἐξομολόγησις καὶ ὠραιότης, καὶ εἰς τὸ ἱερόν του ἀγιοσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια.

7 Προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον, ὧ οἰκογένεια τῶν ἐθνῶν, προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον δόξαν καὶ τιμὴν· προσφέρετε δόξαν εἰς Κύριον (ἀνήκουσαν) εἰς τὸ ὄνομά του.

8 Καὶ βασιλεύοντες θυσίας, ἐμβιβάζετε εἰς τὰς αὐλὰς του· προσκυνήσατε τὸν Κύριον εἰς τὴν ἀγίαν του αὐλήν.

9 Ἄς σαλευθῆ διὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ὅλη ἡ γῆ· εἶπατε εἰς τὰ ἔθνη, ὅτι ὁ Κύριος ἐβασίλευσε.

10 Διότι αὐτὸς ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, καὶ δὲν θέλει σαλευθῆ, αὐ-

λαούς ἐν εὐθιῆτητι.

11 Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ· σαλευθήτω ἡ θάλασσα, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· χαρήσεται τὰ πεδία, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

12 Τότε ἀγαλλιάσονται πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ὅτι ἔρχεται, ὅτι ἔρχεται κρίναι τὴν γῆν.

13 Κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ λαούς ἐν ἀληθείᾳ αὐτοῦ.

ΨΑΛ. 45'. XCVI.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφρανθήτωσαν νῆσοι πολλαί.

2 Νεφέλη καὶ γνόφος κύκλω αὐτοῦ· δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

3 Πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύεται, καὶ φλογιεῖ κύκλω τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

4 Ἐφῆσαν αἱ ἀστραπαὶ αὐτοῦ τῇ οἰκουμένῃ, εἶδε καὶ ἐσαλεύθη ἡ γῆ.

5 Τὰ ὄρη ὡσεὶ κηρὸς ἐτάκhsαν ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ἀπὸ προσώπου Κυρίου πάσης τῆς γῆς.

6 Ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ εἶδσαν πάντες οἱ λαοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.

7 Δίσχυνθήτωσαν πάντες οἱ προσκυνῶντες τοῖς γλυπτοῖς· οἱ ἐγκαυχάμενοι ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν.

8 Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες ἄγγελοι αὐτοῦ· ἤκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών,

9 Καὶ ἠγαλλίασαντο αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας ἐνεκεν τῶν κριμάτων σου, Κύριε.

10 Ὅτι σὺ Κύριος, ὑψιστος ἐπὶ πάντων τὴν γῆν, σφόδρα ὑπερυψώhsης

τοὺς θέλει κρίναι τοὺς λαούς μετ' εὐθύτητα.

11 Ὡς εὐφραίνονται οἱ οὐρανοὶ, καὶ ὡς ἀγάλληται ἡ γῆ· ὡς κινήθῃ ἡ θάλασσα, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτήν· θέλουσι χαρῆν καὶ αἱ πεδιάδες, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτάς.

12 Τότε θέλουσιν ἀγαλλιασθῆ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ δάσους διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, διότι ἔρχεται, καὶ ἔρχεται διὰ νὰ κρίνῃ τὴν γῆν.

13 Θέλει κρίνῃ τὴν οἰκουμένην μετ' δικαιοσύνην, καὶ τοὺς λαούς μετ' ἀληθείαν του.

ΨΑΛ. 45'. XCVI.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ὡς ἀγάλληται ἡ γῆ, ὡς εὐφρανθῶσι πολλαὶ νῆσοι.

2 Σύννεφον καὶ ὀμίχλην τὸν περικυκλοῦσιν· ὁ θρόνος του ἔχει κατόρθωμα τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν κρίσιν.

3 Πῦρ προπορεύεται ἔμπροσθέν του, καὶ θέλει καυθεῖν πανταχόθεν τοὺς ἐχθροὺς του.

4 Ἐλαμψῶν εἰς τὴν οἰκουμένην αἱ ἀστραπαὶ του, τὰς ὁποίας βλέπουσα ἡ γῆ, ἐσαλεύθη.

5 Τὰ βουνὰ διελύθησαν ὡς κηρίον διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου ὅλης τῆς γῆς.

6 Οἱ οὐρανοὶ ἐκήρυξαν τὴν δικαιοσύνην του, καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ εἶδον τὴν δόξαν του.

7 Ὡς αἰσχυθῶσιν, ὅσοι προσκυνῶσι τὰ γλυπτά, καὶ ὅσοι καυχῶνται εἰς τὰ εἰδωλά των.

8 Σεῖς ὅλοι οἱ ἄγγελοί του προσκυνήσατέ τον· ἤκουσε (τοῦτο) ἡ Σιών καὶ εὐφράνθη,

9 Καὶ αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας ἠγαλλίασθησαν διὰ τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου, Κύριε.

10 Διότι σὺ εἶσαι Κύριος ὑψηλότετος ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν, καὶ

ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς.

11 Οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, μισεῖτε πονηρά· φυλάσσει Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων αὐτοῦ, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ῥύσεται αὐτούς.

12 Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ τοῖς εὐθέσι τῆ καρδίᾳ εὐφροσύνη.

13 Εὐφράνθητε, δίκαιοι, ἐν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἁγιουσύνης αὐτοῦ.

ΨΑΛ. 45. XCVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἌΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ὅτι θαυμαστὰ ἐποίησεν ὁ Κύριος.

2 Ἔσωσεν αὐτῷ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ καὶ ὁ βραχίον ὁ ἅγιος αὐτοῦ.

3 Ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἔθνῶν ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

4 Ἐμνήσθη τοῦ ἐλέους αὐτοῦ τῷ Ἰακώβ, καὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ τῷ Ἰσραήλ.

5 Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

6 Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ, ἄσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλατε.

7 Ψάλατε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρᾳ, ἐν κιθάρᾳ καὶ φωνῇ ψαλμοῦ, ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς, καὶ φωνῇ σάλπιγγος κερατίνης.

8 Ἀλαλάξατε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Κυρίου· σαλευθῆτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

9 Ποταμοὶ κροτήσουσι χειρὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τὰ ὄρη ἀγαλλιασονται ἀπὸ

ὑπερβαλλόντως ὑπερυψώδης περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς θεούς.

11 Ὅσοι ἀγκυπᾶτε τὸν Κύριον, μισεῖτε τὰ κακὰ· (διότι) φυλάττει ὁ Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων του, καὶ σώζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆν χειρα τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

12 Φῶς λάμπει εἰς τὸν δίκαιον, καὶ εὐφροσύνη εἰς τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν τὴν καρδίαν.

13 Εὐφράνθητε, ὦ δίκαιοι, διὰ τὸν Κύριον, καὶ εὐχαριστοῦντες δοξάσατε τὴν μνήμην τῆς ἀγιότητός του.

ΨΑΛ. 45. XCVII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΜΕΛΩΔΗΣΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον νέον μελῳδήμα, διότι θαυμαστὰ (πράγματα) ἔκικεν ὁ Κύριος.

2 Ἡ δεξιὰ του καὶ ὁ ἅγιος βραχίον του διέσωσαν (τὸν λαόν), διὰ τὰ εἶναι ἰδίος του.

3 Ἐφανερώσεν ὁ Κύριος τὴν σωτηρίαν του, καὶ ἐξέσκεπασε τὴν δικαιοσύνην του ἐμπρὸς εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἔθνῶν.

4 Ἐνεθυμήθη τὸ ἔλεος, (τὸ ὁποῖον ὑπέσχεθη) εἰς τὸν Ἰακώβ, καὶ τὴν ἀληθῆ ὑπόσχεσιν, (τὴν ὁποῖαν ἔδωκεν) εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ.

5 Εἶδον ὅλα τὰ ἄκρα τῆς γῆς τὴν σωτηρίαν (τὴν γενομένην) παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

6 Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἀλαλάξατε διὰ τὸν Θεόν, μελωδήσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλατε.

7 Ψάλατε εἰς τὸν Κύριον με κιθάραν, με κιθάραν καὶ με μουσικὴν φωνὴν, με σάλπιγγος χαλκίνας, καὶ με φωνὴν κερατίνης σάλπιγγος.

8 Ἀλαλάξατε ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως Κυρίου· ἄς κινήθῃ ἡ θάλασσα καὶ ὅσα εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν, ἡ οἰκουμένη καὶ ὅλοι οἱ κατοικοὶ της.

9 Οἱ ποταμοὶ ὅλοι ὁμοῦ θέλουσι κροτήσῃ τὰς χεῖρας, τὰ βουνὰ θέ-

προσώπου Κυρίου, ὅτι ἔρχεται, ὅτι ἤκει κρίναι τὴν γῆν.

10 Κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

ΨΑΛ. 4η'. XCVIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοὶ, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, σαλευθήτω ἡ γῆ.

2 Κύριος ἐν Σιών μέγας, καὶ ὑψηλὸς ἐστὶν ἐπὶ πάντας τοὺς λαοὺς.

3 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ ὀνόματί σου τῷ μεγάλῳ, ὅτι φοβερὸν καὶ ἅγιόν ἐστιν· καὶ τιμὴ βασιλείως κρίσιν ἀγαπᾷ.

4 Σὺ ἠτοιμάσας εὐθύτητας· κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐν Ἰακώβ· σὺ ἐποίησας.

5 Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι.

6 Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐν τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ, καὶ Σαμουὴλ ἐν τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα αὐτοῦ,

7 Ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἰσήκουεν αὐτῶν· ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς.

8 Ὅτι ἐφύλασσαν τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς.

9 Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ ἐπήκουες αὐτῶν· ὁ Θεὸς, σὺ εὐίλατος ἐγίνου αὐτοῖς, καὶ ἐκδικῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν.

10 Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

λουσι χαρῆ διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, διότι ἔρχεται, διότι ἔρχεται διὰ νὰ κρίνῃ τὴν γῆν.

10 Θέλει κρίνῃ τὴν οἰκουμένην με δικαιοσύνην, καὶ τοὺς λαοὺς με εὐθύτητα.

ΨΑΛ. 4η'. XCVIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ὅστις κάθηται ἐπάνω εἰς τὰ Χερουβείμ, ἐβασίλευσεν, ἃς ταραχθῶσιν οἱ λαοὶ, καὶ ἃς σαλευθῆ ἡ γῆ.

2 Μέγας εἶναι ὁ Κύριος εἰς τὴν Σιών, καὶ εἶναι ὑψηλότατος ἐπάνω εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς.

3 Ἄς εὐχαριστήσωσι με δόξαν τὸ ὄνομά σου τὸ μέγα, διότι εἶναι φοβερὸν καὶ ἅγιον· καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως ἀγαπᾷ τὸ δίκαιον.

4 Σὺ διέταξας τὴν ὀρθὴν διαγωγὴν· σὺ διενήργησας δικαιοσύνην καὶ κρίσιν εἰς (τοὺς ἀπογόνους) τοῦ Ἰακώβ.

5 Ὑψῶντε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του, διότι εἶναι ἅγιος.

6 Μεταξὺ εἰς τοὺς ἱερεῖς ἦσαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν, καὶ μεταξὺ εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά του ἦτον ὁ Σαμουὴλ,

7 (Οὗτοι) ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς εἰσήκουε· καὶ μέσα εἰς τὸν στύλον τῆς νεφέλης ἐλάλει με αὐτούς.

8 Διότι ἐφύλαττον τὰ ἀψευδῆ λόγια του, καὶ τὰ προστάγματά του, τὰ ὅποια ἔδωκεν εἰς αὐτούς.

9 Σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς ἤκουες· σὺ, ὦ Θεέ, ἴλεων ἐδείκνυες τὸν ἑαυτὸν σου εἰς αὐτούς, καὶ (μάλιστα) ὅτε τοὺς ἐπαίδευες, δι' ὅλα (τὰ ἄτοπα), τὰ ὅποια ἐπιτηδεύοντο.

10 Ὑψῶντε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε εἰς τὸ ἅγιον βουνὸν του, διότι ἅγιος εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΨΑΛ. 49'. XCIX.

Ψαλμός τῷ Δαβίδ εἰς ἐξομολόγησιν.
 ἌΛΛΑΛΑΞΑΤΕ τῷ Θεῷ πάσα ἡ γῆ,
 δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ·

2 Εἰσέλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει· γινώτε ὅτι Κύριος αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, αὐτὸς ἐποίησεν ἡμᾶς, καὶ οὐχ ἡμεῖς.

3 Ἡμεῖς δὲ λαὸς αὐτοῦ, καὶ πρόβατα νομῆς αὐτοῦ· εἰσέλθετε εἰς τὰς πύλας αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ ἐν ὕμνοις, ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ.

4 Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅτι χρηστὸς Κύριος, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ἕως γενεῶν καὶ γενεῶν ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρ'. C.

Ψαλμός τῷ Δαβίδ.

ἘΛΕΟΣ καὶ κρίσιν ἤσσομαι σοί, Κύριε.

2 Ψαλῶ, καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμων· ποτε ἤξις πρὸς με·

3 Διεπορευόμην ἐν ἀκακίᾳ καρδίας μου, ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου μου.

4 Οὐ προετιθέμην πρὸ ὀφθαλμῶν μου πρᾶγμα παράνομον, ποιῶντας παραβάσεις ἐμίσησα.

5 Οὐκ ἐκολλήθη μοι καρδία σκαμβῆ, ἐκκλίνοντος ἀπ' ἐμοῦ τοῦ πονηροῦ, οὐκ ἐγίνωσκον.

6 Τὸν καταλαλοῦντα λάθρα τῶν πλησίων αὐτοῦ, τοῦτον ἐξεδίωκον.

7 Ὑπερῆφάνῳ ὀφθαλμῶ καὶ ἀπλήστῳ καρδία, τούτῳ οὐ συνήσθιον· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, τοῦ συγκαθεῖσαι αὐτούς μετ' ἐμοῦ· πορευόμενος ἐν ὁδῷ ἀμώμων,

ΨΑΛ. 49'. XCIX.

Ψαλμός τοῦ Δαβίδ δι' εὐχαριστίαν.
 ἌΛΛΑΛΑΞΑΤΕ εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ὅλοι (οἱ κάτοικοι) τῆς γῆς, δουλεύσατε εἰς τὸν Κύριον μετ' εὐφροσύνη·

2 Ἐλθετε ἐμπροσθεν τοῦ μετ' χαρὰν εὐφημίας· μάθετε ὅτι ὁ Κύριος αὐτός ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ τὸν ὅποῖον ἐπλάσθημεν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας.

3 Ἡμεῖς εἴμεθα λαὸς του, καὶ πρόβατα τῆς βοσκῆς του· ἐμβῆτε εἰς τὰς θύρας του μετ' αἰνεσιν εὐχαριστίας, καὶ εἰς τὰς αὐλὰς του μετ' ὕμνων, εὐχαριστεῖτε εἰς αὐτόν.

4 Δοξολογεῖτε τὸ ὄνομά του, διότι εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος, ἡ εὐσπλαγχνία του εἶναι αἰώνιος, καὶ ἡ ἀλήθεια του διακρίνει εἰς ὅλας τὰς γενεάς.

ΨΑΛ. ρ'. C.

Ψαλμός τοῦ Δαβίδ.

ΤΟ ἔλεός σου καὶ τὴν κρίσιν σου θέλω αἰνέση, Κύριε.

2 Θέλω τὰ ψάλλῃ καὶ θέλω τὰ ἐννοήσῃ, (περιπατῶν) εἰς τὸν δρόμον τὸν ἀκατηγόρητον· ποτε θέλεις ἔλθῃ εἰς ἐμέ·

3 Ἐγὼ ἐπορευόμην μετ' ἀκακίαν τῆς καρδίας μου εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκογενείας μου.

4 Δὲν ἔβαλον ἐμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά μου πρᾶγμα παράνομον, καὶ τοὺς παραβάτας τοῦ νόμου σου ἐμίσησα.

5 Δὲν προσεκολλήθη εἰς ἐμέ στρεβλή καρδία, ὅτε ἀπεμακρυνετο ἀπὸ ἐμέ ὁ κακὸς, δὲν (τὸ) ἐγνώρισον.

6 Μακρὰν ἐδίωκον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος κρυφὰ καταλαλεῖ τὸν γείτονά του.

7 Δὲν συνέτρωγον μετ' ὑπερόπτην ἄνθρωπον καὶ πλεονέκτην· τὰ ὀμμάτια μου (εἶναι) προσηλωμένα) ἐπάνω εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, διὰ νὰ τοὺς ἔχω συγκατοίκους· ὅποιος περιπατεῖ

οὗτος μοι ἐλείτουργεῖ.

8 Οὐ κατῶκει ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας μου ποιῶν ὑπερηφανίαν, λαλῶν ἄδικα οὐ κατεύθυνεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου.

9 Εἰς τὰς πρωίας ἀπέκτεινον πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς· τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ πόλεως Κυρίου πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν.

ΨΑΛ. ρα'. CI.

Προσευχὴ τοῦ πτωχοῦ, ὅταν ἀκηδιάσῃ, καὶ ἐναντίον Κυρίου ἐκχέῃ τὴν δέησιν αὐτοῦ.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σὲ ἐλθέτω.

2 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ· ἐν ἣ ἂν ἡμέρᾳ θλίβωμαι, κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου·

3 Ἐν ἣ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου.

4 Ὅτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀσᾶ μου ὡσεὶ φρυγίον συνεφρύγησαν.

5 Ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος, καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδιά μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου.

6 Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου, ἐκολλήθη τὸ ὄστούν μου τῇ σαρκί μου.

7 Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρμηικῷ, ἐγεγνήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ.

8 Ἠγρύπνησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος.

9 Ὅλην τὴν ἡμέραν ὠνειδίζόν με οἱ ἐχθροί μου, καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ὠμνοῦν.

10 Ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον, καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλυθμοῦ ἐκίρωναν.

εἰς δρόμον ἀκατηγόρητον, ἐκεῖνος μὲ ὑπηρετεῖ.

8 Δὲν κατῶκει εἰς τὸν οἶκόν μου ὅποιος μεταχειρίζεται ὑπερηφανίαν, καὶ ὅποιος λαλεῖ ἄδικα, δὲν ἐφάνη ἀρεστὸς ἔμπροσθέν μου.

9 Ἀπὸ τὸ πρῶν ἐφόνεον ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς τοῦ τόπου· διὰ τὴν ἐξολοθρεῦσά ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Κυρίου ὅλους ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν.

ΨΑΛ. ρα'. CI.

Προσευχὴ τοῦ πτωχοῦ, ὅταν εὐρίσκειται εἰς ἀγωνίαν, καὶ χύνη ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου τὴν δέησιν του.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου ἄς φθάσῃ εἰς (τὰ ὦτα) σου.

2 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ ἐμέ· εἰς ὁποίαν ἡμέραν εὐρίσκομαι εἰς θλίψιν, κλῖνον εἰς ἐμὲ τὸ ὅτιόν σου·

3 Καὶ ὅταν σὲ ἐπικαλεσθῶ, ταχέως ἐπάκουσόν μου.

4 Διότι αἱ ἡμέραι μου ὡς καπνὸς ἀφανίζονται, καὶ τὰ κοκκαλιά μου ὡς φρύγανον ἐξηράνθησαν.

5 Ἐκτυπήθην ὡς χόρτος, καὶ ἡ καρδιά μου ἐξηράνθη, διότι ἐλησμόνησα νὰ φάγω τὸν ἄρτον μου.

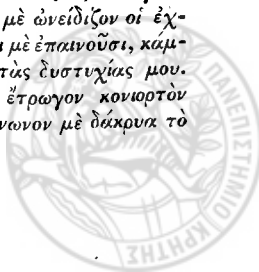
6 Ἀπὸ τὴν φωνῆν τοῦ στεναγμοῦ μου, τὰ κοκκαλιά μου ἐκολλήθησαν εἰς τὴν σάρκα μου.

7 Ἐγίνα ὅμοιος μὲ τὸν πελεκᾶνα τὸν ἐρμηικόν, καὶ ὅμοιος μὲ τὸν νυκτικόρακα, ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς τὰ ἐρείπια τῶν οἰκῶν.

8 Ἠγρύπνησα καὶ ἔγίνα ὡς τὸ μεμονωμένον στρουθίον εἰς τὴν στέγην.

9 Καθ' ἡμέραν μὲ ὠνειδίζον οἱ ἐχθροί μου, καὶ ὅσοι μὲ ἐπαινοῦσι, καμνοῦσιν ὄρκον εἰς τὰς ἐυστυχίας μου.

10 Διότι ἐγὼ ἔτρωγον κονιορτὸν ὡς ψωμίον, καὶ ἠνῶνον μὲ δάκρυα τὸ ποτόν μου,

11 Ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατέβραξάς με.

12 Λί ἡμέραι μου ὥσει σκία ἐκλίθησαν, καὶ γὰρ ὥσει χόρτος ἐξηράνθη.

13 Σὺ δὲ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

14 Σὺ ἀναστάς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι αὐτὴν, ὅτι ἦκει καιρὸς.

15 Ὅτι εὐδόκησαν οἱ δοῦλοί σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν χοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι.

16 Καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου.

17 Ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιών, καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

18 Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν.

19 Γραφήτω αὐτὴ εἰς γενεὰν ἐτέραν· καὶ λαὸς, ὁ κτιζόμενος, αἰνέσει τὸν Κύριον.

20 Ὅτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἀγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε,

21 Τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λῦσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων.

22 Τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιών τὸ ὄνομα Κυρίου, καὶ τὴν αἰνεῖσιν αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ.

23 Ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι λαοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ βασιλεῖς τοῦ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ.

24 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἰσχύος αὐτοῦ, τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀνάγγειλόν μοι.

11 Ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, διότι ἀφ' οὗ μὲ ὕψωσας, μὲ ἐβρίψας εἰς τὴν γῆν καὶ συνετριβην.

12 Ἡ ἡλικία μου ὡς σκία ἐκλινεν εἰς τὸ τέλος, καὶ ἐγὼ ὡς ὁ χόρτος ἐξηράνθη.

13 Σὺ ὅμως, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ ἡ ἐνθύμησίς σου ἐκτείνεται εἰς ὅλας τὰς γενεάς.

14 Σὺ θέλεις σηκωθῆ καὶ θέλεις ἐλεῆσαι τὴν Σιών, διότι καιρὸς εἶναι νὰ τὴν ἐλεῆση, διότι περίστασις ἦλθεν.

15 Ἐπειδὴ εὐμενῶς εἶδον οἱ δοῦλοί σου τὰς πέτρας τῆς, καὶ θέλουσιν ἐλεῆσαι τὸ χάμα τῆς.

16 Καὶ τὰ ἔθνη θέλουσι φοβηθῆ, Κύριε, τὸ ὄνομά σου, καὶ ὅλοι τῆς γῆς οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου.

17 Διότι θέλει οἰκοδομήσῃ ὁ Κύριος τὴν Σιών, καὶ θέλει φανῆ (εἰς αὐτὴν) μὲ τὴν δόξαν του.

18 Αὐτὸς ἐπέβλεψεν εἰς τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, καὶ δὲν κατεφρόνησε τὴν δέησιν των.

19 Ἄς γραφθῆ τοῦτο διὰ τὴν μεταγενεστέραν γενεάν· ὥστε ὁ λαὸς, ὅστις μέλλει νὰ γενηθῆ, νὰ δοξολογήσῃ τὸν Κύριον.

20 Διότι ἐκυψεν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἱεροῦ τόπου του, καὶ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἐπέβλεψεν εἰς τὴν γῆν,

21 Διὰ νὰ ἀκοῦσῃ τὸν ἀναστεναγμὸν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὰ δεσμὰ, καὶ διὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς υἱοὺς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐθανατώθησαν.

22 Διὰ νὰ κηρυξῶσιν εἰς τὴν Σιών τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν δοξολογίαν του εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ.

23 Ὅταν μέλλωσι νὰ συναχθῶσιν ὁμοῦ οἱ λαοὶ, καὶ οἱ βασιλεῖς, διὰ νὰ δουλεύσωσιν εἰς τὸν Κύριον.

24 Εἰς αὐτὸν (τὸν Κύριον) εἶπεν (ὁ πτωχὸς) ἐν ᾧ εἶχεν ἀκομῆ τὰς δυνάμεις του, φανέρωσον εἰς ἐμὲ τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου.

25 Μὴ ἀναγκάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου· ἐν γενεῇ γενεῶν τὰ ἔτη σου.

26 Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί.

27 Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται,

28 Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.

29 Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου κατασκηνώσουσι, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται.

ΨΑΛ. ρβ'. CII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

2 Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

3 Τὸν εὐίλατεύνοντα πάσαις ταῖς ἀνομίαις σου, τὸν ἰάμενον πάσας τὰς νόσους σου.

4 Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

5 Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

6 Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ κρίμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

7 Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.

8 Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνηεῖ.

25 Μὴ μοῦ σηκώσῃς τὴν ζωὴν μου, ἐν ᾧ εἶμαι εἰς τὸ ἡμῖσι τῆς ἡλικίας μου· οἱ χρόνοι σου ἐκτείνονται εἰς ἀπείρους γενεάς.

26 Ἐξ ἀρχῆς σὺ, Κύριε, ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ οἱ οὐρανοὶ εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν σου.

27 Αὐτοὶ θέλουσιν ἀφανισθῆ, σὺ ὅμως θέλεις διαμένῃ, καὶ ὅλοι θέλουσι παλαιωθῆ ὡς φόρεμα,

28 Καὶ ὡς ἔνδυμα θέλεις τοὺς τυλίξῃ, καὶ θέλουσι λάβῃ μεταβολήν· σὺ ὅμως εἶσαι ὁ αὐτὸς, καὶ οἱ χρόνοι σου δὲν θέλουσι τελειώσῃ.

29 Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου θέλουσιν εὖρη κατοικίαν, καὶ τὸ σπέρμα των θέλει εὐδοθῆ εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛ. ρβ'. CII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ὡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ ὅλα τὰ ἐντός μου (μέλη) ὡς εὐλογῶσι τὸ ἅγιον τοῦ ὀνομα.

2 Εὐλόγει, ὡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ λησμονῆς ὅλας τὰς εὐεργεσίας του.

3 Διότι αὐτὸς γίνεται ἰλεως εἰς ὅλας τὰς ἀνομίας σου, καὶ ἰατρεύει ὅλας τὰς ἀρρώστιας σου.

4 Αὐτὸς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν φθορᾶν τὴν ζωὴν σου, καὶ σὲ στεφανώνει μὲ ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίαν.

5 Αὐτὸς χορτάζει ἀπὸ ἀγαθὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, καὶ θέλει ἀνακαινισθῆ καὶ ἡ νεότης σου ὡς τοῦ ἀετοῦ.

6 Ὁ Κύριος κάμνει ἐλεημοσύνην, καὶ δικαίαν ἀπόφασιν εἰς ὅλους τοὺς καταδυναστευομένους.

7 Αὐτὸς ἐφάνερωσεν εἰς τὸν Μωϋσῆν τὰς ὁδοὺς του, καὶ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τὰ θελήματά του.

8 Ὁ Κύριος εἶναι εὐσπλαγχνος καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Δὲν θέλει ὀργίζῃται διὰ πάντα, οὔτε διὰ πάντα θέλει φυλάττει τὸ πάθος.

10 Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀμαρτιῶν ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

11 Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

12 Κάθισον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

13 Καθὼς οἰκτείρει πατὴρ υἱούς, οἰκτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χροῦς ἐσμέν.

14 Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει.

15 Ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

16 Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος, ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν,

17 Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱούς υἱῶν, τοῖς φυλάσσοσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ,

18 Καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ, τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

19 Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

20 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ, ποιῶντες τὸν λόγον αὐτοῦ, τοῦ ἀκούσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

21 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ.

22 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

10 Δὲν μᾶς μεταχειρίζεται κατὰ τὰς ἀνομίας μας, οὔτε μᾶς ἀνταποδίδει κατ' ἀξίαν τῶν ἀμαρτιῶν μας.

11 Διότι ὅσον ὑψηλότερος εἶναι ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν, (τόσον) μέγα καὶ στερεὸν ἔκαμεν ὁ Κύριος τὸ ἔλεός του πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν φοβοῦνται.

12 Ὅσον ἀπέχουσιν αἱ ἀνατολαὶ ἀπὸ τὰς δύσεις, (τόσον) ἐμάκρυνεν ἀπὸ ἡμᾶς τὰς ἀνομίας μας.

13 Καθὼς εὐσπλαγχνίζεται ὁ πατὴρ τοὺς υἱούς, (οὕτως) εὐσπλαγχνίζεται ὁ Κύριος ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν φοβοῦνται· διότι αὐτὸς γνωρίζει τὴν ἕλην ἀπὸ τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπλασε, καὶ ἐνθυμεῖται, ὅτι εἴμεθα χρομα.

14 Τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἡλικία εἶναι ὡς ἡ βοτάνη, ἀνθεὶ πρὸς καιρὸν, ὡς τὸ ἄνθος τῆς γῆς.

15 Διότι πνεῦμα διέρχεται δι' αὐτοῦ, (ἀλλέως) ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει ὑπάρξῃ πλέον, καὶ δὲν θέλει γνωρίσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν τόπον του.

16 Τὸ ἔλεος ὅμως τοῦ Κυρίου διαρκεῖ αἰωνίως εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται,

17 Καὶ ἡ δικαιοσύνη του (διαμένει) εἰς τοὺς υἱούς τῶν υἱῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φυλάττουσι τὴν διαθήκην του,

18 Καὶ οἱ ὁποῖοι ἐνθυμοῦνται τὰς ἐντολάς του, διὰ νὰ τὰς πράττωσι.

19 Ὁ Κύριος ἠτοίμασε τὸν θρόνον του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ βασιλεία του ἐξουσιάζει ὅλα.

20 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον ὅλοι οἱ ἄγγελοί του, οἱ ὑπερέχοντες εἰς τὴν ἀνδρίαν, οἱ ὁποῖοι ἐκπληροῦτε τὰς προσταγὰς του, ἅμα ἀκούοντες τὴν φωνὴν τῶν λόγων του.

21 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ στρατεύματά του, οἱ ὑπηρεταὶ του, ὅσοι κάμνετε τὸ θέλημα του.

22 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ ἔργα του, εἰς πάντα τόπον τῆς βασιλείας του· εὐλόγει, ὦ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. ργ'. CIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ ὑπὲρ τῆς τοῦ
κόσμου συστάσεως.

ΕΥΛΟΓΕΙ ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον·
Κύριε, ὁ Θεὸς μου, ἐμεγαλύνθησ ἰσφό-
δρα,

2 Ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέ-
πειαν ἐνεδύσω, ἀναβάλλόμενος φῶς
ὡς ἰμάτιον·

3 Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν,
ὁ στεγαῶν ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα
αὐτοῦ.

4 Ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασίν σου,
ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων.

5 Ὁ ποῶν τοὺς ἀγγέλους σου
πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς σου
πυρὸς φλόγα.

6 Ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν
ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς
τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

7 Ἄβυσσος ὡς ἰμάτιον τὸ περιβό-
λαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσου-
ται ὕδατα.

8 Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου φεύζονται,
ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσου-
σιν.

9 Ἀναβαίνουνσιν ὄρη, καὶ καταβαί-
νουσιν πεδία εἰς τὸν τόπον, ὃν ἐθεμε-
λίωσας αὐτοῖς.

10 Ὅριον ἔθου ὃ οὐ παρελεύσονται,
οὐδὲ ἐπιστρέψουσιν καλύψαι τὴν γῆν.

11 Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φά-
ραγγιν, ἵνα μέσον τῶν ὀρέων διε-
λεύσονται ὕδατα.

12 Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ
ἀγροῦ, προσδέχονται ὄναγροι εἰς
δίψαν αὐτῶν.

13 Ἐπ' αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρα-
νοῦ κατασκηνώσει, ἐκ μέσου τῶν πε-

ΨΑΛ. ργ'. CIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ διὰ τὴν σύστα-
σιν τοῦ κόσμου.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ὡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον·
Κύριε, ὁ Θεὸς μου, σὺ ἐμεγαλύνθησ
καθ' ὑπερβολὴν.

2 Εὐχαριστίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν
εἶσαι ἐνδεδυμένος, σὺ, ὁ ὁποῖος φο-
ρεῖς τὸ φῶς ὡς ἔνδυμα·

3 Σὺ, ὁ ὁποῖος ἀπλώνεις τὸν οὐρα-
νὸν ὡς δερματίνην σκηνὴν, καὶ στεγαῶ-
ζεις τὰ ὑψηλὰ μέρη του μὲ τὰ ὕδατα.

4 Σὺ, ὁ ὁποῖος μεταχειρίζεσαι, ὡς
ὄχημα, τὰ σύννεφα, καὶ περιπατεῖς
ἐπάνω εἰς τὰς πτερυγὰς τῶν ἀνέμων.

5 Σὺ, ὁ ὁποῖος κάμνεις τοὺς ἀγ-
γέλους σου (ταχεῖς) ὡσάν τοὺς ἀνέ-
μους, καὶ τοὺς ὑπηρετάς σου (θερ-
μοὺς) ὡς φλόγα πυρὸς.

6 Σὺ, ὁ ὁποῖος ἐθεμελίωσας τὴν
γῆν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσφαλῆ στάσιν
της, ὥστε δὲν θέλει παρατραπῆ εἰς
τὸν αἰῶνα.

7 Τὰ ἄπειρα πλήθη τῶν νερῶν εἶ-
ναι ὡς φόρεμά της, ὥστε καὶ ἐπάνω
εἰς τὰ ὄρη στέκονται νερά.

8 Ὅμως αὐτὰ φεύγουσιν, ἐπειδὴ
τὰ ἐπιτιμήσας, καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν
τῆς βροντῆς σου τρέμουσιν.

9 Ὑψώνονται ὡς τὰ βουνὰ, καὶ
(πάλιν) χαμηλώνονται ὡς αἱ πε-
διάδες, (καὶ μένουσιν) εἰς τὸν τόπον,
εἰς τὸν ὅποιον τὰ διέταξες νὰ στέ-
κωνται.

10 Διόρισας σύνορον (εἰς αὐτὰ),
τὸ ὅποιον δὲν θέλουσι περᾶσθαι, οὔτε
θέλουσιν ἐπιστρέψῃ, ὥστε νὰ σκε-
πᾶσθαι τὴν γῆν.

11 Στέλλεις τὰς βρούσεις εἰς τοὺς
φάραγγας, καὶ μεταξὺ τῶν βουνῶν
διαβαίνουνσιν ὕδατα.

12 Αὐτὰ ποτίζουσιν ὅλα τὰ χερ-
σαῖα ζῶα, καὶ οἱ ἄγριοι ὄνοι θέλουσι
πῆ (ἀπὸ αὐτὰ) διὰ (νὰ σβύσωσι)
τὴν δίψαν των.

13 Πλησίον εἰς αὐτὰ (τὰ νερά)
κατοικοῦσι τὰ πουλῖα τοῦ ἀέρος,

τρῶν δώσουσι φωνήν.

14 Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερώων αὐτοῦ, ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

15 Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων·

16 Τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς, καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου·

17 Τοῦ ἰλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ, καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

18 Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου ὡς ἐφύτευσας· ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύουσι.

19 Τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ κατοικία ἡγεῖται αὐτῶν· ὄρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλαφοῖς, πέτρα καταφυγὴ τοῖς λαγωοῖς.

20 Ἐποίησε σελήνην εἰς καιροῦς· ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

21 Ἐθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ, ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ ὄρου.

22 Σκύμνοι ὠρόμενοι τοῦ ἀρπάσαι, καὶ ζητῆσαι παρὰ τοῦ Θεοῦ βρῶσιν αὐτοῖς.

23 Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

24 Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.

25 Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτήσεώς σου.

καὶ πέμπουσι φωνὴν μέσα ἀπὸ τὰς πέτρας.

14 Σὺ ποτίζεις τὰ βουνὰ (μὲ τὰ πίπτοντα νερά) ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ μέρη αὐτοῦ (τοῦ οὐρανοῦ), καὶ ἡ γῆ θέλει χορτασθῆ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν ἔργων σου.

15 Σὺ κάμνεις νὰ βλαστήσῃ βοτάνην διὰ τὰ κτήνη, καὶ χλόην διὰ τὴν χοῖσιν τῶν ἀνθρώπων·

16 Καὶ ἐκβάλεις ψωμίον ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ κρασίον, τὸ ὁποῖον εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων·

17 Καὶ ἐλαίον, μὲ τὸ ὁποῖον λαμπρύνουσι τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ψωμίον, τὸ ὁποῖον στηρίζει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

18 Θέλουσι χορτασθῆ καὶ τὰ δένδρα τῆς πεδιάδος, καὶ αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, τὰς ὁποίας σὺ ἐφύτευσας· καὶ ἐκεῖ θέλουσι κάμῃ τὰς φωλεὰς τῶν τὰ μικρὰ πουλία.

19 Τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ φωλεὰ γίνεται ὡς πρώτη ἀρχὴ αὐτῶν· τὰ ὑψηλὰ βουνὰ εἶναι διὰ τὰς ἐλάφους, καὶ αἱ πέτραι εἶναι καταφύγιον τῶν λαγῶν.

20 (Ὁ Κύριος) ἔκαμε τὴν σελήνην διὰ καιροῦς (διορισμένους)· καὶ τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει (τὸν τόπον) τῆς δύσεώς του.

21 Ὅταν φέρης σκότος, γίνεται νύξ, εἰς τὴν ὁποίαν περιπατοῦσιν ὅλα τὰ ἄγρια ζῶα τοῦ λογγου.

22 Οἱ μικροὶ λέοντες (περιπατοῦσι) βρυχώμενοι, διὰ νὰ ἀρπάξωσι, καὶ νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τὸν Θεὸν τροφήν διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

23 Ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, καὶ αὐτὰ συναζόνται εἰς τὰς φωλεὰς των καὶ ἀναπαύονται·

24 Τότε ἐξέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ἔργον του, καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμά του ἕως ἑσπέρας.

25 Πόσῶν μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε· διότι σὺ ὅλα μὲ σοφίαν τὰ ἔκαμες, καὶ ἡ γῆ γέμει ἀπὸ τὰ ἰδιά σου ἀγαθὰ.

26 Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἐρπετὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς·

27 Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων· ἐκεῖ πλοῖα διαπορευονται,

28 Δράκων οὗτος ὃν ἐπλάσας ἐμπαίζειν αὐτῷ· πάντα πρὸς σέ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφήν αὐτῶν εἰς εὐκαιρον.

29 Δόντος σου αὐτοῖς, συλλέξουσιν, ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σὺμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.

30 Ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπόν σου, ταραχθήσονται, ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

31 Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

32 Ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

33 Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται.

34 Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

35 Ἦδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογία μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

36 Ἐκλείπειον ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς· εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. ρδ'. CIV.

Ἄλληλούϊα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ,

26 Ἡ μεγάλη ἐκείνη καὶ εὐρύχωρος θάλασσα, ὅπου εἶναι ἀναρίθμητα ἐρπετὰ·

27 Μικρὰ ὁμοῦ καὶ μεγάλα ἐμψυχα· ἐκεῖ πλοῖα περιπατοῦσι,

28 Καὶ τὸ φοβερὸν ζῶων (τὸ κῆτος) ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπλάσας διὰ νὰ παίξῃ μέσα εἰς αὐτήν· εἰς σέ ὅλα ἐλπίζουν, διὰ νὰ δώσης εἰς αὐτὰ τὴν τροφήν εἰς καιρὸν ἀρμοδίου.

29 Ὅταν τὴν δάσης, τὴν συνάγουσιν, ὅταν ἀνοίγῃς τὴν χεῖρά σου, ὅλα τὰ κτίσματα γεμίζουν ἀπὸ τὴν χρηστότητά σου.

30 Ἐὰν ὅμως ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου, θέλουσι ταραχθῆ, καὶ (οὕτω) θέλεις ἀφαιρέσῃ τὸ πνεῦμά των, καὶ θέλουσιν ἐκλείψῃ, καὶ θέλουσιν ἐπιστραφῆ εἰς τὸν ἰδίῳ των κοινοτρόν.

31 Ἐὰν ἀποστείλῃς τὸ πνεῦμά σου, ἀνακτίζονται, καὶ ἀνακαινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

32 Ἄς διαρκῆ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου αἰωνίως, καὶ θέλει εὐφραίνεται ὁ Κύριος διὰ τὰ ἔργα του.

33 Ὁ ὅποιος γυρίζει καὶ βλέπει τὴν γῆν, καὶ τὴν κάμνει νὰ τρέμῃ, ἐγγίζει (μόνον) τὰ βουνὰ, καὶ ἀναπτουσι καὶ καπνίζουσι.

34 Θέλω μελωδῆ ὕμνους εἰς τὸν Κύριον ἐν ὄσῳ ζῶ, θέλω ψάλλῃ εἰς τὸν Θεόν μου ἐν ὄσῳ εἶμαι.

35 Εἶθε νὰ φανῆ ἀρεστὴ εἰς αὐτὸν ἡ διὰ τῶν ψαλμῶν ὁμιλία μου, καὶ θέλω χαρῆ μεγάλης διὰ τὸν Κύριον.

36 Εἶθε νὰ ἀφανισθῶσι παντελῶς οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄνομοι, ὥστε νὰ μὴ εἶναι πλέον· εὐλόγει, ὦ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. ρδ'. CIV.

Ἄλληλούϊα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ τὸν Κύριον, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομά του, καὶ κη-

ἀπαγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἔργα αὐτοῦ.

2 Ἄσατε αὐτῷ καὶ ψάλατε αὐτῷ, διηγῆσαθε πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

3 Ἐπαινῆσατε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἁγίου αὐτοῦ, εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον.

4 Ζητήσατε τὸν Κύριον, καὶ κραταιώθητε, ζητήσατε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διαπαντός.

5 Μνήσθητε τῶν θαυμασίων αὐτοῦ ὧν ἐποίησε, τὰ τέρατα αὐτοῦ, καὶ τὰ κρίματα τοῦ στόματος αὐτοῦ.

6 Σπέρμα Ἀβραάμ δούλοι αὐτοῦ, υἱοὶ Ἰακώβ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ.

7 Αὐτὸς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν πάσῃ τῇ γῆ τὰ κρίματα αὐτοῦ.

8 Ἐμνήσθη εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ, λόγου οὗ ἐνετείλατο εἰς χιλίας γενεάς.

9 Ὅν διέθετο τῷ Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ὄρκου αὐτοῦ τῷ Ἰσαάκ.

10 Καὶ ἔστησεν αὐτὸν τῷ Ἰακώβ εἰς πρόσταγμα, καὶ τῷ Ἰσραὴλ εἰς διαθήκην αἰώνιον.

11 Λέγων, Σοὶ δώσω τὴν γῆν Χαναάν, σχοίνισμα κληρονομίας ὑμῶν.

12 Ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῷ βραχεῖς, ὀλιγοστοὺς καὶ παροίκους ἐν αὐτῇ.

13 Καὶ διήλθεν ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος, καὶ ἐκ βασιλείας εἰς λαὸν ἕτερον.

14 Οὐκ ἀφῆκεν ἄνθρωπον ἀδικῆσαι αὐτούς, καὶ ἤλεγξεν ὑπὲρ αὐτῶν βασιλεῖς.

15 Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

ῥύττετε εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἔργα του.

2 Ὑμνήσατέ τον, ψάλατε εἰς αὐτόν, καὶ διηγῆθητε ὅλα του τὰ θαυμάσια.

3 Εἰς τὸ ἅγιόν του ὄνομα καυχᾶσθε, καὶ ἄς εὐφρανθῆ ἡ καρδία ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ζητοῦσι τὸν Κύριον.

4 Ζητήσατε τὸν Κύριον, καὶ γίνεσθε ἀνδρεῖοι, ζητήσατε τὸ πρόσωπόν του διὰ παντός.

5 Ἐνθυμήθητε τὰ θαυμάσια, τὰ ὅποια ἔκαμεν, τὰ τέρατά του, καὶ τὰς δικαίας ἀποφάσεις τοῦ στόματός του.

6 Ὡ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, δούλοι του, ὡ υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ ἐκλεκτοὶ του.

7 Οὗτος ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοῦ ὁποίου αἱ δίκαιαι ἀποφάσεις (ἐνεργοῦνται) ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

8 Αὐτὸς ἐνθυμεῖται πάντοτε τὴν διαθήκην του, τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ἀπεφάσισε νὰ διαμένῃ εἰς ἀπείρους γενεάς.

9 Τὸν ὅποιον συνεφώνησε μετὰ τὸν Ἀβραάμ, καὶ ὁμοσας τὸν ἔβεβαίωσεν εἰς τὸν Ἰσαάκ.

10 Καὶ ἔβεβαίωσεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἰακώβ, διὰ νὰ εἶναι πρόσταγμα, καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ, διὰ νὰ εἶναι αἰώνιος διαθήκη.

11 Καὶ εἶπεν, Ἐγὼ θέλω δώσει εἰς σὲ τὴν γῆν Χαναάν, ὡς προσδιωρισμένην μετὰ μέτρον κληρονομίαν σας.

12 Ἐν ᾧ ἦσαν ἀκόμη πολλὰ εὐ-ἀριθμοὶ, καὶ ὀλιγώτατοι καὶ ὡς ξένοι εἰς αὐτὴν.

13 Καὶ μετωκίσθησαν ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος, καὶ ἀπὸ βασιλείαν εἰς ἄλλον λαόν.

14 Δὲν συνεχώρησεν ὥστε κανεὶς ἄνθρωπος νὰ τοὺς ἀδικῆσῃ, καὶ δι' αὐτοὺς ἤλεγξεν μετὰ παιδείας βασιλεῖς.

15 (Λέγων), Μὴ ἐγγίξτε τοὺς ἀλειμμένους μετὰ τὸ ἔλαιόν μου, καὶ μὴ καμνετε κακὸν εἰς τοὺς προφῆτας μου.

16 Καὶ ἐκάλεσε λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, πᾶν στήριγμα ἄρτου συνέτριψεν.

17 Ἀπέστειλεν ἔμπροσθεν αὐτῶν ἄνθρωπον, εἰς δοῦλον ἐπράθη Ἰωσήφ.

18 Ἐταπεινώσαν ἐν πέδαις τοὺς πόδας αὐτοῦ, σιδήρον διήλθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.

19 Μέχρι τοῦ ἐλθεῖν τὸν λόγον αὐτοῦ· τὸ λόγιον Κυρίου ἐπύρωσεν αὐτόν· ἀπέστειλεν βασιλεὺς καὶ ἔλυσεν αὐτόν, ἄρχων λαοῦ καὶ ἀφῆκεν αὐτόν.

20 Κατέστησεν αὐτόν κύριον τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης τῆς κτήσεως αὐτοῦ.

21 Τοῦ παιδεῦσαι τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ ὡς ἑαυτόν, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους αὐτοῦ σοφίσει.

22 Καὶ εἰσῆλθεν Ἰσραὴλ εἰς Αἴγυπτον, καὶ Ἰακώβ παρώκησεν ἐν γῆ Χάμ.

23 Καὶ ἠύξησε τὸν λαὸν αὐτοῦ σφόδρα, καὶ ἐκραταίωσεν αὐτόν ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

24 Μετέστρεψε τὴν καρδίαν αὐτῶν, τοῦ μισῆσαι τὸν λαὸν αὐτοῦ, τοῦ δολιοῦσθαι ἐν τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

25 Ἐξᾠπέστειλε Μωϋσῆν τὸν δούλον αὐτοῦ, Ἀαρὼν ὃν ἐξελέξατο αὐτῷ.

26 Ἔθετο ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους τῶν σημείων αὐτοῦ, καὶ τῶν τεράτων ἐν γῆ Χάμ.

27 Ἐξᾠπέστειλε σκότος καὶ ἐσκότασεν, ὅτι παρεπίκραναν τοὺς λόγους αὐτοῦ.

28 Μετέστρεψε τὰ ὕδατα αὐτῶν εἰς αἷμα, καὶ ἀπέκτεινε τοὺς ἰχθύας αὐτῶν.

16 Ἐπέφερε πείναν εἰς τὴν γῆν, καὶ συνέτριψε τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου (τὴν προγενομένην) ἀπὸ τὸν ἄρτον.

17 Ἔστειλεν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐπωλήθη ὡς δούλος.

18 Καὶ οἱ πόδες του ἐστενοχωρήθησαν μετὰ τὴν ποδοκάκην, καὶ ἡ ψυχὴ του ἐβιστανίσθη μετὰ ἀλύσεις.

19 Ἔως οὗ ἔλαβεν ἔκβασιν ὁ λόγος του· ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τὸν ἐδοκίμασεν, ὡς διὰ πυρός· ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ὁ τοῦ λαοῦ ἐξουσιαστὴς τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

20 Κατέστησεν αὐτόν κύριον τοῦ ἰδίου του οἴκου, καὶ κυβερνήτην ὅλων τῶν ἰδίων του κτημάτων.

21 Διὰ τὴν συνείδησιν τοὺς ἄρχοντας του, καθὼς καὶ τὸν ἑαυτόν του, καὶ τὰ καμὴ σοφοὺς τοὺς γέροντας τοὺς βασιλεῖς.

22 Καὶ (τότε) ἐμβῆκεν ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁ Ἰακώβ παρώκησεν εἰς τὴν γῆν τοῦ Χάμ.

23 Καὶ ἠύξησε τὸσον τὸν λαόν του (ὥστε) ἔγινε περισσότερος καὶ ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του.

24 Καὶ μετέβαλε τὴν καρδίαν αὐτῶν (τῶν ἐχθρῶν), ὥστε τὰ μισῶσι τὸν λαόν του, καὶ τὰ μεταχειρίζονται δολιότητος ἐναντίον εἰς τοὺς δούλους του.

25 Τότε ἔστειλε τὸν δούλον του Μωϋσῆν, καὶ Ἀαρὼν, τὸν ὁποῖον ἐκλεξε (συνεργόν) αὐτοῦ (τοῦ Μωϋσέως).

26 Αὐτὸς ἐνέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὰς αἰτίας καὶ τὴν δύναμιν τῶν σημείων, καὶ τῶν τεράτων, (διὰ τὴν τὰ ἐνεργῶσιν) εἰς τὴν γῆν τοῦ Χάμ.

27 Τότε ἔστειλε σκότος, καὶ ἐσκότασε, διότι μετὰ πικρίαν ἠναντιώθησαν εἰς τοὺς λόγους του.

28 Μετέβαλε τὰ ὕδατα τῶν εἰς αἷμα, καὶ ἐθανάτωσε τὰ ὄψαριά των.

29 Ἐξεΐρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους, ἐν τοῖς ταμείοις τῶν βασιλείων αὐτῶν.

30 Εἶπε, καὶ ἦλθε κυνόμια, καὶ σκνίπες ἐν πᾶσι τοῖς ὄριοις αὐτῶν.

31 Ἔθετο τὰς βροχὰς αὐτῶν χάλαζαν, πῦρ καταφλέγον ἐν τῇ γῆ αὐτῶν.

32 Καὶ ἐπάταξε τὰς ἀμπέλους αὐτῶν, καὶ τὰς συκάς αὐτῶν· καὶ συνέτριψε πᾶν ξύλον ὄριον αὐτῶν.

33 Εἶπε, καὶ ἦλθεν ἀκρίς, καὶ βροῦχος, οὗ οὐκ ἦν ἀριθμός.

34 Καὶ κατέφαγε πάντα χόρτον ἐν τῇ γῆ αὐτῶν, καὶ κατέφαγε πάντα τὸν καρπὸν τῆς γῆς αὐτῶν.

35 Καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν τῇ γῆ αὐτῶν, ἀπαρχὴν παντός πόνου αὐτῶν.

36 Καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐν ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ, καὶ οὐκ ἦν ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν ὁ ἀσθενῶν.

37 Εὐφράνηθη Αἴγυπτος ἐν τῇ ἐξόδῳ αὐτῶν, ὅτι ἐπέπεσεν ὁ φόβος αὐτῶν ἐπ' αὐτούς.

38 Διεπέτασε νεφέλην εἰς σκέπην αὐτοῖς, καὶ πῦρ τοῦ φωτίσαι αὐτοῖς τὴν νύκτα.

39 Ἦτησαν, καὶ ἦλθεν ὀρτυγομήτρα, καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἐνέπλησεν αὐτούς.

40 Διέρρηξε πέτραν, καὶ ἐρρύσαν ὕδατα, ἐπορεύθησαν ἐν ἀνύδροις ποταμοῖς.

41 Ὅτι ἐμνήσθη τοῦ λόγου τοῦ ἁγίου αὐτοῦ, τοῦ πρὸς Ἀβραάμ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

42 Καὶ ἐξήγαγε τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν ἀγαλλίασει, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐν εὐφροσύνῃ.

43 Καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς χώρας ἐθνῶν, καὶ πόρους λαῶν κατεκληρονόμησαν.

44 Ὅπως ἂν φυλάξωσι τὰ δικαίωματα αὐτοῦ, καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ ἐκζητήσωσι.

29 Ἀνέβλυσεν ἡ γῆ τῶν βατράχους, ἕως καὶ εἰς τὰ ταμεῖα τῶν βασιλείων αὐτῶν.

30 Προσέταξε, καὶ ἦλθε σκυλόμια, καὶ σκνίπες εἰς ὅλα τὰ σύνορά των.

31 Ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς χάλαζαν ἀντὶ βροχίης, καὶ εἰς τὴν γῆν των πῦρ κατακαίον.

32 Καὶ ἐκτύπησε τὰς ἀμπέλους των, καὶ τὰς συκάς των· καὶ συνέτριψε καθὲν δένδρον ἐντὸς τῶν συνόρων των.

33 Προσέταξε, καὶ ἦλθον ἀκρίδες, καὶ βροῦχοι ἀναριθμητοί.

34 Καὶ κατέφαγον ὅλα τὰ χόρτα εἰς τὴν ἐπικράτειάν των, καὶ ὅλον τὸν καρπὸν τοῦ τόπου των.

35 Καὶ ἐφόνευσε καὶ ὅλα τὰ εἰς τὸν τόπον των πρωτότοκα, τὴν ἀπαρχὴν ὅλων τῶν κόπων των.

36 Καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον αὐτοὺς με ἀργύριον καὶ χρύσιον, καὶ εἰς τὰς φυλαῖς των κἀνεῖς δὲν ἦτον ἀσθενής.

37 Εὐφράνηθησαν οἱ Αἰγύπτιοι διὰ τὴν ἐξοδὸν των, διότι φόβος ἔπεσεν ἐπάνω των ἐξ αἰτίας αὐτῶν.

38 Ἦπλωσε σύννεφον διὰ σκέπην των, καὶ (ἐφαίνετο) πῦρ, διὰ νὰ τοὺς φωτίσῃ τὴν νύκτα.

39 Ἐζήτησαν, καὶ ἦλθον ὀρτυγες, καὶ με οὐρανόιο ψωμίον τοὺς ἐχόρτασεν.

40 Ἔσχισε τὴν πέτραν, καὶ ἀνέβλυσε νερόν, καὶ ποταμοὶ ἔτρεξαν εἰς ἀνύδρους (τόπους).

41 Διότι ἐνεθυμήθη τὴν ἀγίαν του ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ὑπέσχεθη εἰς τὸν δοῦλόν του Ἀβραάμ.

42 Καὶ ἔφερεν ἔξω (ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον) τὸν λαόν του με ἀγαλλίασιν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς του με εὐφροσύνῃ.

43 Καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς χώρας (ἄλλων) ἐθνῶν, καὶ ἐκληρονομήσαν κόπους (ἄλλων) λαῶν.

44 Διὰ νὰ διαφυλάξωσι τὰς δικαίας διαταγὰς του, καὶ νὰ ἐκζητήσωσι τὸν νόμον του.

ΨΑΛ. ρε'. CV.

'Αλληλούϊα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουστάς ποιήσει πάσας τὰς αἰνήσεις αὐτοῦ;

3 Μακάριοι οἱ φυλάσσοντες κρίσιν, καὶ ποιοῦντες δικαιοσύνην ἐν παντὶ καιρῷ.

4 Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ λαοῦ σου, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῷ σωτηρίῳ σου.

5 Τοῦ ἰδεῖν ἐν τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου, τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, τοῦ ἐπαινέσθαι μετὰ τῆς κληρονομίας σου.

6 Ἠμάρτομεν μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν.

7 Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν Αἴγυπτῳ οὐ συνῆκαν τὰ θαυμάσιά σου, οὐκ ἐμνήσθησαν τοῦ πλήθους τοῦ ἐλέους σου.

8 Καὶ παρεπίκραναν ἀναβαίνοντες ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

9 Καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τοῦ γνωρίσαι τὴν δυναστείαν αὐτοῦ.

10 Καὶ ἐπετίμησε τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, καὶ ἐξηράνη· καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐν ἀβύσσῳ ὡς ἐν ἐρήμῳ.

11 Καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ χειρὸς μισούντος, καὶ ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν.

12 Ἐκάλυψεν ὕδωρ τοὺς θλίβοντας αὐτοὺς, εἰς ἐξ αὐτῶν οὐχ ὑπελείφθη.

13 Καὶ ἐπίστευσαν τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ ἦσαν τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρε'. CV.

'Αλληλούϊα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός, καὶ διότι τὸ ἔλεός του εἶναι αἰώνιον.

2 Τίς θέλει διηγηθῆ τὰ ἔργα τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου, καὶ ποῖος θέλει κηρύξῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων ὅλους τοὺς ἐπαινοὺς του;

3 Μακάριοι εἶναι ὅσοι φυλάττουσι κρίσιν, καὶ κάμνουσι τὸ δίκαιον εἰς πάντα καιρῶν.

4 Ἐνθυμήθητι ἡμῶν, Κύριε, μετὰ τὴν αἰδέσει τὴν πρὸς τὸν λαόν σου εὐμένειαν, ἐπίσκεψαι μᾶς μετὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν.

5 Διὰ τὰ ἰδομεν τὰ ἀγαθὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, διὰ τὰ εὐφρανθῶμεν, ὅταν μέλλῃ τὰ εὐφρανθῆ τὸ ἔθνος σου, καὶ διὰ τὰ ἐπαινῶμεθα ὁμοῦ μετὰ τὴν κληρονομίαν του.

6 Ἠμάρτομεν ὁμοῦ μετὰ τοὺς πατέρας μᾶς, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν.

7 Οἱ πατέρες ἡμῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον δὲν ἐνόησαν τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὲν ἐνεθυμήθησαν τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου.

8 Καὶ σὲ παρώργισαν ὅτε ἔφθασαν πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

9 Τοὺς ἔσωσεν ὁμοῦ (ὁ Κύριος) διὰ τὸ ὄνομά του, διὰ τὰ αἰδέσει εἰς αὐτοὺς τὴν δυνάμιν του.

10 Καὶ ἐπετίμησε τὴν ἐρυθρὴν θαλάσσαν, καὶ ἐξηράνη· καὶ τοὺς ὠδήγησε διὰ μέσου τοῦ βάρους τῆς θαλάσσης, ὡσαντι διὰ τῆς (στερεᾶς) ἐρήμου.

11 Καὶ τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τῆς χειρὸς (τοῦ Φαραῶ) ὅστις τοὺς ἐμίσει, καὶ τοὺς ἐλυτρώσεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῶν ἐχθρῶν.

12 Ὅσοι τοὺς ἐθλίβον, ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ τῶν ὕδατων, ὥστε οὔτε εἰς δὲν ἔμεινεν ἀπὸ αὐτοῦ.

13 Καὶ (οὕτως) ἐπίστευσαν εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ (τοῦ Κυρίου), καὶ ἔψαλλον τὸν ἐπαινόν του.

14 Ἐτάχυναν, ἐπελάβοντο τῶν ἔργων αὐτοῦ, οὐχ ὑπέμειναν τὴν βουλήν αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐπεθύμησαν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἐπίρασαν τὸν Θεὸν ἐν ἀνδρῶν.

16 Καὶ ἔδωκαν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν, ἐξαπέστειλε πλησμονὴν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

17 Καὶ παρώργισαν τὸν Μωϋσῆν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ Ἀαρὼν τὸν ἅγιον Κυρίου.

18 Ἠνοίχθη ἡ γῆ καὶ κατέπιε Δαθάν, καὶ ἐκάλυψε τὴν συναγωγὴν Ἀβειράμ.

19 Καὶ ἐξεκαύθη πῦρ ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, φλόξ κατέφλεξεν ἄμαρτωλοῦς.

20 Καὶ ἐποίησαν μόσχον ἐν Χωρήβ, καὶ προσεκύνησαν τῷ γλυπτῷ.

21 Καὶ ἠλλάξαντο τὴν δόξαν αὐτοῦ ἐν ὁμοίωματι μόσχου ἐσθιοντος χορτον.

22 Καὶ ἐπελάβοντο τοῦ Θεοῦ τοῦ σῶζοντος αὐτοὺς, τοῦ ποιήσαντος μεγάλα ἐν Αἰγύπτῳ, θαυμάσια ἐν γῇ Χάμ, φοβερὰ ἐπὶ θαλάσσης ἐρυθρᾶς.

23 Καὶ εἶπε τοῦ ἐξολοθρεῦσαι αὐτοὺς, εἰ μὴ Μωϋσῆς ὁ ἐκλεκτός αὐτοῦ ἔσται ἐν τῇ Θραύσει ἐνώπιον αὐτοῦ.

24 Τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ, τοῦ μὴ ἐξολοθρεῦσαι αὐτούς· καὶ ἐξουδένωσαν γῆν ἐπιθυμητήν, οὐκ ἐπίστευσαν τῷ λόγῳ αὐτοῦ.

25 Καὶ ἐγόγγυσαν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν, οὐκ εἰσήκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου.

26 Καὶ ἐπῆρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς, τοῦ καταβαλεῖν αὐτούς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

14 Ἀλλὰ ταχέως λησμονήσαντες τὰ ἔργα του, δὲν ὑπέμειναν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν βουλήν του

15 Ἐπεθύμησαν τὰ ἐπιθυμητὰ φαγητὰ των εἰς τὴν ἐρημον, καὶ τὸν Θεὸν ἐδοκίμασαν εἰς τόπον ἀνδρῶν.

16 Καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτούς τὸ ζήτημὰ των, καὶ ἔστειλεν εἰς αὐτούς ὅσα ἐδύνατο νὰ χορτάσῃ τὰς ψυχὰς των.

17 Καὶ αὐτοὶ ἔφερον εἰς ὄργην τὸν Μωϋσῆν εἰς τὴν παρεμβολήν, καὶ τὸν Ἀαρὼν τὸν ἱερέα τοῦ Κυρίου.

18 (Ὅθεν) ἠνοίχθη ἡ γῆ καὶ κατέπιε τὸν Δαθάν, καὶ ἐσκέπασε τὴν συνουσίαν τοῦ Ἀβειράμ.

19 Καὶ ἀνήφθη πῦρ εἰς τὴν συνέλευσίν των, καὶ φλόξ κατέκαυσε τοὺς ἄμαρτωλοῦς.

20 Πρὸς τούτοις ἔκαμον μοσχάριον πλησίον εἰς τὸ Χωρήβ, καὶ προσεκύνησαν τὸ γλυπτῷ.

21 Καὶ ἠλλάξαν τὴν δόξαν του με ὁμοίωμα χορτοφάγου μοσχαρίου.

22 Καὶ ἐλησμόνησαν τὸν σωτήριά των Θεὸν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τόσον μεγάλη (πράγματα) εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ θαυμάσια εἰς τὴν γῆν Χάμ, καὶ φοβερὰ (τέρατα) εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.

23 Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ, εἰὰν δὲν ἔστέκετο μεσίτης ἔμπροσθεν του με τὴν εἰς λεπτὰ σύντριψιν (τοῦ μόσχου) ὁ ἐκλεκτός του Μωϋσῆς.

24 Ὡστε νὰ ἀποστρέψῃ τὸν θυμὸν του, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐξολοθρευσῇ· ἐκεῖνοι ὅμως κατεφρόνησαν τὴν ἐπιθυμητὴν γῆν, καὶ δὲν ἐπίστευσαν τοὺς λόγους του.

25 Καὶ ἐγόγγυσαν εἰς τὰς σκηνῶν των, καὶ δὲν εἰσήκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου.

26 Ἐσήκωσε λοιπὸν τὴν χεῖρά του κατ' αὐτῶν, διὰ νὰ τοὺς ρίψῃ κατὰ γῆς νεκροὺς εἰς τὴν ἐρημον.

27 Καὶ τοῦ καταβυλεῖν τὸ σπέρμα αὐτῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ διασκορπίσθαι αὐτοὺς ἐν ταῖς χώραις.

28 Καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγῶρ, καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν.

29 Καὶ παρώξυναν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐπληθύνθη ἐν αὐτοῖς ἡ πτώσις.

30 Καὶ ἔστη Φινεές καὶ ἐξίλασάτο, καὶ ἐκόπασεν ἡ θραῦσις.

31 Καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἕως τοῦ αἰῶνος.

32 Καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας, καὶ ἔκακάθη Μωϋσῆς δι' αὐτούς· ὅτι παρεπίκραναν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ.

33 Οὐκ ἐξωλόθρευσαν τὰ ἔθνη, ἃ εἶπε Κύριος αὐτοῖς.

34 Καὶ ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν· καὶ ἐδούλευσαν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, καὶ ἐγενήθη αὐτοῖς εἰς σκάνδαλον.

35 Καὶ ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις.

36 Καὶ ἐξέχεαν αἷμα ἀθῶων, αἷμα υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων, ὧν ἔθυσαν τοῖς γλυπτοῖς Χαναάν.

37 Καὶ ἐφονοκτονήθη ἡ γῆ ἐν τοῖς αἵμασι, καὶ ἐμίανθη ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, καὶ ἐπόρνευσαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.

38 Καὶ ὠργίσθη θυμῷ Κύριος ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐβδελύξατο τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

39 Καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτῶν οἱ μισοῦντες αὐτούς.

27 Καὶ νὰ διασπείρῃ τὴν γενεάν των εἰς τὰ ἔθνη, καὶ νὰ διασκορπίσῃ αὐτοὺς εἰς τὰς χώρας.

28 Πρὸς τοῦτοις ἀφιέρωσαν τὸν ἑαυτὸν των εἰς τὸ εἶδωλον Βεελφεγῶρ, καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν (θεῶν).

29 Καὶ μὲ τὰ ἐπιτηδεύματά των τὸν παρώργισαν, καὶ ἀπέθανον πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς.

30 Καὶ ἐστάθη (ὡς μεσίτης) ὁ Φινεές καὶ ἔκαμεν ἐξίλασμα, καὶ (οὕτως) ἔπαυσεν ἡ πληγή.

31 Καὶ (τοῦτο) ἐλογίσθη δι' αὐτὸν ὡς δικαιοσύνη, εἰς ὅλας τὰς γενεὰς αἰώνιως.

32 Πρὸς τοῦτοις τὸν παρώργισαν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς ἀντιλογίας, ὥστε διὰ (τὸ πταῖσμά) των ἐβλάβη ὁ Μωϋσῆς· διότι παρεπίκραναν τὸ πνεῦμά του, καὶ ὠμίλησεν ἐναντίον μὲ τὰ χεῖλη του.

33 Δὲν ἐξωλόθρευσαν τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια τοὺς προσέταξεν ὁ Κύριος (νὰ ἐξολοθρεύσωσιν).

34 Ἄλλ' ἐνωθέντες μὲ ἄλλα ἔθνη, ἔμαθον καὶ τὰ ἔργα των· καὶ ἐλάτρευσαν τὰ ἀγάλματά των, τὰ ὅποια ἐγένοντο εἰς αὐτοὺς αἰτία μεγάλης πτώσεως.

35 Καὶ ἐθυσίασαν τοὺς υἱοὺς των, καὶ τὰς θυγατέρας των εἰς τοὺς δαίμονας.

36 Καὶ ἔχυσαν αἷμα ἀθῶων, (δηλαδὴ) τὸ αἷμα των ἰδίων υἱῶν καὶ θυγατέρων, τοὺς ὁποίους ἐθυσίασαν εἰς τὰ ἀγάλματα Χαναάν.

37 Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ αἷματα ἐμολυνθη διὰ τοὺς φόνους ἡ γῆ, καὶ ἐμίανθη (ὁμοίως) μὲ τὰ ἔργα των, καὶ μὲ τὰ ἐπιτηδεύματά των κατήντησαν εἰς ἀπώλειαν.

38 Ὡστε ὠργίσθη πολλὰ ὁ Κύριος κατὰ τοῦ λαοῦ του, καὶ ἐβδελύχθη τὴν κληρονομίαν του.

39 Καὶ τοὺς παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας των ἐχθρῶν, καὶ τοὺς ὑπέταξαν, ὅσοι τοὺς ἐμίσουν.

40 Καὶ ἔθλησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, καὶ ἔταπεινώθησαν ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν.

41 Πλεονάκις ἔρρύσατο αὐτούς· αὐτοὶ δὲ παρεπύκρναν αὐτὸν ἐν τῇ βουλῇ αὐτῶν, καὶ ἔταπεινώθησαν ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν.

42 Καὶ εἶδε Κύριος ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, ἐν τῷ αὐτὸν εἰσακουσαὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν.

43 Καὶ ἐμνήσθη τῆς διαθήκης αὐτοῦ, καὶ μετεμνήσθη κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἔλεους αὐτοῦ.

44 Καὶ ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς οἰκτιρομύς, ἐναντίον πάντων τῶν ἀίχμαλτευσάντων αὐτούς.

45 Σῶσον ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐπισυνάγαγε ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν,

46 Τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὄνοματί σου τῷ ἁγίῳ, τοῦ ἐγκραυχῆσθαι ἐν τῇ αἰνέσει σου.

47 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος· καὶ ἔρει πᾶς ὁ λαὸς, Γένοιτο, γένοιτο.

40 Καὶ οἱ ἐχθροὶ τῶν τοὺς ἐστενωχώρησαν, καὶ κατεδαμάσθησαν ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν.

41 Πολλάκις τοὺς ἔσωσεν· ἀλλ' αὐτοὶ τὸν παρεπύκρναν μὲ τὴν ἄνομον βουλήν των, καὶ διὰ τὰς ἀνομίας των κατεδαμάσθησαν.

42 Καὶ τοὺς εἶδεν ὁ Κύριος, ὅτε ἐθλίβοντο, καὶ τότε ἤκουσε τὴν δεήσιν των.

43 Καὶ ἐνεθυμήθη τὴν διαθήκην του, καὶ μετέβαλε τὴν ἀπόφασίν του διὰ τὴν πολλὴν του εὐσπλαγχνίαν.

44 Καὶ ἐκίνησε τὸ πρὸς αὐτοὺς ἔλεος ἀπὸ μέρους ἐκείνων ὅλων, οἱ ὅποιοι τοὺς ἠχμαλώτευσαν.

45 Σῶσον ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ συναξὸν ἡμᾶς ἀπὸ τὰ (ἄλλα) ἔθνη,

46 Διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, καυχώμενοι εἰς τοὺς ἐπαίνους σου.

47 Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας· καὶ ὅλος ὁ λαὸς θέλει εἶπῃ, Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. ρς'. CVI.

Ἄλληλούϊα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου, οὓς ἐλυτρώσατο ἐκ χειρὸς ἐχθροῦ, καὶ ἐκ τῶν χωρῶν συνήγαγεν αὐτούς,

3 Ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης.

4 Ἐπλανήθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ, ὁδὸν πόλεως κατοικητηρίου οὐχ εὐρον.

5 Πεινῶντες καὶ διψῶντες, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν αὐτοῖς ἐξέλιπεν.

ΨΑΛ. ρς'. CVI.

Ἄλληλούϊα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, καὶ διότι τὸ ἔλεός του εἶναι αἰώνιον.

2 (Τοῦτο) ἄς εἰπῶσιν οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐλυθρωθέντες, τοὺς ὁποίους ἔσωσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ των, καὶ τοὺς ἐσυναξεν ἀπὸ (διαφόρους) χώρας,

3 Ἀπὸ ἀνατολᾶς, καὶ δυσμᾶς, καὶ βορρᾶν, καὶ ἀπὸ τὴν (πρὸς νότον) θάλασσαν.

4 Ἐπλανήθησαν εἰς (τόπον) ἐρημον, καὶ εἰς γῆν ἀνύδρον, μὴ εὕρισκοντες δρόμον διὰ νὰ ὑπαγωγῶσιν εἰς πόλιν νὰ κατοικήσωσιν.

5 Ἐπείνων καὶ ἐδίψων, καὶ ἡ ψυχὴ των κατήνησεν εἰς λειποθυμίαν διὰ ταῦτα τὰ κακά.

6 Καὶ ἐκέκραζαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς.

7 Καὶ ᾠδήγησεν αὐτοὺς εἰς ὁδὸν εὐθεΐαν, τοῦ πορευθῆναι εἰς πόλιν κατοικητηρίου.

8 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

9 Ὅτι ἐχόρτασε ψυχὴν κενὴν, καὶ ψυχὴν πεινῶσαν ἐνέπλησεν ἀγαθῶν.

10 Καθημένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, πεπεδημένους ἐν πτωχείᾳ καὶ σιδήρῳ·

11 Ὅτι παρεπίκραναν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν βουλήν τοῦ Ὑψίστου παρώξυναν.

12 Καὶ ἐταπεινώθη ἐν κόποις ἡ καρδία αὐτῶν, ἠσθένησαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν.

13 Καὶ ἐκέκραζαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς.

14 Καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ σκοτῶν καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμούς αὐτῶν διέρρηξεν.

15 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

16 Ὅτι συνέτριψε πύλας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλασεν.

17 Ἀνελάβετο αὐτῶν ἐξ ὁδοῦ ἀνομίας αὐτῶν, διὰ γὰρ τὰς ἀνομίας αὐτῶν ἐταπεινώθησαν.

18 Πᾶν βροῦμα ἐβδελύξατο ἡ ψυχὴ αὐτῶν, καὶ ἠγγισαν ἕως τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου.

19 Καὶ ἐκέκραζαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς.

20 Ἀπέστειλε τὸν λόγον αὐτοῦ,

6 Καὶ εἰς ταύτην τὴν θλίψιν τῶν ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τῶν.

7 Καὶ τοὺς ᾠδήγησεν εἰς τὸν εὐθὴν δρόμον, διὰ νὰ εἰσάγωσιν εἰς πόλιν, ὅπου ἐμελλον νὰ κατοικήσωσι.

8 Ἄς ὁμολογῶσιν εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου τὰ ἐλέη του, καὶ τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια ἔπραξεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

9 Διότι αὐτὸς ἐχόρτασε τὸν ἐνδεῆ, καὶ τὸν πεινῶντα ἐγέμισεν ἀπὸ ἀγαθῶν.

10 Καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐκαθητο εἰς τὸ σκοτὸς καὶ εἰς τὴν σκίαν τοῦ θανάτου, στενοχωροῦμενοι ἀπὸ δυστυχίαν καὶ ἀλύσεις·

11 Διότι παρεπίκραναν τὸν Θεὸν, (καταφρονούντες) τὰ λόγια του, καὶ παρώργισαν τὸν Ὑψίστον, (ἀθετοῦντες) τὴν βουλήν του.

12 Καὶ ἡ καρδία τῶν κατεδαμάσθη ἀπὸ τοὺς κόπους, ἠρρώστησαν, καὶ δὲν ἦτον κανεὶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

13 Καὶ εἰς ταύτην τὴν θλίψιν τῶν ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τῶν.

14 Καὶ τοὺς ἔφερεν ἔξω ἀπὸ τὸ σκοτὸς, καὶ ἀπὸ τὴν σκίαν τοῦ θανάτου, καὶ διέκοψε τοὺς δεσμούς τῶν.

15 Ἄς ὁμολογῶσιν εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου τὰ ἐλέη του, καὶ τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια ἔκαμεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

16 Διότι συνέτριψε πύλας χαλκᾶς, καὶ συνέθλασε σιδηροῦς μοχλοὺς.

17 Ἀνελάβεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἔφερεν ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀνομίας τῶν, διότι ἐξ αἰτίας τῶν ἀνομιῶν τῶν κατεδαμάσθησαν.

18 Ἡ ψυχὴ τῶν ἀηδίασε πᾶν εἶδος φαγητοῦ, καὶ ἐπλησίασεν ἕως εἰς τὰς πύλας τοῦ θανάτου.

19 Εἰς ταύτην τὴν στενοχωρίαν τῶν ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τῶν.

20 Ἐστειλε τὸν λόγον του, καὶ

καὶ ἰάσατο αὐτοὺς, καὶ ἔρρυσάτο αὐτοὺς ἐκ τῶν διαφθορῶν αὐτῶν.

21 Ἐξομολογήσασθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἔλεῆ αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

22 Καὶ θυσάτωσαν αὐτῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἐξαγγελιάτωσαν τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀγγαλλίασει.

23 Οἱ καταβαίνοντες εἰς θάλασσαν ἐν πλοίοις, ποιῶντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς.

24 Αὐτοὶ εἶδον τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῷ βυθῷ.

25 Εἶπε, καὶ ἔστη πνεῦμα καταγίγδος, καὶ ὑψώθη τὰ κύματα αὐτῆς.

26 Ἀναβαίνουνσιν ἕως τῶν οὐρανῶν, καὶ καταβαίνουνσιν ἕως τῶν ἀβύσσων· ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο.

27 Ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη.

28 Καὶ ἐκέκραζαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἐκ τῶν ἀνάγκῶν αὐτῶν ἐξήγαγεν αὐτούς.

29 Καὶ ἐπέταξε τῇ καταγίδι, καὶ ἔστη εἰς αὐραν, καὶ ἐσίγησαν τὰ κύματα αὐτῆς.

30 Καὶ εὐφράνθησαν, ὅτι ἠσύχασαν, καὶ ᾠδήγησεν αὐτοὺς ἐπὶ λιμένα θελήματος αὐτῶν.

31 Ἐξομολογήσασθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἔλεῆ αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

32 Ὑψώσατο αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ λαοῦ, καὶ ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων αἰνεσάτωσαν αὐτόν.

33 Ἔθετο ποταμούς εἰς ἔρημον, καὶ διεξόδους ὑδάτων εἰς δίψαν·

τοὺς ἰάτρευσε, καὶ τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῶν διαφθορῶν.

21 Ἄς ὁμολογήσωσιν εἰς δόξαν Κυρίου τὰ ἔλεῆ του, καὶ τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια ἐπραξεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

22 Καὶ ἄς θυσιάσωσιν εἰς αὐτὸν θυσίαν δοξολογίας, κηρύττοντες τὰ ἔργα του μὲ ἀγαλλίασιν.

23 Ὅσοι μὲ πλοῖα καταβαίνουνσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμπορευόμενοι εἰς εὐρύχωρα πελάγη.

24 Οὗτοι εἶδον τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ θαυμάσια του εἰς τὸ ἀχανές πέλαγος.

25 Διότι αὐτὸς εἶπε (λόγον), καὶ ἔσηκώθη ἄνεμος παραχῶδης, καὶ ὑψώθησαν τὰ κύματα αὐτῆς (τῆς θαλασσῆς).

26 Ἀναβαίνουνσιν ἕως εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καταβαίνουνσιν ἕως εἰς τὰ βάθη, καὶ ἡ ψυχὴ των κατετήκετο διὰ τὰ κακά.

27 Ἐταράχθησαν καὶ ἐκλονίσθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ ὅλη ἡ σοφία των ἠφανίσθη.

28 Καὶ εἰς ταύτην τὴν στενοχωρίαν των ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας των.

29 Καὶ προσέταξε τὴν ἀνεμοζάλην, καὶ ἔγινε γαλήνη, καὶ ἠσύχασαν τὰ κύματά της.

30 Καὶ διότι ἠσύχασαν (τὰ κύματα), ἐκείνοι εὐφράνθησαν, καὶ τοὺς ᾠδήγησεν εἰς τὸν ποθοῦμενον λιμένα.

31 Ἄς ὁμολογήσωσιν εἰς δόξαν Κυρίου τὰ ἔλεῆ του, καὶ τὰ θαυμάσια (τὰ ὅποια ἐνήργησεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

32 Ἄς τὸν ὑψώσωσιν μέσα εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, καὶ ἄς τὸν αἰνεῶσι μέσα εἰς τὸ συνέδριον τῶν γερόντων.

33 (Διότι αὐτὸς) μετέβαλε τοὺς ποταμούς εἰς ἔρημον, καὶ τὰς βρύσεις τῶν ὑδάτων εἰς δίψαν (γῆν).

34 Γῆν καρποφόρον εἰς ἄλμην, ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ.

35 Ἔθετο ἔρημον εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ γῆν ἀνυδρον εἰς διεξόδους ὑδάτων.

36 Καὶ κατώκισεν ἐκεῖ πεινῶντας, καὶ συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας.

37 Καὶ ἔσπειραν ἀγρούς, καὶ ἐφύτευσαν ἀμπελῶνας, καὶ ἐποίησαν καρπὸν γεννήματος.

38 Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς, καὶ ἐπληθύνθησαν σφόδρα, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν οὐκ ἐσμικρυνε.

39 Καὶ ὀλιγώθησαν, καὶ ἔκακώθησαν ἀπὸ θλίψεως κακῶν καὶ ὀδύνης.

40 Ἐξεχύθη ἐξουδένωσις ἐπ' ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐπλάνησεν αὐτοὺς ἐν ἀβάτῳ καὶ οὐχ ὁδῷ.

41 Καὶ ἐβοήθησε πένητι ἐκ πτωχείας, καὶ ἔθετο ὡς πρόβατα πατριάς.

42 Ὄψονται εὐθεῖς καὶ εὐφρανθήσονται, καὶ πᾶσα ἀνομία ἐμφράζει τὸ στόμα αὐτῆς.

43 Τίς σοφὸς καὶ φυλάξει ταῦτα, καὶ συνήσει τὰ ἔλέη τοῦ Κυρίου;

ΨΑΛ. ρς'. CVII.

Ῥδὴ ψαλμοῦ τῷ Δαβίδ.

ἜΤΟΙΜΗ ἡ καρδία μου, ὁ Θεὸς, ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ἴσομμι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου.

2 Ἐξεγέρθητι ἡ δόξα μου, ἐξεγέρθητι ψαλτήριον καὶ κιθάρρα, ἐξεγερθήσομαι ὄρθρου.

3 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς,

34 Καρποφόρον γῆν εἰς ἄλμυρὰν (μετέβαλλε) διὰ τὴν κακίαν τῶν κατοίκων τῆς.

35 Μετέβαλλε τὴν ἔρημον εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ἀνυδρον γῆν εἰς βρύσεις ὑδάτων.

36 Καὶ κατώκισεν ἐκεῖ πεινῶντας, οἱ ὅποιοι ἠκοδόμησαν πόλεις, διὰ τὰ κατοικίσωσιν.

37 Καὶ ἔσπειραν χωράφια, καὶ ἐφύτευσαν ἀμπελῶνας, καὶ ἔκαμον πλῆθος γεννήματος.

38 Καὶ τοὺς εὐλόγησε, καὶ ἐπληθύνθησαν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ δὲν ἀφῆκε τὰ ὀλιγοστεύωσι τὰ ζῴα τῶν.

39 Ὅμως ἔπειτα ὀλιγόστευσαν, καὶ ἐταλαιπωρήθησαν διὰ τὴν θλίψιν τῶν κακῶν, καὶ διὰ τὴν ὀδύνην.

40 Ἐχύθη καταφρόνησις ἐπάνω εἰς τὰς ἄρχοντας τῶν, καὶ τοὺς ἔκαμε τὰ πλανῶνται εἰς ἀδιέξοδον τόπον καὶ ἀδιόδετον.

41 Τὸν πτωχὸν ὅμως ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν πτωχείαν, καὶ ἐπλήθυνε τὰς γενεάς του ὡς πρόβατα.

42 (Τὸ ὅποιον) θέλουσιν ἴδῃ οἱ δίκαιοι, καὶ θέλουσιν εὐφρανθῆ, καὶ καθεὶς ἄνομος θέλει φράξῃ τὸ στόμα του.

43 Ποῖος εἶναι σοφὸς, ὅστις θέλει φυλάξῃ (εἰς τὴν μνήμην του) ταῦτα, καὶ θέλει καταλάβῃ τὰ ἔλέη τοῦ Κυρίου;

ΨΑΛ. ρς'. CVII.

Ῥδὴ ψαλμοῦ τοῦ Δαβίδ.

ἜΤΟΙΜΗ εἶναι ἡ καρδία μου, ὦ Θεὲ, ἑτοίμη εἶναι ἡ καρδία μου, καὶ ἐγὼ θέλω σε ὑμνήσῃ καὶ θέλω ἠχήσῃ με ὄργανον (τοὺς λόγους σου) ἐν τῷ μέσῳ τῆς δόξης μου.

2 Κινήθητι εἰς ἐνέργειαν σὺ ἡ ἐνδοξος (σύνεσις) μου, σηκώθητι, ὦ ψαλτήριον καὶ κιθάρρα, ἐγὼ θέλω κινήθῃ εἰς ἐργασίαν ἀπὸ πρωΐας.

3 Θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ, Κύριε, ἐν

Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσιν.

4 Ὅτι μέγα ἐπάνω τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

5 Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

6 Ὅπως ἂν ῥυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σώσον τῇ δεξιᾷ σου, καὶ ἐπάκουσόν μου· ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ,

7 Ὑψώθησομαι, καὶ διαμεριῶ Σίκιμα, καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω.

8 Ἐμός ἐστι Γαλααδ, καὶ ἔμός ἐστι Μανασσή, καὶ Ἐφραϊμ ἀντίληψις τῆς κεφαλῆς μου·

9 Ἰούδας βασιλεὺς μου· Μωὰβ λέβηθ τῆς ἐλπίδος μου·

10 Ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐπιβαλῶ τὸ ὑπόδημά μου, ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάγησαν.

11 Τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιόχης, ἢ τίς ὀδηγήσει με ἕως τῆς Ἰδουμαίας;

12 Οὐχὶ σὺ ὁ Θεός, ὁ ἀπώσαμένος ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐξέλευσεν, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν;

13 Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

14 Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν, καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

ΨΑΛ. ρη'. CVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ, τὴν ἀνεσίμ μου μὴ παρασιωπήσης· ὅτι στόμα ἁμαρτωλοῦ καὶ στόμα δολίου ἐπ' ἐμὲ ἠνοίχθη.

προσθεν εἰς τοὺς λαοὺς, καὶ θέλω ψάλλῃ τὴν δόξαν σου ἔμπροσθεν τῶν ἔθνῶν.

4 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἡ ἀλήθεια σου (φθάνει) ἕως εἰς τὰ νέφη.

5 Ὑψώθητι ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὦ Θεέ, καὶ ἡ δόξα σου (ἄς δειχθῇ) ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

6 Διὰ τὴν ἐλευθερωθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σώσον με μετὰ τὴν δεξιάν σου, καὶ ἐπάκουσόν μου· ὁ Θεὸς ἠμίλησεν εἰς τὸν ἅγιον (τόπον) του,

7 Ἐγὼ θέλω ὑψῶθῃ, καὶ θέλω διαμερίσῃ τὴν Σικέμ, καὶ θέλω διαμετρήσῃ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν.

8 Ἰδιός μου εἶναι ὁ Γαλααδ, ἰδιός μου εἶναι ὁ Μανασσή, καὶ ὁ Ἐφραϊμ εἶναι δύναμις τῆς κεφαλῆς μου·

9 Ὁ Ἰούδας εἶναι βασιλεὺς (τῶν τόπων) μου, καὶ ὁ Μωὰβ εἶναι τὸ χωρητικὸν ἀγγεῖον τῆς ἐλπίδος μου·

10 Ἐγὼ θέλω ἐκτανθῇ, καὶ θέλω καταπατήσῃ τὴν Ἰδουμαίαν, εἰς ἐμὲ ὑπετάχθησαν οἱ ἀλλόφυλοι.

11 Τίς θέλει με φέρῃ εἰς τὴν περιτειχισμένην πόλιν, ἢ τίς θέλει με ὀδηγήσῃ ἕως εἰς τὴν Ἰδουμαίαν;

12 Δὲν (θέλεις με ὀδηγήσῃ) σὺ, ὦ Θεέ, ὁ ὁποῖός μᾶς ἀπέρριψας; καὶ δὲν θέλει γένῃ ὀδηγὸς τῶν στρατευμάτων μας;

13 Δὸς εἰς ἡμᾶς βοήθειαν, (διὰ τὴν ἐλευθερωθῶμεν) ἀπὸ τῆς θλίψεως, ἐπειδὴ ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία εἶναι ματαία.

14 Μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ θέλομεν κάμῃ δυνατὰ ἔργα, καὶ αὐτὸς θέλει καταπατήσῃ τοὺς πολεμίους μας.

ΨΑΛ. ρη'. CVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ὦ ΘΕΕ, μὴ παρέλθῃς με σιωπῆν τὴν παρακλητικὴν ἀνεσίμ μου· διότι κατ' ἐμὸν ἠνοίχθη τὸ στόμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ τὸ στόμα του δολίου.

2 Ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία, καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν.

3 Ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέβαλόν με, ἐγὼ δὲ προσηχώμην.

4 Καὶ ἔβευτο κικ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου.

5 Κατάστησον ἐπ' αὐτὸν ἀμαρτωλὸν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ.

6 Ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθοι καταδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἀμαρτίαν.

7 Γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.

8 Γενηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὄρφανοί, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα.

9 Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπαιτησάτωσαν, ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν.

10 Ἐξερευνησάτω δανειστὴς πάντα ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καὶ διαρπασάτωσαν ἀλλότριοι τοὺς πόρους αὐτοῦ.

11 Μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντιλήπτωρ, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὄρφανοῖς αὐτοῦ.

12 Γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

13 Ἀναμνησθεῖ ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἐναντὶ Κυρίου, καὶ ἡ ἀμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖ.

14 Γενηθήτωσαν ἐναντίον Κυρίου διαπαντός, καὶ ἐξολοθρευθεῖ ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

15 Ἄνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος· καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχόν, καὶ κατανευγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατῶσαι.

2 Κατ' ἐμοῦ ἐλάλησαν μὲ γλώσσαν δολίαν, μὲ λόγους ἐχθρῖνοὺς μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ ἀναίτιως μὲ ἐπολέμησαν.

3 Ἀντὶ τοῦ νὰ μὲ ἀγαπῶσι, μὲ ἐκατηγόρουν ἀδίκως, καὶ ἐγὼ προσηχώμην.

4 Καὶ ἐνήργησαν κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου.

5 Κατάστησον ἐπάνω του ἀμαρτωλὸν, καὶ ὁ διάβολος ἄς σταθῇ εἰς τὰ δεξιά του.

6 Ὅταν κρίνηται, ἄς ἐξέλθῃ καταδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ του ἄς γένηται ὡς ἀμαρτία.

7 Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς του ἄς γένηται σύντομος, καὶ ἄλλος ἄς λάβῃ τὴν ἐπιστασίαν του.

8 Ἄς γένωνται ὄρφανοὶ οἱ υἱοὶ του, καὶ ἡ γυνὴ του χήρα.

9 Οἱ υἱοὶ του ἀστατουντες καὶ περιπλανώμενοι, ἄς ψωμοζητῶσι, καὶ ἄς διωχθῶσιν ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν οἴκων των.

10 Ἄς παραλάβῃ ἐπ' ἀκριβείας ὁ δανειστὴς ὅλα του τὰ κτήματα, καὶ οἱ ξένοι ἄς ἀρπάσωσι τὰ μὲ κόπον ἀποκτηθέντα.

11 Ἄς μὴ εἶναι κανεῖς βοηθός του, μήτε κανεῖς ἄς εὐσπλαγχνισθῇ τοὺς ὄρφανούς του.

12 Ἄς ἐξολοθρευθῶσι τὰ τέκνα των, εἰς μίαν γενεὰν ἄς ἐξαλειφθῇ τὸ ὄνομά του.

13 Ἄς μελετηθῇ ἐξ ὑπαρχῆς τὸ πταῖσμα τῶν πατέρων των ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ ἀμαρτία τῆς μητρὸς του, ἄς μὴ ἐξαλειφθῇ.

14 (Ταῦτα) ἄς εἶναι πρό ὀφθαλμῶν τοῦ Κυρίου πάντοτε, καὶ ἄς ἐξολοθρευθῇ ἀπὸ τὴν γῆν ἡ ἐνθύμησις των.

15 Διότι (ὁ ἀμαρτωλὸς) δὲν ἐνεθυμήθη νὰ κάμῃ ἔλεος· ἀλλὰ κατέτρεξεν ἕως θανάτου ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχόν, καὶ πληγωμένον κατὰ τὴν καρδίαν.

16 Καὶ ἠγάπησε κατάραν, καὶ ἤξει αὐτῷ, καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθῆσεται ἀπ' αὐτοῦ.

17 Καὶ ἐνεδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσῆλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκυατα αὐτοῦ, καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ.

18 Γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον ὃ περιβάλλεται, καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διακπαντὸς περιζώννυται.

19 Τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρὰ Κυρίου, καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου.

20 Καὶ σὺ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' ἐμοῦ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου.

21 Ῥῦσαί με, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγὼ, καὶ ἡ καρδία μου τετάρακται ἐντὸς μου.

22 Ὡσεὶ σκυῖα ἐν τῷ ἐκκλῖναι αὐτὴν ἀντανηρέθην· ἐξετινάχθη ὡσεὶ ἀκρίδες.

23 Τὰ γόνάτά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σὰρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον.

24 Κάγῳ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς· εἶδοσάν με, ἐσάλειψαν κεφαλὰς αὐτῶν.

25 Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου.

26 Καὶ γνώτωσαν ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη, καὶ σὺ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν.

27 Καταράσσονται αὐτοὶ, καὶ σὺ εὐλογήσεις· οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυνηθήτωσαν, ὁ δὲ δοῦλός σου εὐφρανθήσεται.

28 Ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδικιβάλοντές με ἐντροπήν, καὶ περιβαλέσθωσαν ὡς διπλοῖδα αἰσχυρὴν αὐτῶν.

29 Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἐν μέσῳ

16 Ἐπειδὴ ἠγάπησε κατάραν, θέλει τὴν λάβη, δὲν ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ θέλει μακρυνθῆ ἀπὸ αὐτοῦ.

17 Ἐνεδύθη τὴν κατάραν ὡς φόρεμα, τὸ ὁποῖον θέλει διαπεράσῃ τὰ ἐντόσθια του ὡς ὕδωρ, καὶ τὰ κοκκαλιὰ του ὡς ἔλαιον.

18 Ἄς γένηται εἰς αὐτὸν ὡς τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐνδύεται, καὶ ὡς ἡ ζώνη, τὴν ὁποῖαν πάντοτε ζώννυται.

19 Οὗτος εἶναι ὁ μισθὸς (ὁ ὁποῖος θέλει δοθῆ) ἀπὸ τὸν Κύριον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ κατηγοροῦσιν ἀδίκως, καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λαλοῦσι κακὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου.

20 Καὶ σὺ, ὦ Κύριε, φέρε εἰς ἔκβασιν τὸ εἰς ἐμὲ (ἐλεός σου) διὰ τὸ ὄνομά σου, διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ἀγαθοποιόν.

21 Σῶσόν με, διότι πτωχὸς εἶμαι καὶ πένης ἐγὼ, καὶ ἡ καρδία μου εἶναι τεταραγμένη ἐντὸς μου.

22 Ἦφανίσθη καθὼς ἡ σκυῖα, ὅταν εἶναι εἰς τὴν ἔκλειψιν τῆς· καὶ ἐτινάχθη (μεταβαίνων) ὡς αἱ ἀκρίδες.

23 Τὰ γόνάτά μου ἠδυνάτησαν ἀπὸ τὴν νηστείαν, καὶ τὸ σῶμά μου μετεβλήθη διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἐλαίου.

24 Καὶ ἐγὼ ἔγινα εἰς αὐτοὺς ὄνειδος· μὲ εἶδον, καὶ ἐκίνησαν τὰς κεφαλὰς τῶν.

25 Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ ἔλεός σου.

26 Καὶ ἄς γνωρίσωσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς χειρός σου, καὶ σὺ, Κύριε, τὸ ἔκαμες.

27 Αὐτοὶ θέλουσι μὲ καταρῶσθαι, καὶ σὺ θέλεις μὲ εὐλογῆ· ὅσοι κινουῦνται κατ' ἐμοῦ, ἄς ἐντραπῶσιν, ὅμως ὁ δοῦλός σου θέλει εὐφρανθῆ.

28 Ἄς ἐνδυθῶσιν αἰσχυρὴν, ὅσοι μὲ κατηγοροῦσιν ἀδίκως, ἄς φορέσωσιν ὡς διπλοῦν φόρεμα τὴν ἰδίαν τῶν αἰσχυρῶν.

29 Ἐγὼ θέλω εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριον κατὰ πολλὰ μὲ τὸ στόμα μου,

πολλῶν αἰνέσω αὐτόν.

30 Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος, τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχὴν μου.

ΨΑΛ. ρθ'. CIX.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

2 Ἔως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

3 Ῥάβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών· καὶ κατακυριεύει ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου.

4 Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου, ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου.

5 Ἐκ γαστροῦ πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε. Ὄμωσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται, σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

6 Κύριος ἐκ δεξιῶν σου, συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ βασιλεῖς.

7 Κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ τῆς γῆς πολλῶν.

8 Ἐκ χειμάρρου ἐν ὄδῳ πίεται, διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλὴν.

ΨΑΛ. ρί'. CX.

Ἄλληλουῖα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΑΙ σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ.

2 Μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ.

καὶ θέλω τὸν δοξολογήσῃ εἰς τὸ μέσον πολλῶν (ἀνθρώπων).

30 Διότι παρεστάθῃ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πένητος, διὰ τὴν σῶσιν τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν ἐδίωκον.

ΨΑΛ. ρθ'. CIX.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου, Κάθου εἰς τὰ δεξιὰ μου,

2 Ἔως νὰ βάλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

3 Ὁ Κύριος θέλει σοὶ στείλῃ ἀπὸ τὴν Σιών τὸ σκήπτρον τῆς δυνάμεώς σου· καὶ κατακυριεύει εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν σου.

4 Σὺ θέλεις δεῖξῃ τὴν βασιλείαν σου, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δυνάμεώς σου, ὅταν λαμπρωθῶσιν οἱ ἅγιοί σου.

5 Ἀπὸ τὴν κοιλίαν (μου) σὲ ἐγέννησα πρὸ τοῦ νὰ ὑπάρξῃ ὁ ἑωσφόρος. Ὄμωσεν ὁ Κύριος, καὶ δὲν θέλει μεταβάλλῃ τὸν ὄρκον του, (ὅτι) σὺ εἶσαι ὁ αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

6 Ὁ Κύριος εἶναι εἰς τὰ δεξιὰ σου, αὐτὸς συνέτριψε βασιλεῖς εἰς λεπτὰ, ὅτε ὠργίσθη.

7 Θέλει κάμῃ κρίσιν εἰς τὰ ἔθνη, θέλει πληρώσῃ τὸ πᾶν μὲ πολλὰ νεκρὰ σώματα, θέλει συντρίψῃ κεφαλὰς πολλῶν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

8 Καὶ εἰς τὸν δρόμον θέλει πῆλ ἀπὸ χειμερινὸν ποταμὸν, καὶ διὰ τοῦτο θέλει ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του.

ΨΑΛ. ρί'. CX.

Ἄλληλουῖα.

ἘΓΩ θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ, Κύριε, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, εἰς τὸ συμβούλιον τῶν δικαίων, καὶ εἰς τὴν ὁμήγυριν (τοῦ λαοῦ).

2 Μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, ἐξηκριβωμένα καθ' ὅλα τὰ θελήματά του.

3 Ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

4 Μνεῖαν ἐποίησατο τῶν θουμασίων αὐτοῦ· ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος· τροφήν ἔδωκε τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

5 Μνησθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ· ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ·

6 Τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν ἔθνων· ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ κρίσις.

7 Πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ ἑστηρικμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιμέναι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι.

8 Λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ· ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην αὐτοῦ.

9 Ἅγιον καὶ φοβερὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

10 Σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιῶσιν αὐτήν· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ριά'. CXI.

Ἄλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

2 Δυνατὸν ἐν τῇ γῆ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ· γενεὰ εὐθέων εὐλογηθήσεται.

3 Δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

4 Ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν· ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων καὶ δίκαιος.

5 Χρηστὸς ἀνὴρ ὁ οἰκτεῖραν καὶ κυχρῶν, οἰκονομήσει τοὺς λόγους αὐ-

3 Ἐνδοξότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον εἶναι τὸ ἔργον του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰωνίως.

4 Αἰώνιον ἔκαμε τὴν ἐνθύμησιν τῶν θαυμασίων του· ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος εἶναι ὁ Κύριος· τροφήν ἔδωκεν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται.

5 Θέλει ἐνθυμῆται πάντοτε τὴν διαθήκην του, καὶ ἐνήργησε νὰ ἐννοήσῃ ὁ λαὸς του τὴν δύναμιν τῶν ἔργων του·

6 Ἐπειδὴ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν τῶν ἔθνων· ἀληθῆ καὶ δίκαια εἶναι τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του.

7 Πιστὰ εἶναι ὅλαι αἱ ἐντολαὶ του· αἰωνίως στερεαὶ, διατεταγμέναι με ἀληθειαν καὶ εὐθύτητα.

8 Λύτρωσιν ἀπέστειλεν εἰς τὸν λαόν του· προσέταξε (νὰ φυλάττωσιν) εἰς τὸν αἰῶνα τὴν διαθήκην του.

9 Τὸ ὄνομά του εἶναι ἅγιον καὶ φοβερὸν· ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.

10 Ὅρθως φρονοῦσιν, ὅσοι τὴν βιάλουσιν εἰς πράξιν· ὁ ἔπαινός του μένει εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

ΨΑΛ. ριά'. CXI.

Ἄλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος φοβεῖται τὸν Κύριον, καὶ κατὰ πολλὰ ἠδύνεται εἰς τὰς ἐντολάς του.

2 Οἱ ἀπόγονοὶ του θέλουσιν εἶναι δυνατοὶ εἰς τὴν γῆν· διότι ἡ γενεὴ δικαίων θέλει εὐλογηθῆ.

3 Δόξα καὶ πλοῦτος θέλουσιν εἶναι εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰωνίως.

4 Ἀνατέλλει φῶς εἰς τὸ σκότος διὰ τοὺς εὐθεῖς· (ὁ Κύριος εἶναι) ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων καὶ δίκαιος.

5 Καλὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εὐσπλαγχνίζεται καὶ δανεῖζει,

τοῦ ἐν κρίσει· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται.

6 Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δικαίος· ἀπὸ ἀκοῆς πονηρᾶς οὐ φοβηθήσεται.

7 Ἐτοιμὴ ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον· ἐστήρικται ἡ καρδιά αὐτοῦ, οὐ μὴ φοβηθῆ, ἕως οὐ ἐπίδη ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ.

8 Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψωθήσεται ἐν δόξῃ.

9 Ἀμαρτωλὸς ὄψεται καὶ ὀργισθήσεται, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ βρῦζει καὶ τακῆσεται· ἐπιθυμία ἀμαρτωλοῦ ἀπολεῖται.

ΨΑΛ. ριβ'. CXII.

Ἀλληλουῖα.

ΑΙΝΕΙΤΕ παῖδες Κυρίου, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου.

2 Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

3 Ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνετὸν τὸ ὄνομα Κυρίου.

4 Ὑψηλὸς ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη ὁ Κύριος, ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ἡ δόξα αὐτοῦ.

5 Τίς ὡς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν; ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ.

6 Ὁ ἐγείρων ἀπὸ γῆς πτωχόν, καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶν πένητα.

7 Τοῦ καθῆσαι αὐτὸν μετὰ ἀρχόντων, μετὰ ἀρχόντων λαοῦ αὐτοῦ.

αὐτὸς θέλει κάμῃ εὐπροσδέκτους τοὺς λόγους του εἰς τὴν κρίσιν· διότι ποτε δὲν θέλει κλονισθῆ.

6 Τοῦ δικαίου ἀνθρώπου αἰώνιος εἶναι ἡ ἐνθύμησις, καὶ δὲν θέλει φοβηθῆ ἀπὸ κακῆν ἀκοήν.

7 Ἡ καρδιά του εἶναι πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὸν Κύριον· καὶ αὐτὸς ἔχει στερεῖν τὴν καρδίαν, τίποτε δὲν θέλει φοβηθῆ, ἕως νὰ ἴδῃ τὰς ποινὰς τῶν ἐχθρῶν του.

8 Σκορπίζει, καὶ δίδει εἰς τοὺς πένητας, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰώνιος, καὶ ἡ δύναμις του θέλει ὑψωθῆ ἐνδόξως.

9 Τὸ ὁποῖον θέλει ἴδῃ ὁ ἀμαρτωλὸς, καὶ θέλει ὀργισθῆ, καὶ θέλει τρίξῃ τὰ ὀδόντιά του, καὶ θέλει διαλυθῆ· καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀμαρτωλοῦ θέλει ἀφανισθῆ.

ΨΑΛ. ριβ'. CXII.

Ἀλληλουῖα.

ΑΙΝΕΙΤΕ, ᾧ δούλοι (Κυρίου), τὸν Κύριον, ἐπαινεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

2 Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἕως εἰς τὴν δύσιν, ἄς εἶναι ἐπαινετὸν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

4 Ὑψηλότερος εἶναι ὁ Κύριος ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ ἡ δόξα του εἶναι ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.

5 Τίς θέλει συγκοιθῆ μετὰ τὸν Κύριον τὸν Θεὸν μας; ὁ ὁποῖος εἰς τὰ ὑψηλὰ κατοικῶν βλέπει τὰ ταπεινὰ, (αὐτὸς εἶναι ἐν ταυτῷ) καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

6 Ὁ ὁποῖος σηκώνει τὸν πτωχόν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ὑψώνει τὸν πένητα ἀπὸ τὴν κοπρίαν.

7 Διὰ νὰ τὸν συγκαθίσῃ μετὰ τῶν ἀρχόντων, μετὰ τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ του.

8 Ὁ κατοικήζων στεῖραν ἐν οἴκῳ,
μητέρα ἐπὶ τέκνοις εὐφραينوμένην.

8 Ὁ ὁποῖος ἀποκαθιστᾷ τὴν στεῖραν
μητέρα εἰς τὸν οἶκόν της, διὰ τὴν
χαίρῃ διὰ τὰ τέκνα της.

ΨΑΛ. ριγ'. CXIII.

Ἄλληλούϊα.

ἘΝ ΕΞΟΔῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου,
οἴκου Ἰακώβ ἐκ λαοῦ βαρβαροῦ.

2 Ἐγενήθη Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ,
Ἰσραὴλ ἐξουσία αὐτοῦ.

3 Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν· ὁ
Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

4 Τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡσεὶ κριοὶ,
καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων.

5 Τί σοὶ ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες;
καὶ σὺ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ
ὀπίσω;

6 Τὰ ὄρη ὅτι ἐσκίρτήσατε ὡσεὶ
κριοὶ, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβά-
των;

7 Ἀπὸ προσώπου Κυρίου ἐσαλεύθη
ἡ γῆ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

8 Τοῦ στρέψαντος τὴν πέτραν εἰς
λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ἀκρότομον
εἰς πηγὰς ὑδάτων.

9 Μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἡ
τῶ ὀνόματί σου δὸς δόξαν,

10 Ἐπὶ τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀλη-
θείᾳ σου· μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη,
Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν;

11 Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ,
καὶ ἐν τῇ γῆ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν,
ἐποίησε.

12 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον
καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων.

13 Στόμα ἔχουσι, καὶ οὐ λαλήσου-
σιν· ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ
ὄφονται.

14 ὦτα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀκούσου-
ται· ῥίνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφραίνθη-
σονται.

ΨΑΛ. ριγ'. CXIII.

Ἄλληλούϊα.

“ΟΤΕ Οἱ Ἰσραηλῖται μετῴκίζοντο
ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἡ οἰκογένεια
τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὸν βαρβαρον λαοῖν.

2 Ἡ Ἰουδαία ἀφιερῶθη εἰς αὐτὸν
(τὸν Θεὸν), καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς
ὑπετάγη εἰς αὐτόν.

3 Τὸν ὁποῖον εἶδεν ἡ θάλασσα καὶ
ἔφυγε, καὶ ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς
τὰ ὀπίσω.

4 Τὰ βουνὰ ἐπήδησαν ὡς κριάρια,
καὶ οἱ λόφοι ὡς ἀρνία τῶν προβάτων.

5 Τί ἔπαθες, ὦ θάλασσα καὶ ἔφυ-
γες; καὶ σὺ Ἰορδάνη, τί ἔπαθες καὶ
ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

6 Τί ἐπάθετε σεῖς, ὦ βουνὰ καὶ
ἐπήδησατε ὡς τὰ κριάρια, καὶ οἱ
λόφοι ὡς τὰ ἀρνία τῶν προβάτων;

7 Ἡ γῆ ἐσαλεύθη διὰ τὴν παρου-
σίαν τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν παρουσίαν
τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ.

8 Ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὴν πέτραν
εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ τὸν σκληρὸν
βράχον εἰς βρῦσεις ὑδάτων.

9 Οὐχὶ εἰς ἡμᾶς, Κύριε, οὐχὶ εἰς
ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομα σου δὸς δόξαν,

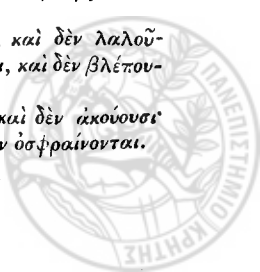
10 Διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου καὶ
τὴν ἀλήθειαν σου· διὰ τὴν μὴ εἴπωσι
τὰ ἔθνη, Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς των;

11 Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν εἶναι εἰς τὸν
οὐρανὸν, καὶ εἰς τὴν γῆν· καὶ κάμνει,
ὅ,τι εἶναι ἀρεστὸν εἰς αὐτόν.

12 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν εἶναι
ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα τῶν
ἀνθρωπίνων χειρῶν.

13 Στόμα ἔχουσι, καὶ δὲν λαλοῦ-
σιν· ὀμμάτια ἔχουσι, καὶ δὲν βλέπου-
σιν.

14 ὦτα ἔχουσι, καὶ δὲν ἀκούουσι·
ῥίνας ἔχουσι, καὶ δὲν ὀσφραίνονται.

15 Χειρας ἔχουσι, καὶ οὐ ψηλαφήσουσι· πόδας ἔχουσι, καὶ οὐ περιπατήσουσιν· οὐ φωνήσουσιν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

16 Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιῶντες αὐτά, καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς.

17 Οἶκος Ἰσραὴλ ἠλπισεν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἔστιν.

18 Οἶκος Ἀαρὼν ἠλπισεν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἔστιν.

19 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἠλπισαν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἔστιν.

20 Κύριος μνησθεὶς ἡμῶν, εὐλόγησεν ἡμᾶς·

21 Εὐλόγησε τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, εὐλόγησε τὸν οἶκον Ἀαρῶν.

22 Εὐλόγησε τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων.

23 Προσθεῖη Κύριος ἐφ' ἡμᾶς, ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ἡμῶν.

24 Εὐλογημένοι ἡμεῖς τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

25 Ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τῷ Κυρίῳ, τὴν δὲ γῆν ἔδωκε τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

26 Οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς ἄδου· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογήσομεν τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ριδ'. CXIV.

Ἀλληλούϊα.

ἮΓΑΠΗΣΑ, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

2 Ὅτι ἐκλινε τὸ οὖς αὐτοῦ ἐμοί,

15 Χειρας ἔχουσι, καὶ δὲν ψηλαφῶσι· πόδας ἔχουσι, καὶ δὲν περιπατοῦσι· δὲν ἐκβάλλουσι φωνὴν ἀπὸ τὴν λάρυγγά των.

16 Ὅμοιοι μὲ αὐτὰ ἄς γένωνται, ὅσοι τὰ κατασκευάζουσι, καὶ ὅσοι ἐλπίζουσι εἰς αὐτά.

17 Ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἠλπισεν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς των.

18 Ὁ οἶκος τοῦ Ἀαρῶν ἠλπισεν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς των.

19 Ὅσοι φοβοῦνται τὸν Κύριον, ἠλπισαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς των.

20 Ὁ Κύριος ἐνθυμηθεὶς ἡμᾶς, μᾶς εὐλόγησεν·

21 Εὐλόγησε τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἰσραὴλ, εὐλόγησε τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀαρῶν.

22 Εὐλόγησεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φοβοῦνται τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς ὁμοῦ μὲ τοὺς μεγάλους.

23 Εἶθε νὰ σᾶς αὐξήσῃ ὁ Κύριος, σᾶς καὶ τοὺς υἱοὺς σας.

24 Εὐλογημένοι εἶσθε σεῖς ἀπὸ τὸν Κύριον, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

25 Ὁ ἀνώτερος οὐρανὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν εἶναι διὰ τὸν Κύριον, καὶ τὴν γῆν ἔδωκεν εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

26 Κύριε, οὐχὶ οἱ νεκροὶ οὐδὲ ὅσοι καταβαίνουσι εἰς τὸν ἄδην, θέλουσι σὲ δοξολογήσῃ· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες θέλομεν εὐλογήσῃ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ριδ'. CXIV.

Ἀλληλούϊα.

ἘΓΩ εὐχαριστήθην, διότι ὁ Κύριος θέλει ἀκουσῆ τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

2 Διότι ἐκλινε τὸ ὠτίον του εἰς

καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις μου ἐπικαλέσομαι.

3 Περίεσχον με ὠδῖνες θανάτου· κίνδυνοι ἄδου εἴροσάν με.

4 Θλίψιν καὶ ὀδύνην εὔρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην.

5 ὦ Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου. Ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ. Φυλάσσων τὰ νήπια ὁ Κύριος· ἐταπεινώθη καὶ ἔσωσέ με.

6 Ἐπίστρεψον ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐηργέτησέ σε.

7 Ὅτι ἐξείλετο τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ δακρῶν, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος.

8 Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν χώρᾳ ζώντων.

ΨΑΛ. ριέ'. CXV.

'Αλληλουῖα.

'ΕΠΙΣΤΕΥΣΑ, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθη ἡ σφύδρα.

2 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου, Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης.

3 Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

4 Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

5 Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

6 ὦ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σὸς, ἐγὼ δοῦλος σὸς, καὶ υἱὸς τῆς παιδείκης σου.

7 Διῆρήξας τοὺς δεσμούς μου· σοὶ

ἐμέ, καὶ θέλω τὸν ἐπικαλεσθῆ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

3 Αἱ λύται τοῦ θανάτου με περιεκύκλωσαν, καὶ οἱ κίνδυνοι τοῦ ἄδου με κατέλαβον.

4 Εἰς θλίψιν καὶ πόνον περιέπεσον, καὶ ἐπεκαλέσθην τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

5 ὦ Κύριε, λύτρωσαι τὴν ψυχὴν μου. Εὐσπλαγχνος καὶ δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ. Φυλάττει τὰ βρέφη ὁ Κύριος· ἐγὼ κατεδαμάσθην, καὶ αὐτὸς με ἔσωσεν.

6 Ἐπίστρεψον, ὦ ψυχὴ μου, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, διότι ὁ Κύριος σὲ εὐηργέτησεν.

7 Ἐπειδὴ αὐτὸς ἔσωσε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τὰ ὀμμάτια μου ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ τὸ ὀλισθήμα.

8 Ἐγὼ θέλω εὐαρεστήσῃ ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων.

ΨΑΛ. ριέ'. CXV.

'Αλληλουῖα.

'ΕΓΩ ἐπίστευσα, διὰ τοῦτο ἐλάλησα· ὅμως ἐγὼ καταπολλὰ κατεδαμάσθην.

2 Καὶ εἰς ταυτην μου τὴν ἐκπληξιν εἶπα, Ὅτι καθεὶς ἄνθρωπος εἶναι ψεύστης.

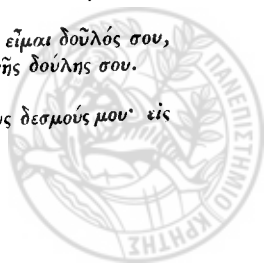
3 Τί πρέπει νὰ ἀνταποδώσω εἰς τὸν Κύριον, διὰ ὅσας ἔδωκεν εἰς ἐμέ (εὐεργεσίας);

4 Ποτήριον σωτηρίου θέλω λάβῃ, καὶ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

5 Θέλω πληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις μου εἰς τὸν Κύριον ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ λαοῦ του· τίμιος εἶναι ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ἀφιερωμένων εἰς αὐτόν.

6 ὦ Κύριε, ἐγὼ εἶμαι δοῦλός σου, καὶ υἱὸς τῆς ταπεινῆς δούλης σου.

7 Συνέτριψας τοὺς δεσμούς μου· εἰς

Θύσω θυσίαν αινέσεως, καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

8 Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀπόδωσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου, ἐν μέσῳ σου, Ἱερουσαλήμ. Ἀλληλουΐα.

ΨΑΛ. ρις'. CXVI.

Ἀλληλουΐα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

2 Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλληλουΐα.

ΨΑΛ. ριζ'. CXVII.

Ἀλληλουΐα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Εἰπάτω δὴ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

3 Εἰπάτω δὴ ὁ οἶκος Ἀαρὼν, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

4 Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

5 Ἐκ θλίψεως ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου εἰς πλατυσμόν.

6 Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβήθησομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

7 Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ γὰρ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου.

8 Ἀγαθὸν πεποιθέναί ἐπὶ Κύριον, ἢ πεποιθέναί ἐπ' ἄνθρωπον.

σὲ θέλω προσφέρειν θυσίαν αινέσεως, καὶ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

8 Θέλω πληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις μου εἰς τὸν Κύριον ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ λαοῦ σου· μέσα εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ ναοῦ τοῦ Κυρίου, εἰς τὸ μέσον σου, ὦ Ἱερουσαλήμ. Ἀλληλουΐα.

ΨΑΛ. ρις'. CXVI.

Ἀλληλουΐα.

ἌΠΑ τὰ ἔθνη δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, δοξολογήσατέ τον ὅλοι οἱ λαοί.

2 Διότι τὸ ἔλεός του ἔγινε κραταῖον εἰς ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει αἰώνιος. Ἀλληλουΐα.

ΨΑΛ. ριζ'. CXVII.

Ἀλληλουΐα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ εἰς τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός, καὶ διότι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

2 Ἄς εἴπῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι εἶναι ἀγαθός, καὶ ὅτι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

3 Ἄς εἴπῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀαρὼν, ὅτι εἶναι ἀγαθός, καὶ ὅτι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

4 Ἄς εἰπῶσιν ὅλοι, ὅσοι φοβοῦνται τὸν Κύριον, ὅτι εἶναι ἀγαθός, καὶ ὅτι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

5 Ἐν ᾧ ἤμην εἰς θλίψιν, ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον, καὶ ὁ Κύριος εἰσακούσας με ἔφερεν εἰς πλατεῖαν αἰνεσιν.

6 Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ δὲν θέλω φυβηθῆ, ὅ,τι καὶ ἂν κίμη εἰς ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος.

7 Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ ἐγὼ θέλω ἰδῆ καταφρονητικῶς τοὺς ἐχθρούς μου.

8 Καλὸν εἶναι νὰ ἀφοσιωθῆ τις εἰς τὸν Κύριον, καὶ οὐχὶ νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς ἄνθρωπον.

9 Ἀγαθὸν ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον, ἢ ἐλπίζειν ἐπ' ἄρχουσι.

10 Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμνάζημι αὐτούς.

11 Κυκλώσαντες ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμνάζημι αὐτούς.

12 Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ μέλισσαι κηρίον, καὶ ἐξεκαύθησαν ὡς πῦρ ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμνάζημι αὐτούς.

13 Ὡσθεὶς ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, καὶ ὁ Κύριος ἀντελάβετό μου.

14 Ἴσχύς μου καὶ ὑμνησίς μου ὁ Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

15 Φωνὴ ἀγαλλιᾶσεως καὶ σωτηρίας ἐν σκηναῖς δικαίων.

16 Δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν, δεξιὰ Κυρίου ὑψώσέ με, δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν.

17 Οὐκ ἀποθανοῦμαι, ἀλλὰ ζήσομαι, καὶ διηγήσομαι τὰ ἔργα Κυρίου.

18 Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος, καὶ τῷ θανάτῳ οὐ παρέδωκέ με.

19 Ἀνοίξατέ μοι πύλας δικαιοσύνης, εἰσελθὼν ἐν αὐταῖς ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ· αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.

20 Ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου, καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν.

21 Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομῶντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας.

22 Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

9 Καλὸν εἶναι νὰ ἐλπίζῃ τις εἰς τὸν Κύριον, καὶ οὐχὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς ἄρχοντας.

10 Ὅλα τὰ ἔθνη με περιεκύκλωσαν, τὰ ἐξεδικήθη ὅμως μετ' ὄνομα τοῦ Κυρίου.

11 Με ἐκύκλωσαν καὶ με πολιοῦρκισαν, ὅμως τὰ ἐξεδικήθη μετ' ὄνομα τοῦ Κυρίου.

12 Με ἐκύκλωσαν ὡς αἱ μέλισσαι τὴν κηρόπιτταν, καὶ ἀνήφθησαν καθὼς ἀνάπτεται τὸ πῦρ μέσα εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ μετ' ὄνομα τοῦ Κυρίου τὰ ἐξεδικήθη.

13 Με ἀπάθησαν καὶ ἤλθον εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ πῶ, ἀλλ' ὁ Κύριος μοι ἔδωκε χεῖρα βοθηίας.

14 Ὁ Κύριος εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ δοξολογία μου, καὶ (τοῦτο) ἐγένετο εἰς ἐμὲ σωτηρία.

15 Φωνὴ χαρμόσυνος καὶ σωτήριος (ἀκούεται) μέσα εἰς τὰς σκηνὰς τῶν δικαίων.

16 Ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ἐνήργησε δύναμιν, ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου με ὑψωσεν, ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ἐνήργησε δύναμιν.

17 Δὲν θέλω ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θέλω ζῆσθαι, καὶ θέλω διηγεῖσθαι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.

18 Με ἐπαίδευσεν τῷ ὄντι ὁ Κύριος, ἀλλ' εἰς τὸν θάνατον δὲν με παρέδωκεν.

19 Ἀνοίξατε εἰς ἐμὲ τὰς πύλας τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐμβὰς εἰς αὐτὰς θέλω εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριον· αὕτη εἶναι ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὴν ὅποιαν θέλουσιν ἐμβῆ οἱ δίκαιοι.

20 Ἐγὼ θέλω σὲ εὐχαριστῆ, διότι μοῦ ἐπήκουσας, καὶ ἐγένου μοι σωτήρ μου.

21 Ὁ λίθος, τὸν ὅποιον δὲν ἔκριναν καλὸν οἱ οἰκοδόμοι, ἐγένετο κεφαλὴ γωνίας.

22 Τοῦτο ἐνηργήθη ἀπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται εἰς τὰ ὄμματα μας θαυμαστόν.

23 Αὕτη ἡ ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

24 Ὡ Κύριε, σῶσον δὴ· ὦ Κύριε, εὐόδωσον δὴ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

25 Εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου Κυρίου· Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

26 Συστήσασθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάουσι, ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου.

27 Θεὸς μου εἶ σὺ, καὶ ἐξομολογήσομαί σοι· Θεὸς μου εἶ σὺ, καὶ ὑψώσω σε.

28 Ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου, καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν.

29 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρη'. CXVIII.

Ἄλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ἄμωμοι ἐν ὁδοῦ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

2 Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐζητήσουσιν αὐτόν.

3 Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

4 Σὺ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου, τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

5 Ὅφελον κατευθυνθεῖσαν αἱ ὁδοί μου, τοῦ φυλάξασθαι τὰ δικαιώματά σου.

6 Τότε οὐ μὴ αἰσχυθῶ, ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου.

7 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι

23 Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Κύριος, καὶ εἰς αὐτὴν ἄς ἀγαλλώμεθα καὶ ἄς εὐφρανώμεθα.

24 Ὡ Κύριε, ἀμέσως σῶσον· ὦ Κύριε, ἀμέσως εὐόδωσον· εὐλογημένος ἄς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐρχεται μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

25 Ἡμεῖς σᾶς εὐλογήσαμεν ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου· ὁ Κύριος εἶναι (ἀληθῆς) Θεός, καὶ αὐτὸς ἔδειξε τὸ φῶς του εἰς ἡμᾶς.

26 Συστήσατε ἑορτὴν σκεπάζοντες με κλάδους χλωρὸν (τὸν ναόν), ἕως εἰς τὰ κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου.

27 Σὺ εἶσαι Θεός μου, καὶ θέλω σὲ εὐχαριστῆ· σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου, καὶ θέλω σὲ ὑψώσῃ.

28 Ἐγὼ θέλω σὲ εὐχαριστῆ, διότι μου ἐπήκουσας, καὶ ἐγένες σωτὴρ μου.

29 Εὐχαριστεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός, καὶ διότι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

ΨΑΛ. ρη'. CXVIII.

Ἄλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ εἶναι ὅσοι εἶναι ἄμωμοι εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς των, καὶ περιπατοῦσι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου.

2 Μακάριοι, ὅσοι ἐξετάζουσι τὰ ἀψευδῆ λόγια του, αὐτοὶ μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν θέλουσι τὰ ζητήσῃ.

3 Διότι, ὅσοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν, δὲν ἐπεριπάτησαν εἰς τοὺς δρόμους του.

4 Σὺ παρέδωκας τὰς ἐντολάς σου, διὰ νὰ τὰς φυλάττωσιν ἐπιμελῶς.

5 Εἴθε νὰ κατευθυνθῶσιν οἱ δρόμοί μου, ὥστε νὰ φυλάττω τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

6 Τότε δὲν θέλω καταισχυθῆ, ὅταν ἀποβλέπω εἰς ὅλας τὰς ἐντολάς σου.

7 Θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ με εἰλι-

καρδίας, ἐν τῷ μεμαθηκέναι με τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

8 Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω, μὴ με ἐγκαταλίπης ἕως σφόδρα.

9 Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τοὺς λόγους σου.

10 Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε, μὴ ἀπόσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

11 Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγια σου, ὅπως ἂν μὴ ἀμάρτω σοι.

12 Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

13 Ἐν τοῖς χεῖλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου.

14 Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυριῶν σου ἐτέρφθην, ὡς ἐπὶ παντὶ πλούτῳ.

15 Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχῆσω, καὶ κατανοήσω τὰς ὁδοὺς σου.

16 Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου.

17 Ἀνταπόδος τῷ δούλῳ σου, ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

18 Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

19 Πάροικος ἐγὼ εἰμι ἐν τῇ γῆ, μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὰς ἐντολάς σου.

20 Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ.

21 Ἐπειτίμησας ὑπερηφάνοις, ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

22 Περιέλε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσιν, ὅτι τὰ μαρτύριά σου ἐξεζήτησα.

23 Καὶ γὰρ ἐκάθισαν ἄρχοντες,

κρίνειαν καρδίας, διότι ἔμαθον τὰς δικαίας σου κρίσεις.

8 Θέλω φυλάξῃ τὰς δικαίας διαταγὰς σου, μὴ με ἐγκαταλίπης διόλου.

9 (Διότι) μὲ τί θέλει κατορθώσῃ ὁ νέος τὴν ὁδὸν του; (βέβαια) μὲ τὸ νὰ φυλάξῃ τοὺς λόγους σου.

10 Ἐζήτησά σε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, μὴ με ἀποβάλλῃς ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου.

11 Εἰς τὴν καρδίαν μου ἔχω κρυμμένα τὰ λόγια σου, διὰ νὰ μὴ ἀμαρτήσω εἰς σέ.

12 Εὐλογητὸς εἶσαι, ὦ Κύριε, διδάξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

13 Μὲ τὰ χεῖλη μου ἐκήρυξα ὅλας τὰς δικαίας ἀποφάσεις τοῦ στόματός σου.

14 Ἠδύνθην εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν σου παρομοίως, ὥσταν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ πλούτου.

15 Τὰς ἐντολάς σου θέλω μελετᾶ, καὶ θέλω κατανοήσῃ τὰς ὁδοὺς σου.

16 Θέλω μελετήσῃ τὰς δικαίας διαταγὰς σου, καὶ δὲν θέλω λησμονήσῃ τοὺς λόγους σου.

17 Δὸς τὰς ἀμοιβὰς εἰς ἐμὲ τὸν δούλον σου, χάρισαί μοι ζῆν, καὶ θέλω φυλάξῃ τοὺς λόγους σου.

18 Ἐσκέπασον τὰ ὀμμάτιά μου, διὰ νὰ ἴδω τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια προέρχονται) ἀπὸ τὸν νόμον σου.

19 Προσωρινὸς εἶμαι ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, μὴ κρύψῃς ἀπὸ ἐμὲ τὰς ἐντολάς σου.

20 Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου μὲ παντοτεινὴν ἐπιθυμίαν τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου.

21 Ἐπέπληξας μὲ ὀργὴν τοὺς ὑπερηφάνους, ἐπικατάρατοι εἶναι ὅσοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου.

22 Ἀφαίρεσον ἀπὸ ἐμὲ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν καταφρόνησιν (αὐτῶν), διότι ἐζήτησα ἐπιμελῶς τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

23 Βέβαια ἐκάθισαν οἱ ἄρχοντες,

καὶ κατ' ἐμοῦ κατελάλου, ὁ δὲ δοῦ-
λός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαίω-
μασί σου.

24 Καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου με-
λέτη μου ἐστὶ, καὶ αἱ συμβουλίαι
μου τὰ δικαιώματά σου.

25 Ἐκολλήθη τῷ ἔδαφει ἡ ψυχὴ
μου, ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

26 Τὰς ὁδούς μου ἐξηγγείλα, καὶ
ἐπήκουσάς μου, δίδαξόν με τὰ δικαίω-
ματά σου.

27 Ὅδον δικαιομάτων σου συνέτι-
σόν με, καὶ ἀδολεσχίσω ἐν τοῖς θαν-
μασίοις σου.

28 Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ
ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις
σου.

29 Ὅδον ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ'
ἐμοῦ, καὶ τῷ νόμῳ σου ἐλέησόν με.

30 Ὅδον ἀληθείας ἠρετισάμην, καὶ
τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθομην.

31 Ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου,
Κύριε, μὴ με καταισχύνης.

32 Ὅδον ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν
ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

33 Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν
τῶν δικαιομάτων σου, καὶ ἐκζητήσω
αὐτὴν διαπαντός.

34 Συνέτισόν με, καὶ ἐξερευνήσω
τὸν νόμον σου, καὶ φυλάξω αὐτὸν
ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

35 Ὁδήγησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν
ἐντολῶν σου, ὅτι αὐτὴν ἠθέλησα.

36 Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ
μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.

37 Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς
μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα, ἐν τῇ
ὕδῳ σου ζῆσόν με.

καὶ κατελάλου κατ' ἐμοῦ, ὅμως ὁ
δοῦλός σου ἐμελέτα συνεχῶς τὰς
δικαίας διαταγὰς σου.

24 Διότι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου
εἶναι ἡ μελέτη μου, καὶ αἱ δίκαιαι
διαταγαί σου εἶναι αἱ συμβουλαί μου.

27 Εἰς τὸ ἔδαφος ἐκόλλησεν ἡ
ψυχὴ μου, φύλαξόν μου τὴν ζωὴν
κατὰ τὸν λόγον σου.

26 Ἐπαρρήσιασά σοι τὰ διαβή-
ματά μου, καὶ μοῦ ἐπήκουσας, δι-
δαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

27 Φώτισόν με διὰ νὰ ἐννοήσω τὸν
δρόμον τῶν δικαίων διαταγῶν σου,
καὶ θέλω μελετήσῃ συνεχῶς τὰ θαν-
μασίᾳ σου.

28 Ἡ ψυχὴ μου ἐνύσταξεν ἀπὸ
μικροψυχίαν, στερέωσόν με με τοὺς
λόγους σου.

29 Ἀπομάκρυνον ἀπὸ ἐμὲ δρόμον
ἀδικίας, καὶ ἐλέησόν με με τὸν νόμον
σου.

30 Προετίμησα τὸν δρόμον τῆς ἀλη-
θείας, καὶ δὲν ἐλησμόνησα τὰς δι-
καίας ἀποφάσεις σου.

31 Προσεκολλήθην εἰς τὰ ἀψευδῆ
λόγια σου, Κύριε, μὴ με καταισχύνης.

32 Ἐγὼ ἔτρεξα τὸν δρόμον τῶν
ἐντολῶν σου, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν
καρδίαν μου.

33 Δειξόν μοι ὡς νόμον, Κύριε,
τὸν δρόμον τῶν δικαίων διαταγῶν
σου, καὶ θέλω τὸν φυλάττει πάντοτε.

34 Δὸς γινῶσιν εἰς ἐμὲ, καὶ θέλω
ἐξερευνήσῃ τὸν νόμον σου, καὶ θέλω
τὸν φυλάξῃ με ὅλην τὴν καρδίαν
μου.

35 Ὁδήγησόν με εἰς τὸν δρόμον
τῶν ἐντολῶν σου, διότι τοῦτο εἰς
ἐμὲ ἀρέσκει.

36 Κλίμε τὴν καρδίαν μου νὰ κλῖνῃ
εἰς τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, καὶ οὐχὶ
εἰς πλεονεξίαν.

37 Ἀπόστρεψον τὰ ὀμμάτιά μου
ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπωσι ματαιότητα,
φυλάττων τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν δι-
δασκαλίαν σου.

38 Στήσον τῷ δούλῳ σου τὸ λόγιόν σου, εἰς τὸν φόβον σου.

39 Περιέλε τὸν ὀνειδισμόν μου ὃν ὑπόπτεισα, ὅτι τὰ κρίματά σου χρηστά.

40 Ἴδου, ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ζῆσόν με.

41 Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμέ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, τὸ σωτήριόν σου κατὰ τὸν λόγον σου.

42 Καὶ ἀποκριθήσομαι τοῖς ὀνειδίζουσί μοι λόγον, ὅτι ἠλπισα ἐπὶ τοῖς λόγοις σου.

43 Καὶ μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός μου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα, ὅτι ἐπὶ τοῖς κρίμασί σου ἐπήλπισα.

44 Καὶ φυλάξω τὸν νόμον σου διαπαντός, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

45 Καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

46 Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίαις σου ἐναντίον βασιλέων, καὶ οὐκ ἠσχυνόμην.

47 Καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, αἷς ἠγάπησα σφόδρα.

48 Καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολάς σου ὡς ἠγάπησα, καὶ ἠδολέσχουν ἐν τοῖς δικαίωμασί σου.

49 Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὧν ἐπήλπισάς με.

50 Αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου, ὅτι τὸ λόγιόν σου ἐξῆσέ με.

51 Ὑπερήφανοι παρηγόμουν ἕως σφόδρα, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐξέκλινα.

52 Ἐνεθυμήθην τῶν κριμάτων σου

38 Στερῶσον τὸ λόγιόν σου εἰς τὸν δούλόν σου, διὰ (να ἔχω) τὸν φόβον σου.

39 Σήκωσον τὸν ὀνειδισμόν μου, τὸν ὅποιον φοβοῦμαι, διότι αἱ δικαίαι ἀποφάσεις σου εἶναι καλάι.

40 Ἰξυρεῖς, ὅτι ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου, φύλαξον τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου.

41 Καὶ εἶθε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καὶ ἡ σωτηρία σου κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

42 Καὶ θέλω ἀποκριθῆ λόγον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι με ὀνειδίζουσιν, ὅτι (δηλαδὴ) εἰς τοὺς λόγους σου ἐλπίζω.

43 Καὶ μὴ ἀφαιρέσης ποτὲ ἀπὸ τοῦ στόμα μου ἀληθινὸν λόγον, διότι ἐγὼ εἰς τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου ἠλπισα.

44 Καὶ θέλω φυλάξῃ τὸν νόμον σου διαπαντός, καὶ εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

45 Ἐγὼ περιεπάτουں με μεγάλην ἐλευθερίαν, διότι ἐζήτησα τὰς ἐντολάς σου.

46 Καὶ ὠμίλουں ἐμπροσθεν βασιλέων διὰ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, καὶ δὲν ἠσχυνόμην.

47 Καὶ κατεγινόμην εἰς τὴν Θεωρίαν τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁποίας ἠγάπησα καταπολλά.

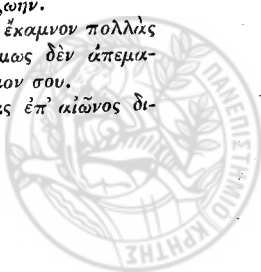
48 Καὶ ὕψωσα τὰς χεῖράς μου (διὰ νὰ πράξω) τὰς ἐντολάς σου, τὰς ὁποίας ἠγάπησα, καὶ ἔκαμουν συνεχῆ μελέτην εἰς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

49 Ἐνεθυμήθητι τοὺς ὑπὲρ τοῦ δούλου σου λόγους σου, με τοὺς ὁποίους με ἔκαμες νὰ ἔχω καλὰς ἐλπίδας.

50 Τοῦτο ἔγινε παρηγορία μου εἰς τὸν καταδαμασμόν μου, διότι τὸ λόγιόν σου μοὶ ἔδωκε ζωὴν.

51 Οἱ ὑπερήφανοι ἔκαμουν πολλὰς παρνομίας, ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπεμακρυνθῆν ἀπὸ τὸν νόμον σου.

52 Ἐνεθυμήθην τὰς ἐπ' αἰῶνος δι-

ἀπ' αἰῶνος, Κύριε, καὶ παρεκλήθην.

53 Ἀθυμία κατέσχε με, ἀπὸ ἀμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου.

54 Ψαλτὰ ἦσαν μοι τὰ δικαίωματά σου, ἐν τόπῳ παροικίας μου.

55 Ἐμνήσθην ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

56 Αὐτὴ ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαίωματά σου ἐξεζήτησα.

57 Μερὶς μου εἶ, Κύριε, εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τὸν νόμον σου.

58 Ἐδεήθην τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐλέησόν με κατὰ τὸ λόγιόν σου.

59 Διελογισάμην τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

60 Ἰτομάσθην, καὶ οὐκ ἐταράχθην τοῦ φυλάξασθαι τὰς ἐντολάς σου.

61 Σχοινία ἀμαρτωλῶν περιεπλάκησάν μοι, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

62 Μεσονύκτιον ἐξεγειρόμην, τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

63 Μέτοχος ἐγὼ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε, καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου.

64 Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ, τὰ δικαίωματά σου διδάξόν με.

65 Χρηστότητα ἐποίησας μετὰ τοῦ δούλου σου, Κύριε, κατὰ τὸν λόγον σου.

66 Χρηστότητα καὶ παιδείαν καὶ γνῶσιν διδάξόν με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα.

67 Πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι, ἐγὼ ἐπλημμέλησα, διὰ τοῦτο τὸ λόγιόν σου ἐφύλαξα.

καίς ἀποφάσεις σου, καὶ παρηγορήθην.

53 Ἀπὸ ἄκραν λύπην ἐκυριεύθην διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, οἱ ὅποιοι παρήτησαν τὸν νόμον σου.

54 Αἱ δίκαιαι διαταγαὶ σου ἦσαν ψαλμοῦδαί μου, εἰς τὸν τόπον τῆς παροικίας μου.

55 Τὴν νύκτα ἐνεθυμήθην τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

56 Τοῦτο μοὶ συνέβη, διότι ἐζήτησα νὰ φυλάξω τὰς δικαίας διαταγάς σου.

57 Τὸ μόνον καταφύγιόν μου εἶσαι, Κύριε, καὶ ἀπεφάσισα νὰ φυλάξω τὸν νόμον σου.

58 Μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν προσεύχομαι ἔμπροσθέν μου, ἐλέησόν με κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

59 Διελογισάμην τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἐρρήθμῃσα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

60 Ἐσπούδασα χωρὶς νὰ ταραχθῶ, διὰ νὰ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

61 Σχοινία τῶν ἀμαρτωλῶν μὲ περιέπλεξαν, ὅμως δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

62 Περὶ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ἐσηκωνόμην, διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὰς δικαίας σου κρίσεις.

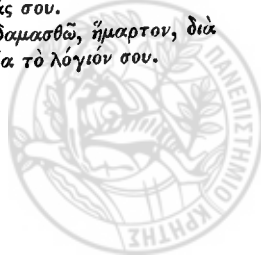
63 Ἠνωμένος εἶμαι μὲ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ φοβοῦνται, καὶ φυλάττουσι τὰς ἐντολάς σου.

64 Γέμει, Κύριε, ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ ἐλέους σου, διδάξόν με τὰς δικαίας διαταγάς σου.

65 Εὐηργέτησας ἐμὲ τὸν δούλόν σου, Κύριε, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

66 Δίδαξόν με ἀγαθότητα καὶ παιδείαν καὶ γνῶσιν, διότι ἐπίστευσα εἰς τὰς ἐντολάς σου.

67 Πρὶν νὰ δαμασθῶ, ἥμαρτον, διὰ τοῦτο ἐφύλαξα τὸ λόγιόν σου.

68 Χρηστὸς εἶ σύ, Κύριε, καὶ ἐν τῇ χρηστότητί σου διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

69 Ἐπληθύνθη ἐπ' ἐμὲ ἀδικία ὑπερηφάνων, ἐγὼ δὲ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξερευνήσω τὰς ἐντολάς σου.

70 Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν, ἐγὼ δὲ τὸν νόμον σου ἐμελέτησα.

71 Ἀγαθὸν μοι ὅτι ἐταπεινώσάς με, ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου.

72 Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου.

73 Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με, καὶ ἔπλασάν με· συνέτισόν με, καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

74 Οἱ φοβούμενοὶ σε ὄψονται με, καὶ εὐφρανθήσονται, ὅτι εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

75 Ἔγνω, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου, καὶ ἀληθεία ἐταπεινώσας με.

76 Γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με, κατὰ τὸ λόγιόν σου τῷ δούλῳ σου.

77 Ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοὶ σου, καὶ ζήσομαι, ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστίν.

78 Αἰσχυνθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ ἀόλεσχῆσω ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου.

79 Ἐπιστρέψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε, καὶ οἱ γινώσκοντες τὰ μαρτύριά σου.

80 Γενηθήτω ἡ καρδία μου ἄμωμος ἐν τοῖς δικαίωμάσι σου, ὅπως ἂν μὴ αἰσχυνθῶ.

81 Ἐκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σου ἡ ψυχή μου, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

82 Ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὸ λόγιόν σου, λέγοντες, Πότε παρα-

68 Ἀγαθὸς εἶσαι, Κύριε, καὶ κατὰ τὴν ἀγαθότητά σου διδάξόν μου τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

69 Ἡ ἀδικία τῶν ὑπερηφάνων ἐπληθύνθη κατ' ἐμοῦ, ἐγὼ ὅμως ἐν ὅλῃ μου τὴν καρδίαν θέλω ἐξερευνήσῃ τὰς ἐντολάς σου.

70 Ἡ καρδία των ἐσκληρύνθη ὡς τὸ τυρίον ἀπὸ γάλα, ἀλλ' ἐγὼ ἐμελέτησα τὸν νόμον σου.

71 Συμφέρον μοι ἔγινε τὸ ὅτι με ἐταπεινώσας, διὰ νὰ μάθω τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

72 Ὀφελιμώτερος εἶναι εἰς ἐμὲ ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ἀπὸ χιλιάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου.

73 Αἱ χεῖρές σου με ἐδημιούργησαν, καὶ με ἐπλασαν· δός μοι σύνεσιν διὰ νὰ μάθω τὰς ἐντολάς σου.

74 Ὅσοι σε φοβοῦνται, ἰδόντες με, θέλουσιν εὐφρανθῆ, διότι ἤλπισα εἰς τοὺς λόγους σου.

75 Ἰξεύρω, Κύριε, ὅτι αἱ κρίσεις σου εἶναι δίκαιαι, καὶ κατὰ τὴν ἀληθείαν σου με ἐταπεινώσας.

76 Ἄς γένηται εἰς ἐμὲ ἡ εὐσπλαχνία σου παρηγορία, κατὰ τὴν πρὸς τὸν δούλόν σου ὑπόσχασίν σου.

77 Ἄς ἔλθωσιν εἰς ἐμὲ οἱ οἰκτιρμοὶ σου, καὶ θέλω ζήσῃ, διότι ὁ νόμος σου εἶναι ἡ μελέτη μου.

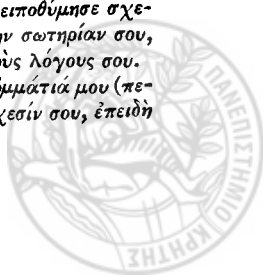
78 Ἄς αἰσχυνθῶσιν οἱ ὑπερήφανοι, διότι ἀδίκως ἐπραξαν ἄνομον κίνημα κατ' ἐμοῦ, ἐγὼ ὅμως θέλω μελετᾶ συνεχῶς τὰς ἐντολάς σου.

79 Ὅσοι σε φοβοῦνται καὶ ἰξεύρουσι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, ἄς διαλλαγῶσιν ἰσοῦ με ἐμὲ.

80 Ἄς εἶναι ἡ καρδία μου ἄμωμος εἰς τὰς δικαίας διαταγὰς σου, διὰ νὰ μὴ αἰσχυνθῶ.

81 Ἡ ψυχή μου ἐλειποθύμησε σχεδὸν (περιμένουσα) τὴν σωτηρίαν σου, καὶ ἐγὼ ἤλπισα εἰς τοὺς λόγους σου.

82 Ἡσθένησαν τὰ ὀμμάτιά μου (περιμένοντα) τὴν ὑπόσχασίν σου, ἐπειδὴ

καλέσεις με;

83 Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκος ἐν πάχνῃ, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

84 Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι ἐκ τῶν καταδικωκόντων με κρίσιν;

85 Διηγῆσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁ νόμος σου, Κύριε.

86 Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια· ἀδίκως κατεδίωξάν με, βοήθησόν μοι.

87 Παρὰ βραχὺ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῆ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐγκατέλιπον τὰς ἐντολάς σου.

88 Κατὰ τὸ ἔλεός σου ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μυστήρια τοῦ στόματός σου.

89 Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ.

90 Εἰς γενεάν καὶ γενεάν ἡ ἀλήθειά σου· ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ διαμένει.

91 Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα δούλα σ' αἶ.

92 Εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ, τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ ταπεινώσει μου.

93 Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβωμαι τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐξῆσάς με.

94 Σὸς εἰμι ἐγὼ, σῶσόν με, ὅτι δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

95 Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ, τοῦ ἀπολέσαι με· τὰ μαρτυρία σου συνῆκα.

96 Πάσης συντελείας εἶδον πέρας, πλατεῖα ἢ ἐντολή σου σφόδρα.

97 Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε; ὅλην τὴν ἡμέραν μελέτη μου ἐστὶ.

ἔλεγον, Πότε θέλεις μὲ παρηγορήσῃ; 83 Διότι ἔγινα ὡς ὁ ἄσκος εἰς τὴν πάχνῃ, ὅμως δὲν ἐλησμόνησα τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

84 Πόσον εἶναι τὸ διωρισμένον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τοῦ δούλου σου; καὶ πότε θέλεις κάμῃ δι' ἐμὲ κρίσιν κατ' ἐκείνων, ὅσοι μὲ κατατρέχουσι;

85 Διηγῆθησαν εἰς ἐμὲ οἱ παράνομοι μκταιολογίας, οὐχὶ ὅμως, Κύριε, κατὰ τὸν νόμον σου.

86 Ὅλαί αἱ ἐντολαί σου εἶναι ἀληθεῖς· βοήθησόν μοι, διότι μὲ κατατρέχουσιν ἀδίκως.

87 Παρ' ὀλίγον μὲ ἐτελείωσαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀφῆκα τὰς ἐντολάς σου.

88 Ζῆσόν με διὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ θέλω φυλάξῃ τὰ ἀψευδῆ λόγια τοῦ στόματός σου.

89 Ὁ λόγος σου, Κύριε, αἰωνίως διαμένει εἰς τὸν οὐρανόν.

90 Ἡ ἀλήθειά σου διαμένει εἰς ἀπείρους γενεάς· σὺ ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ διαμένει.

91 Καὶ κατὰ τὴν διαταγὴν σου διαμένει ἡ ἡμέρα, διότι ὅλα τὰ ὄντα σοὶ δουλεύουσιν.

92 Ἐὰν δὲν ἦτον μελέτη μου ὁ νόμος σου, βέβαια ἤθελον ἀφανισθῆ εἰς τὸν καταδικασμὸν μου.

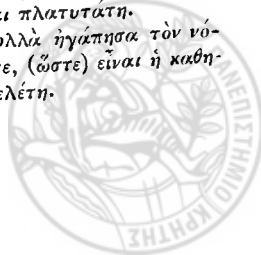
93 Δὲν θέλω λησμονῆσῃ αἰωνίως τὰς δικαίας διαταγὰς σου, διότι μὲ αὐτὰς μοι ἔδωκας τὴν ζωὴν.

94 Ἴδιός σου εἶμαι ἐγὼ, σῶσόν με, διότι ἐζήτησα ἐπιμελῶς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

95 Ἐπέμειναν οἱ ἁμαρτωλοὶ διὰ νὰ μὲ ἀφανίσωσιν, ἐγὼ ὅμως ἀκριβῶς ἐνόησα τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

96 Ἐγὼ εἶδον τὸ τέλος παντός τετελειωμένου πράγματος, ἢ ἐντολῆ σου ὅμως εἶναι πλατυτάτη.

97 Τόσον πολλὰ ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε, (ὥστε) εἶναι ἡ καθημερινή μου μελέτη.

98 Ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς μου ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐμὴ ἐστίν.

99 Ὑπὲρ πάντας τοὺς διδάσκοντάς με συνῆκα, ὅτι τὰ μαρτύριά σου μελέτη μου ἐστίν.

100 Ὑπὲρ πρεσβυτέρους συνῆκα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

101 Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τοὺς λόγους σου.

102 Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

103 Ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνῆκα, διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας.

104 Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβους μου.

105 Ὡμοσα καὶ ἔστησα, τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

106 Ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε, ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

107 Τὰ ἐκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δὴ, Κύριε, καὶ τὰ κρίματά σου διδάξόν με.

108 Ἡ ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσὶ σου διαπαντὸς, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

109 Ἐθεντο ἁμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καὶ ἐκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἐπλανήθην.

110 Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου εἰσίν.

111 Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.

98 Σοφέτερον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου με ἔκσμες με τὴν ἐντολήν σου, διότι (πρὸ ὀφθαλμῶν) τὴν ἔχω αἰωνίως.

99 Περισσότερον ἐννοῶ ἀπὸ ὅλους τοὺς διδασκάλους μου, διότι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου εἶναι μελέτη μου.

100 Ὑπερβαίνω τοὺς γέροντας εἰς τὴν γνώσιν, διότι ἐζήτησα τὰς ἐντολάς σου.

101 Ἀπὸ καθένα κακὸν δρόμον ἐμποδίζω τοὺς πόδας μου, διὰ νὰ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

102 Δὲν ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου, διότι ἔδωκας νόμον εἰς ἐμέ· πολὺ γλυκύτερα εἰς τὸν οὐρανίσκον καὶ εἰς τὸ στόμα μου εἶναι τὰ λόγια σου παρὰ τὸ μέλι.

103 Ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου ἔλαβον συνεσίαν, διὰ τοῦτο ἐμίσησα καθένα ἄδικον δρόμον.

104 Λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ νόμος σου, καὶ φῶς εἰς τοὺς δρόμους μου.

105 Ὡμοσα καὶ ἀπεφάσισα, νὰ φυλάξω τὰς δικαίας σου κρίσεις.

106 Καθ' ὑπερβολὴν κατεδαμάσθην, Κύριε, χάρισαί μοι ζῶν κατὰ τὸν λόγον σου.

107 Εὐαρεστήθῃτι, Κύριε, εἰς ὅσα οἰκειοθελῶς ἐλάλησε τὸ στόμα μου, καὶ διδάξόν με τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου.

108 Ἡ ψυχὴ μου εἶναι πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

109 Παγίδα ἔστησαν δι' ἐμέ οἱ ἁμαρτωλοὶ, δὲν ἀπεπλανήθην ὅμως ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου.

110 Αἰωνίως ἐκράτησα ὡς κληρονόμιον τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, διότι εἶναι τῆς καρδίας μου εὐφροσύνη.

111 Προσῆρμσα τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν παντελῆ ἐκτέλεσιν τῶν δικαίων διαταγῶν σου αἰωνίως διὰ τὴν (ἐξ αὐτῶν προερχομένην) ἀνταμοιβήν.

112 Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

113 Βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ σύ, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπῆλπισα.

114 Ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμοῦ, πονηρέοι, καὶ ἐξερευνήσω τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ μου.

115 Ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ ζήσόν με, καὶ μὴ κατασχύνης με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου.

116 Βοήθησόν μοι, καὶ σωθήσομαι· καὶ μελετήσω ἐν τοῖς δικαίωμασί σου διαπαντός.

117 Ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἄδικον τὸ ἐνθύμημα αὐτῶν.

118 Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ μαρτύρια σου.

119 Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου, ἀπὸ γὰρ τῶν κριμάτων σου ἐφοβήθην.

120 Ἐποίησα κρίμα καὶ δικαιοσύνην, μὴ παραδῶς με τοῖς ἀδικουσί με.

121 Ἐκδεξαι τὸν δούλόν σου εἰς ἀγαθόν, μὴ συκοφαντησάτωσάν με ὑπερήφανοι.

122 Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτήριόν σου, καὶ εἰς τὸ λόγιον τῆς δικαιοσύνης σου.

123 Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὰ δικαίωματά σου δίδαξόν με.

124 Δούλός σου εἰμὶ ἐγώ· συνέτισόν με, καὶ γνώσομαι τὰ μαρτύριά σου.

125 Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου.

126 Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντο-

112 Ἐμίσησα τοὺς παρανόμους, τὸν νόμον σου ὅμως ἠγάπησα.

113 Σὺ εἶσαι βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου, καὶ εἰς τοὺς λόγους σου ἔχω τὰς ἐλπίδας μου.

114 Φύγετε ἀπὸ ἐμὲ, ὦ κακοποιοί, καὶ ἐγὼ θέλω ἐξετάσῃ ἀκριβῶς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ μου.

115 Λάβε με εἰς τὴν προστασίαν σου κατὰ τὸν λόγον σου, καὶ δός μοι ζωὴν, καὶ μὴ μὲ κάμης νὰ ἀποτυχῶ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μου.

116 Βοήθησόν μοι, καὶ θέλω σωθῆ· καὶ θέλω κάμῃ μελέτην πάντοτε εἰς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

117 Κατεφρόνησας ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μακρύνονται ἀπὸ τὰς δικαίας διαταγὰς σου, διότι ὁ σκοπὸς τῶν εἶναι ἄδικος.

118 Ὡς παραβάτας ἐστοχάσθην ὅλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

119 Προσῆλωσον εἰς τὸν φόβον σου τὸ σῶμά μου, διότι ἀπὸ τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου ἐφοβήθην.

120 Κρίσιν ἐνήργησα καὶ δικαιοσύνην, μὴ μὲ παραδώσῃς εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἀδικοῦσιν.

121 Δεῖξον στερεὸν ἐμὲ τὸν δούλόν σου εἰς τὸ ἀγαθόν, ἄς μὴ μὲ συκοφαντήσωσιν οἱ ὑπερήφανοι.

122 Τὰ ὀμμάτιά μου ἠσθένησαν (ἀπεκδεχόμενα) τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, καὶ τὴν δικαίαν ὑπόσχεσίν σου.

123 Μεταχειρίσθητι τὸν δούλόν σου, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἔλεός σου, καὶ δίδαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

124 Δούλός σου εἶμαι ἐγώ· δός εἰς ἐμὲ σύνεσιν, καὶ θέλω μάθῃ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

125 Καιρὸς εἶναι εἰς σέ, Κύριε, νὰ ἐνεργήσῃς, ἐπειδὴ ἠθέτησαν τὸν νόμον σου.

126 Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντο-

λάς σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ τοπάξιον.

127 Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου κατωρθούμην, πᾶσαν ὁδὸν ἀδικον ἐμίσησα.

128 Θαυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου, διὰ τοῦτο ἐξερευνησεν αὐτὰ ἡ ψυχὴ μου.

129 Ἡ δῆλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ καὶ συνετιεῖ νηπίους.

130 Τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ ἐήλκυσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐπεπόθουν.

131 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπῶντων τὸ ὄνομά σου.

132 Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

133 Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

134 Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιοῦματά σου.

135 Διεξόδους ὑδάτων κατέβησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

136 Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.

137 Ἐντετίλω δικαιοσύνην τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.

138 Ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλος σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου οἱ ἐχθροί μου.

139 Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δούλος σου ἠγάπησεν αὐτό.

140 Νεώτερος ἐγὼ εἶμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιοῦματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

141 Ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

142 Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὔροσάν

λάς σου περισσότερον ἀπὸ τὸ χρυσίον καὶ ἀπὸ τὸ τοπάξιον.

127 Διὰ τοῦτο προέκοπτον εἰς ὅλας τὰς ἐντολάς σου, καὶ ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας.

128 Θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὰ ἐξέτασεν ἡ ψυχὴ μου.

129 Ἡ φανέρωσις τῶν λόγων σου φωτίζει καὶ συνετίζει τοὺς νηπίους.

130 Ἦνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἀνέπνευσα, διότι κατὰ πολὺ ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου.

131 Ἐπίβλεψον εἰς ἐμέ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὴν (δικαίαν) κρίσιν, (τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζεσαι) εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶσι τὸ ὄνομά σου.

132 Τὰ ἴχνη μου ἐξίσασον κατὰ τὸν λόγον σου, καὶ ἄς μὴ με κυριεύσῃ κάμμία ἀνομία.

133 Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ δέλω φυλάξῃ τὰς ἐντολάς σου.

134 Φώτισον τὸν δούλόν σου με τὴν ἐπιφάνειάν σου, καὶ δίδαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

135 Τὰ ὀμμάτιά μου κατεβίβασαι ρεύματα δακρύων, ἐπειδὴ δὲν ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

136 Δίκαιος εἶσαι, Κύριε, καὶ ὀρθαί εἶναι αἱ κρίσεις σου.

137 Τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, τὰ ὁποῖα παρήγγειλας εἰς ἡμᾶς, εἶναι δικαιοῦτατα, καὶ ἀληθέστατα.

138 Τήκομαι ἀπὸ τὸν πρὸς σέ ζῆλον, διότι οἱ ἐχθροί σου ἐλησμόνησαν τοὺς λόγους σου.

139 Ὡς με πῦρ εἶναι δεδοκιμασμένος ἐπ' ἀκριβές ὁ λόγος σου, διὰ τοῦτο ὁ δούλος σου τὸν ἠγάπησε.

140 Ἐγὼ εἶμαι νεώτερος καὶ ἐξουδενωμένος, ὅμως δὲν ἐλησμόνησα τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

141 Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι αἰώνιος δικαιοσύνη, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

142 Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι με κατ-

με, αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.

143 Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι.

144 Ἐκέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐπάκουσόν μου, Κύριε, τὰ δικαίωμάτά σου ἐκζητήσω.

145 Ἐκέκραξά σοι, σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

146 Προέφθασα ἐν ἀωρίᾳ, καὶ ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

147 Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον, τοῦ μελετᾶν τὰ λογία σου.

148 Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἐλεός σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με.

149 Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκόντές με ἀνομία, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

150 Ἐγγὺς εἶ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.

151 Καταρχὰς ἔγνων ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.

152 Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

153 Κρίνον τὴν κρίσιν μου, καὶ λύτρωσαί με, διὰ τὸν λόγον σου ζήσόν με.

154 Μακρὰν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαίωμάτά σου οὐκ ἐξεζητήσαν.

155 Οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με.

156 Πολλοὶ οἱ ἐκδιώκόντές με καὶ θλίβοντές με, ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλινα.

157 Εἶδον ἀσυνετοῦντας, καὶ ἐξετη-

έλαβον, ὅμως αἱ ἐντολαί σου εἶναι μελέτη μου.

143 Τὰ ἀψευδῆ λογία σου εἶναι δικαιοσύνη αἰώνιος, δός μοι σύνεσιν, καὶ θέλω ζῆσῃ.

144 Μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου ἐφώνησα· ἐπάκουσόν μου, Κύριε, καὶ θέλω ζητήσῃ ἀκριβῶς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

145 Ἐφώνησα εἰς σὲ, σῶσόν με, καὶ θέλω φυλάξῃ τὰ ἀψευδῆ λογία σου.

146 Πρὸ ὥρας ἐφθασα, καὶ ἐφώνησα, (διότι) εἰς τοὺς λόγους σου ἤλπισα.

147 Τὰ ὀμμάτιά μου προλαμβάνουσι τὴν αἴγλην, διὰ τὰ μελετήσω τὰ λογία σου.

148 Ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν μου κατὰ τὸ ἐλεός σου, καὶ κατὰ τὴν δικαίαν ἀπόφασίν σου χάρισαί μοι τὴν ζωὴν μου.

149 Ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀνομίαν, ὅσοι μὲ κατατρέχουσι, καὶ ἐμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν νόμον σου.

150 Παρὼν εἶσαι, Κύριε, καὶ ὅλαι αἱ ὁδοί σου εἶναι ἀληθέσταται.

151 Ἐξ ἀρχῆς ἐνόησα ἀπὸ τὰ ἀψευδῆ λογία σου, ὅτι σὺ τὰ ἐθεμελίωσας εἰς τὸν αἰῶνα.

152 Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ λύτρωσαί με, διότι δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

153 Θεώρησον τὴν κρίσιν μου, καὶ λύτρωσαί με, καὶ φύλαξον τὴν ζωὴν μου κατὰ τὴν ὑποσχέσιν σου.

154 Μακρὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἢ σωτηρία, διότι δὲν ἐξεζητήσαν ἀκριβῶς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

155 Οἱ οἰκτιρμοί σου εἶναι πολλοί, Κύριε· κατὰ τὴν δικαίαν ἀπόφασίν σου φύλαξον τὴν ζωὴν μου.

156 Πολλοὶ με κατατρέχουσι καὶ μὲ θλίβουσι, δὲν ἐξέκλινα ὅμως ἀπὸ τὰ ἀψευδῆ λογία σου.

157 Εἶδον τοὺς ἀσυνετοὺς καὶ ἐτη-

κόμην, ὅτι ἦν λόγιά σου οὐκ ἐφύλαξαντο.

158 Ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα, Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζήσόν με.

159 Ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα πάντα τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

160 Ἀρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου.

161 Ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγια σου, ὡς ὁ εὐρίσκων σκῦλα πολλά.

162 Ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελύξασθαι, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

163 Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε, ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

164 Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον.

165 Προσεδόκων τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα.

166 Ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτυρία σου, καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα.

167 Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου, καὶ τὰ μαρτυρία σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ὁδοὶ μου ἐναντίον σου, Κύριε.

168 Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν με.

169 Εἰσελθὸν τὸ ἀξίωμα μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου ῥῦσαί με.

170 Ἐξερευξάντο τὰ χεῖλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξης με τὰ δικαιώματά σου.

171 Φθέγγασθαι ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγια σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ σου δικαιοσύνη.

172 Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σώσαι

κόμην, διότι δὲν ἐφύλαξαν τοὺς λόγους σου.

158 Ἴδε, ὅτι ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου, Κύριε, διὰ τὸ ἐλεός σου φύλαξόν τὴν ζωὴν μου.

159 Ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων σου εἶναι ἡ ἀλήθεια, καὶ ὅλαι αἱ δίκαιαι κρίσεις σου εἶναι αἰῶνιοι.

160 Μὲ κατέτρεξαν ἀναίτιως οἱ ἄρχοντες, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐδειλίασε (μόνον) διὰ τοὺς λόγους σου.

161 Ἐγὼ θέλω εὐχαριστηθῆ με χαρὰν εἰς τοὺς λόγους σου, καθὼς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει πολλά λάφυρα.

162 Ἐμίσησα τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀπεστράφην, ὅμως ἠγάπησα τὸν νόμον σου.

163 Ἐπτάκις καθ' ἡμέραν σὲ ὕμνω, διὰ τὰς δικαίας σου κρίσεις.

164 Εἰρήνη πολλὴ εἶναι εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ δὲν εὐρίσκεται εἰς αὐτοὺς σκάνδαλον.

165 Ἐγὼ ἠλπίζον πάντοτε τὴν παρά σου σωτηρίαν, Κύριε, καὶ ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου.

166 Ἡ ψυχὴ μου ἐφύλαξε τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, καὶ κατὰ πολλὰ τὰ ἠγάπησεν.

167 Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου, καὶ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, διότι ὅλαι αἱ ὁδοὶ μου εἶναι ἔμπροσθέν σου, Κύριε.

168 Ἡ προσευχή μου ὡς πλησιάζη ἔμπροσθέν σου, Κύριε, δός μοι σύνεσιν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν σου.

169 Εἶθε νὰ ἔλθῃ ἔμπροσθέν σου ἡ αἴτησίς μου, Κύριε, σώσον με, ὡς ὑπεσχέθης.

170 Τὰ χεῖλη μου θέλουσιν ἐκφώνησιν δοξολογίαν, ὅταν μὲ διδάξης τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

171 Θέλει λαλήσῃ ἡ γλῶσσά μου τοὺς λόγους σου, διότι ὅλαι αἱ ἐντολαὶ σου εἶναι δικαιοσύνη.

172 Ἄς ἐκταυθῆ ἡ χεὶρ σου εἰς τὸ

με, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠρετισάμην.

νά με σώσῃ, διότι προετίμησα τὰς ἐντολάς σου.

173 Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ.

173 Ὑπερεπιθύμησα τὴν παρά σου σωτηρίαν, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου εἶναι μελέτη μου.

174 Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου, καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

174 Θέλει ζήσῃ ἡ ψυχὴ μου, καὶ θέλει σὲ δοξολογῇ, καὶ αἱ δίκαιαι ἀποφάσεις σου θέλουσι μοὶ βοηθῆ.

175 Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς, ζήτησον τὸν δούλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

175 Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον χαμένον, ζήτησον τὸν δούλόν σου, διότι δὲν ἀπέβαλον τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἐντολῶν σου.

ΨΑΛ. ριθ'. CXIX.

Ἐδοῦν τῶν ἀναβαθμῶν.

ΠΡΟΣ Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα, καὶ εἰσήκουσέ μου.

ΨΑΛ. ριθ'. CXIX.

Ἐδοῦν τῶν ἀναβαθμῶν.

2 Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων, καὶ ἀπὸ γλώσσης δολίας.

ἘΓΩ ἐφάναξα εἰς τὸν Κύριον ἐν ᾧ ἐθλίβομην, καὶ μοῦ ἤκουσε.

3 Τί δοθεῖ σοι, καὶ τί προστεθεῖ σοι πρὸς γλώσσαν δολίαν;

2 Κύριε, λύτρωσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἀδικα χειλῆ, καὶ ἀπὸ γλώσσαν δολίαν.

4 Τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ ἠκονημένα, σὺν τοῖς ἀνθραξι τοῖς ἐρημικοῖς.

3 Τί (ὄφελος) θέλει δάση εἰς σέ, καὶ τί θέλει σοὶ προσθήσῃ ἡ δολία γλώσσα;

5 Οἶμοι, ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, κατεσκίηνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ· πολλὰ παρώκησεν ἡ ψυχὴ μου.

4 (Αὐτὴ ὁμοιάζει) μετὰ τὰ ἠκονημένα βέλη (τὰ ὅποια ρίπτονται) ἀπὸ τὸν δυνατὸν, ὁμοῦ με τοὺς ἐρημωτικὸς ἀνθρακας.

6 Μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικός· ὅταν ἐλάλουν αὐτοῖς, ἐπολέμουν με δωρεάν.

5 Οἶμοι, ὅτι ἡ κατοικία μου ἔγινε διεξοδική, κατώκησα ὁμοῦ με ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατοικοῦσι (τὴν πόλιν) Κηδάρ· πολὺν καιρὸν κατώκησεν εἰς ξένην γῆν ἡ ψυχὴ μου.

6 Ἐγὼ ἤμην εἰρηνικός ὁμοῦ με ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μισοῦσι τὴν εἰρήνην· ὅτε ἐγὼ τοῖς ἀμίλουν, αὐτοὶ με ἐπολέμουν ἀναίτιως.

ΨΑΛ. ρι'. CXX.

Ἐδοῦν τῶν ἀναβαθμῶν.

ΨΑΛ. ρκ'. CXX.

Ἐδοῦν τῶν ἀναβαθμῶν.

ἮΡΑ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἤξει ἡ βοήθειά μου.

ἮΨΩΣΑ τὰ ὀμμάτιά μου εἰς τὰ ὄρη, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλει ἔλθῃ ἡ βοήθειά μου.

2 Ἡ βοήθειά μου παρά Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

2 Ἡ βοήθειά μου (θέλει ἔλθῃ) ἀπὸ τὸν Κύριον, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

3 Μὴ δάψῃς εἰς σάλον τὸν πόδα σου, μηδὲ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε.

4 Ἴδου, οὐ νυστάξει, οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ.

5 Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου.

6 Ἡμέρας ὁ ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα.

7 Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξει τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος.

8 Κύριος φυλάξει τὴν εἰσοδὸν σου, καὶ τὴν ἐξοδὸν σου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρκα'. CXXI.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΕΥΦΡΑΝΘΗΝ ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι, εἰς οἶκον Κυρίου πορευσώμεθα.

2 Ἐστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Ἱερουσαλήμ· Ἱερουσαλήμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.

3 Ἐκεῖ γὰρ ἀνέβησαν αἱ φυλαὶ, φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τοῦ Ἰσραήλ.

4 Τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου.

5 Ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαβίδ.

6 Ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε.

7 Γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου, καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου.

8 Ἐνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν

3 Μὴ ἀφήσῃς νὰ κλονισθῇ ὁ πούς σου, διὰ νὰ μὴ νυστάξῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖός σε φυλάττει.

4 Βεβαίως δὲν θέλει νυστάξῃ, οὔτε θέλει κοιμηθῇ ὁ φύλαξ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

5 Ὁ Κύριος θέλει σὲ φυλάξῃ, ὁ Κύριος εἶναι σκέπη σου (ιστάμενος) πλησίον εἰς τὴν δεξιάν σου χεῖρα.

6 Τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος δὲν θέλει σὲ καύσῃ, οὔτε ἡ σελήνη τὴν νύκτα.

7 Ὁ Κύριος θέλει σὲ φυλάξῃ ἀπὸ καθενὸς κακοῦ, ὁ Κύριος θέλει φυλάξῃ τὴν ψυχὴν σου.

8 Ὁ Κύριος θέλει σὲ φυλάξῃ εἰς τὸ ἐξῆς αἰωνίως, καὶ ὅταν ἐμβαίνῃς, καὶ ὅταν ἐκβαίνῃς.

ΨΑΛ. ρκα'. CXXI.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΕΥΦΡΑΝΘΗΝ δι' ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι μοι εἶπον, Ἡμεῖς θέλομεν ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

2 (Ἐνόμισα, ὅτι) ἐστάθησαν οἱ πόδες μας μέσα εἰς τὰς αὐλάς σου, ὦ Ἱερουσαλήμ· Ἱερουσαλήμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, τῆς ὁποίας ὅλα καθεξῆς τὰ μέρη εἶναι ἐπίσης ἠνωμένα.

3 Διότι εἰς αὐτὴν ἀναβαίνουνσιν αἱ φυλαὶ, αἱ φυλαὶ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ δοθὲν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας ἀφενδὲς λόγιον.

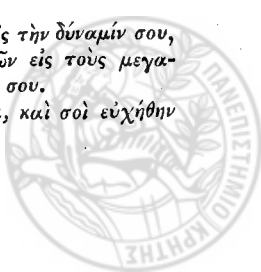
4 Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

5 Διότι ἐκεῖ εἶναι τεθειμένοι θρόνοι δικαστικοί, (κέιμενοι) εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δαβίδ.

6 Ζητήσατε παρὰ Θεοῦ, ὅσα ἀνῆκουσιν εἰς εἰρήνην τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ εἶθε νὰ εἶναι εὐδαίμονες (ὦ πόλις), ὅσοι σὲ ἀγαπῶσιν.

7 Ἐστὼ εἰρήνη εἰς τὴν δυνάμιν σου, καὶ ἀφθονία καλῶν εἰς τοὺς μεγαλοπρεπεῖς πρόγους σου.

8 Ἐγὼ ἐλάλησα, καὶ σοὶ εὐχήθην

πλησίον μου, ἐλάλουν δὴ εἰρήνην
περὶ σοῦ.

9 Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεξήτησα ἀγαθά σοι.

ΨΑΛ. ρκβ'. CXXII.

ᾠδὴ τῶν ἀναβιβθῶν.

ΠΡΟΣ σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου,
τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.

2 Ἴδου, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς
χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν.

3 Ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας
τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλ-
μοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν,
ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

4 Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον
ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξου-
δένωσης.

5 Ἐπὶ πλείον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ
ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθνηοῦσι, καὶ
ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

ΨΑΛ. ρκγ'. CXXIII.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω
δὴ Ἰσραὴλ, Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν
ἡμῖν,

2 Ἐν τῷ ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους
ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον
ἡμᾶς.

3 Ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐ-
τῶν ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα τὸ ὕδωρ ἂν κατε-
πόντισεν ἡμᾶς.

4 Χεῖμαρρὸν διήλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν.
ἄρα διήλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ
τὸ ἀνυπόστατον.

5 Εὐλογητὸς Κύριος, ὃς οὐκ ἔδωκεν
ἡμᾶς εἰς θῆραν τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν.

εἰρήνην, διὰ τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ
διὰ τοὺς πλησίον μου.

9 Ἐγὼ παρεκάλεσα νὰ σοὶ δοθῶσιν
ἀγαθὰ, διὰ τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν.

ΨΑΛ. ρκβ'. CXXII.

ᾠδὴ τῶν ἀναβιβθῶν.

Εἰς σὲ ὕψωσα τὰ ὀμμάτιά μου, ὃ
ὁποῖος κατοικεῖς εἰς τὸν οὐρανόν.

2 Καὶ ὄντως καθὼς τὰ ὀμμάτια
τῶν δούλων (ἀποβλέπουσιν) εἰς τὰς
χεῖρας τῶν ἰδίων κυρίων.

3 Ὡς τὰ ὀμμάτια τῆς δούλης ἀπο-
βλέπουσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κυρίας
τῆς, οὕτω τὰ ὀμμάτια μας ἀποβλέ-
πουσιν εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν
ἡμῶν, ἕως νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

4 Ἐλέησον μας, Κύριε, ἐλεησον μας,
διότι πολὺ ἐγεμίσθημεν ἀπὸ κατα-
φρόνησι.

5 Καθ' ὑπερβολὴν ἐγεμίσθη ἡ ψυχὴ
μας, (ἐπειδὴ ἐγενήθημεν) τὸ ὄνειδος
τῶν εὐτυχῶν, καὶ ἡ καταφρόνησις
τῶν ὑπερηφάνων.

ΨΑΛ. ρκγ'. CXXIII.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

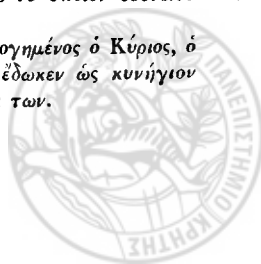
ἘΑΝ ὁ Κύριος δὲν ἦτον ὁμοῦ μὲ
ἡμᾶς, ἄς τὸ εἰπῶσιν οἱ Ἰσραηλίται,
Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ἦτον ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς,

2 Ὅτε ἐπανέστησαν οἱ ἄνθρωποι
ἐναντίον μας, βέβαια ἤθελον μᾶς
καταπιεῖ ζωντανούς.

3 Ὅτε ἀνῆπτετο ἡ ὀργὴ τῶν ἐναν-
τίον μας, βέβαια ἤθελον μᾶς κατα-
ποντίσῃ ὡσαν ὕδωρ.

4 Καὶ ἡ ψυχὴ μας ἤθελε διέλθῃ
χειμερινὸν ποταμόν· καὶ ἴσως ἤθελε
διέλθῃ νερὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐδύνατο
νὰ ἀποσπασθῇ.

5 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος, ὃ
ὁποῖος δὲν μᾶς ἔδωκεν ὡς κυνῆγιον
εἰς τοὺς ὀδόντας τῶν.

6 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων·

7 Ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐρύσθημεν.

8 Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

ΨΑΛ. ρκδ'. CXXIV.

Ἦδη τῶν ἀναβαθμῶν.

ΟΙ πεποισότες ἐπὶ Κύριον, ὡς ὄρος Σιών, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

2 Ὅρη κύκλω αὐτῆς, καὶ ὁ Κύριος κύκλω τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

3 Ὅτι οὐκ ἀφήσει Κύριος τὴν ῥάβδον τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κληρὸν τῶν δικαίων, ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν.

4 Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία.

5 Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλίαις ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκε'. CXXV.

Ἦδη τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΝ τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, ἐγενήθημεν ὥσει παραπεκλημένοι.

2 Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν, καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλίασεως.

3 Τότε ἐροῦσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐτῶν.

4 Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μεθ' ἡμῶν, ἐγενήθημεν εὐφραϊνόμενοι.

6 Ἡ ψυχὴ μας ἐξέφυγεν ὡς πουλίον ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν·

7 Ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἠλευθερώθημεν.

8 Ἡ βοήθειά μας εἶναι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, τοῦ ποιητοῦ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ρκδ'. CXXIV.

Ἦδη τῶν ἀναβαθμῶν.

ὍΣΟΙ ἐλπίζουσιν εἰς τὸν Κύριον, (εἶναι ἀσάλευτοι) ὡς τὸ βουνὸν τῆς Σιών, ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, μένει ἀσάλευτος αἰωνίως.

2 Τὰ βουνὰ τὴν περικυκλοῦσι, καὶ ὁ Κύριος περικυκλῶνει τὸν λαόν του ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Διότι ὁ Κύριος δὲν θέλει ἀφήσῃ τὴν ῥάβδον τῶν ἀμαρτωλῶν (διὰ νὰ ἐκτείνηται) ἐναντίον εἰς τὸν κληρὸν τῶν δικαίων, διὰ νὰ μὴ ἐξαπλωσωσιν οἱ δίκαιοι τὰς χεῖράς των εἰς ἀνομίας.

4 Εὐεργέτησον, Κύριε, τοὺς καλοὺς, καὶ τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν τὴν καρδίαν.

5 Ὅσοι ὅμως κλίνουσιν εἰς τὰς διστραμμένους ὁδοὺς, τούτους ὁ Κύριος θέλει καταδικάσῃ ὁμοῦ με τοὺς παρανόμους· εἶθε νὰ εἶναι εἰρήνη εἰς τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκε'. CXXV.

Ἦδη τῶν ἀναβαθμῶν.

ὍΤΕ ὁ Κύριος ἀνεκάλει τοὺς αἰχμαλώτους τῆς Σιών, ἡμεῖς φικνερῶς ἐπαρηγορήθημεν.

2 Τότε καὶ τὸ στόμα μας ἐγέμισεν ἀπὸ (ὑμνῶν) χαρᾶς, καὶ ἡ γλῶσσά μας ἀπὸ (ῥῆν) εὐφροσύνης.

3 Τότε θέλουσιν εἶπε μεταξὺ τῶν ἔθνῶν, Μεγάλα θαύματα ἔκαμεν ὁ Κύριος εἰς βοήθειαν αὐτῶν.

4 Μεγάλα θαύματα ἔκαμεν ὁ Κύριος εἰς βοήθειαν ἡμῶν, καὶ (διὰ τοῦτο) εὐφραϊνόμεθα.

5 Ἐπίστρεψον, Κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν, ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ.

6 Οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θεριούσι.

7 Πορευόμενοι ἐπορεύοντο, καὶ ἔκλαιον βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν.

8 Ἐρχόμενοι δὲ ἤξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει, αἶροντες τὰ δράγματα αὐτῶν.

ΨΑΛ. ρκς'. CXXVI.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΑΝ μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες.

2 Ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσω· εἰς μάτην ὑμῖν ἐστι τὸ ὀρθρίζειν.

3 Ἐγείρεσθε μετὰ τὸ καθῆσθαι, οἱ ἐσθιόντες ἄρτον ὀδύνης.

4 Ὅταν δῶ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον, ἰδοὺ, ἡ κληρονομία Κυρίου, υἱοί, ὁ μισθὸς τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦς.

5 Ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων.

6 Μακάριος ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν οὐ κατασχυνηθήσονται, ὅταν λαλῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις.

ΨΑΛ. ρκς'. CXXVII.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ πάντες οἱ φοβοῦμενοι τὸν Κύριον, οἱ πορευόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

2 Τοὺς πόρους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἐσται.

5 Ἀνακάλεσον, Κύριε, τοὺς αἰχμαλώτους μας, ὡς τοὺς χειμερινούς ποταμούς εἰς τὰ νότια μέρη.

6 Ὅσοι μὲ δάκρυα σπείρουσι, μὲ χάραν θέλουσι θεριῖσι.

7 Αὐτοὶ ὑπήγαινον δρομαίως, καὶ κλαίοντες ἔρριπτον τὰ σπέρματά των.

8 Ὅταν ὁμως ἐπιστρέψωσι, θέλουσι ἔλθῃ μὲ πολλὴν χάραν, βαστάζοντες καὶ τὰ χειρόβολά των.

ΨΑΛ. ρκς'. CXXVI.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΑΝ δὲν οἰκοδομήσῃ ὁ Κύριος οἶκον, ματαιῶς κοπιᾶζουσιν οἱ οἰκοδόμοι.

2 Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν φυλάξῃ πόλιν, ματαιῶς ἀγρυπνεῖ ὁ φύλαξ· εἰς μάτην εἶναι τὸ νὰ σηκώνησθε πολλὰ πρῶϊ.

3 Σηκώθητε, ἀφ' οὗ ἀναπαυθῆτε, σεῖς, ὅσοι τρώγετε ὀδυνηρὸν ἄρτον.

4 Ὅταν αὐτὸς δώσῃ ὕπνον εἰς τοὺς ἀγαπητοῦς του, τότε θέλουσι λάβῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ Κυρίου πρὸς ἀμοιβὴν, (δηλαδὴ) υἱοῦς, (οἱ ὅποιοι εἶναι) ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας των.

5 Ὅποια εἶναι τὰ βέλη εἰς τὴν χεῖρα τοῦ δυνατοῦ, τοιοῦτοι εἶναι οἱ υἱοὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐδοκίμασαν θλίψεις.

6 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἤθελε πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του μὲ τοιαῦτα (ἀγαθὰ)· (οἱ τοιοῦτοι) δὲν θέλουσι κατασχυνηθῆ, ὅταν διαλέγωνται μὲ τοὺς ἐχθρούς των εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως.

ΨΑΛ. ρκς'. CXXVII.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι φοβούνται τὸν Κύριον, καὶ οἱ ὅποιοι περιπατοῦσιν εἰς τὰς ὁδοὺς του.

2 Καὶ σὺ (ὁ τοιοῦτος) θέλεις φάγῃ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν σου, μακάριος εἶσαι, καὶ τοιοῦτος θέλεις εἶσθαι εἰς τὸ ἐξῆς.

3 Ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθηνούσα ἐν ταῖς κλίσεσι τῆς οἰκίας σου.

4 Οἱ υἱοὶ σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης σου.

5 Ἰδοὺ, οὕτως εὐλογηθήσεται ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

6 Εὐλογησάσι σε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἱερουσαλήμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.

7 Καὶ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἰῶν σου εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκη'. CXXVIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΠΑΛΕΟΝΑΚΙΣ ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·

2 Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, καὶ γὰρ οὐκ ἠδυνήθησάν μοι.

3 Ἐπὶ τὸν νῶτόν μου ἐτέχταινον οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

4 Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αὐχένας ἁμαρτωλῶν· αἰσχυνήτησαν, καὶ ἀποστραφήτησαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οἱ μισοῦντες Σιών.

5 Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δαμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνη·

6 Οὗ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ φερίζων, καὶ τὸν κόλπον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

7 Καὶ οὐκ εἶπαν οἱ παράγοντες, Εὐλογία Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς, εὐλογῆκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

3 Ἡ γυνή σου θέλει εἶναι ὁμοία μὲ καρποφόρον ἄμπελον εἰς τὰς πλευρὰς τῆς οἰκίας σου.

4 Οἱ υἱοὶ σου θέλουσιν εἶναι ὡς τὰ νέα φυτὰ τῶν ἐλαιῶν ὀλόγυρα εἰς τὴν τραπέζάν σου.

5 Οὕτως βέβαια θέλει εὐλογηθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φοβεῖται τὸν Κύριον.

6 Εἶθε νὰ σὲ εὐλογήσῃ ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Σιών, καὶ εἶθε νὰ ἴδῃς τὰ καλὰ τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.

7 Καὶ εἶθε νὰ ἴδῃς υἱοὺς τῶν υἰῶν σου· ἄς εἶναι εἰρήνη εἰς τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκη'. CXXVIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἌΠΟ τὴν νεότητά μου πολλάκις μὲ ἐπολέμησαν, ἄς τὸ εἶπῃ ὁ Ἰσραηλίτης·

2 Ἀπὸ τὴν νεότητά μου πολλάκις μὲ ἐπολέμησαν, ὅμως δὲν ὑπερίσχυσαν κατ' ἐμοῦ.

3 Εἰς τὴν ῥάχην μου ἐμηχανῶντο (κακὰ) οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ εἰς πολὺν καιρὸν ἐνήργουν τὴν ἀνομίαν τῶν.

4 Ὁ δίκαιος Κύριος ἔκοψε τοὺς λαίμους τῶν ἁμαρτωλῶν· ἄς καταισχυθῶσι, καὶ ἄς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω ὅσοι μισοῦσι τὴν Σιών.

5 Ἄς γένωνται ὡς ὁ χόρτος τῶν δαμάτων, ὁ ὁποῖος πρὶν νὰ ἀνασπασθῆ, ξηραίνεται·

6 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον οὔτε ὁ φεριστῆς ἐγέμισε τὴν χεῖρά του, οὔτε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος συναγεῖ τὰ χειρόβολα, (ἐγέμισε) τὸν κόλπον του.

7 Καὶ δὲν εἶπον οἱ διαβάται, Εὐλογία Κυρίου νὰ εἶναι εἰς σᾶς, εὐτυχίαν σᾶς εὐχόμεθα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

ΨΑΛ. ρκθ'. CXXIX.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΚ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε·
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

2 Γενηθήτω τὰ ὠτά σου προσ-
έχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς
μου.

3 Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύ-
ριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

4 Ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἰλασμός ἐστιν,
ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά
σε, Κύριε.

5 Ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου, εἰς τὸν
λόγον σου ἠλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ
τὸν Κύριον.

6 Ἀπὸ φυλακῆς πρωίας μέχρι νυκ-
τός, ἀπὸ φυλακῆς πρωίας, ἐλπισάτω
Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον·

7 Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος,
καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις.

8 Καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσ-
ραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρλ'. CXXX.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΚΥΡΙΕ, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου,
οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου.

2 Οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ
ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ.

3 Εἰ μὴ ἐταπεινοφρόνουν, ἀλλὰ
ὑψωσα τὴν ψυχὴν μου, ὡς τὸ ἀπο-
γεγαλακτισμένοι ἐπὶ τὴν μητέρα
αὐτοῦ, ὡς ἀνταποδώσεις ἐπὶ τὴν ψυ-
χὴν μου.

4 Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύ-
ριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρκθ'. CXXIX.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἌΠΟ τὰ βάθη (τῆς καρδίας μου)
σοὶ ἐφάναξα, Κύριε· Κύριε, ἄκουσον
τὴν φωνὴν μου.

2 Ἄς γένωνται τὰ ὠτία σου προσ-
εκτικὰ εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς
μου.

3 Ἐὰν παρατηρήσης τὰς ἀνομίας
(μας) Κύριε, Κύριε, τίς θέλει ὑπο-
μείνη;

4 Ἄλλ' εἰς σὲ εἶναι ἡ τελεία ἐξ-
ιλέωσις, καὶ διὰ τὸ ὄνομά σου σὲ
ὑπέμεινα (Κύριε).

5 Ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ κατὰ
τὴν ὑπόσχεσίν σου ἠλπισεν ἡ ψυχὴ
μου εἰς (σὲ) τὸν Κύριον.

6 Ἀπὸ τὴν πρωίνην φυλακὴν ἕως
(τέλους) τῆς νυκτός, καὶ (πάλιν) ἀπὸ
τὴν (ἄλλην) πρωίνην φυλακὴν, ἄς
ἐλπίζῃ ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὸν Κύριον·

7 Διότι εἰς τὸν Κύριον εἶναι τὸ
(καθ' αὐτὸ) ἔλεος, καὶ εἰς αὐτὸν (εὐ-
ρίσκει καθεὶς) πολυειδῆ σωτηρίαν.

8 Καὶ αὐτὸς θέλει σῶσθαι τὸν Ἰσ-
ραὴλ ἀπὸ ὅλας του τὰς ἀνομιῶς.

ΨΑΛ. ρλ'. CXXX.

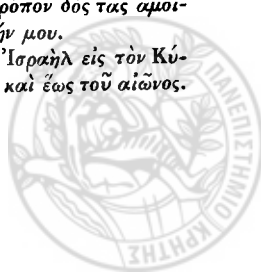
ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΚΥΡΙΕ, οὔτε ἡ καρδιά μου ὑψώθη,
οὔτε τικ ὀμμάτιά μου ἀπέβλεψαν
ὑψηλά.

2 Δὲν ἐμβῆκεν εἰς μεγάλα (φρονή-
ματα), οὔτε ὑψηλότερα ἀπὸ (τὴν δυ-
ναμίν) μου.

3 Ἐὰν δὲν ἐφρόνουν ταπεινά, ὡς
τὸ ἀποκεκομμένον ἀπὸ γάλα παιδίον
(φρονεῖ ταπεινά) πρὸς τὴν μητέρα
του, ἀλλὰ ὑψωσα τὴν ψυχὴν μου,
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὸς τὰς ἀμοι-
βάς εἰς τὴν ψυχὴν μου.

4 Ἄς ἐλπίζῃ ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὸν Κύ-
ριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρλα'. CXXXI.

Ἔδῃ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΜΝΗΣΘΗΤΙ, Κύριε, τοῦ Δαβὶδ,
καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ·

2 Ὡς ἄμωσε τῷ Κυρίῳ, ἤξατο τῷ
Θεῷ Ἰακώβ·

3 Εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκηνώμα οἴκου
μου, εἰ ἀναβῆσομαι ἐπὶ κλίνης στραμ-
νῆς μου,

4 Εἰ δάσω ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς
μου, καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγ-
μὸν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις
μου,

5 Ἔως οὗ εὔρω τόπον τῷ Κυρίῳ,
σκηνώμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

6 Ἰδοὺ, ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Εὐ-
φραθᾷ, εὔρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις
τοῦ δρομοῦ.

7 Εἰσελευσάμεθα εἰς τὰ σκηνώματα
αὐτοῦ, προσκυνήσωμεν εἰς τὸν τόπον,
οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.

8 Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνά-
παυσίν σου, σὺ, καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ
ἀγιάσματος σου.

9 Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιο-
σύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσου-
νται.

10 Ἐνεκεν Δαβὶδ τοῦ δούλου σου,
μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ
χριστοῦ σου.

11 Ὡμωσε Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλή-
θειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν·
Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου γήσομαι
ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

12 Ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοὶ σου
τὴν διαθήκην μου, καὶ τὰ μαρτύριά
μου ταῦτα, ἃ διδάξω αὐτούς,

13 Καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰ-
ῶνος καθιῶνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

ΨΑΛ. ρλα'. CXXXI.

Ἔδῃ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΝΘΥΜΗΘΗΤΙ, Κύριε, τὸν Δαβὶδ,
καὶ ὅλην του τὴν πραότητα·

2 Ὅτι (δηλαδῆ) ἄμωσεν εἰς τὸν
Κύριον, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεὸν
τοῦ Ἰακώβ·

3 Δὲν θέλω ἔμβη ὑποκάτω εἰς τὴν
στέγην τοῦ οἴκου μου, δὲν θέλω
ἀναβῆ εἰς τὴν κλίνην τοῦ στρώματός
μου,

4 Δὲν θέλω συγχωρήσῃ ὑπνον εἰς
τὰ ὀμμάτιά μου, καὶ νυσταγμὸν εἰς
τὰ βλέφαρά μου, μήτε ἀνάπαυσιν
εἰς τὰ μελιγγία μου,

5 Ἔως νῦν εὔρω τόπον διὰ τὸν Κύ-
ριον, καὶ ναὸν διὰ τὴν σκηνὴν τοῦ
Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ.

6 Ἡμεῖς βέβαια ἠκούσαμεν (ὅτι
εὐρίσκετο) εἰς τὸν Εὐφραθᾷ, καὶ τὴν
εὐρήκαμεν εἰς δασώδεις πεδιάδας.

7 Ἡμεῖς θέλομεν ἔμβη εἰς τὰς ἀν-
τὸν τῆς σκηνῆς του, θέλομεν προσ-
κυνήσῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐστάθησαν
οἱ πόδες του.

8 Σηκώθητι, Κύριε, (διὰ νῦν ἔμβης)
εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ, καὶ ἡ
κιβωτὸς, (ὅπου κατοικεῖ) ἡ ἀγιότης
σου.

9 Οἱ ἱερεῖς σου θέλουσιν ἐνδυθῆ
δικαιοσύνην, καὶ ὅσοι ἀφιερῶθησαν εἰς
σέ, θέλουσι χαρῆ καθ' ὑπερβολὴν.

10 Διὰ τὸν δούλον σου Δαβὶδ, μὴ
ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον ἐκείνου, τὸν
ὁποῖον ἔχρισας.

11 Ὁ Κύριος μετ' ὄρκου ἐβεβαίωσεν
εἰς τὸν Δαβὶδ ἀλήθειαν, καὶ δὲν θέλει
τὴν ἀθετήσῃ· Ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον
σου θέλω βάλῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς
κοιλίας σου.

12 Ἐὰν οἱ υἱοὶ σου φυλάξωσι τὴν
διαθήκην μου, καὶ αὐτὰ τὰ ἀψευδῆ
λόγια μου, τὰ ὅποια θέλω τοὺς δι-
δάξῃ,

13 Καὶ οἱ υἱοὶ των θέλουσι καθῆσθαι
ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον σου αἰωνίως.

14 Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, καὶ τὴν προετίμησεν ὡς κατοικίαν ἐαυτοῦ.

15 Αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ὧδε κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν.

16 Τὴν θήραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων.

17 Τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ οἱ ὅσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

18 Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαβίδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ μου.

19 Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσει τὸ ἀγίασμά μου.

ΨΑΛ. ρλβ'. CXXXII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΊΔΟΥ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;

2 Ὡς μῦρον ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πάγωνα, τὸν πάγωνα τὸν Ἀαρῶν,

3 Τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ὄψαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ.

4 Ὡς δρόσος Ἀερμών, ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών.

5 Ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζῶν ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρλγ'. CXXXIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΊΔΟΥ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κυρίον πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου.

2 Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

14 Διότι ὁ Κύριος ἐδιάλεξε τὴν Σιών, καὶ τὴν προετίμησεν ὡς κατοικίαν διὰ τὸν ἑαυτόν του.

15 Αὐτὸς εἶναι ὁ τόπος τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεώς μου, εἰς αὐτὸν θέλω κατοικήσειν, διότι αὐτὸν ἐκλεξα.

16 Θέλω ὑπερευλογῆσαι τὰ προϊόντα του, καὶ τοὺς πτωχοὺς του θέλω χορτάσειν με ἄρτον.

17 Καὶ τοὺς ἱερεῖς του θέλω ἐνδύσειν σωτηρίαν, καὶ οἱ ὅσιοί του θέλουσιν εὐφρανθῆναι καθ' ὑπερβολήν.

18 Ἐκεῖ θέλω κόμην νὰ λάμψῃ ἡ δύναμις τοῦ Δαβίδ, ἐκεῖ ἡτοίμασα λύχνον διὰ τὸν Χριστὸν μου.

19 Τοὺς ἐχθροὺς του θέλω σκεπάσειν με αἰσχύνην, εἰς αὐτὸν ὅμως θέλει ἀναφανῆ ὡς ἄνθος ἡ ἀγιότης (τοῦ νόμου) μου.

ΨΑΛ. ρλβ'. CXXXII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΠΟΣΟΝ καλόν, καὶ πόσον ἡδονικόν εἶναι τὸ νὰ κατοικῶσιν ὁμοῦ σύμφωνοι οἱ ἀδελφοί;

2 (Τοῦτο εἶναι) ὡς τὸ μῦρον, τὸ ὁποῖον χύνεται ἀπὸ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν πάγωνα, τὸν πάγωνα (λέγει) τοῦ Ἀαρῶν,

3 Καὶ τὸ ὁποῖον καταβαίνει ἕως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος του.

4 Καὶ ὡς ἡ δρόσος τοῦ Ἑρμώνος, ἡ ὁποία χύνεται εἰς τὰ βουνὰ τῆς Σιών.

5 Διότι ἐκεῖ διώρισεν ὁ Κύριος (νὰ δοθῇ) εὐλογία, καὶ ζῶν αἰωνίως.

ΨΑΛ. ρλγ'. CXXXIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΕΥΛΟΓΕΙΤΕ ἀδιακόπως τὸν Κύριον ὅλοι οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου.

2 Ὅσοι στέκεσθε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, καὶ μέσα εἰς τὰς αὐλαῖς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

3 Ἐν ταῖς νυξίν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια, καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

4 Εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

ΨΑΛ. ρλδ'. CXXXIV.

Ἄλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸ ὄνομα Κυρίου· αἰνεῖτε, δούλοι, Κύριον·

2 Οἱ ἐσῳάτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

3 Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸς Κύριος· ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅτι καλόν.

4 Ὅτι τὸν Ἰακώβ ἐξελέξατο ἑαυτῷ ὁ Κύριος, Ἰσραὴλ ὡς περιουσιασμὸν ἑαυτοῦ.

5 Ὅτι ἐγὼ ἔγνωκα, ὅτι μέγας ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν παρὰ πάντας τοὺς θεοὺς.

6 Πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος, ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις.

7 Ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπᾶς εἰς ὑπερὸν ἐποίησεν.

8 Ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ· ὃς ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους.

9 Ἐξαπέστειλε σημεῖα καὶ τέρατα ἐν μέσῳ σου, Αἴγυπτε, ἐν Φαραῶ, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

10 Ὃς ἐπάταξεν ἔθνη πολλὰ, καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιοὺς·

11 Τὸν Σηὸν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα γῆς Βααὺν, καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν.

12 Καὶ ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν Ἰσραὴλ λαῷ αὐτοῦ.

3 Ἐν τῷ καιρῷ τῆς νυκτὸς ὑψώσατε τὰς χεῖρας εἰς τὸ ἱερόν (Θυσιαστήριον), καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

4 Εἶθε νὰ σὲ εὐλογήσῃ ὁ Κύριος ἀπὸ τῆν Σιών, ὁ ποιητὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ρλδ'. CXXXIV.

Ἄλληλούϊα.

ΕΠΑΙΝΕΙΤΕ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· ἐπαινεῖτε, ὧ δούλοι, τὸν Κύριον·

2 Οἱ ὅποιοι στέκεσθε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

3 Ἐπαινεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος· ψάλατε (ὑμνοὺς) εἰς τὸ ὄνομά του, διότι εἶναι καλόν.

4 Διότι ὁ Κύριος ἐδιέλεξε διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸν Ἰακώβ, καὶ τὸν Ἰσραὴλ ὡς ἰδίον τοῦ κτήμα.

5 Ἐπειδὴ ἐγὼ ἐνόησα, ὅτι μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς.

6 Ὁ Κύριος ἔκαμεν ὅλα ὅσα ἠθέλησεν, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀβύσσους.

7 Σηκᾶνει σύννεφα ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς, καὶ μεταβάλλει τὰς ἀστραπὰς εἰς βροχὴν.

8 Ὁ ὅποιος ἐκβάλλει τοὺς ἀνέμους ἀπὸ τὰ ταμεῖά του· καὶ ὁ ὅποιος ἐφόνευσε τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν.

9 Καὶ ἔστειλε σημεῖα καὶ τέρατα εἰς τὸ μέσον σου, Αἴγυπτε, εἰς τὸν Φαραῶ, καὶ εἰς ὅλους τοὺς δούλους του.

10 Ὁ ὅποιος ἐκτύπησεν ἔθνη πολλὰ, καὶ ἐφόνευσε βασιλεῖς δυνατοὺς·

11 Τὸν Σηὸν τὸν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, καὶ τὸν Ὠγ τὸν βασιλέα τῆς Βααὺν, καὶ (ἠφάνισεν) ὅλα τὰ βασιλεία τοῦ Χαναάν.

12 Καὶ ἔδωκε τὴν γῆν τῶν κληρονομίαν εἰς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν του.

13 Κύριε, τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

14 Ὅτι κρίνει Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις αὐτοῦ παρακληθήσεται.

15 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἔθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων.

16 Στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὄψονται·

17 Ὡτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἐνωτισθῆσονται, οὐδὲ γὰρ ἐστὶ πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.

18 Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιῶντες αὐτὰ, καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς.

19 Οἶκος Ἰσραὴλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Ἀαρὼν, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Λευὶ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

20 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

21 Εὐλογητὸς Κύριος ἐκ Σιών, ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

ΨΑΛ. ρλε'. CXXXV.

Ἄλληλούϊα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν Θεῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

3 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν κυρίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

4 Τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

5 Τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

13 Κύριε, τὸ ὄνομά σου εἶναι αἰώνιον, καὶ ἡ ἐνθύμησίς σου (διαδίδεται) εἰς πᾶσαν γενεάν.

14 Διότι ὁ Κύριος θέλει κρίνη δικαίως τὸν λαὸν του, καὶ ἴλεως θέλει εἶναι εἰς τοὺς δούλους του.

15 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἔθνῶν εἶναι ἀργύριον καὶ χρυσίον, καὶ ἔργα ἀνθρώπων χειρῶν.

16 Στόμα ἔχουσι καὶ δὲν λαλοῦσιν, ὀμμάτια ἔχουσι καὶ δὲν βλέπουσιν·

17 Ὡτία ἔχουσι καὶ δὲν ἀκούουσι, διότι οὔτε εὑρίσκεται πνεῦμα (ζωῆς) εἰς τὸ στόμα των.

18 Εἶθε νὰ γένωνται ὅμοιοί των, ὅσοι τὰ κατασκευάζουσι, καὶ ὅσοι ἐλπίζουν εἰς αὐτὰ.

19 Ὡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσραὴλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· Ὡ οἰκογένεια τοῦ Ἀαρὼν, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· Ὡ οἰκογένεια τοῦ Λευὶ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

20 Ὅσοι φοβεῖσθε τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

21 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος ἐν Σιών, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς Ἱερουσαλήμ.

ΨΑΛ. ρλε'. CXXXV.

Ἄλληλούϊα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

2 Εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸν τῶν Θεῶν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

3 Εὐχαριστεῖτε τὸν Κύριον τῶν κυρίων, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

4 Ὁ ὁποῖος μόνος κάμνει θαυμάσια, διότι εἶναι αἰώνιος ἡ εὐσπλαγχνία του.

5 Ὁ ὁποῖος ἔκαμε τοὺς οὐρανοὺς μὲ σοφίαν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

6 Τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

7 Τῷ ποιήσαντι φῶτα μεγάλα μό-
νω, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

8 Τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας,
ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

9 Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς
ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ὅτι εἰς τὸν
αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

10 Τῷ πατάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς
πρωτοτόκοις αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα
τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

11 Καὶ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ
μέσου αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ
ἔλεος αὐτοῦ.

12 Ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βρα-
χίονι ὑψηλῷ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ
ἔλεος αὐτοῦ.

13 Τῷ καταδιελόντι τὴν ἐρυθρὰν
θάλασσαν εἰς διαιρέσεις, ὅτι εἰς τὸν
αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

14 Καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ
μέσου αὐτῆς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ
ἔλεος αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐκτινάξαντι Φαραὼ καὶ τὴν
δυναμὴν αὐτοῦ εἰς θάλασσαν ἐρυθρὰν,
ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

16 Τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ
ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ
ἔλεος αὐτοῦ.

17 Τῷ πατάξαντι βασιλεῖς μεγά-
λους, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος
αὐτοῦ.

18 Καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κρα-
ταίους, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος
αὐτοῦ.

19 Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορ-
ραίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος
αὐτοῦ.

20 Καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν,
ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

6 Ὁ ὁποῖος ἐστερέωσε τὴν γῆν
ἐπάνω εἰς τὰ ὑδάτα, διότι αἰώνιος
εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

7 Ὁ ὁποῖος μόνος ἔκαμε τοὺς με-
γάλους φωστῆρας, διότι αἰώνιος εἶναι
ἡ εὐσπλαγχνία του.

8 Τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέ-
ρας, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγ-
χνία του.

9 Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας
εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, διότι αἰώνιος
εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

10 Ὁ ὁποῖος ἐκτύπησε τοὺς Αἴ-
γυπτίους ὁμοῦ μὲ τὰ πρωτόκοκα
των, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγ-
χνία του.

11 Καὶ ἔφευγεν ἔξω τοὺς Ἰσραηλίτας
ἀπὸ τοῦ μέσου των, διότι αἰώνιος
εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

12 Μὲ δυνατὴν χεῖρα καὶ μὲ
ὑψηλὸν βραχίονα, διότι αἰώνιος εἶναι
ἡ εὐσπλαγχνία του.

13 Ὁ ὁποῖος διεχώρισε τὴν ἐρυθρὰν
θάλασσαν εἰς δύο μέρη, διότι αἰώνιος
εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

14 Καὶ διεπέρασε τοὺς Ἰσραηλίτας
διὰ μέσου της, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ
εὐσπλαγχνία του.

15 Καὶ ἐξετίναξε τὸν Φαραὼ καὶ
τὰ στρατεῦματά του εἰς τὴν ἐρυθρὰν
θάλασσαν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ
εὐσπλαγχνία του.

16 Ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τὸν λαὸν του
εἰς τόπους ἐρήμους, διότι αἰώνιος εἶ-
ναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

17 Ὁ ὁποῖος ἐκτύπησε μεγάλους
βασιλεῖς, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐ-
σπλαγχνία του.

18 Καὶ ἐφόνευσε δυνατοὺς βασι-
λεῖς, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγ-
χνία του.

19 Τὸν Σηὼν τὸν βασιλέα τῶν
Ἀμορραίων, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ
εὐσπλαγχνία του.

20 Καὶ τὸν Ὠγ τὸν βασιλέα τῆς
Βασάν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐ-
σπλαγχνία του.

21 Καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

22 Κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλω αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

23 Ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

24 Καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

25 Ὁ δίδους τροφήν πάσῃ σαρκί, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

26 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρλς'. CXXXVI.

Τῷ Δαβὶδ, διὰ Ἱερεμίου.

ἘΠΙ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος, ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν, καὶ ἐκλαύσαμεν, ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών.

2 Ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰ ὄργανα ἡμῶν.

3 Ὅτι ἐκεῖ ἐπρώτησαν ἡμᾶς οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς, λόγους ψῶδῶν.

4 Καὶ οἱ ἀπαγαγόντες ἡμᾶς, ὕμνον ἄσατε ἡμῖν ἐκ τῶν ψῶδῶν Σιών.

5 Πῶς ἄσωμεν τὴν ψῆδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;

6 Ἐὰν ἐπιλάβωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου.

7 Κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μή σου μνησθῶ.

8 Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου.

21 Καὶ τὴν γῆν ἔδωκε κληρονομίαν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

22 Κληρονομίαν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τοὺς ἰδίους του δούλους, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

23 Ἐπειδὴ ἐκείνος μᾶς ἀνεθυμήθη εἰς τὴν στενοχωρίαν μας, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

24 Καὶ μᾶς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

25 Ὁ ὁποῖος δίδει τροφήν εἰς ὅλα τὰ ζῶα, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

26 Εὐχαριστεῖτε τὸν οὐράνιον Θεόν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

ΨΑΛ. ρλς'. CXXXVI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, διὰ Ἱερεμίου.

ΠΑΛΗΣΙΟΝ εἰς τοὺς ποταμούς τῆς Βαβυλῶνος ἐκαθήσαμεν, καὶ ἐκεῖ ἐκλαύσαμεν, ἐπειδὴ ἐνεθυμήθημεν τὴν Σιών.

2 Ἡμεῖς ἐκρεμάσαμεν εἰς τὰς ἰτέας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς (τῆς Βαβυλῶνος) τὰ (μουσικὰ) ὄργανά μας.

3 Διότι ἐκεῖ οἱ αὐτουργοὶ τῆς αἰχμαλωσίας μας ἐζήτουν ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ εἴπωμεν τινὰς ψῶδας.

4 Καὶ ὅσοι μᾶς ἔφερον ἐκεῖ, (ἐζήτουν νὰ ψάλωμεν) κἀνένα ὕμνον, (λέγοντες) Ψάλατε εἰς ἡμᾶς (κἀνένα) ἀπὸ τὰ ἄσματα τῆς Σιών.

5 Πῶς νὰ ψάλωμεν τὸ ἄσμα τοῦ Κυρίου εἰς ξένην γῆν;

6 Ἐὰν σὲ λησμονήσω, ὦ Ἱερουσαλήμ, εἴθε νὰ λησμονηθῇ ἡ δεξιά μου.

7 Εἴθε νὰ κολληθῇ ἡ γλῶσσά μου εἰς τὸν λάρυγγά μου, ἐὰν δὲν σὲ ἐνθυμηθῶ.

8 Ἐὰν δὲν βάλω πρὸ πάντων τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς πρώτην ἀρχὴν τῆς εὐφροσύνης μου.

9 Μνήσθητι, Κύριε, τῶν υἱῶν Ἰδὰμ,
τὴν ἡμέραν Ἱερουσαλήμ,

10 Τῶν λεγόντων, Ἐκκενοῦτε, ἐκκε-
νοῦτε ἕως τῶν θεμελιῶν αὐτῆς.

11 Θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἡ ταλαί-
πωρος, μακάριος ὃς ἀνταποδώσει σοι
τὸ ἀνταποδομά σου, ὃ ἀνταπέδωκας
ἡμῖν.

12 Μακάριος ὃς κρατήσῃ, καὶ ἔδα-
φιεῖ τὰ νήπιά σου πρὸς τὴν πέτραν.

ΨΑΛ. ρλς'. CXXXVII.

Ψαλμός τῷ Δαβίδ, Ἀγγαίου καὶ
Ζαχαρίου.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΑΙ σοι, Κύ-
ριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· καὶ ἐναντίον
ἀγγέλων ψαλῶ σοι, ὅτι ἤκουσας
πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός
μου.

2 Προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίον
σου, καὶ ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί
σου,

3 Ἐπὶ τῷ ἔλεει σου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ
σου· ὅτι ἐμεγάλυνας ἐπὶ πᾶν τὸ
ὄνομα τὸ ἅγιόν σου.

4 Ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε,
ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πολυωρήσεις με
ἐν ψυχῇ μου δυνάμει σου.

5 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε,
πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅτι ἤκου-
σαν πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός
σου.

6 Καὶ ἄσάτωσαν ἐν ταῖς φθδαῖς
Κυρίου, ὅτι μεγάλη ἡ δόξα Κυρίου.

7 Ὅτι ὑψηλὸς Κύριος, καὶ τὰ τα-
πεινὰ ἐφορᾷ, καὶ τὰ ὑψηλά ἀπὸ
μακρόθεν γινώσκει.

8 Ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ θλίψεως,

9 Ἐνθυμήθητι, Κύριε, τοὺς Ἰδου-
μαίους, (τί ἔκαμνον) εἰς τὴν ἡμέραν
(τῆς καταστροφῆς) τῆς Ἱερουσαλήμ,

10 Οἱ ὅποιοι ἐφώναζον, Κατασκά-
ψατε, κατασκάψατε αὐτὴν ἕως εἰς
τὰ θεμέλια.

11 Ὡς θυγάτηρ Βαβυλῶνος τα-
λαίπωρε, μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὃ
ὅποιος ἤθελεν ἀνταποδώσῃ εἰς σὲ τὴν
ἀμοιβὴν τῶν κακῶν, ὅσα ἔκαμες εἰς
ἡμᾶς.

12 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὃ ὅποιος
ἤθελε ρίψῃ κάτω εἰς τὴν πέτραν τὰ
νήπιά σου.

ΨΑΛ. ρλς'. CXXXVII.

Ψαλμός τῷ Δαβίδ, Ἀγγαίου καὶ
Ζαχαρίου.

ΘΕΛΩ σὲ εὐχαριστήσῃ, Κύριε, με
ὅλην μου τὴν καρδίαν· καὶ θέλω
ψάλλῃ εἰς σὲ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων,
διότι ἤκουσας ὅλα τὰ λόγια τοῦ
στόματός μου.

2 Θέλω προσκυνήσῃ εἰς τὸν ἅγιόν
σου ναὸν, καὶ θέλω εὐχαριστήσῃ τὸ
ὄνομά σου,

3 Διὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλή-
θειάν σου· διότι ἀπέδειξας ὑψηλότε-
ρον ἀπὸ καθέν πρᾶγμα τὸ ἅγιόν
σου ὄνομα.

4 Εἰς ὁποίαν ἡμέραν ἤθελον σὲ ἐπι-
καλεσθῆ, ταχέως ἀκουσόν μου, λάβε
πολλὴν πρόνοιαν περὶ τῆς ψυχῆς μου
μὲ τὴν δυνάμιν σου.

5 Ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι, Κύριε,
ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, διότι ἤκουσα
ὅλους τοὺς λόγους τοῦ στόματός σου.

6 Καὶ ἄς ψάλλωσι κατὰ τὰς φθδὰς
τοῦ Κυρίου, διότι μεγάλη εἶναι ἡ
δόξα τοῦ Κυρίου.

7 Διότι ὑψηλὸς ὢν ὁ Κύριος βλέπει
τὰ ταπεινὰ, καὶ ἀπὸ μακρὰν κατα-
λαμβάνει καὶ τὰ ὑψηλά.

8 Ἐὰν καταντήσω εἰς τὸ μέσον

ζήσεις με·

9 Ἐπ' ὄργην ἐχθρῶν μου ἐξέτεινας χεῖράς σου, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου. Κύριος ἀνταποδώσει ὑπὲρ ἐμοῦ, Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα χειρῶν σου μὴ παρίδης.

ΨΑΛ. ρλη'. CXXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐδοκίμασάς με, καὶ ἔγνωσ με· σὺ ἔγνωσ τὴν καθέδραν μου, καὶ τὴν ἑγερσίν μου.

2 Σὺ συνῆκας τοὺς διαλογισμούς μου ἀπὸ μακρόθεν· τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου σὺ ἐξιχνίασας·

3 Καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς μου προεῖδες, ὅτι οὐκ ἔστι δόλος ἐν γλώσσει μου.

4 Ἴδοῦ, Κύριε, σὺ ἔγνωσ πάντα τὰ ἔσχατα καὶ τὰ ἀρχαῖα, σὺ ἔπλασάς με, καὶ ἔθηκας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.

5 Ἐθαυμαστάθῃ ἡ γινῶσις σου ἐξ ἐμοῦ, ἐκραταιώθῃ, οὐ μὴ δύνωμαι πρὸς αὐτήν.

6 Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου; καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω;

7 Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ· ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ἄδην, πάρει.

8 Ἐὰν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγας μου κατ' ὄρθρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης,

9 Καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεῖρ σου ὀδηγήσει με, καὶ καθέξει με ἡ δεξιὰ σου.

10 Καὶ εἶπα, Ἴσως σκότος καταπατήσει με, καὶ νύξ φωτισμὸς ἐν τῇ τρυφῇ μου.

τῆς θλίψεως, σὺ θέλεις φυλάξῃ τὴν ζωὴν μου.

9 Σὺ ἠπλώσας τὰς χεῖράς σου ἐναντίον εἰς τὴν ὄργην τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ με ἔσωσεν ἡ δεξιὰ σου. Ὁ Κύριος θέλει κάμῃ ἐκδίκησιν δι' ἐμὲ, Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἶναι αἰώνιον, μὴ παραβλέψῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

ΨΑΛ. ρλη'. CXXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, σὺ με ἐδοκίμασας, καὶ με ἐγνώρισας· σὺ με γνωρίζεις, καὶ ὅταν κάθωμαι, καὶ ὅταν σηκῶμαι.

2 Σὺ ἐννοεῖς τοὺς διαλογισμούς μου ἀπὸ μακρᾶν· τὸ βᾶδισμά μου καὶ τὴν σειρᾶν τῆς ζωῆς μου σὺ ἐξιχνίασας·

3 Καὶ ὅλα τὰ διανοήματά μου ἰξεύρεις κάλλιστα, ὅτι δὲν εἶναι δόλος εἰς τὴν γλώσσάν μου.

4 Βέβαια, Κύριε, σὺ ἰξεύρεις καὶ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ πεπερασμένα, σὺ με ἔπλασας, καὶ ἔβαλες ἐπάνω μου τὴν χεῖρά σου.

5 Ἡ κατάληψις σου εἶναι καθ' ὑπερβολὴν θαυμαστή, καὶ πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ ἐμὲ, καὶ δὲν δύναμαι (νὰ εἰσχωρήσω) εἰς αὐτήν.

6 Ποῦ νὰ ὑπάγω διὰ νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ τὸ πνεῦμά σου; καὶ ποῦ νὰ δράμω διὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου;

7 Εἴτε εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῶ, σὺ ἐκεῖ εἶσαι· εἴτε καταβῶ εἰς τὸν ἄδην, σὺ εἶσαι παρῶν.

8 Εἴτε λάβω πτέρυγας κατὰ τὴν αὐγὴν, καὶ κατοικήσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης,

9 Καὶ ἐκεῖ βέβαια ἡ χεῖρ σου θέλει με ὀδηγήσῃ, καὶ ἡ δεξιὰ σου θέλει με βαστάσῃ.

10 Καὶ εἶπα, Ἴσως θέλει με κρύψῃ διόλου τὸ σκότος, ὅμως καὶ ἡ νύξ αὐτὴ γίνεται φῶς, (διὰ νὰ μοὶ δεικνῆ) τὴν τρυφήν μου.

11 Ὅτι σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ, καὶ νύξ ὡς ἡμέρα φωτισθήσεται· ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, οὕτως καὶ τὸ φῶς αὐτῆς.

12 Ὅτι σὺ ἐκθήσω τοὺς νεφρούς μου, ἀντελάβου μου ἐκ γαστρὸς μητρὸς μου.

13 Ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι φοβερῶς ἐθαυμαστώθης· θαυμάσια τὰ ἔργα σου, καὶ ἡ ψυχὴ μου γινώσκει σφόδρα.

14 Οὐκ ἐκρύβη τὸ ὄστούν μου ἀπὸ σοῦ, ὃ ἐποίησας ἐν κρυφῇ, καὶ ἡ ὑπόστασις μου ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

15 Τὸ ἀκατέργαστόν μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται· ἡμέρας πλασθήσονται, καὶ οὐθεὶς ἐν αὐτοῖς.

16 Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεός, λίαν ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν.

17 Ἐξαρρηθήσομαι αὐτοὺς, καὶ ὑπὲρ ἄμμον πληθυνθήσονται· ἐξηγέρθη καὶ εἶτι ἐμὶ μετὰ σοῦ.

18 Ἐὰν ἀποκτείνης ἀμαρτωλοὺς, ὁ Θεός· ἄνδρες αἱμάτων ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμοῦ.

19 Ὅτι ἐρισταὶ ἐστε εἰς δικλογισμούς· λήφονται εἰς ματαιότητα τὰς πόλεις σου.

20 Οὐχὶ τοὺς μισοῦντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα; καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐξετηκόμην;

21 Τέλειον μῖσος ἐμίσειν αὐτοὺς,

11 Διότι αὐτὸ τὸ σκότος δὲν θέλει φανῆ σκότος, ὅπου εἶσαι σὺ, καὶ αὐτὴ ἡ νύξ θέλει λάμπη ὡς ἡμέρα· ἐπειδὴ (ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν σου) τὸ σκότος τῆς εἶναι τοιοῦτον, ὅποιον εἶναι τὸ φῶς τῆς.

12 Διότι σὺ κρατεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν σου τοὺς νεφρούς μου, σὺ μὲ ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς μου.

13 Σὲ εὐχαριστῶ, διότι ἔδειξας ὅτι εἶσαι θαυμαστός, μὲ τρόπον φοβερόν· θαυμαστά εἶναι τὰ ἔργα σου, καὶ ἡ ψυχὴ μου (τὸ) γνωρίζει ἀκριβῶς.

14 Τὰ μέλη μου δὲν εἶναι κεκρυμμένα ἀπὸ σε, διότι σὺ τὰ ἐδημιούργησας εἰς τόπον κρύφιον, καὶ ὅλη ἡ ὑπαρξίς μου, (τὴν ὁποίαν ἐπλασας, ὡσαν) μέσα εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς.

15 Οἱ ὀφθαλμοί σου εἶδον καὶ τὰ μύριά μου πρὸ τοῦ νὰ μορφωθῶσι, καὶ ὅλα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον σου· καθ' ἡμέραν λημβάνει πρόσδον ἡ μόρφωσις των, καὶ κἀνὲν δὲν μένει ἀμόρφωτον μεταξὺ αὐτῶν.

16 Κατ' ἐμὲ δὲ, ὦ Θεέ, οἱ φίλοι σου τιμῶνται καθ' ὑπερβολὴν, καὶ τὰ ἀξιώματά των εἶναι πολλὰ δυνατὰ καὶ στερεά.

17 Ἐὰν ἐπιχειρισθῶ νὰ τοὺς μετρήσω, θέλουσιν εὐρεθῆ περισσότεροι ἀπὸ τὴν ἄμμον· ὅταν σηκωθῶ, (πάλιν) εὐρίσκομαι ὁμοῦ μὲ σε εἰς τὸ αὐτό.

18 Ἴσως θέλεις φονεύσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὦ Θεέ· φύγετε ἀπὸ ἐμὲ, ὦ ἄνθρωποι φονεῖς.

19 Διότι σεῖς εἴθε φιλόνοικοι, ὅταν δικλογίξεσθε· αὐτοὶ, (λέγετε,) θέλουσι λάβῃ, (ὦ Θεέ,) τὰς πόλεις σου ματαιίως.

20 Δὲν ἐμίσησα τάχα, Κύριε, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σε μισοῦσι; καὶ δὲν ἐφθειρόμην ἐξ αἰτίας τῶν ἐχθρῶν σου;

21 Μὲ τέλειον μῖσος τοὺς ἐμίσησα,

εἰς ἐχθρούς ἐγένοντό μοι.

22 Δοκίμασόν με, ὁ Θεός, καὶ γινῶθι τὴν καρδίαν μου· ἔτασόν με, καὶ γινῶθι τὰς τρίβους μου·

23 Καὶ ἴδε εἰ ὁδὸς ἀνομίας ἐν ἐμοί, καὶ ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ αἰωνία.

ΨΑΛ. ρλθ'. CXXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΞΕΛΟΥ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥύσαι με.

2 Οἷτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους.

3 Ἠκόνησαν γλωσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφως, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν.

4 Φύλαξόν με, Κύριε, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελού με.

5 Οἷτινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου.

6 Ἐκρυψαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι, καὶ σχοινίους διέτειναν παγίδα τοῖς ποσί μου, ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα ἔθεντό μοι.

7 Εἶπα τῷ Κυρίῳ, Θεός μου εἶ σύ· ἐνάτωσαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

8 Κύριε Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

9 Μὴ παραδῶς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἀμαρτωλῶ· διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπης με, μήποτε ὑψώθωσιν.

10 Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χεπέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς.

καὶ με τοὺς ἐχθρούς μου τοὺς συνηρίθμησα.

22 Δοκίμασόν με, ὦ Θεέ, καὶ γινῶθι τὴν καρδίαν μου· ἐρευνήσόν με, καὶ μάθε τὰ διαβήματά μου·

23 Καὶ ἴδε ἂν εὑρίσκεται εἰς ἐμὲ ὁδὸς ἀνομίας, καὶ ὁδήγησόν με εἰς δρόμον αἰώνιον.

ΨΑΛ. ρλθ'. CXXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΛΥΤΡΩΣΑΙ με, Κύριε, ἀπὸ κακὸν ἀνθρώπων, ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων.

2 Οἱ ὅποιοι διαλογιζόμενοι ἀδίκᾳ εἰς τὴν καρδίαν των, ὅλην τὴν ἡμέραν πολέμους ἐπεχείρουν.

3 Ἠκόνησαν τὴν γλωσσαν των ὡς (γλωσσαν) ὄφως, ὑποκάτω εἰς τὰ χεῖλη των εἶναι φαρμάκιον τῆς ἀσπίδος.

4 Φύλαξόν με, Κύριε, ἀπὸ χειρᾶ ἀμαρτωλοῦ, λύτρωσαι με ἀπὸ ἀδίκους ἀνθρώπων.

5 Οἱ ὅποιοι διελογίσθησαν νὰ ὑποσκελίσωσι τὰ διαβήματά μου.

6 Οἱ ὑπερήφανοι ἔστησαν κρυφίως κατ' ἐμοῦ παγίδα, καὶ με σχοινία ἤπλωσαν δίκτυα διὰ τοὺς πόδας μου, καὶ ἔβαλον πλησίον τοῦ δρόμου μου προσκόμματα διὰ νὰ πέσω.

7 Εἶπα εἰς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου· ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

8 Κύριε Κύριε, (ὅστις εἶσαι) ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας μου, σὺ ἔβαλες ὑπὸ τὴν σκίαν σου τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πολέμου.

9 Μὴ με παραδῶσης, Κύριε, εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἐμελέτησαν κακὰ κατ' ἐμοῦ, μὴ με ἐγκαταλίπης, διὰ νὰ μὴ ἀλαξονευθῶσιν.

10 Ὁλόκληρος ἡ κακία τῶν διαλογισμῶν των, καὶ ὅ, τι κακὸν πύσχοις νὰ με κάμωσι με τὰ χεῖλη των, αὐτὰ θέλουσι τοὺς σκεπάσῃ.

11 Πεσοῦνται ἐπ' αὐτοὺς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς· ἐν ταιλαιπωρίας οὐ μὴ ὑποστῶσιν.

12 Ἄνῆρ γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν.

13 Ἐγνων ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων.

14 Πλὴν δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, καὶ κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

ΨΑΛ. ρμ'. CXL.

Ψαλμὸς τῷ Δαβιδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέειν με πρὸς σέ.

2 Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἔσπερινή.

3 Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου.

4 Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις,

5 Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

6 Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου·

7 Ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν· κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.

11 Ἄνθρακες θέλουσι πῆσῃ ἐπάνω των, καὶ σὺ θέλεις τοὺς ρίψῃ εἰς τὸ πῦρ· αὐτοὶ δὲν θέλουσι δυνηθῆναι βασιτάσῳσι τὰς ταιλαιπωρίας (εἰς τὰς ὁποίας θέλουσι πῆσῃ).

12 Ἄνῆρ γλωσσώδης δὲν θέλει κατευοδαθῆναι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, δυστυχίαί θέλουσι καταδιώξῃ τὸν ἄδικον ἄνθρωπον, ὥστε νὰ τὸν ἀφανίσῳσι.

13 Ἰξέρω ὅτι ὁ Κύριος θέλει κάμῃ τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῶν πενήτων.

14 Καὶ οἱ δίκαιοι θέλουσιν εὐχαριστήσῃ τὸ ὄνομά σου, καὶ οἱ εὐθεῖς θέλουσι κατοικήσῃ ἔμπροσθέν σου.

ΨΑΛ. ρμ'. CXL.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβιδ.

Εἰς σέ, Κύριε, ἐφώνησα, εἰσάκουσόν μου· βάλε προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου, ὅταν σὲ ἐπικαλῶμαι κρᾶζων.

2 Εἶθε νὰ ἀναβῇ κατ' εὐθεῖαν ἔμπροσθέν σου ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα, εἶθε νὰ γένη δεκτὴ ἡ ὑψωσις τῶν χειρῶν μου ὡς ἡ ἔσπερινὴ θυσία.

3 Βάλε, Κύριε, φύλαξιν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ θύραν εἰς τὰ χεῖλη μου νὰ τὰ περιορίξῃ.

4 Μὴ τρέψῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηροῦς, ὥστε νὰ ἐφευρίσκω προφάσεις, ὅταν πράττω ἀμαρτίας,

5 Καθὼς κάμνουσιν, ὅσοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω συμφωνήσῃ μῆτε μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς των.

6 Ἄς μὲ παιδεύσῃ καὶ ἄς μὲ ἐλέγξῃ μὲ ἔλεος ὁ δίκαιος, τὸ ἔλαιον ὅμως τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἄς μὴ παχύνῃ τὴν κεφαλὴν μου·

7 Διότι ἐγὼ θέλω ἀντιτάξῃ μάλιστα τὴν προσευχὴν μου εἰς τὰς κακὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν (τῶν ἀμαρτωλῶν)· καὶ θέλουσι καταποθῆναι οἱ κριταὶ των πλησίον τῆς πέτρας.

8 Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἠδύνθησαν ὡσεὶ πάχος γῆς ἐρράγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὄστα αὐτῶν παρὰ τὸν ἄδην.

9 Ὅτι πρὸς σέ, Κύριε Κύριε, οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλης τὴν ψυχὴν μου.

10 Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

11 Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοὶ, καταμόνας εἰμὶ ἐγὼ ἕως οὗ παρέλθω.

ΨΑΛ. ρμ'α'. CXXLI.

Συνέσεως τῷ Δαβίδ, ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ προσευχόμενον.

ΦΩΝῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

2 Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλίψιν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

3 Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνωσ τὰς τρίβους μου.

4 Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἧ ἐπορευόμην, ἐκρυψαν παγίδα μοι.

5 Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με·

6 Ἀπόλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχὴν μου.

7 Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε· εἶπα, Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῆ ζώντων.

8 Πρόσχεσ πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα·

9 Ῥῦσαι με ἐκ τῶν καταδικωόντων

8 Οἱ λόγοι μου θέλουσιν ἀκουσθῆναι, διότι εἶναι γλυκεῖς· καθὼς τὸ πάχος τῆς γῆς διασχίζεται καὶ διασκορπίζεται ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, (οὕτω) θέλουσι διεσκορπισθῆναι τὰ κοκκαλάτων εἰς τὸν ἄδην.

9 Ἐπειδὴ ὅμως εἰς σέ, Κύριε Κύριε, ἀποβλέπουσι τὰ ὀμμάτιά μου, καὶ εἰς σέ ἐλπίζω, μὴ μοῦ σηκώσης τὴν ζωὴν.

10 Φύλαξόν με ἀπὸ τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν ἔστησαν ὅλοι ὁμοῦ δι' ἐμέ, καὶ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν.

11 Θέλουσιν ἐμπέση εἰς τὰ ἰδιά των δίκτυα οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐγὼ δὲ μένω καταμόνας ἕως νὰ περάσω.

ΨΑΛ. ρμ'α'. CXXLI.

Περὶ συνέσεως τοῦ Δαβίδ, ὅτε ἦτον κεκρυμμένος εἰς τὸ σπήλαιον καὶ προσήχετο.

ΜΕ τὴν φωνὴν μου κράζων ἐπικαλοῦμαι τὸν Κύριον, με τὴν φωνὴν μου παρακαλῶ τὸν Κύριον.

2 Ἐμπροσθέν του χύνω τὴν προσευχήν μου, καὶ ἔμπροσθέν του παρρησιάζω τὴν θλίψιν μου.

3 Ὅταν κινδυνεύῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἐμέ ἡ ψυχὴ μου, σὺ γνωρίζεις τὰ διαβήματά μου.

4 Εἰς ἐκείνον τὸν δρόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμελλον νὰ ὑπαγῶ, ἔστησαν κρυφίως παγίδας δι' ἐμέ.

5 Παρατήρησα εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ εἶδον, ὅτι κἀνεὶς δὲν με γνωρίζει·

6 Τρόπος δὲν εἶναι νὰ ἀποφύγω, καὶ κἀνεὶς δὲν φροντίζει νὰ φυλαξῇ τὴν ζωὴν μου.

7 Εἰς σέ, Κύριε, φωνάζω, καὶ λέγω, Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου, σὺ εἶσαι ἡ μερίς μου εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων.

8 Πρόσεξον εἰς τὴν δέησίν μου, διότι πολλὰ κατεδαμάσθην·

9 Λύτρωσαί με ἀπὸ ἐκείνων, οἱ

με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

10 Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.

11 Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὐ ἀνταποδῶς μοι.

ΨΑΛ. ρμβ'. CXLII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, ὅποτε κατεδίωκεν αὐτὸν Ἀβεσσαλὼμ υἱὸς αὐτοῦ.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

2 Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

3 Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπεινώσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου·

4 Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

5 Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχικίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

6 Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἀνυδρὸς σοι.

7 Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου·

8 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῶμαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

9 Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἐλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

10 Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἧ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

ὅποιοι μὲ κατατρέχουσι, διότι ἔγιναν πολλὰ ἰσχυτερότεροί μου.

10 Ἐκβαλε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸ ὄνομά σου.

11 Οἱ δίκαιοι θέλουσιν ὑπομείνῃ δι' ἐμὲ, ἕως (νὰ ἰδῶσιν) ὅποιαν ἀνταπόδοσιν θέλεις μοι κάμῃ.

ΨΑΛ. ρμβ'. CXLII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, ὅποτε κατεδίωκεν αὐτὸν Ἀβεσσαλὼμ ὁ υἱὸς του.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τὴν προσευχὴν μου, βάλε εἰς τὰ ὠτία σου τὴν παράκλησίν μου κατὰ τὴν ἀλήθειάν σου· ἄκουσόν μου κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

2 Καὶ μὴ ἔμβῃς εἰς κρίσιν ὁμοῦ μετὰ τὸν δούλόν σου, διότι ἐμπροσθέν σου κἀνεὶς ζωντανὸς δὲν θέλει δικαιοθῆ.

3 Διότι κατέτρεξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἔρριψε κατὰ εἰς τὴν γῆν τὴν ζωὴν μου·

4 Με ἐβίβλεν εἰς τὸ σκότος, ὡς τοὺς πεπαλαιωμένους νεκροὺς, καὶ ἐλειποθύμησε σχεδὸν εἰς ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἡ καρδιά μου ἐταράχθη ἐντός μου.

5 Ἐνεθυμήθην τοὺς παρελθόντας χρόνους, ἐμελέτησα ὅλα σου τὰ ἔργα, καὶ τὰ ποιήματα τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

6 Εἰς σέ ἐξήπλωσα τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἐμπροσθέν σου ὡς γῆ ἀνυδρὸς.

7 Ταχέως ἄκουσόν μου, Κύριε, τὸ πνεῦμά μου ἔχασε τὰς δυνάμεις του·

8 Μὴ ἀποστρέψῃς ἀπὸ ἐμὲ τὸ πρόσωπόν σου, διὰ νὰ μὴ γένωμαι ὅμοιος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι καταβαίνουσιν εἰς τὸν λάκκον.

9 Ταχέως κάμῃ με νὰ αἰσθανθῶ τὸ ἐλεός σου, διότι εἰς σέ ἐλπίζω.

10 Φανέρωσον εἰς ἐμὲ, Κύριε, τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ περπατήσω, διότι εἰς σέ ὑψώσα τὴν ψυχὴν μου

11 Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

12 Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὠδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

13 Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἔλεεί σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου·

14 Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμί.

ΨΑΛ. ρμγ'. CXLIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ πρὸς τὸν Γολιάθ.

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ Κύριος ὁ Θεός μου, ὁ διδάσκων τὰς χειράς μου εἰς παράταξιν, τοὺς δακτύλους μου εἰς πόλεμον.

2 Ἐλεός μου καὶ καταφυγή μου, ἀντιλήπτωρ μου καὶ ῥύστης μου,

3 Ὑπερασπιστὴς μου, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἤλιπσα, ὁ ὑποτάσων τὸν λαόν μου ὑπ' ἐμέ.

4 Κύριε, τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι ἐγνωσθῆς αὐτῷ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι λογιζῆται αὐτῷ;

5 Ἄνθρωπος ματαιότητι ὁμοιώθη, αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιά παράγουσι.

6 Κύριε, κλῖνον οὐρανούς, καὶ κατὰβηθι· ἄψαι τῶν ὀρέων, καὶ καπνισθῆσονται.

7 Ἀστραφον ἀστραπὴν, καὶ σκορπιεὶς αὐτούς, ἐξαπστείλον τὰ βέλη σου, καὶ συνταράξεις αὐτούς.

8 Ἐξαπστείλον τὴν χειρά σου ἐξ ὕψους· ἐξελοῦ με καὶ ῥύσαι με ἐξ

11 Λύτρωσαί με ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· διότι εἰς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με, ὥστε νὰ πράττω τὸ θέλημά σου, διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου.

12 Ἄς μὲ ὠδηγήσῃ τὸ ἀγαθὸν σου πνεῦμα εἰς τὸν ἴσον δρόμον· διὰ τὸ ὄνομά σου, Κύριε, φύλαξον τὴν ζωὴν μου.

13 Διὰ τὴν δικαιοσύνην σου ἐκβαλε ἀπὸ θλίψιν τὴν ψυχὴν μου, καὶ διὰ τὸ ἔλεός σου ἐξολοθρεύσον τοὺς ἐχθρούς μου·

14 Καὶ ἀφάνισον ἐκείνους ὅλους, ὅσοι θλίβουσι τὴν ψυχὴν μου, διότι ἐγὼ εἰμαι δούλος σου.

ΨΑΛ. ρμγ'. CXLIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ κατὰ τοῦ Γολιάθ.

Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεός μου, ὁ ὁποῖος διδάσκει τὰς χειράς μου εἰς μάχην, καὶ τοὺς δακτύλους μου εἰς πόλεμον.

2 Αὐτὸς εἶναι τὸ εἰς ἐμὲ ἔλεος, τὸ καταφύγιόν μου, ὁ βοηθός μου καὶ ὁ σωτήρ μου,

3 Ὁ ὑπερασπιστὴς μου, καὶ εἰς αὐτὸν ἤλιπσα, διότι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑποτάσσει τὸν λαόν μου εἰς ἐμέ.

4 Κύριε, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὥστε σὺ νὰ γένῃς εἰς αὐτὸν γνωστός; ἢ τί εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε σὺ νὰ ἔχῃς φροντίδα δι' αὐτόν;

5 Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅμοιος μὲ τὸ οὐδὲν, καὶ ἡ ἡλικία του ὡς ἡ σκιά παρέρχεται.

6 Κύριε, χαμήλωσον τοὺς οὐρανούς, καὶ κατὰβηθι· ἐγγισον τὰ βουνά, καὶ θέλουσι καπνισθῆναι.

7 Ἀστραφον τὴν ἀστραπὴν σου, (κατὰ τῶν ἐχθρῶν μου,) καὶ θέλεις τοὺς σκορπίσι, ἀπστείλον τὰ βέλη σου, καὶ θέλεις τοὺς ταραξῆ ὅλους ὁμοῦ.

8 Ἀπστείλον τὴν χειρά σου ἀπὸ τοῦ ὕψους· λύτρωσαί με καὶ σῶσον με

ὕδατων πολλῶν, ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτριῶν·

9 Ὡν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.

10 Ὁ Θεὸς, ὠδὴν καινὴν ἄτομαί σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι.

11 Τῶν δίδόντι τὴν σωτηρίαν τοῖς βασιλεῦσι, τῶν λυτρουμένῳ Δαβιδ τὸν δοῦλόν σου ἐκ βρομφαίας πονηρᾶς.

12 Ῥῦσαι με καὶ ἐξελοῦ με ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτριῶν, ὧν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.

13 Ὡν οἱ υἱοὶ αὐτῶν ὡς νεόφυτα, ἰδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν.

14 Αἱ θυγατέρες αὐτῶν κεκαλλωπισμένοι, περικεκοσμημένοι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ.

15 Τὰ ταμιεῖα αὐτῶν πλήρη, ἐξερευγόμενα ἐκ τούτου εἰς τοῦτο·

16 Τὰ πρόβατα αὐτῶν πολύτοκα, πληθύνοντα ἐν ταῖς ἐξόδοις αὐτῶν· οἱ βόες αὐτῶν παχεῖς·

17 Οὐκ ἔστι κατάπτωμα φραγμοῦ, οὐδὲ διέξοδος, οὐδὲ κραυγὴ ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῶν.

18 Ἐμακάρισαν τὸν λαὸν ᾧ ταῦτά ἐστι· μακάριος ὁ λαὸς οὗ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρμδ'. CXLIV.

Λινέσεως τῷ Δαβιδ.

ΥΨΩΣΩ σε ὁ Θεὸς μου, ὁ βασιλεὺς μου, καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

2 Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω

ὡς ἀπὸ πολλὰ ὕδατα, ἀπὸ τὴν χεῖρα υἱῶν ξένων·

9 Τῶν ὁποῖον τὸ στόμα λαλεῖ ματαια, καὶ ἡ δεξιὰ των εἶναι δεξιὰ ἀδικος.

10 Ὡ Θεὲ, ἐγὼ θέλω μελωδῆσαι νέον μελωδήμα, θέλω ψάλλῃ εἰς σὲ μὲ δεκάχορδον ψαλτήριον.

11 Ὁ ὁποῖος σὺ δίδεις εἰς τοὺς βασιλεῖς σωτηρίαν, καὶ σώσεις τὸν δοῦλον σου Δαβιδ ἀπὸ πονηρὸν σπαθίον.

12 Λύτρωσαί με καὶ σώσον με ἀπὸ τὴν χεῖρα υἱῶν ξένων, τῶν ὁποῖον τὸ στόμα λαλεῖ μάταια, καὶ ἡ δεξιὰ των εἶναι δεξιὰ ἀδικος.

13 Τῶν ὁποῖον αὐτῶν οἱ υἱοὶ εἶναι ὅμοιοι μὲ νέα φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἀκμάζουσιν εἰς τὴν νεότητά των.

14 Αἱ θυγατέρες των εἶναι ἐστολισμένοι καὶ κεκοσμημένοι παρομοίως μὲ ναόν.

15 Τὰ ταμιεῖα των εἶναι γεμάτα, καὶ χύνονται ἀπὸ τοῦτο τὸ (ταμιεῖον) εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄλλο)·

16 Τὰ πρόβατά των γεννώσι πολλά, καὶ ἡ πληθὺς των φαίνεται, ὅταν ἐκβαίνωσιν ἐξω· τὰ βόδια των εἶναι παχεῖα·

17 Οὐδὲ τὰ περιφράγματά των δὲν πίπτουσιν, οὐδὲ εὐρίσκει κανεῖς τόπον νὰ περάσῃ, οὐδὲ κραυγὴ (ἀκουεταί) μέσα εἰς τοὺς πλατεῖς δρόμους των.

18 Ἐμακάρισαν (τινὲς) τὸν λαόν, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται αὐτὰ (τὰ καλά)· πλὴν μακάριος εἶναι ὁ λαὸς, τοῦ ὁποῖου ὁ Κύριος εἶναι Θεός.

ΨΑΛ. ρμδ'. CXLIV.

Λίνεσις τοῦ Δαβιδ.

ΘΕΛΩ σὲ ὑψάσῃ, Θεὲ μου, ὁ (ὁποῖος εἶσαι) βασιλεὺς μου, καὶ θέλω εὐλογῆ τὸ ὄνομά σου καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

2 Θέλω σὲ εὐλογῆ καθ' ἐκάστην

σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

3 Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλοσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας.

4 Γενεὰ καὶ γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν δυνάμιν σου ἀπαγγελοῦσι.

5 Τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιοσύνης σου λαλήσουσι, καὶ τὰ θαυμάσιά σου διηγῶνται.

6 Καὶ τὴν δυνάμιν τῶν φοβερῶν σου ἐροῦσι, καὶ τὴν μεγαλοσύνην σου διηγῶνται.

7 Μνήμην τοῦ πλήθους τῆς χρηστότητός σου ἐξερεῦζονται, καὶ τῇ δικαιοσύνῃ σου ἀγαλλιάσονται.

8 Οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακροθύμος καὶ πολυέλεος.

9 Χρηστὸς Κύριος τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

10 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντα τὰ ἔργα σου, καὶ οἱ ὅσιοί σου εὐλογησάτωσάν σε.

11 Δόξαν τῆς βασιλείας σου ἐροῦσι, καὶ τὴν δυναστείαν σου λαλήσουσι.

12 Τοῦ γνωρίσαι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας σου.

13 Ἡ βασιλεία σου βασιλεία πάντων τῶν αἰῶνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

14 Πιστὸς Κύριος ἐν πάσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πάσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

15 Ὑποστηρίζει Κύριος πάντας τοὺς καταπίπτοντας, καὶ ἀνορθοῖ πάντας τοὺς κατερράγμενους.

16 Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σέ

ἡμέραν, καὶ θέλω ἐπαιῆ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

3 Κατὰ πολλὰ μέγας καὶ αἰνετὸς εἶναι ὁ Κύριος, ὥστε τέλος δὲν εὐρίσκεται τῆς μεγαλοσύνης του.

4 Ὅλοι αἱ γενεαὶ θέλουσιν ἐπαιῆ τὰ ἔργα σου, καὶ θέλουσι κηρύττει τὴν δυνάμιν σου.

5 Θέλουσι λαλῆ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιοσύνης σου, καὶ τὰ θαυμάσιά σου θέλουσι διγείσθαι.

6 Καὶ θέλουσι κηρύττει τὴν δυνάμιν τῶν φοβερῶν σου (κατορθωμάτων), καὶ θέλουσι διγῆ τὴν μεγαλοσύνην σου.

7 Θέλουσιν ἀναφέρει πάντοτε τὴν ἐνθύμησιν τῆς πολλῆς σου ἀγαθότητος, καὶ θέλουσι χαίρει μεγάλως διὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

8 Εὐσπλαγχνος καὶ ἐλεήμων εἶναι ὁ Κύριος, μακροθύμος καὶ πολυέλεος.

9 Εἰς ὅλους κοινῶς εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος, καὶ εἰς ὅλα του τὰ ἔργα (φαίνονται) οἱ οἰκτιρμοὶ του.

10 Ἄς σέ εὐχαριστήσωσι, Κύριε, ὅλα τὰ ἔργα σου, καὶ οἱ ἀφιερωμένοι εἰς σέ, ἄς σέ εὐλογήσωσι.

11 Τὴν δόξαν τῆς βασιλείας σου θέλουσι διγῆ τῆ, καὶ θέλουσι λαλήσει τὴν μεγάλην δυνάμιν σου.

12 Διὰ νὰ φανερώσωσι τὴν μεγάλην δυνάμιν σου εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν ἐνδοξον μεγαλειότητα τῆς βασιλείας σου.

13 Ἡ βασιλεία σου εἶναι βασιλεία ὅλων τῶν αἰῶνων, καὶ ἡ ἐξουσία σου (διαμένει) εἰς ὅλας τὰς γενεάς.

14 Ὁ Κύριος εἶναι ἀληθὴς εἰς ὅλους τοὺς λόγους του, καὶ ἀμεμπτος εἰς ὅλα τὰ ἔργα του.

15 Ὁ Κύριος ὑποστηρίζει ὅλους τοὺς κινδυνεύοντας νὰ πέσωσι, καὶ ἀνορθώνει ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔπesson κατὰ γῆς.

16 Ὅλων τὰ ὀμμάτια εἰς σέ (ἀπο-

ἐλπίζουσι, καὶ σὺ δίδως τὴν τροφήν αὐτῶν ἐν εὐκαιρίᾳ.

17 Ἀνοίγεις σὺ τὴν χειρὰ σου, καὶ ἐμπιπλᾷς πᾶν ζῶον εὐδοκίας.

18 Δίκαιος Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

19 Ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ.

20 Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιήσει, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακουσεται, καὶ σώσει αὐτούς.

21 Φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν, καὶ πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσει.

22 Δίνεσιν Κυρίου λαλήσει τὸ στόμα μου, καὶ εὐλογεῖται πᾶσα σὰρξ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρμε'. CXLV.

Ἀλληλουῖα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
AINEI ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον· αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου· ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

2 Μὴ πεποιθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

3 Ἐξελεύσεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψουσιν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολοῦνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν.

4 Μακάριος οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ, τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν

βλέποντα) ἐλπίζουσι, καὶ σὺ δίδεις εἰς αὐτοὺς τὴν τροφήν εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

17 Σὺ ἀνοίγεις τὴν χειρὰ σου, καὶ γεμίζεις ὅλα τὰ ζῶα ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀγαθότητός σου.

18 Δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς του, καὶ ἀμεμπτος εἰς ὅλα τὰ ἔργα του.

19 Παρὸν εἶναι ὁ Κύριος εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπικαλοῦνται, εἰς ὅλους, ὅσοι κατὰ ἀλήθειαν τὸν ἐπικαλοῦνται.

20 Κάμνει τὴν θέλῃσιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν φοβοῦνται, καὶ εἰσακούει τὴν προσευχὴν των, καὶ τοὺς σώζει.

21 Ὁ Κύριος φυλάττει ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀγαπῶσι, καὶ θέλει ἐξολοθρεῦσῃ ὅλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

22 Τὸ στόμα μου θέλει λαλήσῃ τὸν ἔπαινον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσα σὰρξ ἄς εὐλογῇ τὸ ἅγιόν του ὄνομα, καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

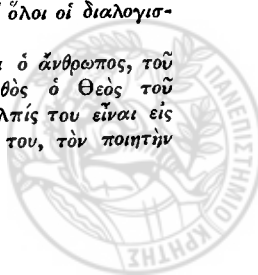
ΨΑΛ. ρμε'. CXLV.

Ἀλληλουῖα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
ἘΠΑΙΝΕΙ, ὃ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· θέλω ἔπαινῃ τὸν Κύριον ἐν ὅσῳ ζῶ· θέλω ψάλλῃ διὰ τὸν Θεόν μου ἐν ὅσῳ εἶμαι.

2 Μὴ ἐλπίζετε εἰς ἄρχοντας, καὶ εἰς υἱοὺς ἀνθρώπων, διότι ἀπὸ αὐτοῦ δὲν προέρχεται σωτηρία.

3 Ὅταν ἡ ψυχὴ των ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σῶμά των, αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστραφῆ εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔγιναν· καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλουσιν ἀφανισθῆ ὅλοι οἱ διαλογισμοὶ των.

4 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου εἶναι βοηθὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἡ ἐλπίς του εἶναι εἰς Κύριον τὸν Θεόν του, τὸν ποιητὴν

καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

5 Τὸν φυλάσσουντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα, ποιῶντα κρίμα τοῖς ἀδικοῦ- μένοις, δίδόντα τροφήν τοῖς πεινῶσι.

6 Κύριος λύει πεπεδημένους· Κύριος σοφοῖ τυφλοῦς.

7 Κύριος ἀνορθοῖ κατερραγμένους· Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους· Κύριος φυλάσσει τοὺς προσηλύτους.

8 Ὀρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται, καὶ ὁδὸν ἀμαρτωλῶν ἀφανιεῖ.

9 Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γε- νεάν.

ΨΑΛ. ρμ'. CXLVI.

Ἄλληλουῖα.

AINEITE τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸν ψαλμὸς τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἠδυνθεῖη ἡ αἴνεσις.

2 Οἰκοδομῶν Ἱερουσαλὴμ ὁ Κύριος, τὰς διασπορὰς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπισυν- ἀξει.

3 Ὁ ἰώρηνος τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, καὶ δεσμεύων τὰ συν- τρίμματα αὐτῶν.

4 Ὁ ἀριθμῶν πλήθη ἄστρον, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν.

5 Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ με- γάλῃ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συνέ- σεως αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

6 Ἀναλαμβάνων πράξεις ὁ Κύριος, ταπεινῶν δὲ ἀμαρτωλοῦς ἕως γῆς.

7 Ἐξάρξατε τῷ Κυρίῳ ἐν ἐξομολο- γήσει· ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ἐν κι- θάρᾳ.

8 Τῷ περιβάλλοντι τὸν οὐρανὸν

τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τῆς θαλάσ- σης καὶ ὅλων ἐκείνων, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς αὐτά·

5 Ὁ ὁποῖος φυλάττει αἰωνίως ἀλή-θειαν, κάμνει κρίσιν εἰς τοὺς ἀδικοῦμέ- νους, καὶ δίδει τροφήν εἰς τοὺς πεινῶν- τας.

6 Ὁ Κύριος λύει τοὺς δεδεμένους· ὁ Κύριος φωτίζει τοὺς τυφλοῦς.

7 Ὁ Κύριος ἀνορθώνει τοὺς πεσό- ντας εἰς τὴν γῆν· ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τοὺς δικαίους· ὁ Κύριος φυλάττει τοὺς προσηλύτους.

8 Λαμβάνει εἰς τὴν προστασίαν του τὸν ὄρφανόν καὶ τὴν χήραν, καὶ ἀφανίζει τῶν ἀμαρτωλῶν τὰς ὁδοῦς.

9 Θέλει βασιλεῦν αἰωνίως ὁ Κύ- ριος, ὁ Θεὸς σου, ὦ Σιών (θέλει βα- σιλεῦν), εἰς ὅλας τὰς γενεὰς.

ΨΑΛ. ρμ'. CXLVI.

Ἄλληλουῖα.

AINEITE τὸν Κύριον, διότι καλὸν εἶναι τὸ νὰ ψάλλωμεν εἰς τὸν Θεόν μας, εἴθε νὰ φανῇ εὐάρεστος ἡ πρὸς αὐτὸν αἴνεσις (μας).

2 Ὁ Κύριος οἰκοδομεῖ τὴν Ἱερου- σαλὴμ, καὶ θέλει συνάξῃ τοὺς διεσ- κορπισμένους Ἰσραηλίτας.

3 Οὗτος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἰα- τρεύει τοὺς πεπληρωμένους κατὰ τὴν καρδίαν, καὶ δένει τὰς πληγὰς των.

4 Ὁ ὁποῖος μετρεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄστρον, καὶ καλεῖ ὅλα ταῦτα μὲ τὰ (οἰκεία) ὀνόματα.

5 Μέγας εἶναι ὁ Κύριός μας, καὶ μεγάλῃ εἶναι ἡ δύναμίς του, καὶ ἡ σύνεσις του εἶναι ἀπειρος.

6 Ὁ Κύριος ὑψώνει τοὺς ταπεινοῦς, καὶ ταπεινώνει ἕως εἰς τὴν γῆν τοὺς ἀμαρτωλοῦς.

7 Κάμνente ἀρχὴν τῶν ὕμνων τοῦ Κυρίου μὲ εὐχαριστίαν· ψάλατε εἰς τὸν Θεόν μας μὲ κιθάρᾳ.

8 Ὁ ὁποῖος ἐνδύει τὸν οὐρανὸν μὲ

ἐν νεφέλαις, τῷ ἐτοιμάζοντι τῇ γῆ ὑετόν·

9 Τῷ ἐξανατέλλοντι ἐν ὄρεσι χόρτον, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων.

10 Διδόντι τοῖς κτήνεσι τροφήν αὐτῶν, καὶ τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκων τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν.

11 Οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἵππου θελήσει, οὐδὲ ἐν ταῖς κνήμαις τοῦ ἀνδρὸς εὐδοκεῖ.

12 Εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, καὶ ἐν τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρμζ'. CXLVII.

Ἀλληλουῖα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

ἘΠΑΙΝΕΙ Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον· αἶνει τὸν Θεόν σου, Σιών.

2 Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί.

3 Ὅ τιθεῖς τὰ ὄρια σου εἰρήνην, καὶ στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε.

4 Ὁ ἀποστέλλων τὸ λόγιον αὐτοῦ τῇ γῆ, ἕως τάχους δραμεῖται ὁ λόγος αὐτοῦ.

5 Διδόντος χιόνα αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον, παχυν ὡσεὶ σποδὸν πάσσοντος.

6 Βάλλοντος κρύσταλλον αὐτοῦ ὡσεὶ ψαμούς, κατὰ πρόσωπον ψυχους αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται;

7 Ἐξαποστελεῖ τὸν λόγον αὐτοῦ, καὶ τήξει αὐτὰ· πνεύσει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ ρήσεται ὕδατα.

8 Ὁ ἀπαγγέλλων τὸ λόγιον αὐτοῦ τῷ Ἰακώβ, δικαιοῦματα καὶ κρίματα αὐτοῦ τῷ Ἰσραὴλ.

9 Οὐκ ἐποίησεν οὕτως παντὶ ἔθνει,

σύννεφα, καὶ ἐτοιμάζει βροχὴν διὰ τὴν γῆν·

9 Ὁ ὁποῖος κάμνει νὰ βλαστάνῃ χόρτος ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, καὶ χλόη διὰ χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων.

10 Καὶ ὁ ὁποῖος δίδει εἰς τὰ κτήνη τὴν τροφήν των, καὶ εἰς τὰ πουλῖα τῶν κοράκων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐπικαλοῦνται.

11 Δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἀνδρίαν τοῦ ἵππου, οὔτε ἀρέσκεται εἰς τὰς κνήμας τοῦ ἀνδρὸς.

12 Ὁ Κύριος ἀρέσκεται εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται, καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐλπίζουσιν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του.

ΨΑΛ. ρμζ'. CXLVII.

Ἀλληλουῖα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

ἘΠΑΙΝΕΙ, ὃ Ἱερουσαλὴμ, τὸν Κύριον· αἶνει τὸν Θεόν σου, ὃ Σιών.

2 Διότι ἐστερέωσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησεν ἐν τῷ μέσῳ σου τοὺς υἱούς σου.

3 Ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰρήνην εἰς τὰ σὺννορά σου, καὶ σὲ ἐχόρτασεν ἀπὸ σερμίδαλιν σιταρίου.

4 Ὁ ὁποῖος ἀποστέλλει τὸν λόγον του εἰς τὴν γῆν, καὶ ὁ λόγος του τρέχει καὶ διαδίδεται ταχύτατα.

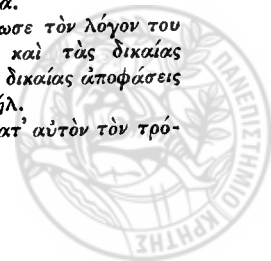
5 Ὁ ὁποῖος δίδει τὴν χιόνα του ὡς μαλλίον, καὶ πασιρίζει τὴν δρόσον ὡς στάκτην.

6 ῥίπτει τὸν κρύσταλλον ὡς ψαμία, τοῦ ὁποίου τὸ ψῦχος εἶναι ἀφόρητον.

7 Ὅταν ὅμως ἀποστείλῃ τὴν προσταγήν του, τὰ διαλύει· καὶ ὅταν φυσήσῃ τὸ πνεῦμά του, ἐκχύνονται καὶ γίνονται ὕδατα.

8 Αὐτὸς ἐφανερώσε τὸν λόγον του εἰς τὸν Ἰακώβ, καὶ τὰς δικαίας διαταγὰς του καὶ δικαίας ἀποφάσεις του εἰς τὸν Ἰσραὴλ.

9 Δὲν ἐπραξε κατ' αὐτόν τὸν τρό-

καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς.

ΨΑΛ. ρμη'. CXLVIII.

'Αλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
ΛΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν, ἥλιος καὶ σελήνη· αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

5 Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.

6 Ἔστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο, καὶ οὐ παρελεύσεται.

7 Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες, καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι·

8 Πῦρ, χάλαζα, χιῶν, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ·

9 Τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοὶ, ξύλα καρποφόρα, καὶ πᾶσαι κέδροι·

10 Τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἔρπετά καὶ πετεινὰ πτερωτά·

11 Βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ πάντες λαοὶ, ἄρχοντες καὶ πάντες κριταὶ τῆς γῆς·

12 Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνου.

13 Ἡ ἐξομολόγησις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐρανοῦ, καὶ ὑψώσει κέρας λαοῦ αὐτοῦ.

πον εἰς κἀνὲν ἄλλο ἔθνος, οὔτε ἐφάνερωσεν εἰς αὐτὰ τὰς δικαίας ἀποφάσεις του.

ΨΑΛ. ρμη'. CXLVIII.

'Αλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

'ΕΠΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον, ὅσοι εὐρίσκεσθε εἰς τοὺς οὐρανούς· ἐπαινεῖτε αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὰ ἀνώτερα ὑψη.

2 Ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὅλοι οἱ ἄγγελοί του· ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὅλα τὰ στρατεύματά του.

3 Ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὃ ἥλιε καὶ σελήνη· ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὅλα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

4 Ἐπαινεῖτε αὐτὸν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς.

5 (Ταῦτα ὅλα) ἄς ἐπαινέσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, διότι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἔγιναν, αὐτὸς προσέταξε καὶ ἐκτίσθησαν.

6 Αὐτὸς τὰ διώρισεν νὰ διαμένωσιν αἰωνίως· καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ πρόσταγην, ἡ ὁποία δὲν θέλει ἀβητηθῆ.

7 Ἐπαινεῖτε τὸν Κύριον, ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τὴν γῆν, οἱ δράκοντες, καὶ ὅλαι αἱ ἄβυσσοι·

8 Πῦρ, καὶ χάλαζα, χιῶν, καὶ κρύσταλλος, καὶ ἀνεμοζάλη, τὰ ὁποῖα κάμνετε τὴν πρόσταγην του·

9 Τὰ ὄρη καὶ ὅλα τὰ βουνά, τὰ κάρπιμα δένδρα, καὶ ὅλαι αἱ κέδροι·

10 Τὰ θηρία καὶ ὅλα τὰ κτήνη, τὰ ἔρπετά καὶ τὰ πτερωτά πουλία·

11 Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ, ἄρχοντες καὶ ὅλοι οἱ κριταὶ τῆς γῆς·

12 Νεανίσκοι ὁμοῦ καὶ παρθένοι, γέροντες ἐπίσης καὶ νέοι, ἄς ἐπαινέσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, διότι αὐτοῦ μόνου τὸ ὄνομα ὑψάθη.

13 Ὁ εὐχαριστήριος ὕμνος του γίνεταί καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ θέλει ὑψώσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἰδίου του λαοῦ.

14 Ὕμνος πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λαῶ ἑγγίζοντι αὐτῷ. Ἀλληλούϊα.

14 Ὕμνος τοῦ Κυρίου ἀνῆκει εἰς ὅλους τοὺς ἀφιερωμένους εἰς αὐτὸν, εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, εἰς τὸν λαὸν, ὁ ὅποιος εἶναι πλησίον αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρμθ'. CXLIX.

Ἀλληλούϊα.

ἌΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινὸν, ἢ αἰνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

2 Εὐφρανθήτω Ἰσραὴλ. ἐπὶ τῷ ποιήσαντι αὐτὸν, καὶ υἱοὶ Σιών ἀγαλλιασθωσαν ἐπὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῶν.

3 Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν χορῷ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλατῶσαν αὐτῷ.

4 Ὅτι εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει πράξεις ἐν σωτηρίᾳ.

5 Καυχῆσονται ὅσιοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

6 Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν, καὶ ῥομφαίαι δίστομοι ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν.

7 Τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμούς ἐν τοῖς λαοῖς.

8 Τοῦ δῆσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἐν πέδαις, καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς.

9 Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἑγγραπτον· δόξα αὕτη ἐστὶν πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρν'. CL.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεάματι δυνάμεως αὐτοῦ.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυνα-

ΨΑΛ. ρμθ'. CXLIX.

Ἀλληλούϊα.

ΜΕΛΩΔΗΣΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον μελωδῆμα νέον, καὶ ἢ αἰνεσίς του ἄς γένῃ μέσα εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν ὁσίων.

2 Ἄς εὐφραίνωνται οἱ Ἰσραηλίται διὰ τὸν ποιητὴν των, καὶ οἱ υἱοὶ τῆς Σιών ἄς ἀγάλλωνται διὰ τὸν βασιλέα των.

3 Ἄς ἐπαινέσωσι τὸ ὄνομα του με χορὸν, καὶ ἄς ψάλλωσιν εἰς αὐτὸν με τύμπανον καὶ με ψαλτήριον.

4 Διότι ὁ Κύριος εὖνοεῖ τὸν λαὸν του, καὶ θέλει ὑψώσει τοὺς πράξους, διαφυλάττων αὐτούς.

5 Θέλουσι καυχῆσθῆ με δόξαν οἱ ὅσιοι, καὶ θέλουσιν ἀγαλλιασθῆ εἰς τὰ κραμβάτιά των.

6 Οἱ ὑψηλοὶ ὕμνοι του εἶναι πάντοτε εἰς τὸν λάρυγγά των, καὶ (διὰ τοῦτο ἔχουσιν) εἰς τὰς χεῖράς των δίκωπα σπαθία.

7 Διὰ τὰ κάμωσιν ἐκδίκησιν εἰς τὰ ἔθνη, καὶ τιμωρητικούς ἐλέγχους εἰς τοὺς λαούς.

8 Διὰ τὰ δήσωσι τοὺς βασιλεῖς των με ἀλύσεις, καὶ τοὺς ἐνδόξους των με σιδηρὰ δεσμὰ χειρῶν.

9 Διὰ τὰ κάμωσιν εἰς αὐτούς τὴν γεγραμμένην κρίσιν· τοιαύτη εἶναι ἡ δόξα, ἡ ὁποία δίδεται εἰς ὅλους τοὺς ὁσίους αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρν'. CL.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὸ ἱερόν του· αἰνεῖτε αὐτὸν εἰς τὸ στερεῶμα (ὅπου φαίνεται) ἡ δυνάμεις του.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν διὰ τὰ ἔργα τῆς

στείαις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλοσύνης αὐτοῦ.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

5 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.

6 Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

δυνάμεώς του· αἰνεῖτε αὐτὸν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς μεγαλοσύνης του.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν μετ' ἤχου σάλπιγγος· αἰνεῖτε αὐτὸν μετ' ψαλτήριον καὶ κιθάραν.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν μετ' τύμπανον καὶ χορόν· αἰνεῖτε αὐτὸν μετ' χορδὰς καὶ ὄργανα.

5 Αἰνεῖτε αὐτὸν μετ' κύμβαλα ἀρμονικά· αἰνεῖτε αὐτὸν μετ' κύμβαλα χαρμοσύνου φωνῆς.

6 Ὅλα τὰ ἔμφυχα ὡς αἰνέσωσι τὸν Κύριον.

ΤΕΛΟΣ.

